

НОРА РОБЪРТС

ЧЕСТНИ ИЛЮЗИИ

РОМАНТИКА, МАГИЯ И НАПРЕЖЕНИЕ В НАЙ-ВДЪХНОВЕНИЯ
РОМАН НА НОРА РОБЪРТС!

НОРА РОБЪРТС ЧЕСТНИ ИЛЮЗИИ

Превод: Евгения Паничерска-Камова

chitanka.info

Тя е красива и е наследила особен талант — сръчността на крадец на бижута. Нейното име е Роксана Нувел.

Той е ексцентричен красавец на име Люк Калахън. Неговата дарба да освобождава богатите от движимата собственост е не помалка.

Двамата бързо стават партньори — и в престъплението, и в любовта.

Но...

Останалото ще научите сами, прелиствайки задъхано страница след страница до края на този великолепен роман.

На Брус, Дан и Джейсън — магята в моя живот.

ПРОЛОГ

Дамата изчезва. Това е една стара илюзия, на която е придадена нова ловкост и която никога не е преставала да оставя аудиторията със зяпнали уста. Бляскавата публика в Радио сити беше също толкова готова да бъде измамена, колкото и тълпата недодялани селяци на най-долнопробно представление.

Още щом стъпи върху стъкления пиедестал, Роксана успя да усети тяхното очакване — неговия сребрист край, който представляваше смесица от надежда и съмнение, преливаща се в удивление. Леко накланяне напред по местата. Поддаваше му се всеки — от президента до последния слуга.

Магията правеше равни всички.

Макс казваше това, спомни си тя. Много, много пъти.

Сред въртележката от бели кълба пара и снопове светлини пиедесталът бавно се издигаше и величествено се завърташе под звуците на Гершуиновата „Рапсодия в синьо“. Бавното обръщане на триста и шейсет градуса показваше на публиката от всички страни ледено прозрачния пиедестал и елегантната жена на върха му и я отвличаше от изпълнявания трик.

В уменията да представиш, често я бяха учили, е тънката разлика между един шарлатан и един артист.

В тон с музикалната тема Роксана беше с мантия в блестящо среднощно синьо, която се спускаше по тънката ѝ като върба снага — така близо до формите ѝ, че никой, който я наблюдаваше и изучаваше, не можеше да повярва, че под лъскавата коприна не е единствено собствената ѝ плът. Косата ѝ, водопад от пламъци, които се спускаха чак до талията, бляскаше в хиляди мънички многоцветни звезди.

Огън и лед. Не един мъж се беше учудвал как една жена може да бъде едновременно и двете.

Като в сън или в транс очите ѝ бяха затворени — или изглеждаше, че са, и красивото ѝ лице беше издигнато към обсипания със звезди таван на сцената.

Докато се издигаше нагоре, ръцете ѝ плавно танцуваха в ритъм с музиката, после ги изпъна високо над главата си, за да ги покаже, а и заради практическата необходимост, която придружаваше всяка магия.

Беше красива илюзия, знаеше това. Воалът от мъгла, светлините, музиката, жената. Беше ѝ приятно да изживее тази драма и не можеше да не се забавлява — векове наред старият символ на самотната красива жена, поставена на пиедестал, издигнат над грижите и труда на мъжа, беше омагьосвал.

Това беше и отвратително сложна професия, изискваща огромен физически контрол и точност до части от секундата. Но дори и тези, които имаха щастие да седят на първия ред, не можеха да доловят напрегнатата концентрация на сериозното ѝ лице. Никой от тях не знаеше колко много скучни и уморителни часове беше вложила в подготовката си, усъвършенствайки всеки детайл от своите движения първо на хартия, после на практика. Безмилостни упражнения.

Бавно, все още под звуците на Гершуин, тялото ѝ започна да се извива, да потъва, да се олюлява. Танц без партньор на близо пет метра височина върху пиедестала — обагрено в цветни светлини плавно движение. От аудиторията се дочу шепот. Отделни аплодисменти.

Те я виждаха, да, те можеха да я видят през синкавата мъгла и лъчите светлина. Искренето на тъмната мантия, разпилените огненочервени коси, блясъкът на алабастровата ѝ кожа.

И изведнъж — един дъх, едно зяпване... вече не я виждаха. За миг, по-кратък от мигване с очи, тя беше изчезнала. На мястото ѝ стоеше, изправен на задните си крака, загладен бенгалски тигър, махаше във въздуха с предните си лапи и ревеше.

Настъпи пауза, онази пауза, която беше мигът на удовлетворение за всеки изпълнител, когато задържа дъха си, преди да гръмнат аплодисментите — неспираци, докато пиедесталът отново се спусна до пода. Огромното животно скочи с горда дебнеща походка се запъти вдясно от сцената. Спря пред една абаносова кутия и отново нададе рев, който накара една дама на първия ред нервно да се изсмее. Четирите стени на кутията едновременно паднаха надолу.

И там беше Роксана, облечена не в бляскаво синьо, а в сребрист тигров костюм. Тя изпълни своите поклони, както я бяха обучавали почти от самото ѝ раждане. Цветуща.

Докато в ушите ѝ продължаваха да ехтят одобрителните овации, възседна тигъра и яздейки го, напусна сцената.

— Добре се справи, Оскар. — С лека въздишка тя се наведе напред и почеса звяра между ушите.

— Ти наистина беше красива, Рокси. — Нейният едър, грубоват асистент щракна закопчалката на лъскавата каишка около врата на Оскар.

— Благодаря, Мауз. — Слизайки, тя отметна косите си назад. Зад кулисите вече имаше голямо оживление. Натоварените със задачата опазваха от чужди погледи нейното оборудване. Беше планирала да даде пресконференция на следващия ден и затова сега нямаше да се среща с никакви репортери. Роксана мечтаеше за бутилка студено шампанско и гореща баня в басейн с вълни.

Сама.

Разсеяно потърка ръце — стар навик, за който Мауз ѝ казваше, че е усвоила от баща си.

— Нещо съм нервна — каза тя полуусмихната. — Цялата проклета вечер. Като че ли някой ми диша във врата.

— Ами, а... — Мауз продължаваше да стои на мястото си, оставил Оскар да се отърква в коленете му. Той не притежаваше способността да се изкаже гладко и при най-благоприятни обстоятелства и сега също се препъна в усилието си да намери най-добрия начин да съобщи новината. — Имаш компания в гримьорната.

— О? — Веждите ѝ се склочиха, образувайки помежду си лека гънка на изненада. — Кой?

— Излез да се поклониш още веднъж, Роксана. — Лили, нейната задкулисна асистентка, която ѝ беше като майка, се приближи и я улови за ръка. — Публиката ще събори стените заради тебе. — Лили попи с носна кърпичка очите си под изкуствените мигли, които носеше и извън сцената. — Макс би бил така горд.

Внезапното присвиване в стомаха почти предизвика сълзи и в очите на Роксана. Но те не се появиха. Не бе позволено да се появяват пред публика, никога. Тръгна напред, потъвайки във вълната от аплодисменти.

— Кой ме чака? — попита през рамо, но Мауз вече се беше обърнал да отведе огромния звяр.

Беше научен от своя господар, че дискретността прави по-пълно преживяването.

Десет минути по-късно с пламнало от успеха лице Роксана отвори вратата на гримьорната си. Първо я удари мирисът — рози и блажна боя. Тази смесица от аромати ѝ беше така позната, че я вдишваше като свеж въздух. Но тук имаше и друг аромат — уханието на скъп тютюн. Елегантно, екзотично, френско. Ръката ѝ още веднъж трепна върху топката на бравата, когато отвори напълно вратата.

Там стоеше мъжът, когото винаги щеше да свързва с това ухание. Един мъж, за когото знаеше, че обикновено пуши тънки френски пури.

Не каза нищо, когато го видя. Не можеше да продума, когато той стана от стола, в който се наслаждаваше на своята пура и на нейното шампанско. О, Господи, беше вълнуващо и ужасно да наблюдава как тази чудесна уста се извира в така познатата ѝ усмивка, да срещне със своите тези невъзможно сини очи.

Косата му беше все още дълга — грива от абанос, която се развяваше назад. Още като дете той беше чаровник с екзотични цигански очи, които можеха да смразяват или да изгарят. Възрастта само беше засилила обаянието му, беше префинила това подчиняващо лице, издължените кости и засенчените вдлъбнатини, загатнатата дупчица на брадичката. Отвъд физическото около него като аура витаеше някаква драма.

Той беше мъж, от когото жените потръпваха и го желяеха.

И тя. О, и тя беше го желала.

Бяха изминали пет години, откакто за последен път беше видяла тези очи, беше прокарвала пръсти през гъстата коса и беше чувствала обгарящото притискане на тази красива уста. Пет години на тъга, сълзи и омраза.

Защо не беше умрял, учудваше се тя, напрягайки се да затвори вратата зад гърба си. Защо не бе имал достойнството да се предаде на някоя от страшните трагедии, които му беше намислила?

И какво, за Бога, щеше да прави с това ужасно влечение, което отново почувства само като го погледна?

— Роксана. — Практиката беше обучила Люк и гласът му остана твърд, когато произнесе името ѝ. Беше я наблюдавал в течение на много години. Тази вечер бе изследвал всяко нейно движение от сянката на кулисите. Преценявайки, претегляйки. Желаяйки. Но тук,

сега, лице в лице, тя беше прекалено красива, за да може да го понесе. — Много добро представление. Финалът беше импозантен.

— Благодаря.

Ръката му не трепна, когато ѝ наля чаша шампанско, нито нейната, която я пое. Те, в края на краищата, бяха артисти, излети по странен начин по един и същи калъп. Калъпът на Макс.

— Съжалявам за Макс.

Очите ѝ останаха без израз.

— Наистина ли?

Люк чувстваше, че заслужава повече от плесницата сарказъм и само кимна с глава и забодде поглед в шумящото вино, спомняйки си. Устните му отново се извиха, когато погледна към нея.

— Тази история в Кале, рубините. Твоя работа ли беше?

Тя отпи, сребрилата материя заискря на раменете ѝ, които сви небрежно.

— Разбира се.

— Аха. — Той отново кимна доволен. Трябваше да бъде сигурен, че не е загубила ловкостта си както за фокуси, така и за кражби. — До мен достигнаха слухове, че едно първо издание на „Къщата на разпоредителя“ на По е било задигнато от трезор в Лондон.

— Слухът ти винаги е бил добър, Калахан.

Той продължи да се усмихва, учудвайки се кога се е научила да излъчва секс като дихание. Помнеше умното дете, буйната подрастваща, неудържимия разцвет на младата жена. Цветът беше разцъфнал сексапилен. И той беше почувствал притеглянето, съществуващо винаги между тях. Щеше да го използва сега, за съжаление, щеше да го използва, за да постигне собствените си цели.

Целта оправдава всичко. Още една от максимите на Максимилиан Нувел.

— Имам предложение за теб, Рокс.

— Наистина ли? — тя отпи последна глътка, преди да остави чашата си настрана. Мехурчетата щипеха и горчаха на езика ѝ.

— Бизнес — каза Люк небрежно, отрязвайки края на пурата. Пое ръката ѝ и докосна пръстите ѝ с устни. — И лично. Липсваше ми, Роксана. — Това бяха най-точните думи, които можеше да изрече. Проблясък на истинска честност след толкова години на измами,

илузии и преструвки. Обладан от собствените си чувства, той пропусна да забележи предупредителната искра в нейните очи.

— Така ли, Люк? Наистина ли?

— Повече, отколкото бих могъл да го изкажа. — Залят от спомени и желание, той я притегли към себе си и почувства как кръвта му закипя, когато тялото ѝ се притисна в неговото. Винаги е била изключителна. Без значение колко пъти се беше отървавал и изчезвал, никога не бе успял да се освободи от капана, в който Роксана Нувел го беше хванала. — Ела в моя хотел. — Дъхът му шепнеше в лицето ѝ, докато тя плавно потъваше в прегръдката му. — Ще вечеряме, ще говорим.

— Ще говорим ли? — Ръцете ѝ гъвкаво го обгърнаха. Пръстените ѝ блеснаха, когато зарови пръсти в косите му. Трикрилото огледало на гримьорната маса ги отразяваше тройно, като че ли им показваше минало, настояще и бъдеще. Когато проговори, гласът ѝ наподобяваше мъглата, в която беше изчезнала. Тъмна, богата и мистериозна. — Това ли искаш да правиш с мене, Люк?

Той забрави колко е важно да се контролира, забрави всичко, освен факта, че устните ѝ бяха на сантиметър от неговите. Още помнеше вкуса им, който някога поглъщаше с жажда.

— Не.

Люк наведе глава над нейната. Тогава за миг дъхът му като че ли експлодира, когато Роксана го ритна с коляно между краката. И докато се мъчеше да се съвземе, го прасна и с юмрук в брадата.

Ревът му на изненада и разпилените дъски от масата, която счупи при падането си, ѝ доставиха огромно удовлетворение. Полетяха рози, водата се разплиска. Няколко нежни пъпки изпопадаха върху него, както се беше проснал на мокрия килим.

— Ти... — Мръщейки се, изтегли една роза от косата си. Винаги е била подличка, спомни си. — Ти си по-бърза от преди, Рокс.

С ръце на хълбоците, тя стоеше над него — един изящен сребрист воин, който никога не се беше научил да си отмъщава хладнокръвно.

— Аз съм много неща, които не бях преди. — Кокалчетата на ръката ѝ пареха от болка, но тази болка потушаваше другата, по-дълбоката. — А сега, прострян ирландски негоднико, изпълзи обратно

в дупката, която си издълба преди пет години. Ако още веднъж се приближиш до мен, заклевам се, ще те залича от света завинаги.

Доволна от заключителната си фраза, тя се завъртя на пети и нададе силен писък, когато той я хвана за глезена. Тупна тежко на задните си части и преди да успее да пусне нокти и зъби в борбата, Люк я беше приковал. Бе забравила колко силен и ловък е той.

Погрешно разчетено, би казал Макс. А погрешните разчети бяха основата на всеки провал.

— Окей, Рокс. Можем да говорим тук. — Макар че беше останал без дъх и изпитваше силна болка, Люк се усмихна. — Изборът е твой.

— Ще се видя с тебе в ада...

— Много вероятно. — Усмивката му изчезна. — По дяволите, Рокси, никога не съм могъл да ти устоя. — Притисна устните си до нейните и пренесе и двамата им назад в миналото.

ЧАСТ ПЪРВА

*„О, ти, смели нов свят, който
притежаваш такива хора!“*

Уилям Шекспир

1.

1973, околностите на Портланд, Мейн.

— ПО-БЪР-ЗАЙ-ТЕ! ПО-БЪР-ЗАЙ-ТЕ, пристъпете веднага! Ще бъдете удивени, захласнати. Ще видите как Великия Нувел се противопоставя на законите на природата. Само за един долар ще го видите как кара картите да танцуват сами във въздуха. Пред очите ви, пред вашите собствени учудени очи една красива жена ще бъде разсечена на две.

Докато викачът продължаваше номера си, Люк Калахан се промъкваше сред панаирната тълпа и усърдно обираше джобове. Той имаше бързи ръце, ловки пръсти и една много важна черта за успяващ крадец — пълна липса на угризения.

Беше на дванайсет години.

От близо шест седмици бе на път. Бягаше. Имаше големи планове — да отиде колкото може по на юг, преди горещото лято на Нова Англия да се превърне в мразовитата зима на Нова Англия.

Няма да стигна много далеч с такова джебчийство, помисли си той и сви сгънатата банкнота от провисналия джоб на една престилка. Измежду тези, които идваха да се повозят на въртележка или да опитат Колелото на съдбата, нямаше кой знае колко с повече от няколко долара в джоба.

Но когато стигне в Маями, нещата ще бъдат различни.

В сянката зад будката за мляко Люк извади портфейла си от изкуствена кожа и преброи обраното тази вечер.

Двайсет и осем долара. Покъртително.

Но в Маями — страната на слънцето, забавленията и големия хазарт, ще обере някоя банка. Това, което трябваше да направи, беше преди всичко да стигне дотам и досега бе успял да скъта близо двеста долара. Още малко и ще може да си позволи да вземе автобус поне за част от пътя. Автобус на Грейхаунд, помисли си и по лицето му пробягна усмивка. Чудесно, ще остави на тях карането и ще си почине за малко от пътуванията на автостоп, от гонените с камъни хипита и извратените мъже с дебели пръсти.

Един беглец не можеше да избира начина на превозването си. Люк вече съзнаваше, че ако го вземеше в колата си някой почтен гражданин, това можеше да завърши със съобщаване в полицията или най-малкото, също така неприятно, с една лекция върху опасностите, грозящи едно малко момче, напуснало дома си.

Нямаше полза да разказва на когото и да е, че домът му беше много по-опасен от всичко, с което пътят го застрашаваше.

След като отдели два долара, Люк напъха остатъка от придобивката в пробитите си обувки. Нуждаеше се от храна. Вече повече от час миризмата на печено дразнеше стомаха му. Ще се самовъзнагради с един препечен хамбургер и пържени картофи и ще полее всичко с освежаваща лимонада.

Както на повечето дванайсетгодишни момчета, и на Люк би му доставило голямо удоволствие едно завъртане на люлката, но прикриваше желанието с насмешка. Мижитурките считаха това за приключение. Те и тази вечер ще се сгушат в леглата си — а той спеше под звездите, и когато се събудят, майките и бащите им ще им казват какво да правят и как да го правят.

Никой никога вече нямаше да му казва тези неща.

Чувствайки своето превъзходство във всяко отношение, Люк пъхна палци в предните джобове на джинсите си и се запъти към щандовете, където продаваха с отстъпка.

Мина отново покрай плаката — огромен портрет на факира, по-голям от естествения размер. Великия Нувел с развята черна коса, щръкнали мустаци, хипнотични черни очи. Всеки път, когато го погледнеше, се чувстваше притеглен към нещо, което не можеше да разбере.

Очите на портрета гледаха право в него; като че знаеха твърде много за Люк Калахан, последно от Бангор, Мейн, преди това от Бърлингтън и Утика, и Бог знае още от къде — самият той беше забравил.

Момчето почти очакваше нарисуваната уста да проговори и ръката, която държеше разперените карти, да се протегне, да го хване за гушата и да го вкара вътре в плаката. Тогава щеше да остане там завинаги, удряйки по обратната, намазаната с лепило страна, както бе удрял на толкова много заключени врати досега.

Понеже идеята го амбицира, Люк сви устни.

— Факирски боклук — каза той, но го каза шепнешком и сърцето му се разтупка, когато се осмели да погледне нарисуваното лице. — Голяма работа — продължи, набирайки увереност. — Да вадиш глупави зайци от глупави шапки и да правиш някакви си плоски трикове с карти.

Желанието му да види тези плоски трикове беше по-силно, отколкото да се повози на въртележката. По-силно дори от желанието да натъпче устата си с полети с кетчуп пържени картофи. Люк се колебаеше, опипвайки един от доларите в джоба си.

Заслужава си един долар, реши той, просто за да провери за себе си, че факирът не е нещо особено. Струва си да дадеш един долар, за да поседнеш малко. Достави му удоволствие в тъмното да извади банкнотата и да плати. А и сигурно щеше да има няколко джоба, в които да пъхне пръсти.

Тежката платнена завеса плесна зад гърба му и по-голямата част от светлината и въздухът останаха навън. Шумът удряше върху нея като дъжд. Хората вече се бяха струпали по ниските дървени седалки, мърморейки помежду си, движеха се и размахваха книжни ветрила, за да прогонят задушаващата горещина.

Люк застана за миг отзад и „засне“ обстановката. С инстинкт, който през последните шест седмици беше изострен като бръснач, погледът му се спря на група деца, премина през няколко двойки, които бяха твърде бедни, за да могат да му доставят повече от цената на входния билет, и предпазливо избра обектите си. Ситуацията подсказваше да обърне повече внимание на жените, тъй като мъжете със сигурност седяха върху парите си.

— Извинете ме — каза той учтиво като член на скаутска организация, когато се промъкна и седна зад една старица с вид на грижовна баба, разсеяна от лудориите на момчето и момичето от двете ѝ страни.

В момента, в който се настани, Великия Нувел се появи на сцената. Беше облечен в официален костюм. Черен смокинг и бяла риза с колосана яка, които изглеждаха някак екзотично в горещината на палатката. Обувките му лъщяха до блясък. На лявата си ръка носеше златен пръстен с черен камък, който блещукаше на сценичната светлина.

Впечатлението за величие се възцари в момента, в който той се изправи пред публиката.

Факирът не каза нищо и въпреки това палатката се изпълни с присъствието му, набъбна. Всяка негова частица беше така драматична, както и плакатът му, макар че черните му коси бяха прорязани от сребристи нишки. Великия Нувел вдигна ръце и ги задържа с длани към публиката. С едно помръдване между разперените му пръсти, в които нямаше нищо, се появи монета. При следващото помръдване — нова, и нова, и нова, докато между всичките заблестя злато.

Вниманието на Люк беше привлечено — той се наведе напред с присвити очи. Искаше да знае как се прави това. Разбира се, беше трик. Напълно съзнаваше, че светът е пълен с такива трикове. Вече бе престанал да се учудва защо, но не и да се пита как.

Монетите се превърнаха в топки, които променяха цвета и нюансите си. Те се умножаваха и намаляваха, явяваха се и изчезваха, а аудиторията аплодираше.

Трудно беше да откъсне очи от представлението. Лесно успя да свие шест долара от чантата на бабата пред себе си. След като натика придобивката в обувката си, Люк се измъкна от мястото си, за да заеме позиция зад една русокоса красавица, която небрежно беше оставила чантата си от лико на пода до себе си.

Докато играта на ръцете на факира разгорещяваше публиката, момчето задигна още четири долара, но започна да губи концентрацията си. Казвайки си, че трябва да почака, преди да претършува дебелината дама отдясно, седна и се загледа.

През следващите няколко минути Люк беше просто едно дете с разширени от учудване очи, докато илюзионистът разтваряше картите на ветрило, после прокара едната си ръка по върха им, другата — по долната им част, и ветрилото остана да виси само във въздуха. При едно стилно движение на ръцете му картите се залюляха, наведоха се и се обърнаха. Публиката беше във възторг, погълната напълно от представлението. А Люк пропусна възможността да обере джобовете наоколо.

— Ти там — отекна гласът на Нувел. Люк замръзна, усещайки как тези черни очи го приковават. — Ти ми се струваш подходящ. Нуждая се от едно умно... — очите му мигнаха — едно честно момче

да ми помага в следващия трик. Качи се на сцената. — Нувел обхвана увисналите карти и го прикани с жест.

— Хайде, дете, върви. — Един лакът мушна Люк в ребрата.

Изчервявайки се целият, той се изправи. Знаеше, че е опасно да те забележат. Но щяха да го забележат още повече, ако откажеше.

— Избери си една карта — покани го Нувел, когато момчето се качи на сцената. — Която и да е.

Той ги разтвори отново с лице към публиката, за да видят, че тестето е редовно. Бърз и ловък, разбърка картите, после ги разпръсна върху една малка масичка.

— Която и да е карта — повтори той и Люк сбърчи вежди, съсредоточавайки се, за да изтегли една от купчинката. — Обърни се към уважаемата публика — инструктира го Нувел. — Дръж картата с лицето напред, така че всички да могат да я видят. Добре, отлично. Бива си те.

Усмивайки се, факирът пое отново колодата и я разбърка с дългите си ловки пръсти.

— Сега... — с очи, вперени в Люк, той изтегли напред картите. — Вкарай картата си, където поискаш. Където и да е. Чудесно. — Устните му се извиха в усмивка, когато му подаде колодата. — Разбъркай ги, както искаш. — Погледът на Нувел се задържа върху момчето, докато то размесваше картите. — Сега. — Постави ръка на рамото му. — На масата, моля. Искаш ли ти да сечеш, или аз?

— Аз ще го направя. — Люк постави ръка на картите, за да бъде сигурен, че няма да го измамят. Поне не когато е толкова близко.

— Най-горната ли е твоята карта?

Люк я повдигна и се захили.

— Не.

Нувел гледаше учуден, докато публиката започна да се киска.

— Не? Може би тази най-отдолу?

Въодушевявайки се, Люк обърна колодата и извади най-долната карта.

— Не. Май нещо се объркахте, мистър.

— Лошо, лошо, наистина — промърмори Нувел, дърпайки единия край на мустака си. — Ти си по-умно момче, отколкото си представях. Изглежда, че ме изигра. Картата, която ти избра, въобще

не е в колодата. Защото тя е... — Той щракна с пръсти, извъртя китката си и извади осмица купа от самия въздух. — Ето я.

Докато Люк се пулеше, публиката избухна в одобрителни аплодисменти. Под прикритието на силния шум Нувел спокойно му каза:

— След представлението ела зад сцената.

И това беше всичко. Побутвайки леко момчето, той го изпрати обратно на мястото му.

През останалите двацет минути Люк забрави всичко, освен фокусите на сцената. Наблюдаваше как малко червенокосо момиченце танцува на сцената в обсипано с пайети трико. Засмя се, когато тя стъпи в един огромен цилиндър и се превърна в бяло зайче. Почувства се възрастен и се забавлява много, когато момиченцето и факирът изиграха една смешна сцена на спор преди лягане. Момиченцето тръсна къдравите си червени коси и тропна с крак. С въздишка Нувел хвърли едно черно покривало върху нея и тупна три пъти с магическата си пръчка. Покривалото се смъкна на пода — детето беше изчезнало.

— Един родител — каза тържествено Нувел — трябва да бъде твърд.

За финал факирът срязва на две красива блондинка в дълбоко изрязано трико. Нейните гъвкави движения и костюмът, който едва покриваше тялото ѝ, предизвикаха доста свиркане и възгласи.

Един ентусиазиран мъж в риза от муселин и корави джинси скочи от мястото си и извика:

— Хей, Нувел, ако сте свършили с дамата, аз съм готов да взема която и да е половинка.

Двете части на дамата бяха отделени. По нареждане на Нувел тя мърдаше пръстите на ръцете и краката си. Когато кутията отново бе съединена, Нувел извади стоманените разделители, размаха магическата си пръчка и отвори капака. С вълшебство станала отново цяла, дамата излезе навън под бурните аплодисменти.

Люк съвсем беше забравил дебелата жена и нейната чанта, но реши, че преживяното си е струвало парите.

Докато публиката се измъкваше навън, за да се повози на Лууп де Лууп или да позяпа Сахиб Змиеукротителя, той си проправи път

към сцената. Мислеше си, че след като е бил нещо като асистент при трика с картите, Нувел ще му покаже как го прави.

— Хей, дечко!

Люк погледна нагоре. От неговата позиция човекът изглеждаше като великан: над два метра висок и с над сто и двайсет килограма солидни мускули. Гладко обръснатото му лице беше широко като голяма чиния, очите му — като две стафидки, забодени малко встрани от центъра. От устата му висеше цигара без филтър. Хърбърт Мауз Патрински беше заел цялата площ пред него.

Люк инстинктивно зае поза с изтеглена напред брадичка, сведени рамене и разкрачени крака.

— Да?

В отговор Мауз отсечено кимна с глава и се затътри нанякъде. Момчето размисли не повече от десет секунди и го последва.

Безвкусният евтин блясък на панаира почти напълно преля в сивота, когато пресякоха изсъхналата и изпотъпкана трева към скупчените каравани и камиони.

Караваната на Нувел изглеждаше като чистокръвен екземпляр сред кираджийски кранти. Беше дълга и елегантна, черната ѝ боя блестеше на бледата лунна светлина. Сребрист надпис на френски известяваше: Великия Нувел. Невероятният магьосник.

Мауз чукна веднъж на вратата, преди да я отвори. Когато пристъпи вътре след него, Люк долови миризма, която някак странно успокоително му напомни за черква.

Великия Нувел вече беше съблякъл сценичния смокинг и в черен копринен халат се беше излегнал на тесен вграден диван. Стълбчета дим се издигаха бавно нагоре от половин дузина благоуханни конусчета. Чуваше се музика от цитра, а Нувел държеше чаша с бренди.

Люк мушна в джобовите обхванатите си от внезапна нервност ръце и зазяпа обстановката наоколо. Той знаеше, че току-що е влязъл в една каравана, но имаше странното усещане, че се намира в екзотична обител. Уханията, разбира се, и цветовете на пухкавите плюшени възглавници, натрупани тук-там, малките скъпи ръчно тъкани килими, пръснати по пода, драпираните копринени завеси на прозорците, мистериозното трептене на светлината от свещите.

И, разбира се, самият Максимилиан Нувел.

— А! — с усмивка, която показваше колко го забавлява това, макар и наполовина скрита в мустаците, Макс вдигна чаша към Люк. — Радвам се, че дойде.

За да демонстрира, че не е впечатлен, Люк сви кокалестите си рамене.

— Беше доста хубаво представление.

— Изчервявам се от комплимента — каза Макс сухо и посочи с ръка на момчето да седне. — Интересуваш ли се от фокуси, мистър...?

— Аз съм Люк Калахан. Сметнах, че си заслужава да дам един долар за някой и друг трик.

— Царска сума, съгласен съм. — Бавно, без да измества погледа си от Люк, той сръбна от брендито. — Но добра инвестиция за тебе, нали?

— Инвестиция? — С неудобство Люк хвърли поглед към Мауз, който се мотаеше наоколо, блокирайки вратата.

— Ти прибави няколко долара към тези, с които влезе. На финансов език се нарича добра възвръщаемост на парите, които вложи.

Люк храбро устоя да не издаде смущението си и безразлично срещна погледа на Макс. Добре го направи, помисли мъжът. Съвсем добре.

— Не знам за какво говорите. Трябва вече да тръгвам.

— Седни. — Всичко, което Макс направи, беше да изрече една дума и да вдигне единия си пръст. Люк се напрегна, но седна. — Виж какво, мистър Калахан, или мога да те наричам Люк? Хубаво име е това, от Люсиъс, латинската дума за светлина. — Той се изсмя и отново отпи глътка от питието си. — Но аз се отплесвам. Виждаш ли, Люк, докато ти наблюдаваше мен, аз наблюдавах теб. Няма да е джентълменско от моя страна да те питам колко събра, но една приблизителна сметка предполага около осем-десет долара. — Той се усмихна чаровно. — Това съвсем не е лоша възвръщаемост срещу един.

Люк присви очите си до цепки. По гърба му пропълзя струйка пот.

— Искате да кажете, че съм крадец?

— Не, ако това те обижда. В края на краищата ти си ми гост. А аз съм благосклонен домакин. Какво да ти предложи за пиене?

— Каква е сделката, мистър?

— О, да, но прибързваш. Ще дойдем и до това. Наистина ще стигнем. Но всичко по реда си, казвам аз винаги. Познавам апетита на малките момчета, защото и аз съм бил такава. — А това момче беше толкова слабо, че Макс можеше да преброи ребрата му под грубата фланелка. — Мауз, мисля, че нашият гост с удоволствие ще се наслади на един или два хамбургера, с всички прибавки към тях.

— Окей!

Макс се изправи, когато Мауз се измъкна през вратата.

— Нещо разхладително? — предложи той, отваряйки малкия хладилник. Нямаше нужда да гледа, за да знае, че очите на момчето бяха устремени към вратата. — Ти можеш да избягаш, разбира се — каза той между другото, изваждайки бутилка с пепси. — Съмнявам се дали банкнотите, които си натъпкал в дясната си обувка, могат да те забавят при бягството. А можеш и да се отпуснеш, да изпиташ удоволствието от една цивилизована вечеря и един разговор.

Люк размисли светкавично. Стомахът му куркаше от глад. Примирявайки се, той се помести с един инч по-близо до вратата.

— Какво искате от мен?

— Ами компанията ти — каза Макс, наливайки пепси върху леда. Едната му вежда леко се повдигна при мигновения блясък в очите на Люк. Така значи, помисли си той, правейки гримаса с уста... Значи нещата са стигнали дотам. За да подсказе на момчето, че не го заплашват подобни преживявания, Макс извика Лили.

Тя пристъпи иззад една завеса от пурпурночервена коприна. Като Макс и тя беше в пенъор — бледорозов, поръбен с пера от обичка, също както и чехлите с високи токове на краката ѝ. Жената затупка по постлания с килимчета под, разнасяйки около себе си вълна от парфюм „Шанел“.

— О, ние имаме компания. — Гласът ѝ беше звънлив, като че ли зареден с постоянен смях.

— Да, Лили, скъпа. — Макс пое ръката ѝ, допря я до устните си и я задържа. — Запознай се с Люк Калахан. Люк, моята безценна помощничка и обожавана компаньонка Лили Бейтс.

Люк преглътна един твърд възел в гърлото си. Никога не беше виждал нещо, подобно на нея. Извивките на тялото ѝ, уханието, очите и устните, екзотично изрисувани. Тя се усмихна, примигвайки с невъобразимо дълги мигли.

— Приятно ми е да се запознаем — каза и се притисна до Макс, когато той обгърна талията ѝ с ръка.

— Мадам.

— Люк и аз трябва да си поговорим за някои неща. Не исках да стоиш да ме чакаш.

— Няма нищо.

Той я целуна нежно, но с такава нежност, че бузите на Люк пламнаха, преди да откъсне погледа си.

— Je t'aime, ma belle^[1].

— О, Макс. — Тези френски нюанси винаги караха пръстчетата на краката ѝ да помръдват.

— Поспи малко — промърмори ѝ той.

— Окей. — Но очите ѝ му казваха, че ще го чака. — Беше ми приятно да ви срещна, Люк.

— Мадам — успя да измърмори момчето отново, докато тя се шмугна зад червената завеса.

— Чудесна жена — отбеляза Макс, подавайки на Люк чашата с пепси. — Роксана и аз бихме били напълно загубени без нея. Нали, ma petite^[2]?

— Татко! — За частица от мига Роксана изпълзя изпод завесата и се изправи. — Стоях толкова тихо, дори Лили не ме видя.

— Да, но аз те подуших. — Усмиввайки се, той потупа с пръст нослето ѝ. — Твоят шампоан. Твоят сапун. Моливите, с които рисуваш.

Роксана направи гримаса и мръдна напред с босите си крачета.

— Ти винаги знаеш.

— И винаги ще знам, когато моето малко момиченце е наблизо. — Той я вдигна и я сложи в скута си.

Люк позна детето от представлението, макар че то сега беше облечено за лягане в дълга нощничка на волани. Лъскава, огненочервена, къдрава коса се спускаше надолу по гърба ѝ. Докато Люк отпи от пепсито, тя обгърна врата на баща си с ръчичка и започна да изучава госта с големи морскозелени очи.

— Изглежда подъл — реши тя и баща ѝ се засмя и я целуна по главичката.

— Сигурен съм, че грешиш.

Роксана се опита да спори, после се примири.

— Изглежда, че би могъл да бъде подъл.

— Това е много по-точно. — Той я пусна на пода и погали косите ѝ. — А сега кажи учтиво лека нощ.

Тя изправи главичката си, после кимна леко, подобно на кралица, благоволила да даде аудиенция.

— Хелоу.

— Да, хай. — Гадно малко хлапе, помисли си Люк и отново се изчерви, когато червата му изкуркаха.

— Мисля, че трябва да нахраниш стомаха си — каза Роксана, като че ли Люк беше някакво скитащо куче, намерено да рови в боклука. — Не знам дали трябва да го задържаш, татко.

Раздвоен между раздразнението и забавлението, Макс леко я тупна по дупето.

— Върви си в леглото, многознайнице.

— Още един час, моля те, татко.

Той поклати глава и се наведе да я целуне.

— Bon nuit, bambine.^[3]

Веждите ѝ се събраха, оформяйки лека вертикална бръчица.

— Когато порасна, ще стоя по цяла нощ, ако пожелаея.

— Сигурен съм, че ще го направиш неведнъж. Но дотогава... — Той посочи към завесата.

Долната устничка на Роксана се източи нацупено, но тя се подчини. Раздели надве завесата, после хвърли поглед през рамо.

— Обичам те, все пак.

— И аз теб. — Макс почувства онази стара, винаги дълбока топлина да трепка вътре в него. Неговото дете. Единственото нещо, което беше направил без трикове и илюзии. — Тя пораства — каза той като на себе си.

— Глупости — изръмжа в пепсито си Люк. — Тя е само един дечко.

— Така изглежда, сигурен съм, на някого с твоите много години и натрупан опит. — Сарказмът му беше толкова приятен, че Люк не го усети.

— Малките деца са болка в задника.

— В сърцето най-често — коригира го Макс, сядайки отново. — Но никога не съм срещал някое, което да ми причини неразположение в друга част от анатомията.

— Те струват пари, нали? — В думите му прозвуча искрица от стар гняв. — И постоянно ти се пречат. Хората ги имат най-вече защото прекалено се разгорещават, за да мислят за това, когато се чукат.

Макс прокара пръст по мустака си и вдигна чашата с бренди.

— Интересна философия. Някой път ще трябва да я разискваме в дълбочина. Но тази вечер... А, вечерята ти.

Объркан, Люк погледна към вратата. Беше все още затворена. Не чуваше нищо. Едва след няколко секунди се чуха стъпки и единичното почукване на вратата. Мауз влезе с кафяв плик в ръка, вече на петна от мазнината. Миризмата напълни със слюнка устата на Люк.

— Благодаря ти, Мауз. — С крайчеца на окото Макс забеляза как момчето с усилие се въздържа да не грабне плика.

— Искаш ли да съм на разположение? — попита Мауз и постави храната на малката кръгла масичка пред дивана.

— Не е необходимо. Сигурен съм, че си уморен.

— Окей. Лека нощ тогава.

— Лека нощ. Моля — продължи Макс, когато Мауз затвори вратата, — заповядай.

Люк бързо протегна ръка и извади единия хамбургер от плика. Опитвайки се да не се издаде, той отхапа първия залък бавно, но после, преди да успее да се спре, погълна останалото. Макс се облегна назад с полузатворени очи, пиейки брендито.

Момчето яде като млад вълк, мислеше Макс, докато Люк се справяше и с втория хамбургер и купчината пържени картофи. Напълно изгладнял, представи си Макс, за много неща. Той много добре знаеше какво значи истински да гладуваш — за много неща. Защото вярваше на инстинктите си и на това, което беше убеден, че вижда, зад лукавата враждебност в очите на момчето. Сега щеше да му предложи шанс за истинско тържество.

— Понякога се занимавам с четене на мисли — каза Макс спокойно. — Това може би ти е непознато.

Понеже устата му беше пълна, Люк успя само да издаде някакъв звук.

— Мисля, че е така. Ето една демонстрация, ако искаш. Ти си напуснал дома си и от известно време си на път.

Люк преглътна и се оригна.

— Не позна. Моите хора имат ферма на няколко мили оттук. Дойдох само за панаира.

Макс отвори очи. В тях имаше сила и нещо, което правеше силата още по-осезаема. Просто нещо мило.

— Мен не лъжи. Другите, ако трябва, ги лъжи. Но не мен. Ти си избягал. — Той направи толкова бързо движение, че Люк нямаше възможност да избегне ръката, която сграбчи като стомана китката му. — Кажи ми, не си ли напуснал майка, баща, един възрастен дядо със съкрушено сърце?

— Аз ви казах... — Хитрите лъжи, тези, които се беше научил да изрича така лесно, увехнаха на езика му. Очите са причина за това, помисли той в мига на обзелата го паника. Същите очи като на плаката, които като че ли гледаха вътре в него и виждаха всичко.

— Аз не знам кой ми е баща. — Изпусна се той, а тялото му се разтрепери от срам и гняв. — Мисля, че и тя не знае. По дяволите, за нея това няма значение. Може би съжалява, че съм си отишъл, защото няма кой да й купи бутилка или да й открадне някоя, ако няма пари. А може и този негодник, който живее с нея, да съжалява, защото няма вече кого да бие. — Сълзи, за чието съществуване въобще не предполагаше, избликнаха в очите му. Но това, в което беше сигурен, бе паниката, вкопчила се като дракон в гърлото му. — Няма да се върна. Кълна се в Господа, ще ви убия, преди да ме накарате да се върна при всичко това.

Макс охлаби ръката си върху китката на Люк. Той почувства болката, толкова близка до неговата на тази възраст.

— Мъжът те биеше.

— Винаги, когато ме докопаше.

Някакво пренебрежение имаше дори и в това. Сълзите му за кратко блеснаха, но изчезнаха.

— Властите?

Люк сви устни.

— Глупости.

— Да. — Макс въздъхна. — Ти си нямаш никого?

Брадичката с леко загатната дупчица се втвърди.

— Аз имам себе си.

Чудесен отговор, помисли Макс.

— А плановете ти?

— Отивам на юг, в Маями.

— Мммм... — Макс пое и другата китка на Люк и обърна дланите му нагоре. Когато почувства напрежението у момчето, за първи път показа с нещо нетърпението си. — Аз не се интересувам от секс между мъже — троснато каза той. — Нито ще падна толкова ниско да опипвам едно момче. — Люк вдигна поглед и Макс видя в очите му нещо, за което никое момче на дванайсет години не биваше да знае, че съществува. — Онзи мъж обижда ли те е и по друг начин?

Люк бързо поклати глава, твърде силно засрамен, за да говори.

Но някой беше го направил, заключи Макс. Или беше се опитал. Това щеше да почака, докато се породи доверие.

— Имаш добри ръце, бързи, ловки пръсти. И усетът ти е доста изострен за младо момче като тебе. Бих могъл да се възползвам от тези ти качества, може би ще мога да ти помогна да ги усъвършенстваш, ако решиш да работиш за мен.

— Да работя? — Люк не можа да определи точно чувството, което го овладя. Детската памет е обикновено къса, а вече дълго време той не познаваше що е надежда. — Каква работа?

— Едно-друго. — Макс отново се облегна назад и се усмихна. — Може би ще ти се иска да научиш някой и друг фокус, младежо. Така се случва, че след няколко седмици и ние се запътваме на юг. Ти би могъл с работа да си осигуриш жилище и храна и малка заплата, ако я заслужиш. Ще трябва да поискам от теб — за известно време, разбира се, да се въздържаш да задигаш портмонета. Но мисля, че никое друго изискване няма да наруши стила ти.

Чувстваше болка в гърдите. Едва когато изпусна дъха си, Люк осъзна, че го беше задържал до пламване на дробовете.

— Аз ще бъда нещо като участник във фокусничествата ли?

Макс отново се усмихна.

— Не, няма. Но ще ми помагаш в поставянето и демонтирането на нещата. И ще се учиш, ако имаш афинитет към такива неща. Може да се случи да научиш достатъчно.

Сигурно това е някакъв капан. Винаги има капани. Люк се въртеше около предложението, както човек обикаля спяща змия.

— Мога да помисля.

— Това винаги е разумно. — Макс се изправи, оставяйки празната си чаша настрана. — Защо не спиш тук? Сутринта ще решим

накъде сме. Ще ти донеса завивки — предложи Макс и излезе, без да дочака отговор.

Може би крои нещо, помисли си Люк, дъвчейки кокалчетата на пръстите си. Но не виждаше клопката, още не. И ще бъде добре, много добре, да спи поне веднъж под покрив, с пълен стомах. Той се изтегна, казвайки си, че само ще опита, но клепачите му натежаха. Светлината на свещите действаше върху тях така хипнотично.

Понеже гърбът му все още го тормозеше, той се обърна на една страна. Преди да позволи клепачите му да се затворят, отново прецени с поглед разстоянието до вратата — в случай, че му се наложи бързо да избяга.

Винаги би могъл да си тръгне сутринта, каза си той. Никой нямаше да го кара насила да стои. Никой вече не можеше да го накара да прави каквото и да е.

С тази мисъл заспа. Не чу, когато Макс се върна с чист чаршаф и възглавница. Не усети нищо, когато обувките му бяха свалени и поставени до дивана. Дори не промърмори и не мръдна глава, когато тя бе леко вдигната и нежно положена върху облечената в калъфка възглавница, която ухаеше на люляк.

— Знам къде си бил — прошепна Макс, — чудя се само къде ще стигнеш.

Още един миг той остана загледан в спящото момче, отбелязвайки силните лицеви кости, ръката, стисната в защитен юмрук, силното повдигане на гръдния кош, което издаваше крайно изтощение.

Той остави Люк да спи и отиде в меката, очакваща го прегръдка на Лили.

[1] Обичам те, красавице моя. (фр.). — Б.пр. ↑

[2] моя малка (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Лека нощ, момиченце. (фр.). — Б.пр. ↑

2.

Люк се събуждаше на етапи. Най-напред чу птичките навън да чуруликат, после почувства топлото слънце върху лицето си. Представяше си го златно и течено със сладък вкус на мед. Долови мириса на кафе наблизо и се учуди къде ли се намира.

Тогава отвори очи, видя момичето и си спомни.

Тя беше застанала между малката кръгла масичка и дивана, където той се беше изтегнал, и с нацупени устни и наклонена главичка го наблюдаваше. Очите ѝ бяха светли и любопитни — любопитството не беше напълно приятелско.

Забеляза, че по нослето ѝ имаше пращец от лунички, които не беше видял нито когато тя беше на сцената, нито при светлината на свещите.

Също толкова любопитен, той се взираше в нея и бавно прокара езика си по зъбите. Четката му беше в дочения сак, който бе откраднал от някой си К. Март и бе скрил в един храсталак наоколо. Беше направо маниак по отношение на миенето на зъбите, един навик, насаден у него от парализиращия страх от зъболекар. Специално от този, при когото майка му го беше замъкнала преди три години. Неговият дъх вонеше на джин и кокалчетата на ръцете му бяха обрасли с косми.

Имаше желание да измие зъбите си, да глътне малко от горещото кафе и да бъде сам.

— Какво, по дяволите, зяпаш?

— Теб. — Тя беше намислила да го ръгне и беше малко разочарована, че той се събуди, преди да ѝ се удаде шанс да го направи. — Ти си кльоцав. Лили каза, че имаш красиво лице, но на мен ми изглежда подло.

Той почувства вълна на отвращение и смущение, че е наречен красив от гъвкавата Лили. По отношение на Роксана чувствата му не бяха така объркани. Тя беше това, което неговият втори баща наричаше първокласна курва. Разбира се, Люк не си спомняше нито една жена, която Ал Коб да не класираше като някакъв вид курва.

— Ти си кльощава и грозна. А сега се махай!

— Аз живея тук — изтъкна тя величествено. — И ако не те харесвам, мога да накарам татко да те изпрати да си вървиш.

— Голям праз.

— Това е лош език. — Тя направи гримаса на пренебрежение. Поне мислеше, че я прави.

— Не. — Може би ако шокираше ангелските ѝ ушички, щеше да я принуди да се разкара. — Голямо ебане е лош език.

— Така ли? — Заинтригувана, тя се наведе по-близо. — Какво означава ебане?

— За Бога. — Той потърка очите си с длани и седна в леглото. — Ще се махнеш ли от очите ми?

— Аз знам как да бъда учтива. — И ако бъда, помисли си Роксана, може би ще го накарам да ми каже какво означава новата дума. — Понеже съм домакинята, сега ще ти донеса едно кафе. Вече го направих.

— Ти? — Той се обезпокои от факта, че не беше я чул да трополи наоколо.

— Това е мое задължение. — Тя важно затопурка към печката. — Защото татко в Лили спят до късно сутрин, а аз не обичам. Въобще едва ли някога съм се нуждаела от сън. Дори и когато съм била бебе. Това е метаболизъм — каза му тя, доволна от думата, на която баща ѝ я беше научил.

— Да, правилно. — Той я наблюдаваше как налива кафе в порцеланова чаша. Сигурно има вкус на кал, помисли си Люк и вече се канеше да ѝ го каже.

— Сметана и захар? — Тя изчурулика думите като любезна стюардеса в самолет.

— По много и от двете.

Тя направи каквото той искаше и с прехапан език донесе до масата препълнената до ръба чаша.

— Можеш да получиш и портокалов сок със закуска. — Макар да не го харесваше много, на Роксана ѝ допаднаше да играе ролята на щедра домакиня, представяше си се облечена в един от дългите копиринени пенъоари на Лили как леко пристъпва на високи токчета. — Ще ти направя моята специална закуска.

— Страхотно. — Люк се приготви да примижи при вкусването на кафето и се учуди, че то гладко се плъзна надолу. Беше малко прекалено сладко, дори и за неговия вкус, но никога не го пиеше горчиво. — Доста добро е — измърмори той и Роксана го дари с бърза усмивка, напълно женствена.

— Моето докосване до кафето е магическо. Всеки го казва. — Ентусиазирана, тя пусна филийки хляб в тостера и отвори хладилника. — А ти защо не живееш с майка си и баща си?

— Защото не искам.

— Но така трябва — отбеляза тя, — дори да не искаш.

— По дяволите, ако го направя. Освен това аз нямам баща.

— О! — Тя стисна устни. Макар да беше само на осем години, знаеше, че такива неща се случват. Тя самата беше загубила майка си, която дори не си спомняше. След като Лили така удачно бе запълнила празнотата, това не беше загуба, която я разстройваше. Но мисълта да бъдеш без баща, винаги я натъжаваше и плашеше. — Той разболя ли се, или преживя злополука?

— Не знам и не ме интересува. Остави това.

При всякакви други обстоятелства острият тон би отприщил яда й. Но сега той разпали симпатията й.

— Кое от представлението ти хареса най-много?

— Не знам. Триковете с картите бяха направени доста хладнокръвно.

— Аз знам един. Мога да ти го покажа. — Внимателно наля сок в кристални чаши. — След закуска. Можеш да използваш тоалетната там, отзад, и да се измиеш, защото закуската е почти готова.

Най-много от всичко искаше да изпразни напругия го пълен мехур и следвайки посоката на ръката й, намери зад червената завеса банята. Миришеше на жена — не тежкия лепкав мирис, който често заобикаляше майка му, а ухание на сладка луксозна женственост.

Имаше прострени чорапи върху тръбата на завесата за душа и зад тоалетната върху плетена покривчица една изрисувана с цветя кутия с антисептична пудра и голямо розово пухче. В ъгъла имаше лавица, покрита от край до край с шишенца, туби и бурканчета.

Инструменти на курва, би ги нарекъл Коб, но на Люк му се сториха много приятни, както бяха наредени — като градина със

свободно преплетени треви и цветя. Беше виждал такива, докато пътуваше.

Макар и претрупано, помещението много старателно беше поддържано чисто. Докато плискаше с топла вода лицето си, изплува някакъв далечен спомен за мръсната тоалетна чиния в мръсния апартамент, от който беше избягал.

Не успя да се сдържи и надникна в аптечката. Там имаше мъжки принадлежности — самобръсначка, крем за бръснене, афтършейв. Имаше и резервна четка за зъби още в оригиналната си опаковка. Ужасът от развалените зъби надделя над всякакво чувство за вина, което би могъл да изпита от това, че ще я използва.

Върна се и тъкмо се чудеше дали да се възползва от случая да поогледа наоколо, когато се сети за обувките си.

Като стрела се втурна във всекидневната и зарови под масата да провери състоянието си.

Спокойна като кралица на трона си, Роксана седеше на една копринена възглавница и отпиваше от сока.

— Защо държиш парите в обувките си, като имаш джобове?

— Защото там е по-сигурно. — И наистина беше, отбеляза той с облекчение. Налице беше всичко, до последния долар. Промъкна се на мястото си и погледна чинията пред себе си. В нея имаше препечена филия хляб, внимателно срязана на две триъгълничета, с дебел слой фъстъчено масло, полята с нещо, което приличаше на мед, и поръсена с канела и захар.

— Много е хубаво — увери го Роксана, изискано отхапвайки от своята филийка.

Люк лапна едното триъгълниче на две хапки и беше принуден да се съгласи. Тя се усмихна отново, когато той беше изгълтал и последната троха.

— Ще направя още.

Един час по-късно, когато се появи иззад завесата, Макс ги видя седнали плътно един до друг на дивана. До лакътя на момиченцето имаше малка купчинка банкноти и тя майсторски плесна три карти на масата.

— Окей, къде е кралицата?

Люк беше изцъклил очи и с втрънен поглед се колебаеше, после тупна средната карта.

— Този път вече знам, че е там, дявол да го вземе.

Самодоволна, Роксана обърна картата и се изкикоти, когато той отново изпсува.

— Рокси — каза Макс, като пресече стаята и отиде до тях. — Много е невъзпитано да обираш парите на един гост.

— Татко, аз му казах, че „Три Кард Манти“ е игра, в която човек жертва много. — Самата невинност, тя погледна баща си, сияейки. — Но той не ме послуша.

Баща ѝ се засмя и я щипна по брадичката.

— Малката ми изнудвачка. Ти как спа, Люк?

— Окей. — Беше изгубил пет долара от малката мошеничка. Беше убийствено.

— Както виждам, вече си се и нахранил. Ако си решил да останеш, след малко ще те предам на Мауз. Той ще ти даде работа.

— Добре. — Но Люк знаеше, че не трябва да прозвучи много ентузиазирано. Защото в такъв случай могат да ти изтеглят килима изпод краката. — Но само за някой и друг ден.

— Великолепно. Сега един безплатен урок, преди да започнем. — Макс спря, за да си сипе кафе, помириша го с одобрение и после сръбна. — Никога не залагай на играта в една къща, освен ако загубата не ти е от полза. Нуждаеш ли се от дрехи?

Макар да не виждаше как загубата би могла някога да ти бъде от полза, Люк не коментира.

— Имам някои неща.

— Добре тогава. Върви ги донеси. След това ще започнем.

Едно от преимуществата на момчета като Люк бе, че той нищо не очакваше. Някой друг би очаквал поне докосване до романтика или авантюра, може би малко другарство във веселия живот на тези хора. Но според философията на Люк обикновено хората получават от добрите неща по-малко от това, което са заплатили, а от лошите — повече, отколкото могат да понесат. Така че, когато беше прикрепен на работа към мълчаливия Мауз — да вдига, да тегли, да чисти, да боядисва или сглобява, той следваше разпорежданията, без да се оплаква или да разговаря. Тъй като Мауз нямаше кой знае какво да

каже за себе си, Люк също имаше възможността да не говори много, а да наблюдава.

Животът в това място за увеселения не е много бляскав, забеляза той. Беше мръсен и потен. Въздухът тежеше от миризма на пържена храна, евтини одеколони и немити тела. Цветовете, които изглеждаха толкова ярки нощем, избеляваха и блясъкът изчезваше на дневна светлина. И различните въртележки, които бяха толкова бързи и страховити под звездното небе, изглеждаха уморени и доста несигурни под силното лятно слънце.

Колкото до авантюра, нямаше нищо възбуждащо в това да почистваш дългата черна каравана или да помагаш на Мауз да смени свещите на пикапа, който я теглеше. Сега Мауз беше мушнал главата и раменете си под вдигнатия капак и малките му очички почти се затваряха, докато слушаше пуснатия на празен ход мотор. От време на време си тананикаше леко или изсумтяваше и донагласяваше нещо.

Люк се местеше от крак на крак. Горещината беше ужасяваща. Потта започна да прониква под лентата, която беше вързал на челото си. Не разбираше нищичко от коли и не виждаше защо му трябва, след като още години наред нямаше да може да кара кола. Тананикането на Мауз започна да му действа на нервите.

— На мен ми звучи окей.

Мауз мигна и отвори очи. Ръцете му бяха изцапани с масло, то беше размазано и по лицето му, приличащо на месечина, и по развлечената бяла тениска.

— Нещо прескача — коригира го той и отново затвори очи. Направи незначителни донагласявания така нежно, както един влюбен мъж посяга към девственица. Моторът измърка в отговор.

— Сладка бейби — каза той, задържал дъха си.

В света на Мауз нямаше нищо по-завладяващо, по-прелъстително от добре смазания мотор.

— Исусе Христе, но това е просто един глупав мотор.

Мауз отново отвори очи и този път в тях се виждаше усмивка. Беше едва на двайсет години, но заради размерите и спънатите му маниери другите деца в заведението, където беше израснал, го мислеха за ненормален. Той нито обичаше, нито вярваше на повечето хора, но към Люк вече беше си изработил толерантна привързаност.

Имаше нещо в усмивката му — беше бавна и чиста като на дете, което накара и Люк да му отвърне с усмивка.

— Направи ли го вече, или какво?

— Направих го. — За да докаже, Мауз пусна капака и заобиколи, за да свали ключовете от таблото и да ги пхне в джоба си. Той никога нямаше да забрави владалата го гордост, когато Макс за първи път му повери ключовете. — Ще върви идеално тази вечер, когато поемем към Манчестър.

— Колко време ще сме там?

— Три дни. — Мауз извади един пакет „Пал Мал“ от навития си ръкав, разтърси го и захапа със зъби една цигара, предложи и на Люк. Момчето я взе, стараяйки се да си даде вид, че е нещо обичайно. — Тежка работа ни чака тая вечер. Ще товарим.

Люк остави цигарата да виси на устните му, чакайки Мауз да запали кибрит.

— Как така човек като мистър Нувел участва в такъв евтин панаир?

Кибритената клечка пламна и Мауз я доближи до края на своята цигара.

— Има си съображения. — Той поднесе клечката към цигарата на Люк и се облегна на камиона, замечтан за предстоящото дълго и спокойно пътуване.

Люк дръпна веднъж, за да опита, задави се и направи грешката да поеме дима навътре. Толкова силно се разкашля, че от очите му потекоха сълзи, но когато Мауз го погледна, се опита да запази достойнство.

— Не съм свикнал много с тази марка. — Гласът му изтъняло квичеше, но той решително дръпна още веднъж. Този път глътна пушека и целият се изпоти в усилието си да не повърне току-що изядения обяд. Имаше чувството, че очите му се завъртат назад в главата му и се срещат със стомаха.

— Хей, хей, момче. — Загрижен от позеленялото му лице, Мауз беше го цапнал така силно отзад по гърба, че го бе повалил на колене. Когато Люк повърна, той го потупа по главата с изцапаната си с машинно масло ръка.

— Боже мой, ти болен ли си, или какво?

— Някакъв проблем ли има тук? — Макс се приближи към тях. Лили се откъсна от него и коленичи до момчето.

— О, милото, бедното ми дете — напевно каза тя и започна да разтрива гърба му с движения нагоре-надолу. — Лежи така, сладък, докато ти мине. — Тя съзря пушещата цигара, която беше паднала от пръстите на Люк, и зацъка с език. — Какво, за Бога, е правило това дете с това ужасно нещо?

— Грешката е моя. — Мауз гледаше нещастен в краката си. — Макс, аз хич и не помислих, когато му дадох цигара. Моя е грешката.

— Той не е трябвало да я взима. — Макс поклати глава, докато Люк се опитваше да се изправи на ръце и колене, борейки се с напирещата нужда да повърне. — И истински си плаща за това. Още един безплатен урок. Не взимай това, което не можеш да задържиш.

— О, остави детето на мира. — Малко прекаленият майчин инстинкт накара Лили да притисне главата на момчето до гърдите си, където той вдъхна смесица от „Шанел“ и пот. Притискайки Люк, тя погледна към Макс. — Това, че никога през живота си не ти се е повръщало, не е причина да не го съжалиш.

— Съвсем правилно — съгласи се Макс и скри една усмивка. — Ние с Мауз ще го оставим на твоите нежни грижи.

— Ще се оправим — измърмори тя на момчето. — Само ела с Лили, сладък. Идвай, хайде, облегни се на мен.

— Аз съм окей. — Но докато тя го влачеше до себе си, главата му отново се завъртя по посока към стомаха. Гаденето така умело завладяваше цялото му тяло, че нямаше никакво място за неудобство, докато Лили почти го пренасяше до караваната.

— Не се безпокой за нищо, гълъбче. Трябва само да полежиш малко, това е всичко.

— Да, мадам. — Той искаше да легне. Така щеше да му бъде по-лесно да умре.

— Не е нужно да ме „мадамосваш“, скъпи. Наричай ме просто Лили, както всички. — Беше го сгушила под едната си ръка, когато отвори вратата на караваната. — Легни тук на дивана, а аз ще ти донеса една приятно студена кърпа.

Пъшкайки, той се стовари с лицето надолу на дивана и с цялото си същество се молеше — нещо, което за пръв път му се случваше, да не повръща повече.

— Ето, бебчо. — Въръжена с влажна кърпа и един леген — за всеки случай — Лили коленичи до него. След като измъкна изпотената лента от главата му, положи влажната студена кърпа на челото му. — Скоро ще се почувстваш по-добре, обещавам ти. Аз имах брат, който се разболя така първия път, когато запали цигара. — Говореше тихо като в болнична стая — пренагласа, която някои жени така лесно постигат. — Но бързо го преодоля.

Най-доброто, което Люк успя да направи, беше да изпъшка. Лили продължи да говори, обръщайки кърпата от другата страна, след което разтри с нея лицето и врата му. — Ти само си почивай. — Устните ѝ се извиха в лека усмивка, когато усети, че детето се унася. — Това е начинът, сладуранче, трябва да преспиш.

Цялата отдадена на грижата, тя прокара пръсти през косата му. Беше дълга и гъста, гладка като коприна. Ако тя и Макс биха могли да си направят дете, то може би щеше да има коса като тази, помисли си замечтана. Но колкото пълно беше сърцето ѝ с любов към цяла сюррия деца, толкова безплодна беше утробата ѝ.

Момчето наистина има красиво лице, наслаждаваше му се тя. Кожата — позлатена от слънцето и гладка като на момиче. Под нея хубави здрави кости. И тези мигли. Изпусна още една въздишка. И все пак, колкото и привлекателно да беше момчето и колкото и душата ѝ да болееше за деца, които да запълнят живота ѝ, не беше съвсем сигурна, че Макс е постъпил правилно, като го е взел при тях.

Той не беше сирак като Мауз. Момчето все пак имаше майка. Колкото и труден да беше собственият ѝ живот, не можеше да си представи, че една майка не би направила всичко по силите си да защити, приюти, да обича детето си.

— Обзалагам се, че е обезумяла от скръб по тебе, кукличко — прошепна Лили и зацъка. — Ти си само кожа и кости. И погледни, ризата ти е вир-вода от пот. Добре, сега ще я свалим и изперем.

Леко го повдигна и дръпна ризата нагоре. Пръстите ѝ се сковаха върху влажния плат. Внезапното ѝ възклицание го накара да изпъшка в съня си. Тя се разплака от мъка и ярост и пусна ризата обратно.

Макс стоеше пред огледалото на сцената и правеше рутинните си упражнения за ловкост на ръцете. Наблюдаваше какво вижда

публиката, когато монетите се плъзгаха между пръстите му и изчезваха. Беше изпълнявал своята версия „Милостивите монети“ безброй пъти, обогатявайки я, усъвършенствайки я, както правеше с всеки фокус или илюзия, които беше научил или изобретил, откакто за първи път застана на ъгъла на „Бурбон“ и „Сент Луис“ в Ню Орлеанс със сгъваемата масичка, картонената кутия с монети и чашките и топките.

Сега не мислеше често за онези първи дни, вече не — беше преуспяващ мъж, минал четирийсетте. Но детето с горчива, отчаяна съдба, което беше някога, се промъкваше у него като призрак. Сега то беше превъплътено в Люк Калахан.

Момчето има потенциал, мислеше си със задоволство Макс, докато правеше от една монета две, после три.

С време, грижа и напътствия Люк ще направи нещо от себе си. Какво щеше да бъде то, Макс оставяше на боговете. Ако момчето останеше с тях, докато стигнеха в Ню Орлеанс, щяха да видят. Вдигна ръце, събра ги и всички монети, освен тази, с която беше започнал, изчезнаха.

— В ръкавите ми няма нищо — промърмори той и се учуди как хората винаги му вярваха.

— Макс! — Леко запъхтяна от бързането през панаира, Лили идваше към сцената.

За Макс винаги беше удоволствие да я види. В плътно прилепнали шорти и тениска, с лакирани нокти на краката и обути в прашни сандали, тя беше чудесна гледка. Но когато я улови за ръката, за да ѝ помогне да се качи на сцената, и видя лицето ѝ, усмивката му изчезна.

— Какво се е случило? Роксана?

— Не, не. — Разстроена, тя разпери ръце и се притисна в прегръдката му. — Роксана е добре. Уговори един от онези на въртележките да я повози малко. Но момчето, Макс, бедното малко момче.

Тогава той се усмихна и обичливо я притисна към себе си.

— Лили, любов моя, той ще бъде неразположен известно време и ужасно нещастен от срама, който още дълго ще изживява, но всичко ще мине.

— Не, не става въпрос за това. — Сълзите ѝ вече бяха потекли, тя притисна лице към врата му. — Сложих го да легне на дивана и когато заспа, се опитах да сваля ризата му. Беше цялата мокра от пот и исках да му е по-удобно. — Тя замълча и пое дълбоко въздух да се успокои. — Гърбът му, Макс, бедното му малко гръбче. Стари белези и нови, едва заздравели ивици от камшик или колан, или Бог знае какво. — Изтри очите си с длани. — Някой трябва жестоко да е бил това дете.

— Неговият втори баща. — Гласът на Макс се беше втвърдил. Само абсолютният контрол можеше да овладее нахлулите чувства. Спомените, колкото и да бяха страшни, можеше да отхвърли. Но гневът заради стореното с момчето го надвиваше. — Страхувам се, че не му повярвах, че е толкова сериозно. Мислиш ли, че трябва да повикаме лекар?

— Не. — Със стиснати устни Лили поклати глава. — Повечето са само белези, ужасни белези. Не мога да разбера как някой може да причини това на едно дете. — Тя подсмърчаше и прие носната кърпичка, която Макс ѝ подаде. — Не бях уверена, че си постъпил правилно, като го вземаш при себе си. Мислех, че майка му отчаяно очаква вест за него. — Мекият ѝ поглед се втвърди като стъкло. — Неговата майка — избухна тя, — бих искала да мога да я докопам тази развратница. Дори самата тя да не е използвала каиша, позволила е това да се случи на собственото ѝ момченце. О, тя трябва да бъде бита. Аз самата бих го направила, ако имах тази възможност.

— Толкова ожесточена? — Макс нежно улови лицето ѝ в двете си длани и я целуна. — Господи, обичам те, Лили. Заради толкова много неща. А сега иди и си оправи вида, направи си чай и ще се успокоиш. Никой вече няма да нарани момчето.

— Да, никой вече няма да го нарани. — Тя обви с пръсти китката на Макс. Очите ѝ горяха от страст, а гласът ѝ беше учудващо сигурен. — Той сега е наш.

Гаденето беше почти преминало, но смущението надделя, когато Люк се събуди и видя Лили да седи до него и да пие чай. Опита се някак да се извини, но тя надвика с веселия си говор неговите заеквания и му направи супа.

Продължи да говори, докато той ядеше — ведър, слънчев разговор, който почти го убеди, че никой не беше забелязал как се е изложил.

Тогава дотърча Роксана.

Тя беше цялата — от главата до петите — покрита с прах, косите ѝ, които Лили така спретнато беше сплела сутринта, бяха в абсолютен безпорядък. На коляното ѝ имаше драскотина и шортите ѝ бяха раздрани. С нея в караваната нахлу миризма на животно. Току-що беше приключила играта си с триото териери от кучешкото шоу.

Лили предано се усмихна на изпоцапаното момиченце. След гледката на дете, което се храни, тя най-много обичаше да вижда децата изпоцапани, което означаваше, че са играли здравата и добре.

— Това да не е моята Рокси?

Роксана се усмихна и отвори хладилника за нещо разхладително.

— Возих се до насита на въртележката, а Биг Джим ми даде да хвърлям ринговете колкото си искам. — Тя нагълта гроздовия сок, оставяйки червен мустак върху прашното си лице. — После играх с кучетата. — Обърна поглед към Люк. — Ти наистина ли си запалил цигара и целият си се изповръщал?

Люк стисна зъби и не проговори.

— И за какво го направи? — продължи тя, свежа като сврака. — Децата не трябва да пушат.

— Рокси! — С весел глас Лили скочи и поведе момичето към завесата. — Трябва да се измиеш.

— Аз само искам да знам...

— Побързай сега. Ще стане време за първото представление, преди да разбереш.

— Само се учудвах...

— Ти много се учудваш. А сега офейквай!

Смутена от това, че я изгониха, Роксана хвърли неодобрителен поглед към Люк. И срещна също такъв. Правейки първото нещо, което ѝ хрумна, тя му се изплези, преди да спусне завесата.

Раздвоена между смях и съжаление, Лили се обърна.

— Е, добре. — Ядът и унижението ясно се четяха на лицето на Люк. — Мисля, че е по-добре да се заловим за работа. — Тя беше достатъчно умна да не го попита дали е в състояние да свърши вечерните си задължения. — Защо не изтичаш да вземеш листовки от

някое от момчетата и да ги раздаваш на хората, когато започнат да се трупат.

Той сви одобрително рамене, после се отдръпна назад, когато ръката на Лили се протегна към него. Беше помислил, че ще го удари. Тя успя да прозре това в тъмния му твърд поглед. Също както видя този поглед да се превръща в смущение и объркване, когато с обич разроши косата му.

Никой не го беше докосвал така. Гледаше вцепенен нагоре към нея, в гърлото му заседна буца и не можа да проговори.

— Не трябва да се страхуваш — каза тя спокойно, като че ли споделяше тайна само между тях двамата. — Аз няма да те нараня. — Плъзна ръката си надолу и погали бузата му. — Нито сега, нито когато и да е. — Искаше ѝ се да го задържи, но реши, че е твърде рано. Той не знаеше, че сега е неин син. А това, което принадлежеше на Лили Бейтс, тя го закриляше. — Ако се нуждаеш от нещо, ще дойдеш при мен. Разбрано?

Той успя само да кимне, изправяйки се на крака. Нещо притискаше гърдите му, изсушаваше устните. Съзнавайки, че е на ръба да се разплаче, бързо излезе навън.

Беше научил три неща през този ден. Макс би ги нарекъл три безплатни урока и той никога нямаше да ги забрави. Първо, никога вече нямаше да пуши цигара без филтър. Второ, ненавиждаше малката Роксана с вирнатия нос. И трето, най-важното, беше се влюбил в Лили Бейтс.

3.

Лятото ставаше все по-горещо, докато пътуваха на юг. От Портланддо Манчестър, нататък към Олбани и после в Поукипси, където валя силен дъжд цели два ужасни дни. Уилкис Бар, после на запад в Алънтаун, където Роксана изживя най-хубавото си време в приятелство с две момичета близначки — Теси и Трудни. Когато два дни по-късно трябваше да се разделят сред сълзи и тържествени обещания за вечно приятелство, Роксана за първи път вкуси от недостатъците на живота на път.

Тя се муси около седмица, подлудявайки Люк с възхвалите си по адрес на изгубените приятелки. Той я избягваше винаги, когато можеше, но беше трудно, тъй като живееха под един покрив.

Беше се настанил заедно с Мауз в покритата част на камиона, но в повечето случаи се хранеше в караваната. И неведнъж, излизайки от тоалетната, тя изскачаше насреща му.

Не защото го харесваше. Всъщност бе развила у себе си дълбоко отвращение, което никой от двамата още не можеше да осъзнае, че е роднинско съперничество. Но след преживяното с Теси и Трудни Роксана вече жадуваше за дружба с някой връстник.

Дори и да беше момче.

Правеше това, което малките сестри правят с по-големите си братя, откакто свят светува. Правеше живота му истински ад.

От Хейгърстаун до Уинчестър, оттам до Роанок и нататък до Уинстън-Салем тя безмилостно се заяждаше с него, ходеше по петите му и не го оставяше на мира. Ако не беше Лили, Люк щеше да се справи с нея, но по неизвестни за него причини Лили беше луда по малката хлапачка.

Доказателство за тази й привързаност беше това, което се случи в Уинстън-Салем.

Роксана обърква номера си, защото не може да си разчете времето, помисли Люк самодоволно, наблюдавайки репетицията, докато се мотаеше из палатката. Днес кльоцавата гаднярка не може нищо да улови точно. И хленчи.

Лошата репетиция събуди у него някаква надежда. Той можеше да направи трика много по-добре от нея. Ако Макс му дадеше шанс. Ако Макс само го научеше малко. Люк вече беше практикувал някои от движенията пред малкото огледало в банята.

Всичко, което му се искаше, беше префърцунената Рокс да се разболе от някаква неизлечима болест или да я сполети трагична злополука. Ако тя излезеше от играта, той лесно би могъл да се настани на нейно място.

— Роксана — каза Макс търпеливо, прекъсвайки мислите на Люк, — ти не внимаваш.

— Много ми дойде. — Тя нацупи устни, очите ѝ се напълниха със сълзи. Мразеше да стои затворена в жегата на тази стара палатка.

— Макс — каза Лили, приближавайки се към сцената. — Може би трябва да ѝ дадем малко почивка.

— Лили. — Макс се мъчеше да сдържи раздражението си.

— Уморих се от репетиране — продължи Роксана, вдигайки почервенялото си нещастно лице. — Уморих се от караваната и от представленията, и от всичко. Искам да се върна в Алънтаун и да се видя с Теси и Труд.

— Страхувам се, че това е невъзможно. — Думите ѝ бяха уязвили Макс и бяха отворили стара рана — чувството му за вина. — Ако не желаеш да играеш на сцена, изборът ще бъде твой. Но ако не мога да разчитам на теб, ще те заменя с друг.

— Макс! — Ужасена, Лили направи стъпка напред, но замръзна на мястото си, когато Макс вдигна ръка.

— Като моя дъщеря — продължи той, а по бузата на Роксана блесна една-единствена сълза, — можеш да проявяваш колкото искаш глезотии. Но като мой асистент ще репетираш, когато е обявена репетиция. Разбрано?

Главата ѝ клюмна.

— Да, татко.

— Добре тогава. Сега защо не си дадем една минута за прегрупиране? Избърши си лицето — започна той и вдигна брадичката ѝ. — Аз искам ти да... — Макс вдигна нагоре ръка и я притисна към челото ѝ. Нещо се сви в стомаха му и коленете му отмаляха. — Но тя гори — каза той със странен глас. — Лили! — Великия Нувел,

Невероятния магьосник погледна безпомощно към своята любовница.
— Тя е болна.

— О, малкото ми агънце. — Лили моментално коленичи сама да провери температурата ѝ. Челото на Роксана беше горещо и лепкаво.
— Мъничко, боли ли те главата? Стомахът?

Две едри сълзи капнаха на сцената.

— Аз съм окей. Просто тук е много горещо. Не съм болна. Искам да репетирам. Не давай на татко да ме замени.

— О, това са глупости. — Лили опипваше с пръсти жлезите да провери дали не са подути. — Никой няма да те замести. — Полагайки главичката на Роксана на рамото си, тя вдигна поглед към Макс. Той беше преbledнял като платно. — Мисля, че трябва да отидем в града да намерим лекар.

Люк наблюдаваше безмълвно как Макс отнесе на ръце разплаканото момиченце. Неговото най-съкровено желание се беше сбъднало. Хлапачката беше болна. Може би е хванала чума. С разтупкано сърце той изскочи от палатката и видя облака прах, който камионът вдигна след себе си.

Тя можеше и да умре, преди да са стигнали до града. Тази мисъл предизвика у него тръпка на паника, последвана от тежко чувство за вина. Роксана изглеждаше толкова малка, когато Макс я изнесе на ръце.

— Къде отиват? — попита Мауз, запъхтян от тичането, за да види накъде запърпори любимият му камион.

— На лекар. — Люк силно прехапа долната си устна. — Роксана е болна.

Преди Мауз да зададе повече въпроси, Люк изчезна. Надяваше се, че ако наистина има Бог, той ще повярва, че Люк не го е искал наистина.

Изминаха цели два ужасни часа, преди камионът да се завърне от града. Когато приближи, Люк тръгна към него, но сърцето му спря, като видя Макс да поема увисналото тяло на Роксана от ръцете на Лили и да го носи към караваната.

— Тя у...? — Гърлото му се сви на този звук.

— Спи. — Лили се усмихна някак отнесено. — Съжалявам, Люк, ти по-добре сега стой настрана. Ние ще бъдем заети известно време.

— Но... но... — Краката му не стояха на едно място и той последва Лили до караваната. — Тя... имам предвид...

— Ще бъде тежко няколко дни, но веднъж да мине кризата, ще се оправи.

— Кризата? — Гласът му пресекна. Запази ни, Боже, това е чума, помисли си.

— А е и толкова ужасно горещо — промърмори тя. — Но ще й създадем всички възможни удобства, докато трае това.

— Аз не го исках — запелтечи Люк. — Кълна се, че не исках тя да се разболява.

Макар съзнанието й да беше ангажирано другаде, Лили спря на входа.

— Ти не си го искал, сладък. Всъщност подозирам, че Рокси получи от Теси и Труди нещо повече от клетви във вечно приятелство. — Тя се усмихна, пристъпвайки вътре. — Изглежда, че е получила като подарък дребна шарка.

Люк остана с отворена уста, когато Лили затвори вратата под носа му.

Дребна шарка? Той щеше буквално да умре от страх, а всичко, което имала малката хлапачка, било дребна шарка.

— Аз мога да го направя. — Люк стоеше упорито в средата на сцената, наблюдавайки навъсено как Макс манипулира с картите. — Аз мога всичко, което прави тя.

— Още си много далеч от готовност за сцената. — Макс постави картите на сгъваемата масичка и светкавично се обърна.

От три дни Роксана беше на легло с висока температура, силно отпаднала. И през това време при всяка възможност Люк пееше една и съща песен:

— Само трябва да ми покажеш какво да правя. — Беше се опитал да склони Мауз да го научи на трика с грамадния цилиндър и се беше натъкнал на невероятна лоялност. — Чух, като каза на Лили, че в програмата се получава дупка заради заболяването на Роксана, а тя няма да може да участва в представленията още най-малко десет дни.

Мислейки с какво да запълни отсъствието на Роксана, Макс започна да разработва една вариация на „Високи аса“.

— Твоята загриженост за здравето й е трогателна, Люк.

Червенина изби по лицето му и той стисна пъхнатите си в джоба ръце.

— Не аз я разболях. — Сега вече беше почти сигурен. — И е само една шарка.

Недоволен от движението на ръцете си, Макс остави картите настрана. Момчето е вироглаво, забавляваше се той, и сигурно би могло да му се повери нещо толкова елементарно като голямата шапка.

— Ела тук. — Люк направи крачка напред; когато погледът му срещна този на Макс, нещо в очите на мъжа накара момчето да потръпне. — Закълни се — заповяда Макс. — Закълни се във всичко, което си и което ще бъдеш, че никога няма да разкриеш никоя от тайните на изкуството, в които ще бъдеш посветен.

Люк искаше да се усмихне, да напомни на Макс, че в края на краищата всичко това е един трик. Но не можа. Ставаше въпрос за нещо, за което той нямаше представа. Когато успя да проговори, гласът му беше само шепот.

— Кълна се.

На Макс му беше нужен още един миг да изучава лицето на Люк, после кимна.

— Много добре. Ето какво искам да правиш.

Беше наистина толкова просто. Когато откри колко невероятно просто е всичко, Люк се изуми, че изобщо някой, който и да било, може да бъде измамван. Не му беше приятно да си го признае, отказа да го признае и на Макс, но сега, след като знаеше как Роксана става зайче, как изчезва изпод плаща, той дори малко съжаляваше.

Макс не му остави време да тъгува над изгубената си невинна наивност. Те работиха, репетирайки непрекъснато, повече от час. Усъвършенстваха разчета на времето, влагаха хореография във всяко движение, заменяха елементите от номера на Роксана, които не бяха подходящи за Люк.

Беше уморителна работа, невероятно монотонна, но Макс не приемаше нищо, освен съвършенството.

— Защо се мъчиш с всичко това за няколко въшливи долара? Те ще са доволни и само на трика с картите и заека в шапката.

— Аз няма да съм доволен. Играй първо за себе си и тогава винаги ще бъдеш най-добрият.

— Но професионалист от твоята класа не е за такива второстепенни панаири.

Макс метна плаща над Люк, щракна два пъти с пръсти и се закикоти, когато тялото под черната коприна остана на мястото си.

— Един добър помощник на факир никога не изпуска нишката, колкото и да бъде отвлечено вниманието му.

Изпод плаща се чу изпъшкване и фигурата изчезна. Макс далеч не беше недоволен от напредъка на Люк и мислеше, че момчето ще се справи. Той ще използва неговата напереност, глада и озлоблението му, а и прикритата му уязвимост. Ще използва всичко това, което беше Люк, и в замяна ще му даде дом и шанс за избор.

Една честна сделка, смяташе Макс.

— Отново — каза той просто, когато Люк стъпи на сцената откъм страничния декор.

След още един час момчето се чудеше защо ли е поискало да участва в програмата. Когато Лили влезе в палатката, той тъкмо се канеше да каже на Макс какво може да направи със своята магическа пръчка.

— Знам, че закъснях — започна тя, бързайки към тях. — Днес всичко ми върви наопаки.

— Роксана?

— С температура и изтощена, но се държи. — По челото на Лили се изписа безпокойство, когато погледна назад през рамо. — Не искам да я оставям сама. Точно сега всеки е ангажиран, а и аз... Люк! — Внезапно челото на Лили се проясни. — Сладък, ще ми направиш огромна услуга, ако отидеш да поседиш час, час и нещо при нея.

— Аз? — Тя можеше със същия успех да поиска от него да яде жаби.

— Компанията наистина ще ѝ подежда добре. Ще отвлече вниманието ѝ от сърбежа.

— Е, да, но... — Дойде му вдъхновение. — Бих искал, но с Макс трябва да репетираме.

— Да репетираш?

Никой психолог не би могъл да проникне по-ясно в съзнанието на Люк. Макс се усмихна, поставяйки приятелски ръка на рамото му. Напредък, отчете той. Момчето само за миг се беше напрегнало при докосването.

— Запознай се с най-новия член на нашия състав. Люк тази вечер ще попълни програмата.

— Тази вечер? — Люк се обърна с лице към Макс. — Още днес? Та аз още не съм се изпотявал от мисълта за това дори една нощ!

— Има време. Ако се справиш добре тази вечер, изпотяването ще остане за следващата нощ. Това ние го наричаме изпитателен период. Във всеки случай вече достатъчно репетирахме, така че си съвсем свободен да позабавляваш Роксана. — Той намигна, навеждайки се над момчето. — Ти заложил на хазарт против нас, Люк. И загубил.

— По дяволите, въобще не знам какво да правя с нея — измърмори Люк, слизайки от сцената. Начинът, по който се изрази, накара Лили да въздъхне.

— Изиграйте някаква игра — предложи тя. — И, сладък, аз наистина бих искала да не псуваш около Роксана.

Чудесно, помисли Люк и излезе от сянката на палатката на силната слънчева светлина. Той няма да псува край нея. Ще псува нея.

Отвори вратата на караваната и се запъти направо към хладилника. Когато го отвори да вземе нещо разхладително, инстинктивно се обърна. Все още очакваше някой да скочи отгоре му и да го накаже за това, че взема храна.

Никой не го направи, но през първите седмици той все още се смущаваше от присъствието на Макс. Влизаше в караваната и намираще оставена голяма купа със спагети. Студени ги нагълтваше като вълк, натъпкваше се — все още го преследваше чувството на глад.

Чакаше да го накажат. Чакаше да му кажат, че няма да получи нищо през следващите два, дори три дена. Както майка му беше правила с него толкова много пъти. Подготвен за това, беше скрил в сака си запас от бисквити и сандвичи.

Но не го наказаха. Никой не спомена нищо за това.

Тъй като нямаше кой да му попречи, той уви една филийка хляб около парче колбас и изгълта набързо направения сандвич, преди да отиде при Роксана.

Движеше се тихо — друг навик, развил по необходимост. Тръгвайки по тесния коридор, чу баладата на Джим Крос. Роксана пееше заедно с радиото с треперливо сопрано.

Развеселен, Люк надзърна през вратата. Тя лежеше опъната по гръб, загледана в тавана, а радиото свиреше до нея. До леглото ѝ

имаше малка кръгла масичка, на нея — табличка с кана със сок и чаша, до тях — някакви лекарства и колода карти.

Някой беше залепил плакати по стените. Повечето бяха свързани с факири, но от лъскавия плакат на Дейвид Касиди на Люк му се повдигна. Това показваше само колко безнадеждни са момичетата.

— Господи, това е гадно.

Роксана премести погледа си и го видя. Тя почти се усмихна — толкова отчаяно желаше малко разнообразие.

— Кое е гадно?

— Това — той посочи към плаката с шишето кола в ръка. — Да окачиш на стената си тази звезда на хлапачките, захласнати по джаза.

Доволен от подигравателната си забележка, Люк надигаше шишето с кола и гълташе. Бялата ѝ кожа беше на грозни червени пъпки, покрили цялото ѝ лице. Люк помисли, че то е наистина гадно. Чудеше се как Лили и Макс издържаха да я гледат.

— О, Господи, ти цялата си покрита с тези говна, така ли? Приличаш на нещо от филмите за животни.

— Лили казва, че скоро ще преминат и ще бъде красива.

— Може и да минат — той вложи в гласа си достатъчно съмнение, за да накара Роксана да сбърчи чело от безпокойство. — Но ти все пак ще бъдеш грозна.

Тя забрави ужасния сърбеж по корема и седна в леглото.

— Надявам се да ти предам шарката. Надявам се да се изринеш целият, даже на пишката.

Люк се задави, както пиеше, после се захили.

— Няма да стане. Аз вече я изкарах. Дребната шарка е бебешка болест.

— Аз не съм бебе. — Нищо не беше в състояние да я разгневи повече. Преди Люк да успее да се отмести, тя скочи и се нахвърли върху него, удряйки го с юмруци. Шишето с кола отхвъркна от ръката му, удари се в стената и изплиска всичко наоколо. Би било смешно, той дори се изсмя веднъж, но после се сети колко крехка беше тя. Ръцете ѝ приличаха на малки, пламнали в огън, пръчици.

— Окей, окей. — Веднъж вече го беше борила съвестта, като си пожела тя да умре, и не искаше втори път да изпада в такава ситуация. — Не си бебе, не си. Сега се връщай в кревата.

— Омръзна ми да лежа. — Но тя отново се примъкна в леглото, подкарана и от неговото недотам нежно побутване.

— Ама че работа. Погледни как изпоцапахме. Сега май ще трябва да чистя.

— Ти си виновен — каза тя нацупено и загледа твърдо навън през прозореца — поза на възрастна жена в детско тяло.

Ругаейки през цялото време, Люк излезе да търси парцал. След като изтри разлятото, тя продължи да не го забелязва. Съгласно стратегията това подейства.

Той пристъпваше от крак на крак.

— Слушай какво, аз си взех думите обратно, нали?

Лицето ѝ се обърна малко към него, но ледът не се разтопи.

— Извиняваш ли се, дете каза, че съм грозна?

— Мисля, че бих могъл.

Мълчание.

— Окей, окей. Исусе! Съжалявам, че казах, че си грозна.

Блед признак на усмивка.

— И се извиняваш, че каза, че Дейвид Касиди е гаден?

Сега вече той се захили.

— Няма начин.

В отговор устните ѝ се извиха в усмивка.

— Мисля, че това е достатъчно, след като ти си само едно момче.

— Вкусът на властта беше приятен. С надежда да го подсили, Роксана разшири усмивката си. Беше едва на осем години, а умееше да бъде властна. В края на краищата тя беше дъщеря на баща си. — Ще ми налееш ли малко сок?

— Май че да.

Той наля сок от каната в чашата и ѝ я подаде.

— Не говориш много — каза тя след малко.

— А ти говориш твърде много.

— Аз имам много неща да кажа. Всеки казва, че съм много умна.

— Тя също беше ужасно отегчена. — Можем да изиграем една игра, ако искаш.

— Аз съм твърде голям за игри.

— Не, не си. Татко казва, че никой не е голям за игри. Затова хората се оставят да бъдат изнудвани с трика с трите карти или с чашите и топчетата по ъглите на улиците и пропиляват парите си. —

Тя улови интереса, който трепна на лицето му, и изду кокетно устнички. — Ако изиграеш с мен „Да вървим за риба“, ще ти покажа един трик с карти.

Люк не беше стигнал до дванайсет години, без да се научи как да се пазари.

— Покажи ми трика с картите и после ще играя.

— Ууф! — Усмивката ѝ беше самодоволна, една по-момичешка, малко по-невинна версия на усмивката на жена, която знае, че е хванала мъжа в капан. — Ще ти покажа трика и после ще играем. А след това ще те науча как да го правиш.

Тя взе колодата от масичката и размеси картите с голяма ловкост. Завладян, Люк седна на ръба на леглото и загледа в ръцете ѝ.

— Това се нарича „Губиш-намираш“. Извади която карта искаш и кажи на глас коя е.

— Голям трик, няма що, след като ще ти кажа картата си — измърмори Люк.

Но когато тя отново размеси картите, избра поп пика.

— Невъзможно е да избереш тази карта — каза Роксана.

— Защо не, по дяволите! Ти каза да избира която и да е!

— Но ти не би могъл да видиш поп пика. Той не е там — Усмивката, тя хвърли отново картите и Люк зяпна. По дяволите, той току-що видя този поп, как е могла да се отърве от него?

— Скрила си го шепата си.

Усмивката ѝ беше широка и доволна.

— Няма нищо в ръкавите ми — каза тя, като остави картите в скута си и вдигна двете си ръце да покаже, че са празни. — Избери си друга.

Този път с изострено внимание Люк избра тройка спатия. С демонстративна въздишка Роксана поклати глава.

— Продължаваш да избираш липсващи карти.

Когато тя остави колодата, Люк видя, че не само тройката спатия липсва, но и попът пика се беше върнал. Объркан, той се опита да грабне картите, но Роксана ги вдигна високо над главата си.

— Не вярвам, че колодата е редовна.

— Недоверието е това, което прави фокуса фокус.

Роксана имитира баща си много сериозно. Бързо разбърка картите и след това ги разтвори с лицето нагоре. Посочи с жест на

Люк, че двете избрани от него са сред петдесет и двете.

— Окей — въздъхна той, признавайки поражението си. — Какво направи?

Усмивайки се отново, Роксана го подсети:

— Първо „Да вървим за риба“.

Би й казал да върви по дяволите, но желанието му да разбере как прави трика надделя. След две игри на риболов той омекна дотолкова, че донесе за двамата по едно разхладително и сладки.

— Сега ще ти покажа — предложи Роксана, доволна, че той не се заяжда. — Но трябва да се закълнеш, че никога няма да издадеш тайната.

— Аз вече дадох клетва.

Тя присви очи.

— Кога? Как така?

Да беше си отхапал езика.

— На репетицията преди малко — каза Люк с неохота. — Ще те замествам, докато отново бъдеш във форма.

Устните й се нацупиха. Бавно вдигна картите и започна да ги размесва. Винаги мислеше по-добре, когато правеше нещо с ръцете си.

— Ти ще ме изместиш.

— Макс каза, че без теб се получава празнина в програмата. Аз я запълвам. — После, с дипломатичност, каквато нямаше представа, че притежава, прибави: — Временно. Така каза Макс. Може би само тази вечер.

След още миг размисъл тя кимна.

— Щом татко го е казал, всичко е окей. Той съжали, дето ми каза, че ще ме замени. Обеща ми, че никой никога няма да го направи.

Люк нямаше представа какво е да те обичат толкова много и толкова много да ти имат доверие. Завист прободеше сърцето му.

— Ще направиш ето така — започна Роксана, като отново привлече вниманието му. — Първо трябва да наредиш размесените карти на купче.

Раздели ги на две и започна да му показва с търпението на учителка, която учи дете как да напише името си.

Направи трика два пъти, стъпка по стъпка, после му връчи картите.

— Опитай ти.

Както беше казал Макс, момчето имаше добри ръце.

— Това се прави хладнокръвно — промърмори Люк.

— Фокусът изисква максимално хладнокръвие.

Когато Роксана се усмихна, и той ѝ отвърна със същото. За един миг поне те бяха просто две деца със своя обща тайна.

4.

Страхът от сцената беше едно ново преживяване и Люк се срамуваше от него. Бе готов, наперен, даже нетърпелив, докато чакаше зад кулисите. Купеният на старо смокинг, набързо преправен от чевърстите пръсти на мама Франкони, го караше да се чувства звезда. Многократно прехвърляше наум грешките, които беше правил, движенията, походката, докато Макс настройваше публиката с ловкостта на ръцете си.

Какво чак пък толкоз, мислеше си той. Първокласно опечена работа, която ще му докара допълнително по десет долара на вечер, докато Роксана е покрита с тези отвратителни пъпки. Ако прогнозата на лекаря излезеше вярна, това щеше да означава сто долара към фонда му за Маями.

Поздравяваше се за добрия късмет и подигравателно гледаше опулените очи на селяндурите от първия ред, когато Мауз го потупа по рамото.

— Идва ти редът.

— А?

— Твоят ред. — Мауз посочи с глава към сцената, където Лили се въртеше насам-натам в своето лъскаво трико и от време на време правеше по някое движение с хълбок за удоволствие на мъжката публика.

— Моят ред — каза Люк и вътрешностите му се парализираха, а сърцето му като малка гореща топка заседна в гърлото.

Мауз, който беше подготвен от Макс за нещо подобно, издаде едно одобрително изръмжаване и го избута на сцената.

Чу се кикотене, когато тънкото като върлина момче във вехтия смокинг се появи, препъвайки се. Бялото като платно лице на Люк контрастираше с бляскавите му черни ревери. Той пропусна своята първа реплика. Единственото, което успя да направи, когато по гърба му потече студена пот, бе да застане като вдървен, а очите му шареха по захилените лица на първата му публика.

— А! — Макс плавно се приближи до него с онази ловкост, с която караше коприната да се появява и да изчезва в ръцете му. — Моят млад приятел май че се е загубил. — На публиката ѝ се стори, че Макс приятелски погали с ръка косите на Люк. Тя не видя как ловките му пръсти силно го притиснаха отзад на врата, за да го извадят от шока.

Люк се ококори, примигна и преглътна.

— Аз, тъй... — По дяволите, какво трябваше да каже? — Аз си изгубих шапката — набързо приключи той репликата си. Бледото му лице силно почервения, когато смехът на публиката заля сцената. Дявол да го вземе, каза си Люк, и се стегна. В този момент страхливото малко момче се превърна в арогантен млад мъж. — Имам среща с Лили. Не мога да заведа една красива млада дама на танци без шапка.

— Среща с Лили? — Както беше репетирано, Макс се престори на изненадан, после на обезпокоен, а накрая на лукав. — Струва ми се, че нещо грешиш. Хубавата Лили тази вечер е ангажирана с мен.

— Май че си е променила намерението — захили се Люк и пъкна палци под реверите си. — Тя ме очаква. Ние отиваме... — една голяма червена роза се пръкна на ревера му — ... да се забавляваме в града.

Откъслечните аплодисменти за първия му трик му поддържаха като покана с пръст от прелъстителна жена.

Люк Калахан беше намерил призиванието си.

— Така значи. — Макс хвърли бегъл страничен поглед към публиката. — Не си ли малко прекалено млад за чара на Лили?

Той вече беше неудържим.

— Каквото ми липсва заради годините, наваксам го с енергия.

Тази забележка, направена с презрение, предизвика бурен смях. Люк почувства, че нещо му става при този звук. Когато отново всичко беше наред, подигравката се превърна в усмивка.

— Но, разбира се, един джентълмен не може да придружава дама из града без шапка. — Макс потърка ръце и погледна наляво. — Страхувам се, че това е единствената шапка, която съм виждал наоколо тази вечер. — Прожекторът се насочи към огромния цилиндър. — Изглежда малко голяма, дори и за мъж с надута глава като теб.

Люлеейки се на пети, Люк пъкна палци в колана си.

— Известни са ми твоите трикове, старче. Мисля, че ще ми е по-таман, ако я върнеш в предишния ѝ размер.

— Аз? — С вдигнати вежди Макс постави ръка на гърдите си. — Нима ме обвиняваш в магьосничество само за да поваля вечерта ти с Лили?

— По дяволите, точно така. — Това не беше точно репликата, която беше репетирал, но Люк я каза с хъс, пристъпвайки към шапката и тупайки по периферията ѝ. — Така че давай!

— Добре тогава. — С въздишка заради очевидната липса на възпитание у момчето Макс направи жест: — Би ли бил така добър да стъпиш в шапката? — Той се усмихна на ококорения поглед на Люк.

— Окей, но без шеги. — Люк бързо и ловко скочи вътре. — Не забравяй, че те дебна.

В момента, в който главата на Люк изчезна в шапката, Макс махна със своята магическа пръчица.

— И престо! Фокус-мокус препаратус! — Той бръкна в шапката и извади едно бяло зайче. Докато публиката ревеше от възторг, Макс обърна шапката с отвора към нея, за да се увери, че е празна. — Малко се съмнявам, че Лили има желание да прекара вечерта в града с него.

Както беше по сценария, Лили се появи. Само погледна към извиващия се в ръцете на Макс заек и изпищя.

— О, не, не, стига! — С разстроено лице се обърна към публиката. — Това е четвъртият заек за този месец. Трябва да ви кажа, дами, не се обвързвайте с ревнив факир. — Докато публиката се смееше, тя се обърна към Макс.

— Върни го обратно.

— Но, Лили...

— Преобрази го веднага, на минутата. — Тя застана с юмруци на хълбоците. — Иначе всичко между нас е свършено.

— Много добре.

С пресилено нежелание Макс пусна заека в цилиндъра, въздъхна и тупна периферията два пъти с магическата си пръчица. Люк изскочи, почервенял от гняв.

Публиката аплодираше, когато момчето се появи, размахало юмруци. Нова буря от смях се надигна, когато се видя малката бяла опашчица от памук, закачена отзад на смокинга му.

На Люк не му беше отнело много време да разбере как да поддържа ефекта. С извита глава той се завъртя три пъти около себе си, за да се види отзад.

— Малка грешка в разчета — извини се Макс, когато смехът утихна. — Но за да ти докажа, че не го правя от лошо чувство, ще направя така, че това да изчезне.

Лили красиво нацупи устни.

— Обещавах ли ми?

— Имаш честната ми дума. — Поставайки ръка на сърцето си, Макс развя плаща, метна го върху Люк и прокара магическата пръчица по покритата фигура. Когато копринената мантия започна да се свлича, той вдигна единия ѝ край.

— Макс! — Лили ужасена изкрещя името му.

— Аз спазих обещанието си. — Той направи дълбок поклон към нея, после към развеселената публика. — Опашката изчезна. А с нея и нахалният хлапак.

Докато Макс и Лили се покланяха на финала, Люк в страничното крило на сцената надзърташе иззад декора, наблюдавайки как Макс се приготвя да среже Лили на две.

Само за частица от секундата погледите им се срещнаха. Но в тази частица имаше толкова много разбирателство и радост, че Люк усети нещо да пари в гърлото му.

За пръв път в живота си той обикна друг мъж. И без да се срамува от това.

Люк пресичаше празното място до караваната. Отдавна беше приключило и последното представление, но в ушите му все още звучаха аплодисментите и смехът на публиката подобно на стара песен, която отново и отново се връща в съзнанието.

Той беше станал нещо. За няколко кратки минути беше станал някой, който означаваше нещо. Пред учудения поглед на десетки хора той беше изчезнал.

И те бяха повярвали.

Това е тайна, помисли си Люк, докато минаваше покрай уморените циркаджии, които продължаваха да показват номерата си на вече стопяващата се тълпа. Да накараш хората наистина да повярват в

една илюзия, макар и за частица от секундата. Това беше сила, власт, която бе нещо повече от пестниците и яростта. Питаше се дали би могъл да обясни на някой друг това усещане. И сега съзнанието му беше така преизпълнено с тази сила, че сякаш щеше да се взриви и да се разлее светлина, гореща и бяла.

Той знаеше, че Макс ще разбере вълнението му, но не искаше или по-скоро не беше готов да сподели нищо с когото и да било. Тази първа вечер то беше само негово.

Десетте долара, които Макс му даде след последното представление, прошумолява между пръстите му, когато пхна ръката си в джоба. Учудващо силно беше желанието му да ги похарчи — по-силно от глада, който бе свикнал да пренебрегва. Загледа се в светлините на издигащото се колело, чу ръмженето на колите, които се блъскаха на картинга. Днес можеше да се повози на всички.

Малка фигура, облечена в джинси и вехта тениска, пробяга пред погледа му и го накара да спре, да се намръщи и да изпсува.

— Роксана! Хей, ти, Рокс! — Втурна се след нея, грабна я за ръка. — Какво, по дяволите, правиш навън?

Тя беше мислила много за всичко. Как е вързана за леглото и колко е нещастна, докато Люк бе заел мястото ѝ на сцената. Колко безконечни бяха станали дните ѝ и колко я тормозеше сърбежът нощем. Беше премислила и факта, че щяха да бъдат вече в Ню Орлеанс, летният сезон щеше да е приключил, а тя нямаше да се е изчистила от пъпките.

— Отивам да се повозя.

— По дяволите!

Бледото ѝ лице пламна от гняв.

— Ти не можеш да ми кажеш какво да правя, Люк Калахан. Нито сега, нито когато и да е. Отивам да се повозя на издигащото се колело, и то сега, веднага.

— Слушай, малка глупачке... — но не можа да довърши, защото тя го ръгна с лакът в стомаха и беше избягала, преди Люк да успее да си поеме дъх.

— Проклятие! Рокси! — Успя да я догони само защото се беше наредила пред люлката. Започна да я тегли, но този път тя се нахвърли върху него със зъби.

— Ти полудя ли, какво?

— Ще се возя на колелото. — Роксана скръсти ръце пред гърдите си. Цветните светлини на люлката играеха върху лицето ѝ и придаваха някаква празничност на пъпките ѝ.

Люк можеше да си отиде. Тя със сигурност нямаше да каже никому, че я е видял. В края на краищата не той беше отговорен за нея. Но поради причини, които все още не осъзнаваше, остана до нея. Дори протегна ръка да плати билетите за двамата, но човекът позна Рокси и им махна да се качват безплатно.

Като принцеса, която благоволява да го приеме на аудиенция, Роксана кимна на Люк.

— Можеш да се повозиш с мен, ако искаш.

— Благодаря ти ужасно много. — Тръсна се до нея и зачака да чуе щракването на предпазната преграда.

Роксана не се разпищя, нито се задъха, когато колелото постепенно пое нагоре. Просто се прилепи назад, затвори очи и една лека усмивка на задоволство остана да играе по устните ѝ. Години след това Люк щеше да се връща към този момент и да осъзнава, че тогава му е приличала на задоволена жена, изтегнала се в кресло.

Тя не проговори, докато колелото не направи един пълен кръг. После гласът ѝ прозвуча странно като на възрастен.

— Омръзна ми да бъда все вътре. Не виждам светлините, не виждам хората.

— Всяка вечер е едно и също.

— Всяка вечер е различно. — Тогава тя отвори очи, смарагдови очи, в които се отразяваха всички светлини. Наведе се напред над бариерата и вятърът развя косите ѝ като на фея на фона на небето. — Виж онзи сух човечец там долу, със сламената шапка. Не съм го виждала никога преди. И онова момиче с шортите, което носи кученцето играчка. И нея не я познавам. Така че, различно е. — Докато се издигаха отново, тя вдигна лице към звездите. — Винаги съм мислела, че ще се изкачим толкова, че да пробием небето. Да го докосна и да си го взема. — Тя се усмихна леко, достатъчно възрастна, за да се позабавлява с тази детинщина, и достатъчно дете, за да ѝ се иска това да бъде вярно. — Искаше ми се да го направя поне веднъж.

— А, то страшно много щеше да ти помогне тук. — Но и той се усмихна. Много време беше минало, откакто се бе возил на страшното

колело. Толкова много, че едва си спомняше това усещане — стомахът като че ли е изхвъркнал, а тялото бърза да го догони.

— Ти си се справил добре тази вечер на представлението — продума изведнъж Роксана. — Чух татко да казва това на Лили. Мислеха, че съм заспала.

— Така ли? — Той се мъчеше да изглежда, като че ли не го засяга.

— Каза, че видял нещо в теб и ти не си го разочаровал. — Роксана вдигна ръцете си право нагоре. Вятърът чудесно облекчаваше сърбежа по кожата ѝ. — Мисля, че ще станеш участник в програмата.

Възбудата, която Люк почувства, нямаше нищо общо с бързото спускане надолу.

— Това е нещо, което трябва тепърва да правя. — Искаше да покаже безразличие. — Докато съм с вас. — Когато я погледна, тя го наблюдаваше, преценяваше.

— Той каза, че си преживял неща, които не би трябвало да ти се случват. Какви неща?

Заляха го унижение, гняв и болезнено чувство на ужас. Макс знае, помисли той. По някакъв начин беше разбрал. Усети кожата си да пламва, но гласът му остана хладен.

— Не знам за какво говориш.

— Знаеш.

— И така да е, не е твоя работа.

— Ако останеш с нас, е. Аз знам всичко за Мауз и за Лили, и за Льо Клерк.

— Кой, по дяволите, Льо Клерк?

— Той ни готви в Ню Орлеанс и помага на татко в представлението в кабарето. Ограбвал е банки.

Доволна, че е грабнала цялото му внимание, Роксана кимна.

— Бил е в затвора, защото са го хванали. Той научи татко как да отваря всяка брава на света. — Понеже имаше чувството, че го уязвява, тя го погледна в упор. — Затова трябва да знам всичко за теб. Така стоят нещата.

— Още не съм казал, че оставам. Имам собствени планове.

— Ти ще останеш — каза Роксана почти на себе си. — Татко иска това. И Лили го иска. Татко ще те научи на фокуси, ако имаш желание да се учиш. Както учи мен. Само че аз ще бъда по-добрата. —

Тя дори не мигна при неговото презрително изсумтяване. — Аз ще бъда най-добрата.

— Ще видим — промърмори Люк, когато отново се издигнаха в небето. Обърна лицето си към вятъра. В този момент почти повярва, че това, което беше направил, е нищо, нищо в сравнение с онова, което можеше да направи.

5.

Първото впечатление на Люк от Ню Орлеанс беше един объркан вихър от шумове и миризми. Докато Макс, Лили и Роксана си спяха в караваната, той се бе свил в кабината на камиона, уморен от накъсания сън поради непрестанното тананикане на Мауз. От Шрийвпорт насам спореха за радиото, но Мауз остана непреклонен. Той не допускаше наоколо да има какъвто и да е шум, който би попречил на удоволствието му да слуша своя мотор.

Сега други звуци проникваха в задръстения мозък на Люк. Кресливи гласове и висок смях, звуците на саксофон, барабан и тромпет. Когато се събуди, помисли, че отново са на панаира. Подушваше храна, миризми на подправки, вонята на разваления от горещината боклук.

Прозявайки се, отвори очи и надзърна през отворения прозорец до него.

Хора, маса народ минаваше край тях по улиците. Видя един жонгльор, приличащ на Исус, да подхвърля ярки оранжеви топки, които блестяха в тъмното. Огромна дебела жена играеше соло буги под звуците на диксиленд, които се изливаха от един отворен вход. Подуши миризмата на хотдог.

В града има цирк, помисли си той, мъчейки се да се изправи на седалката.

И видя, че бяха изоставили панаирите, за да се присъединят към още по-голям, постоянен панаир.

— Къде сме?

Мауз прекарваше камиона и караваната през тесни улици.

— У дома — каза той просто, минавайки покрай улица „Бурбон“ към „Шартрьоз“.

Люк не можеше да си обясни от къде на къде му се прииска да се захлади.

Още чуваше музиката, но по-слабо. Сега улиците бяха по-тихи и имаше по-малко хора. Някои отиваха към оживената част, други се връщаха. В трепкащата светлина на уличните лампи се мяркаха стари

тухлени сгради с балкони, обсипани с цветя, бързаха натоварени таксите, сгущени хора спяха пред входовете.

Чудеше се как може да се спи на тая музика, при тия миризми и невероятна горещина. Собствената му умора изчезна — замени я нервност, предизвикана от бавното шофиране на Мауз.

Люк искаше да пристигнат там, закъдето бяха тръгнали. Където и да беше.

— За Бога, Мауз, ти караш все по-бавно, закъсняваме.

— За нищо не бързаме — каза Мауз, после втрещи Люк, като спря изведнъж по средата на улицата и слезе от камиона.

— Какво правиш, по дяволите? — Люк също слезе и видя, че Мауз стои пред една желязна порта. — Не можеш да оставиш това нещо по средата на пътя. Така ще домъкнеш полицаите.

— Просто искам да си освежа спомена. — Мауз стоеше, потърквайки брадичката си. — Трябва да я вкарам на заден ход.

— Какво на заден ход? — Очите на Люк се разшириха. Невярващ, той премести погледа си от портата към караваната. — Това чудо да го вкараш тук на заден ход? — Внимателно огледа разстоянието между двете тухлени стени, после прецени с поглед ширината на камиона. — Няма начин, дявол да го вземе.

Мауз се усмихна, очите му заблестяха като на грешник, току-що открил вратата.

— Ти само стой тук, в случай че ми потрябваш. — Завлече се обратно към камиона.

— Няма да стане — извика Люк след него.

Мауз отново затананика, когато започна да маневрира по тясната улица.

— Ще го удариш, Мауз, за Бога! — Люк се стегна, очаквайки звука на остър метал, и зяпна, когато огромната черна каравана се плъзна леко през отвора на портата като ръка в ръкавица. Когато и камионът влезе след нея, Мауз погледна към Люк и му намигна.

Беше чудесно изпълнено. Кой знае защо, Люк изживя паркирането на камиона и караваната като радостно събитие, примерно като Коледа или откриването на нов бейзболен сезон. Започна да се смее и се залюля на пети, застанал пред фаровете на камиона.

— Човече, ама ти си номер едно — извика момчето на Мауз, когато той слезе от камиона. После отстъпи назад като боксьор преди атака, когато в къщата до тях светна лампа. — Кой е този? — попита той Мауз, когато забеляза една фигура, застанала на входа.

— Льо Клерк. — Пъхайки ключовете в джоба си, Мауз се запъти към железния портал да го затвори.

— И така, значи се завърнахте. — Льо Клерк слезе по стъпалата и на светлината Люк видя един дребен човечец с побелели коси и брада. Беше облечен в снежнобяла тениска и вехти сиви панталони, завързани с въже вместо с колан. В гласа му се чувстваше лек акцент — не плавното провлачване на Макс, а нещо по-остро, сякаш удължаваше думите с по една сричка. — И сигурно сте гладни, а?

— Не сме престанали да ядем — подвижна Мауз.

— Това е добре. — Льо Клерк се приближи. Походката му беше вдървена и неравна. Люк видя, че той е стар, по-възрастен от Макс някъде с десет и повече години. Впечатлението му беше като за старческо лице, подобно на изпокъсана кожена карта, нарязана от дълбоки коловози. Кафявите му очи бяха леко раздалечени и гледаха изпитателно под щръкналите вежди.

Льо Клерк видя едно слабо момче с красиво лице, в което се запомняха бдителните очи. Момче, готово всеки миг да избяга или да се бие.

— А това пък кой е?

— Това е Люк — каза Макс, който се появи на вратата на караваната с още дремещата Роксана на ръце. — Сега той е с нас.

Двамата мъже си казаха нещо с очи, нещо така интимно, че не се нуждаеше от думи.

— Още един, а? — Устните на Льо Клерк за кратко се изкривиха в усмивка около лулата, която непрекъснато стърчеше между зъбите му. — Ще видим. А как е моето бебе?

С натезали клепачи Роксана протегна ръце и беше предадена на Льо Клерк. Тя се сгуши в кокалестата му прегръдка като в любима възглавница.

— Можеш ли да ми направиш банички с плодове?

— Ще направя специално за теб, разбира се. — Льо Клерк извади лулата от устата си и я целуна по бузата. — Ти си по-добре, оуі?

— Тази шарка нямаше край. Аз вече никога, никога няма да се разболявам.

— Ще ти приготвя моя специалитет за добро здраве.

Той я подпря удобно на хълбока си, когато Лили се появи. Тежката чанта с гримове висеше на едната ѝ ръка.

— А, мадмоазел Лили! — Льо Клерк успя да се поклони въпреки детето на хълбока му. — По-красива от всякога.

Тя се изсмя и му протегна ръка да я целуне, което той направи с апломб.

— Хубаво е човек да се върне вкъщи, Жан.

— Влизайте, влизайте. Да се насладите на среднощната вечеря, която съм ви приготвил.

При споменаването на вечеря Макс слезе от караваната и поздрави Льо Клерк, който ги поведе през двора, където рози, лилии и бегонии цъфтяха в изобилие. Изкачиха се по няколко стъпала и влязоха в кухнята. Светлината от лампата блестеше върху излъсканата повърхност на белите плочки и тъмното дърво.

Имаше малко тухлено огнище, опушено и сменило червения си цвят в уютен розово-сив. Над него стоеше фосфоресцираща пластмасова фигура на Светата Дева и някаква индийска хлопка, цялата покрита с мъниста и пера.

Макар че вътре беше доста хладно, за да си помисли, че печта е горяла, Люк можеше да се закълне, че усеща примамливия мирис на прясно опечен хляб.

От тавана висяха изсушени букетчета подправки и билки наред с плитки от лук и чесън. Над печката на железни куки бяха закачени лъскави медни съдове. От една тенджерата на задното колело на печката се издигаше пара. Каквото и да къкреше вътре, то ухаеше на рая.

Дългата маса като тезгях на касапин беше вече наредена с купи, чинии и ярки кариани салфетки. Все още с Роксана на ръце, Льо Клерк посегна към един от шкафове за още един прибор.

— Супа от бамя. — Прегръщайки Люк през раменете, Лили въздъхна. Тя страшно много искаше да го приветства с добре дошъл в новия му дом. — Никой не готви като Жан, скъпи. Само почакай да опиташ. Ако не спазвам диета, само за седмица ще прелея от трикото си.

— Тази вечер няма да се притесняваш, само яж. — Льо Клерк постави Роксана на един стол и после с две дебели кърпи вдигна тенджерата от печката.

Люк гледаше замаян как от кокалестата му китка до кокалестото рамо татуировката на ръката му се гърчеше и танцуваше. Това са змии, осъзна той. Гнездо от змии в избеляло синьо и червено се огъваха и увиваха по изпечената му кожа. Само дето не изсъскаха.

— Харесва ли ти? — Льо Клерк го гледаше весело и го изучаваше. — Змии. Те са бързи и умни. Носят ми късмет. — Той изсъска, протягайки ръката си към Люк. — Не ти действат на тебе змиите, момче. — Той се захили, сипвайки гъстото, с много подправки ястие. — Довел си ми един млад вълк, Макс. Той ще захапе пръв.

— Един вълк се нуждае от глутница. — Без никакво смущение Макс взе от масата едно панерче и като повдигна кърпата, се показа златисто изпечен хляб. Подаде го на Лили.

— Аз какво съм, Льо Клерк? — Вече съвсем разсънена, Роксана нагъваше своето гамбо.

— Ти — сухото, нарязано от бръчки лице на Льо Клерк омекна, когато голямата му възлеста ръка погали косите ѝ, — ти си моето малко котенце.

— Само котенце?

— Да, но котенцата са умни, храбри и мъдри и някои от тях стават тигри, като пораснат.

Погледът ѝ светна. Тя присви очи към Люк.

— Тигрите могат да изядат вълците.

Когато луната превали небосклона и даже далечното ехо от глъчката на Бърбън стрийт беше утихнало, Льо Клерк седна на една мраморна пейка сред цветята, които обичаше.

Къщата беше на Макс, но Льо Клерк я превърна в дом.

Спомняше си — беше много отдавна — колибата на блатистия бряг и екзотичните цветя, които майка му отглеждаше в пластмасови саксии, миризмите на сушени розови листа и подправки, на боядисано платно и полирано дърво. Беше съчетал всичко това с необходимата на Макс елегантност и изисканост.

Льо Клерк би бил щастлив да се завърне отново при блатото, но нямаше щастие без Макс и семейството, което той му даде.

Пушеше лулата си, заслушан в нощта. Съвсем лек бриз — като обещание за целувка от любеща жена — разклащаше листата на магнолията и раздвижваше жегата. Влагата, която постепенно разяждаше тухлите и камъните във Френския квартал, висеше като мараня във въздуха.

Не видя как Макс се приближава, нито го чу, въпреки че слухът му беше изострен. Просто го усети.

— Така значи. — Пуфна лулата си и се загледа в звездите. — Какво ще правиш с момчето?

— Ще му дам шанс — каза Макс. — Както ти на мен преди много години.

— Готов е с очи да погълне всичко, което види. Такъв апетит може да се окаже труден.

— Ще го храня според апетита му. — Имаше някаква нотка на нетърпение в гласа на Макс. — Ти искаш да го махна ли?

— Вече е твърде късно, спечелил ти е сърцето.

— Лили се привърза — започна Макс, но дрезгавият смях на Льо Клерк го прекъсна.

— Само Лили ли, mon ami?

На Макс му трябваше малко време. Запали пура и вдъхна дима.

— Аз харесвам момчето.

— Ти обичаш момчето — поправи го Льо Клерк. — И как би могло да бъде другояче — когато го погледнеш, ти виждаш себе си. Той те връща в спомените.

Беше трудно да си го признае. Макс знаеше, че когато човек обича, може да нарани и да бъде наранен.

— Той ме кара да си спомням и да не забравям. Ако човек забрави цялата болка и самотата, и отчаянието, забравя да бъде благодарен, че вече ги няма. Ти ме научи на това, Жан.

— Това е добре. Моят ученик е сега учител. Удовлетворен съм. — Льо Клерк обърна глава и черните му очи блеснаха в тъмнината. — Ще бъдеш ли доволен, когато той те надмине?

— Не знам. — Макс погледна надолу към ръцете си — бяха ловки, бързи и можещи. Страхуваше се от момента, когато те ще започнат да отказват. — Уча го на фокуси. Още не съм решил дали да го науча и на останалото.

— Няма дълго да опазиш тайни от тези очи. Какво правеше той, когато го намери?

Макс се усмихна.

— Обираше джобовете.

— А! — Льо Клерк се изкикоти над лулата си. — Значи вече е един от нас. Добър ли е, колкото беше ти?

— Във всяко отношение — призна Макс. — Може би по-добър от мен на тази възраст. По-малко се страхува от наказание, побезскрупулен е. Но скокът от задигане на портмонета до обирание на каси в големи банки и грандхотели е много голям.

— Един скок, който трябва да се направи грациозно. Съжеляваш ли, mon ami?

— Никак — Макс отново се усмихна. — Какво не ми е наред?

— Ти беше роден, за да крадеш — каза Льо Клерк, свивайки рамене. — Също както и за да вадиш зайци от цилиндър. А явно и за да се скиташ. Хубаво е да те видя у дома.

— Да. И аз се радвам.

За миг останаха в мълчание, любувайки се на нощта. После Льо Клерк заговори по работа.

— Диамантите, които изпрати от Бостън, бяха изключителни.

— Предпочитах перлите от Чарлстън.

— А, да. — Льо Клерк изпuffка дим. — Те наистина бяха елегантни, но диамантите — в тях сякаш грееше огън. Заболя ме да ги дам за пари.

— И получи?...

— Десет хиляди и само пет за перлите въпреки тяхната елегантност.

— По-голямо удоволствие е да ги задържиш, отколкото да ги продадеш. — Макс си спомни с приятно чувство как стояха на кожата на Лили само една великолепна вечер. — А картината?

— Двайсет и две хиляди. Намирах я малко особена. Тези английски художници, няма страст в тях — той сви рамене с пренебрежение към една творба на Търнър. — Китайската ваза задържах малко по-дълго. Донесе ли колекцията от монети?

— Не, не я взех. Когато Роксана се разболя, отмених този ангажимент.

— По-добре — кимна Льо Клерк и пое дим. — Тревогите щяха да те разсеят.

— Едва ли щях да съм във форма. И така, докато вазата се пласира, това прави всичко... трийсет и седем хиляди. — Един поглед към намръщеното лице на Льо Клерк накара Макс да се усмихне. — Не си струва да негодуваш толкова много.

— До края на годината ще си хвърлил на вятъра поне петнайсет хиляди. Прибави към тях десетте процента, които всяка година даваш, за да успокоиш съвестта си...

— Това е благотворителност — прекъсна го Макс, забавлявайки се. — Не го правя, за да успокоя съвестта си, а за да умиротворя душата си. Аз съм крадец, Жан, един чудесен крадец, който въобще не мисли за хората, от които краде, но много мисли за онези, които нямат нищо ценно, което да им откраднеш. — Той се загледа във върха на пурата си. — Може би не мога да живея с морала на другите, но трябва да живея със собствения си морал.

— Черквите, на които правиш дарения, биха те тикнали в ада.

— Аз съм избягал от по-лоши места, отколкото е адът, който свещениците ни предричат.

— Това не е шега.

Макс прикри една усмивка, изправяйки се. Той знаеше, че религията на Льо Клерк обзема цялата гама от католицизъм до магьосничество плюс всички възможни суеверия.

— Тогава мисли за това като осигуровка. Може би моята глупава щедрост ще ни осигури по-прохладно място отвъд. Хайде да поспим малко. — Сложи ръка на рамото на Льо Клерк. — Утре ще ти кажа какви са плановете ми за близките месеци.

* * *

Люк беше на седмото небе. За този ден нямаше списък от задачи, така че беше свободен да обикаля из къщата, което и направи, нагъвайки банички с плодове, които си беше взел от кухнята. Следите от пудра захар минаваха по първия етаж, по стълбите до един от покритите с цветя балкони и обратно.

Не можеше да повярва на късмета си.

Дадоха му собствена стая и почти през цялата нощ разглежда и опипва различните неща в нея. Високата табла над главата му, цялата в дърворезба, го беше очаровала, както и елегантните тапети и шарките на килима. Имаше голям шкаф, който Макс беше нарекъл гардероб. Люк си мислеше, че той може да побере повече дрехи, отколкото са нужни някому за цял живот.

И имаше цветя. В една висока синя ваза. Никога преди не беше имал цветя и макар да ги възприемаше като излишен разкош, уханието им му достави някаква дълбока, тайна наслада.

Люк се движеше из къщата безшумно като дим. Още не беше сигурен в Лъо Клерк и гледаше да го избягва, докато правеше разследването си.

Обстановката му помогна да усети по-пълно своя покровител. Всичко говореше за изискания вкус на Макс, въпреки че момчето не можеше да различи френските от английските антики. Това, което видя, бяха изящни блестящи маси, извити дивани, красиви порцеланови лампи и спокойни пейзажи.

Колкото и да харесваше къщата, любимото място за Люк стана балконът пред стаята му. Там можеше да усети горещия мирис на цветята и дъха на улицата. Можеше да види как хората щракат с фотоапарати и търсят сувенири.

Не можеше да не забележи колко небрежни са те по отношение на своите портфейли. Жените развяваха чанти през рамо, мъжете бяха натъпкали парите си в задните джобове на издутите си като камбана задници. Просто рай за джебчии. Маями не важи, реши Люк, тук можеше чудесно да допълва заплатата си на магьоснически чирак.

— Разпилял си захар из цялата къща — каза Роксана зад него.

Люк се стресна. Погледна ръцете си и видя, че доказателството е там, по всичките му пръсти. Набързо ги избърса в джинсите.

— Така ли?

— Лъо Клерк ще побеснее. Захарта прилича на буболечки.

Той отново избърса ръцете си, защото бяха овлажнели.

— Ще почистя всичко.

Тя се облегна до него на перваза на балкона. Изглеждаше хубава и наконтена в ансамбъла си с жълти шорти.

— Какво правиш?

— Просто гледам.

— Татко каза, че днес целият ни ден е свободен. От утре трябва да започнем да репетираме новата кабаре-програма за клуба.

— Какъв клуб?

— „Магическата врата“. Ние работим там. — Тя започна да си играе с цветята, които се увиваха около перваза. — Там можем да правим по-големи илюзионистки номера от тези по панаирите. Понякога татко отива и през деня и изпълнява по нещо на закрито за отделни клиенти.

Това, че Лъо Клерк ще се разсърди, и евентуалното наказание минаха някъде назад в съзнанието на Люк. Той не знаеше какво ще бъде мястото му в едно кабаре-програма, но искаше непременно да си го осигури.

— Колко представления на вечер?

— Две. — Като откъсна един цвят от клематис, тя се опита да го втъкне зад ухото си. — В осем и в единайсет. Ние сме основният номер. С нас рекламират. — Сбърчи носле. — Аз трябва да спя всеки ден след училище. Като малко бебе.

Проблемите на Роксана въобще не го засягаха.

— Изпълнява ли се трикът с картите?

Тя донагласи цветето, влизайки обратно в спалнята на Люк, за да се огледа.

— О, той ще измисли нови.

Люк кимна и започна да крои планове. Беше станал много добър в триковете, които подмами Роксана да го научи. И поне един час на ден упражняваше фокуса с чашките и топчетата. Само трябваше да покаже на Макс. Мисълта, че може да го премахнат от програмата, беше непоносима.

— Татко ми даде пари за сладолед. — Тя подаде глава през френския прозорец. — Искаш ли да отидем да си купим?

— Не. — Люк беше твърде зает, за да се разсейва с някакво си черпене в компанията на осемгодишна хлапачка. — Хайде, върви. Трябва да помисля.

— Тъкмо ще има повече за мен. — Роксана рязко се обърна, едва прикривайки яда си.

В момента, в който остана сам, Люк извади картите си и започна да се упражнява. Едва беше започнал да нарежда „Високите аса“, когато вниманието му отново бе отвлечено.

Беше гласът. Никога не бе чувал нещо подобно. Опита се да го отстрани от съзнанието си, но той се връщаше отново. Богат, сърцераздирателен алт, който като че ли пееше специално за него. Беше невъзможно да му устои и отново излезе на балкона.

Видя я веднага. Една жена в лека рокля на цветя, с червен тюрбан, кожата ѝ блестеше като абанос. Стоеше на ъгъла, в краката ѝ имаше картонена кутия и пееше църковна музика с Библия в ръце.

Не можеше да се откъсне. Мелодията го хипнотизираше.

Това беше истинската красота. Тя бе проникнала в дълбините на неговата същност, дълбини, за които не предполагаше, че съществуват.

Гласът се извисяваше над квартала. Тя не спря, не се поколеба, когато около нея се събра малка тълпа. Нито веднъж не погледна надолу, когато монетите звънваха в кутията.

Кожата му настръхна, изпита болка в гърлото.

Импулсивно се втурна вътре и изрови торбичката си, която беше скрил под възглавницата. Извади един смачкан долар. Сърцето му все още се вълнуваше от музиката, когато изтича надолу по стълбите.

Видя Роксана в коридора да мете разсипаната пудра захар, а Льо Клерк стоеше зад нея и ѝ четеше лекция.

— Ще ядеш в кухнята, не из цялата къща. Сигурна ли си, че си събрала всички трохи, а?

— Събирам ги. — Тя вдигна глава, за да се изплези на Люк.

Сърцето му беше така изпълнено с музиката, а главата му така замаяна от мисълта, че Роксана е поела върху себе си неговата вина, че пропусна последното стъпало. Със заглушен вик той протегна ръка, за да се предпази.

Всичко премина като в забавен кадър. Вазата от гравирани кристал, блеснала на слънчевата светлина, кървавочервените рози в нея. С ужас видя собствената си ръка да се плъзга натам, видя я как се поколеба, когато се опита да балансира.

Пръстите му я пометоха. Почувства с кожата си хладното стъкло и издаде отчаян вик, когато тя се плъзна.

Вазата тресна като пистолетен изстрел. Люк стоеше вкаменен, в краката му — блестящите парченца, въздухът тежеше от силната миризма на розите.

Льо Клерк псуваше. Не беше нужно Люк да знае френски, за да разбере, че ругатните бяха силни и гневни. Не мръдна, не си направи

труда да избяга. Беше готов да понесе удара, беше изтръгнал от себе си чувството на болка и обида. Това, което стоеше там, беше една мълчалива черупка, отказваща да се вълнува.

— Търчиш из къщата ми като див индианец. Счупи Уотърфорд, съсипа розите и целият под е потънал във вода. Imbecile^[1]! Погледни какво направи с моите красавици.

— Жан — каза Макс отново, — достатъчно. Погледни лицето му.

Държейки розите, от които капеше вода, Льо Клерк погледна нагоре. Момчето беше преbledняло като призрак, очите му бяха потъмнели, блестяха и излъчваха нещо много по-дълбоко, за да бъде наречено просто страх. Люк вдигна глава и въздъхна.

— Ще купя нова ваза — каза той спокойно и се отдръпна.

— Татко — разтърсена, Роксана хвана ръката на баща си. — Защо той изглежда така?

— Няма нищо, Рокси. Върви.

— Но, татко...

— Върви — повтори той и я побутна.

Роксана влезе в гостната, но не се отдалечи. По изключение баща ѝ беше твърде напрегнат и ангажиран, за да забележи това.

— Ти ме разочароваш, Люк — каза Макс спокойно.

Нещо прободеше стомаха на Люк. Една псувня, един удар не биха го засегнали, но обикновената тъга в гласа на Макс го проряза дълбоко.

— Съжалявам. — Думите пареха гърлото му като киселина. — Аз мога да я платя. Имам пари.

Не ме гони, молеше сърцето му. Господи, моля те, не ме гони.

— За какво съжаляваш?

— Не гледах къде стъпвам. Аз съм недодялан. Глупав. — И всичко останало, в което е бил обвиняван през неговите кратки дванайсет години. — Съжалявам — каза отново, още по-отчаян, очаквайки удара. Или по-лошото, много по-лошото, един ритник през вратата навън. — Бързах, защото се страхувах, че тя ще си отиде.

— Кой?

— Жената. Която пее на ъгъла. Искях да... — Осъзнавайки абсурдността на всичко това, Люк отчаяно погледна смачкания долар в ръката си.

— Разбирам. — И понеже наистина разбираше, сърцето му напълно се съкруши. — Тя често пее там. Пак ще можеш да я чуеш.

Нов ужас се изписа в очите на момчето, когато отново погледна Макс. Още по-страшно беше да се надява.

— Аз мога ли... мога ли да остана?

С дълбока въздишка Макс се наведе и вдигна парче счупен кристал.

— Какво виждаш тук?

— Счупено е. Аз го счупих. Никога не мисля за другите, само за себе си, аз...

— Спри.

Строгата заповед накара Люк отривисто да вдигне глава. Започна да трепери вътрешно, осъзнавайки неизбежността на това, което ще се случи. Ако Макс го удареше, това нямаше да бъде само физическа болка, това щеше да унищожи неговите надежди окончателно, както той беше разбил вазата.

— Тя е счупена — каза Макс, опитвайки се да се овладее. — И съвсем вярно е, че ти я счупи. Искаше ли да го направиш?

— Не. Но аз...

— Погледни това. — Той показа на Люк парчето счупен кристал. — Това е вещ. Предмет. Нещо, което всеки може да има, ако го плати. Мислиш ли, че означаваш за мен по-малко от това нещо? — Когато Макс захвърли късчето настрана, Люк повече не можа да сдържи треперенето си. — Толкова ли лошо мнение имаш за мен, че очакваш да те удара за това, че си счупил едно стъкло?

— Не, нямам... — Дъхът на Люк секна, когато насъбраната в душата му болка го заля като огън. Вече не можеше да спре омразните горещи сълзи да бликнат от очите му. — Моля те, не ме гони.

— Мое скъпо дете, възможно ли е през всичките тези седмици да не си разбрал, че съм различен от тях. Те ли оставиха тези страшни белези по теб?

За Люк беше невъзможно да проговори, само кимна с глава.

— Бил съм там, където си бил и ти — каза Макс, приближи се една стъпка и привлече Люк до себе си. Момчето инстинктивно се стегна — страхът беше се загнездил дълбоко у него. После дори и той се стопи, когато Макс го придърпа да седнат на стъпалата и гушна

главата му до гърдите си. — Никой не може да те върне там. Тук ти си в безопасност.

Знаеше, че е унизително да плаче върху ризата на Макс като малко бебе. Но ръцете, които го прегръщаха, бяха силни и истински.

Що за момче е това, чудеше се Макс, което може така да се развълнува от една песен, че да се раздели с един от своите скъпоценни долари? Колко ли дълбоко е наранявано това дете, колко ли жестокост е изтърпяло за невинни простъпки, без да има избор?

— Можеш ли да ми кажеш какво правеха с теб?

Обзе го срам и нуждата — о, нуждата от някой, който да го разбере.

— Не можех да направя нищо, не можех с нищо да ги спра.

— Знам.

Старата натрупана злоба се надигна, даже и когато сълзите течаха.

— Те ме биеха непрекъснато. И с причина, и без причина. И пияни, и трезви. — Юмруците му се свиха на гърдите на Макс като две малки железни топки. — Понякога ме заключваха в килера и колкото и да удрях по вратата и да ги молах, не ме пускаха. Не можех да изляза. Никога не можех да изляза.

Беше ужасно да си спомни истеричния си плач в тъмнината на килера — без надежда, без помощ, без възможност за избавление.

— Идваха социални работници и ако не кажех, че всичко с мен е наред, той ме подгонваше с каиша си. Последния път, този последен път, преди да избягам, мислех, че ще ме убие. Той го искаше. Знаем, че го искаше, то се виждаше в очите му. Не знаех защо. Наистина не знам защо.

— Не е било по твоя вина. Вината никога не е била твоя. — Макс погали главата на детето и пропъди собствените си демони, които го преследваха. — Хората казват на децата си, че на света няма чудовища. Казват им го, или защото го вярват, или защото искат детето им да се чувства сигурно. Но има чудовища, Люк, и то още по-страшни, защото са в човешки образ. — Той отдръпна момчето от себе си, за да разгледа мокрото му страдащо лице. — Сега ти си освободен от тях.

— Аз го мразя.

— И има защо.

Но имаше още. Не беше сигурен дали ще посмее да говори за това. Срамът беше черен и мазен. Но пред спокойните загрижени очи на Макс Люк със заекване продължи:

— Той... той доведе един мъж една нощ. Беше късно и двамата бяха пияни. Ал излезе и заключи вратата. И мъжът... той се опита...

— Добре, добре. — Макс се опита да го привлече отново до себе си, но ужасът накара момчето да се отдръпне назад.

— Сложи върху мен дебелите си ръце и устата си. — Люк обърса устни с опакото на дланта си. — Каза, че е платил на Ал и аз трябва да му правя някои неща и той на мен. А аз бях глупав и не знаех какво иска да каже.

Вече нямаше сълзи, а суха пареща ярост.

— Не знаех, докато той не се качи върху мен. Мислех, че иска да ме удуши, докато... — Ужасът на преживяното се върна като бумеранг. Потната кожа, вонята на джин и стисналите го жадни ръце.

— После разбрах, да, разбрах. — Ръцете му се свиха в юмруци и се отпускаха, оставяйки дълбоки следи по дланта му. — Аз го удрях, и още, и още, но той не спираше. Тогава започнах да го хапя и да дера. Ръцете ми се изпоцапаха с неговата кръв, той се хвана за лицето и запищя. Тогава Ал влезе и дълго ме би. И аз не помня... не знам дали... — Това беше най-лошото, че не знаеше. Това беше срам, за който не можеше да говори на глас. — Това е нощта, когато искаше да ме убие. Тази нощ избягах.

Макс дълго време мълча, толкова дълго, че Люк започна да се страхува дали не е казал твърде много, за да му бъде простено.

— Направил си това, което е трябвало. — Гласът на Макс тежеше от болка, която накара сълзите на Люк отново да избликнат. — Мога да ти обещавам нещо. Никой никога вече няма да те докосне така, докато си с мен. И ще те науча как да се измъкваш от заключени килери. — Очите на мъжа отново се върнаха върху Люк. — Може да се случи да те заключат, но никога няма да успеят да те задържат.

Люк се опита да говори, но думите засядаха на гърлото му. Накара ги да излязат. Животът му зависеше от отговора.

— Мога ли да остана?

— Докато ти решиш да си отидеш.

Благодарността така изпълваше сърцето му, че имаше чувството, че ще се взриви в светлина. В любов.

— Аз ще платя вазата — успя да каже той. — Обещавам.

— Ти вече я плати. А сега върви си измий лицето. И по-добре веднага да разчистим тук, преди Льо Клерк да е получил друг изблик на гняв.

Макс остана да седи на стълбите, докато Люк изтича нагоре. От своето скрито ъгълче в гостната Роксана чу баща си да въздиша. И заплака.

[1] Глупак! (фр.). — Б.пр. ↑

6.

През следващите дни Люк внимателно търсеше мястото си. Беше несигурен в Льо Клерк и знаеше само, че Каджун се грижи за къщата. Люк правеше всичко възможно да не му се пречка. Нито веднъж не направи грешката да разпилее трохи по пода.

Ходеше да пазарува с Лили, носеше кутиите и чантите нагоре-надолу по прашната улица. Търпеливо седеше в бутиците, докато тя си подбираше нови тоалети, стоеше до нея, когато охкаше и ахкаше по дрънкулките на витрините.

Любовта му към нея беше достатъчно силна, за да понесе тя да му избира дрехите. Толкова силна, че почти не мигна, когато му купи меки кашмирени ризи. Ако имаше свободно време, обикаляше квартала, харесваше му да разучава, да слуша уличните музиканти, да наблюдава как художниците рисуват на площад „Джексън“.

Но най-хубавото време за Люк беше, когато репетираха.

„Магическата врата“ беше малък задимен клуб, просмукан от миризмата на уиски и цигарен дим. През тези горещи следобеди сенниците бяха спуснати, за да пазят от слънцето и от погледите на туристите. Климатикът издаваше силен звук — твърде силен за работата, която вършеше — леко пуфкане на хладен въздух. Перката на тавана разхлаждаше малко по-ефикасно, но като запалеха светлините на сцената, клубът се превръщаше в пещ.

Стените бяха облепени с червен плюш и златно, а стената зад бара беше цялата в огледала, за да създава илюзия за пространство. Човек имаше чувството, че е буболечка в украсена кутия и детето, което я беше сложило там, е забравило да пробие дупки на капака.

Люк обикна това място.

Всеки следобед Лестър Фридмънт, управителят, сядаше на предната маса с чаша бира и запалена пура. Беше висок мъж и всички излишни килограми бяха натрупани на корема му. Винаги носеше бяла риза с къс ръкав и вратовръзка с подходящи й тиранти. Черните му обувки бяха лъснати до блясък. Оредяващата му коса беше пригладена назад и блестеше на светлината на лампите. Гледаше света през

опушените стъкла на очилата си с тежка черна рамка, кацнали на върха на ъгловатия му нос.

Една дебела котка, която той наричаше Фифи, се протягаше около краката му, отиваше да подуши чиниите под бара и после се връщаше.

Фридмънт държеше на масата си телефон. Имаше способността едновременно да наблюдава репетицията и да прави коментари, да се кара на чистача и да говори по телефона.

На Люк му трябваша няколко следобеда, за да разбере, че Фридмънт се занимаваше със събиране на залози за конни надбягвания.

Колкото и пъти да направеха сполучливо някой трик, Лестър поклащаше глава.

— Исусе Христе, това беше добро. Ще ми кажеш ли как го направи, Макс?

— Съжалявам, Лестър. Професионална тайна.

И така Лестър се връщаше към разговорите по залозите и към почесването на корема си.

Макс планираше програмата да започва с демонстриране на ловкост на ръцете и няколко трика с цветни кърпички, както правеше на панаирите. После искаше да покаже собствената си версия на плуващата във въздуха топка, преди да извади на сцената Роксана в новия ѝ номер „Издигащото се момиче“. Беше прибавил нов момент в разрязването на жената, като използваше вертикална кутия и разрязваше в нея Лили на три части.

Той изпробваше Люк постепенно. Не се съмняваше в бързия ум и сръчните ръце на момчето. Сега изпитваше сърцето му.

— Наблюдавай — казваше на Люк, — учи се.

Застанал в центъра на сцената, Макс вадеше копринени кърпи от джоба си: един след друг се изливаха свежи цветове. Устните на Люк трепнаха. Той не разбираше, че всичко, което вижда, беше просто игра с времето. Колкото повече траеше номерът, толкова по-дълго публиката щеше да се смее и да бъде заблуждавана.

— Протегни ръце — разпореди се Макс, после безразборно разхвърли шарфовете върху тях. — С това ще върви музика, нали, Лили?

Тя се обърна към магнетофона.

— „На хубавия син Дунав“.

— Валсът е бавен, хубав — каза Макс. — Движенията следват неговия ритъм. — Ръцете му се понесоха над шарфовете, вдигаха се и се спускаха, докато обикаляше около Люк. — И, разбира се, ако една красива дама от публиката застане на твоето място, това ще подсили ефекта и красотата на илюзията. А нейната реакция ще зарази публиката. — С едно извиване на китката Макс вдигна края на един шал и останалите го последваха, добре вързани един за друг — червен за жълт, жълт за син, син за смарагдов.

Люк широко разтвори очи, преди да се засмее.

— Великолепно. — Макс събра шаловете и докато говореше, ги сви в цветна топка. — Виждаш, че дори в такъв малък трик има показност, сценично присъствие, за което всяко движение е така важно, както и сръчността. Никога не е достатъчно само да направиш един трик. Трябва да го изпълниш с елегантни жестове. — Той хвърли топката във въздуха. Шарфовете, вече развързани, полетяха надолу.

Застанала наблизо, Роксана се изсмя високо и изръкопляска.

— Това ми харесва, татко.

— Моята най-добра публика. — Той се наведе да събере кърпите. — Сега ми покажи ти.

Роксана потърка ръце и задъвка устната си.

— Още не мога с толкова много.

— Тогава с колкото можеш.

Обзета от нервност и гордост едновременно, тя избра шест шарфа. Обръщайки се към въображаемата публика, ги изтегли един по един измежду дланите си, развявайки ги във въздуха, и ги нахвърля върху ръцете на Люк. В жестовете ѝ имаше неоспорима женственост, което накара Макс да се усмихне, наблюдавайки я как извива ръцете си над и под шаловете. Въпреки че се движеше в такт с музиката, изпълнявайки пируети около Люк, беше напълно концентрирана. В света на Роксана не съществуваше малък трик. Всички бяха забележителни.

Изправяйки се с лице към Люк, тя се усмихна, прокара ръце над шаловете още веднъж, както жена погалва котка, после хвана края на един и ги развя завързани над главата си. Триумфално се засмя и ги уви около раменете си.

— Добре направено. — Макс я вдигна на ръце да я целуне. — Много добре.

— Тя е удар, Макс — провикна се Лестър. — Трябва да я оставиш да опита пред публика.

— Какво ще кажеш, Роксана? — Макс погали косите ѝ, сваляйки я долу. — Готова ли си да опиташ соло?

— Може ли? — Сърцето ѝ подскочи. — Татко, моля те, кажи, наистина ли може?

— Ще опитаме на първото представление, а после ще видим.

Тя нададе възторжен вик и изтича при Лили.

— Може ли да бъда с обици? Истински? Може ли?

Лили се усмихна към Макс над главичката ѝ.

— Ще си избереш, които най-много ти харесват.

— Онези на витрината в магазина по-горе по улицата. Сините.

— Давам ви двацет минути, Лили. Една жена се нуждае поне от толкова, за да си избере аксесоари към костюма.

А Макс искаше един миг насаме с Люк.

— Така. — Когато Роксана замъкна Лили навън, взе колода карти и започна да ги сече с една ръка. — Учудваш се защо едно малко момиче може да прави неща, които ти не можеш.

Люк се изчерви, но брадичката му остана вдигната.

— Мога да се науча на всичко, което тя знае.

— Възможно е. — Макс развя картите като ветрило за свое удоволствие. — Искам да кажа, че е грешка да вземаш нея или когото и да е като мярка за себе си. Но ти няма да ме послушаш.

— Би могъл да ме научиш.

— Бих могъл — съгласи се Макс.

— Аз вече знам някои. Упражнявал съм ги.

— Наистина? — Вдигайки една вежда, мъжът му подаде колодата. — Покажи ми.

Люк размесваше картите със сковани от нервност пръсти.

— Няма да се получи добре, защото знаеш какво правя.

— А, тук грешиш. Най-добрата публика за един фокусник е друг фокусник. Защото им е ясна целта. А твоята?

— Да направя фокус — отговори Люк, концентрирайки се върху картите.

— Толкова просто? Седни — предложи му Макс.

След като седнаха на една от масите, той избра карта от пачката, която Люк държеше.

— Всеки може да се научи да прави фокус. Трябва само да разбереш как става и да имаш елементарно умение, което идва с практиката. Но магията — погледна картата, после я пъкна в колодата, — магията слива, макар и за кратко, реалното с нереалното. Тя кара някого, който не вярва, да примигва в захлас. Тя дава на хората това, което искат.

— Какво искат те? — попита Люк, разбърквайки картите. Тупна отгоре и извади картата на Макс. Сърцето му се сви, когато той кимна одобрително.

— Отлично. Направи го пак. — Облегна се назад, докато Люк сечеше картите. — Какво искат ли? Да бъдат измамени, излъгани, удивени. Да видят невъзможното да се случва под носа им. — Макс отвори ръката си и показа малка червена топка. — Пред самия им поглед. — Плесна топката върху масата с дясната си ръка и я извади с лявата изпод масата. Дясната му ръка беше празна.

Люк се засмя и нареди картите за „Високи аса“.

— Ти я прехвърли — каза той, — знам, но не видях.

— Защото те гледах в очите. Ти мен също. Винаги гледай в очите — невинно, самодоволно, както и да е. Но ги гледай в очите. Това прави илюзията честна.

— Трикът е измама, нали?

— Само ако не успееш да ги накараш да изпитат удоволствие от нея. — Отново кимна, когато Люк изтегли четирите аса от върха на размесените карти. — Техниката ти е добра, но къде е маниерът? Къде е драмата, която казва на публиката, че това не е само един добре трениран трик, а магия? Отново — каза той, бутвайки картите към момчето. — Омагьосай ме.

Макс наблюдаваше как Люк концентрира погледа си, чу две сподавени въздишки.

— Искам отново да направя първия.

— Добре, да чуя въведението ти.

Лицето на Люк поруменя, но той преглътна и се впусна. Беше се упражнявал седмици наред.

— Искам да ви покажа няколко фокуса с карти. — Направи хубаво руско смесване и бързо обръщане. — Малко са фокусниците,

които казват предварително какво ще правят. Но аз съм само едно дете и така знам. — Той разпери на ветрило картите пред своята въображаема аудитория, за да се увери, че колодата е нормална. — Ще помоля този джентълмен да изтегли една карта, която и да е. — Люк разпиля обърнатите карти върху масата и почака, докато Макс избере една. — Тази ли? — Момчето изглеждаше малко смутено. — Сигурен ли сте, че искате точно нея?

Включвайки се в играта, Макс сведе глава и каза:

— Точно тази избирам.

— Сигурен ли сте, че вместо нея не бихте взели тази например? — Люк потупа крайната карта. — Не? — Той звучно преглътна, когато Макс остана непоколебим. — Окей, не забравяйте, че аз съм само едно дете. Бихте ли показали картата си на публиката? Внимавайте да не я видя — момчето изви врата си уж да я мерне. — Добре. — Гласът му прозвуча колебливо. — Мисля, че можете да я поставите обратно, където и да е между другите. Можете да ги разбъркате, освен ако не искате аз да го направя — попита с надежда, докато събираше картите.

— Не, аз ще го направя.

— Ужасно. — Момчето изпусна нова въздишка. — След като са разбъркани, аз сека и откривам картата, която този господин избра. — Бръкна в джоба си, извади въображаема носна кърпа и избърса челото си. — Мисля, че е достатъчно. Наистина, наистина е достатъчно.

Люк грабна пачката, постави я на масата, направи над нея жест с ръка и измърмори:

— Почти я открих. И... — Той сече картите и триумфално вдигна една. След като Макс леко поклати глава, изглеждаше сломен. — Не е тази? Бях сигурен, че е тя. Почакайте за миг.

Люк върна картите на масата, отново помърмори над тях и отново извади не тази, която трябваше.

— Нещо не е наред с колодата. Мисля, че вашата карта изобщо не е тук. Май ме изиграхте! — Люк се изправи възбуден и тръгна към публиката. — И някой тук ви помага! Вие там — той посочи с пръст Лестър, който беше зает да приема облози. — Елате, дайте я!

— Какво да дам, дете?

— Картата. Знам, че е у вас.

— Хей! — Лестър окачи слушалката на телефона на рамото си и вдигна и двете си ръце. — Не съм взимал никаква карта, момче.

— Така ли? — Люк се приближи и изпод стегнатия на корема на Фрийдмънт колан извади деветка каро. — Май че се канехте да отидете на покер?

Докато Лестър се тресеше от смях, Люк вдигна картата да убеди публиката, че е същата.

— Благодаря ви. Благодаря ви. Бива си ви — каза той на Фрийдмънт. — Защо не станете да се поклоните?

— Разбира се, дете, разбира се. — Лестър се изправи развеселен. — Намерил си смяна, Макс, със сигурност си намерил.

Комплиментът накара Люк да цъфне от радост. Но той не беше нищо в сравнение с това, че чу Макс да се смее.

— А сега — Макс се изправи и сложи ръка на рамото му, — това вече е представление. Да видим дали можем да го включим в програмата.

Устната на Люк увисна.

— Без майтап?

Макс разроши косата на момчето и остана доволен, че то не трепна от докосването.

— Без майтап.

Пътуването от Ню Орлеанс до Лафайет не беше дълго. С Мауз на кормилото на черната лимузина Макс можеше да седи отзад, да затвори очи и да се подготвя. Кражбата не беше нещо много по-различно от представлението. Поне за него. В началото, преди толкова години, той сля двете изкуства. Беше въпрос на оцеляване.

Сега вече по-възрастен, по-зрял, разграничаваше своите представления от кражбите. Това също беше въпрос на оцеляване. Колкото по-известно ставаше името му, толкова по-неразумно би било да краде от своята публика.

Макс не беше безразсъден.

Може би някой би казал, че не трябва повече да краде, защото не е принуден да си осигурява храна и покрив по този начин. Би се съгласил. Но също би добавил, че не само е трудно да се откажеш от толкова стар навик, особено когато така добре го умееш, но и че просто обича да краде.

В детството, когато бе лишен от обич, обиждан и изоставен, кражбата за него беше начин да се противопостави, да си извоюва независимост.

Сега беше въпрос на чест.

Накратко казано, Макс беше един от най-добрите. Смяташе се за достатъчно благороден, за да избира своите обекти грижливо и да взема само от онези, които можеха да си позволят да губят.

Рядко работеше толкова близко до дома си. Считаше го не само за рисковано, но и за нечисто. Но нали правилата се създаваха, за да бъдат нарушавани?

Затворил очи, той сякаш виждаше блясъка и красотата на огърлицата от аквамарини и диаманти. Леденосиньо и бяло. Предпочиташе топлите камъни. Рубини, сапфири — наситени, богати цветове, които излъчваха страст и величие. Но личният вкус често трябваше да бъде подчинен на практичността. Ако информацията му беше вярна, тези шлифовани със смарагди аквамарини щяха да му донесат солидна сума, само веднъж да бъдат измъкнати от огърлицата.

Льо Клерк вече имаше купувач.

Даже след като приспаднаше разходите си по операцията, Макс изчисли, че ще му остане доста прилична сума за фонда за обучението на Роксана в колеж, а също и за този, който наскоро откри за Люк.

Усмихна се вътрешно. Иронията рядко му убягваше. Беше крадец, загрижен за лихвени проценти и за фондове.

Твърде многото гладни години го бяха научили да цени вложенията. Децата му нямаше да бъдат бедни и щяха да имат възможност да избират кой път да поемат.

— Това е ъгълът, Макс.

Отвори очи и забеляза, че Мауз бе спрял колата преди завоя. Беше спокоен квартал с дървета по тротоарите и големи елегантни къщи, потънали в зеленина.

— Ах, да. Времето?

Мауз провери часовника си, Макс също.

— Два и десет.

— Добре.

— Алармената система е наистина основното. Просто клъцваш двете червени жички. Но ако не си сигурен, мога да дойда да го направя аз.

— Благодаря ти, Мауз. — Макс надяна тънки черни ръкавици. — Вярвам, че ще се справя. Ако сейфът отговаря на описанието на Льо Клерк, ще ми трябват седем-осем минути, за да го отворя. Чакай ме тук точно в два и половина. Ако закъснея повече от пет минути, тръгваш. — Мауз изръмжа, а Макс го потупа по рамото. — Би трябвало да мога да разчитам на теб за това.

— Ти ще се върнеш — каза Мауз и се сви на седалката.

— И ще бъдем по-богати с няколко хиляди долара. — Макс се измъкна от колата и потъна в сенките на улицата.

Малко по-нататък прескочи една ниска каменна ограда. В триетажната тухлена къща нямаше никаква светлина, но за по-сигурно я обиколи от всички страни, преди да намери алармената кутия. След като клъцна червените жички, вече не се колебаеше. Мауз никога не грешеше.

Извади от меката кожена чантичка, вързана на кръста му, ножа за рязане на стъкло и инструментите. Влачещите се под луната облаци правеха светлината променлива, но той не се нуждаеше от никаква. Дори да беше сляп, Макс можеше да се справи с всяка заключена врата.

Чу се леко щракване, когато се пресегна до вътрешната ключалка и отключи. Ослуша се, както винаги, и пристъпи вътре.

Никога на никого не би могъл да опише какво усещаше всеки път, когато пристъпваше в тъмна, тиха къща. Обземаше го чувството на превъзходство: да бъдеш там, където никой не предполага, и да останеш неразкрит.

Тих като сянка, той се промъкна през кухнята в столовата и оттам към коридора.

Сърцето му силно затуптя. Познато приятно чувство, което приличаше на очакването за сексуално преживяване.

Намери библиотеката точно където Льо Клерк му беше казал, и сейфа, скрит зад фалшива врата.

С миниатюрно фенерче, стиснато между зъбите, и стетоскоп, притиснат до ключалката, Макс започна работа.

Тя му доставяше удоволствие. Библиотеката леко миришеше на прецьфтели рози и черешов тютюн. Слаб вятър удряше клоните на един кестен до прозореца. Помисли си дали наблизко няма барче с бренди, за да пийне една-две глътки, преди да тръгне. Улучи третата от

четирите запънки, спестявайки още осем минути. Тогава чу скимтенето.

Обърна се бавно, готов да бяга. Насочи фенерчето по посока на звука. Едно кученце, едва на няколко седмици, стоеше и го наблюдаваше. Изскимтя отново, приклегна и се изпишка на персийския килим.

— Малко е късно, ако искаш да те изведе — измърмори Макс. — Съжалявам, но нямам време да изчистя след теб. Просто ще си получиш заслуженото утре сутринта.

Продължи да работи по четвъртата запънка, а кученцето задуши обувките му. С въздишка на задоволство той отвори сейфа.

Имам късмет, каза си Макс, че не запланувах тази работа за след една година, когато щеше да бъдеш достатъчно голям да ме ухапеш така, че да ми отнесеш парче месо. Макар и да нося на задника си белег от едно кученце, не много по-голямо от теб.

Отмина ценните книжа и отвори една кутия, облечена в кадифе. Аквамарините блеснаха пред него. С фенерчето и с бижутерска лупа провери камъните и доволно въздъхна.

— Красиви са, нали? — Той изсипа огърлицата от кутийката в чантичката на кръста си.

Навеждайки се да погали кученцето за сбогом, чу шумоленето по стълбите.

— Фриски? — Беше глас на жена, изтънен до шепот. — Фриски, долу ли си?

— Фриски? — каза Макс с притаен дъх, приятелски потупвайки кученцето. Затвори сейфа и се скри в тъмното.

Жена на средна възраст с мрежа за спане на главата и блеснало от нощния крем лице влезе на пръсти в стаята. Кученцето изскимтя, тупна с опашка по килима и тръгна по посока на Макс.

— А, ето те! Маминото бебе. — Само на стъпка разстояние от Макс тя взе кученцето. — Какво правиш тук? Ти, непослушно кученце. — Тя звучно го целуваше, докато то се мъчеше да се изтръгне. — Gladно ли си? Gladно ли си ми, сладурче малко? Сега ще ти сипя купичка мляко.

Макс затвори очи. Беше изцяло на страната на кученцето, което се бореше за своята свобода. Но жената го притискаше здраво до гърдите си и отиде към кухнята.

А това означаваше, че Макс не можеше да се върне по същия път, затова отвори един прозорец. Ако имаше късмет, тя щеше да бъде толкова отдадена на грижата си за кученцето, че нямаше да забележи дупката в стъклото на кухненската врата.

Ако пък не, забавляваше се с мислите си Макс, прехвърляйки крак през прозореца, той вече непременно щеше да е офейкал.

Затвори прозореца след себе си и направи всичко възможно да не стъпче теменугите.

Люк не можеше да спи. Мисълта, че ще участва в представлението на следващата вечер, връзваше на възел нервите му. Беше трескав, изпълваше го ужас. Измъчваха го хиляди въпроси „ами ако“.

Ами ако изпорти нещо? Ами ако забрави трика? Ами ако публиката го възприеме само като едно глупаво хлапе?

Той можеше да бъде добър. Знаеше, че има качества да бъде наистина добър. Но дългите години, през които му се натякваше, че е глупав, че не струва пет пари, че не става за нищо, бяха оставили своя отпечатък.

За Люк имаше само един начин да се справи с безсънието. Трябваше да хапне. Все още вярваше, че най-доброто време за гощавка е, когато наоколо няма никой, който да ти каже да не го правиш.

Надяна едни отрязани панталони и тихо се придвижи към долния етаж. В главата му танцуваха представи за свинското печено и ореховия пай на Льо Клерк.

Гласът на самия Льо Клерк обаче го накара да спре и да изпсува. Никога не беше спокоен със стареца, но се приближи, когато чу и смеха на Макс.

— На твоята информация винаги може да се разчита, Жан. Плановете, сейфът, камъните. — Макс държеше бренди в едната си ръка и скъпоценностите в другата. — Не мога да се оплаквам само заради едно кученце.

— Те нямаха куче миналата седмица. Даже преди пет дни.

— Сега обаче имат. — Макс се засмя и отпи още бренди.

— Благодаря на Светата Дева, че не е залаяло. — Льо Клерк прибави бърбън към кафето си. — Не обичам изненадите.

— По това винаги сме се различавали. Аз много ги обичам. — И в очите на Макс блесна искрата на успеха, по-силна дори от блясъка на бижутото. — Иначе, работата ще се превърне в рутина. Мислиш ли, че до сутринта ще открият липсата? — Той вдигна ръка към лампата и камъните провиснаха между пръстите му. — Дали ще съобщят за изчезването им при положение, че с тях е платен дълг на хазарт?

— Докладвано или не, до нас не води следа. — Лъо Клерк понечи да вдигне тост с чашата си с кафе, но спря. Очите му се присвиха и той я остави на масата. — Страхувам се, че тази нощ стените имат поне две уши.

Макс вдигна поглед и се съсредоточи, после въздъхна.

— Люк — каза той и посочи към тъмното. — Излез на светло. — Почака, преценявайки точно мястото на момчето, когато то влезе в кухнята. — Много е късно, а още си буден.

— Не можах да заспя. — Въпреки усилието си Люк не можа да устои и се захласна по огърлицата. Беше въпрос на доверие, чисто доверие, което му позволи да погледне отново към Макс и да продума: — Ти я открадна.

— Да.

— Защо?

Макс се облегна назад, сръбна бренди и се замисли.

— Защо не?

Беше добър отговор. Удовлетвори го много повече от дузина сърцераздирателни оправдания.

— Значи ти си крадец?

— Между другото. — Макс се наведе напред, но устоя да не сложи ръка върху ръката на момчето. — Разочаровам ли те?

Очите на Люк се изпълниха с обич, която не можеше да се изрази с думи.

— Невъзможно е. — Той категорично поклати глава. — Никога.

— Не бъди сигурен в това. — Макс докосна за миг ръката му, после вдигна високо огърлицата. — Вазата, която счупи онзи ден, беше една вещ. Това също. Нещата струват само толкова, много или малко, колкото хората вярват. — Той захлупи огърлицата с другата си ръка, притисна дланите, после ги разтвори празни. — Още една илюзия. Имам лични причини да вземам неща, които другите ценят. Някой ден мога да ги споделя с теб. Дотогава не искам да говориш за това.

— Няма да кажа на никого. — По-скоро би умрял. — Мога да ти помагам — добави, вбесен от подигравателното изсумтяване на Льо Клерк. — Аз мога да направя добри пари от джебчийство.

— Люк, лоши пари няма. Но предпочитам ти да не обираш джобове, освен като номер в програмата.

— Но защо...

— Ще ти кажа. — Той посочи на Люк да седне, огърлицата отново беше в ръката му. — Ако беше продължил така на панаира, можеше в един прекрасен миг да бъдеш заловен. Това щеше да е неприятно.

— Аз съм внимателен.

— Ти си млад — поправи го Макс. — Съмнявам се минавало ли ти е през ума дали хората, които обираш, могат да си позволят да загубят това, от което ги лишаваш. — Той поклати глава, преди Люк да успее да проговори. — А и тогава беше в голяма нужда. Сега не си.

— Но ти крадеш.

— Защото така съм избрал. Просто това ми доставя удоволствие. Сложни са причините, които ти... — Той прекъсна и се изсмя. — Щях да кажа — които няма да разбереш, но всъщност ти ще разбереш. — Погледът му потъмня. — Бях не по-голям от тебе, когато Льо Клерк ме намери. Обирах дребни пари с играта на чаши и топчета, с трикове с карти. Задигах и портмонета. Аз също бях избягал от един кошмар, какъвто никое дете не трябва да преживее. Устоях с фокусничество. И с кражби. Имах избор. Избрах да се усъвършенствам и в двете. Не се оправдавам, че съм крадец. Всеки път, когато крада, аз си връщам нещо, което е било откраднато от мен.

Той се засмя и сръбна от чашата си.

— О, какво ли би казал един психиатър за това. Не, не се оправдавам. Но няма и да играя ролята на използвач на по-малките. Ще ти дам магията, фокусничеството, Люк. А когато пораснеш, сам ще направиш избора си.

Люк премисляше.

— Роксана знае ли?

За пръв път по лицето на Макс премина сянка на съмнение.

— Не виждам защо трябва да знае.

Това беше добре. За Люк беше много важно да знае нещо, което Роксана не знаеше.

— Ще чакам. Ще се науча.

— Сигурен съм, че ще го направиш. И понеже говорим за това, трябва да помислим за образованието ти.

Ентузиазмът на Люк угасна.

— Образование? Няма да ходя на училище.

— О, ще ходиш. — Макс подаде огърлицата на Льо Клерк. — С документите ще бъде просто. Мисля, че той трябва да е син на моя братовчедка, наскоро осиротял.

— Ще ми отнеме около седмица — заяви Льо Клерк. — Може би две.

— Чудесно. Това означава, че ще сме готови за занимания през есента.

— Аз няма да ходя на училище — повтори Люк. — Не ми е нужно да уча. Не можете да ме накарате.

— Напротив — каза Макс съвсем мило. — Ти ще ходиш на училище. Наистина се нуждаеш от образование и със сигурност мога да те уверя, че ще те накарам да ходиш.

Люк беше готов да умре за него, щеше да се радва, ако имаше случай да го докаже. Но не беше готов да изстрадва няколко часа скука по пет дни седмично.

— Няма да ходя.

Макс само се усмихна.

7.

Люк тръгна на училище. Молбите, пазарлъците и заплахите не бяха чути. Когато откри, че дори Лили не е на негова страна, той се подчини.

Или се престори, че се подчинява.

Те можеха да го накарат да отиде. Поне можеха да го накарат да се облече, да нарами куп глупави книги и да тръгне за училище под орловия поглед на Лъо Клерк.

Но не можеха да го накарат да учи каквото и да е.

Надменният начин, по който Роксана показваше своите отлични бележки и златни звезди, започна да го дразни. Направо се вбесяваше от подигравателната ѝ усмивка, когато Макс и Лили я хвалеха. И всяка вечер малката хлапачка сядаше зад кулисите и усърдно си пишеше домашните между актовете на програмата.

Макс знаеше, че може да получава отлични бележки, само да поиска.

Голяма работа — просто цифри върху хартия, но за да докаже, че не може да бъде бит от едно надменно момиче с маймунско лице, се подготви за контролното по география.

Не беше чак толкова лошо да се учи за щатовете и главните им градове, особено когато започна да брой колко от тях беше посетил.

Не трябваше да чака дълго резултата, но остана хладнокръвен. Не беше негова грешката, че контролното с голямо червено „отличен“ се плъзна и падна от тетрадката му зад сцената.

Едва не експлодира от нетърпение, докато Лили не го забеляза и не го вдигна от пода.

— Какво е това? — Видя очите ѝ да се разширяват, блеснали от чувство, което толкова рядко бе виждал, че се изчерви целият. Това беше гордост.

— Люк! Но това е велико! Защо не си ни казал?

— Какво? — Глупавата усмивка, която се разля по лицето му, провали цялата му игра на безразличие, но той все пак сви рамене. — А, това ли? Дребна работа.

— Дребна работа? — Смеейки се, тя го притисна до себе си. — Това е нещо голямо. Ти и тук успя! И тук! — Все още обгърнала го с едната си ръка, извика Макс, който разговаряше нещо с Лестър. — Макс, Макс, скъпи, ела да видиш нещо.

— Какво трябва да видя?

— Това! — Триумфираща, Лили развя контролното пред очите му. — Погледни какво е направил нашият Люк и не ни е казал нито думица.

— С удоволствие бих погледнал, ако го задържиш, без да мърдаш. — Веждата му се повдигна, когато погледна надолу към Люк. — Добре, добре, ти най-после реши да използваш ума си. И резултатът е отличен.

— Не е кой знае какво. — Той не беше предполагал, че може да е. — Просто запомняш.

— Скъпо мое момче — Макс посегна и погали с един пръст бузата на Люк, — животът е запомняне. Щом веднъж научиш този трик, мъчно ще се намери нещо, което да не ти се удаде. Ти се справи добре. Много добре.

Когато двамата се оттеглиха да се приготвят за следващия номер, Люк остана неподвижен, наслаждавайки се пълно на цялото удоволствие. То леко се помрачи, когато се обърна и видя умните очи на Роксана да го разглеждат.

— Какво, по дяволите, гледаш?

— Теб — каза тя просто.

— Е, добре, хайде чупка.

Но дори и когато той се отдръпна, Роксана продължи да гледа след него. Както правеше с всичко, което я озадачаваше.

Училището не беше чак толкова лошо. Откри, че може да го понесе и рядко бягаше повече от един-два дни в месеца. Бележките му бяха добри. Не получаваше постоянно отличен като Роксана, но му пишеха, колкото заслужаваше.

Люк не се научаваше бързо на всичко. Струваше му едно насинено око и разкъравена устна, за да го разбере.

Вървейки към къщи пребит, отвратен и без три долара и двайсет и седем цента, той планираше отмъщение. Щях да си ги взема, мислеше си, щях да си ги взема и трите от тези негодници, ако директорът мистър Лимп Дик не бе дошъл и не бе прекъснал боя.

А всъщност, ако мистър Ремпуик не беше забелязал свадата, Люк щеше да е в най-добрия случай с две насинени очи, но детската му гордост оцветяваше нещата различно. Само се надяваше вкъщи да може да се оправи, преди някой да го е видял. Чудеше се дали би могъл да покрие най-лошите наранявания с някакъв крем.

— Какво си направил?

Люк се прокле, че тръгна по тротоара, вместо да потърси прикритие. Беше се натъкнал на Роксана.

— Не е твоя работа, по дяволите.

— Ти си се бил. — Роксана метна през рамо розовата си ученическа чанта и постави ръце на хълбоците си. — Това няма да се хареса на татко.

— Голямо чудо. — Но всъщност това го безпокоеше. Дали Макс щеше да го накаже? Нямаше да го удари — беше му обещал. Въпреки че момчето много искаше да му повярва, част от него все още се съмняваше. И се страхуваше.

— От устната ти тече кръв. — Въздишайки, Роксана бръкна в джоба на синята си пола и извади носна кърпичка. — Ето. Не, не го бърши с ръка, ще го замърсиш. — Търпеливо, като възрастна жена, тя попи раната. — По-добре седни. Много си висок и не те стигам.

Ръмжейки, Люк се тръсна на стъпалата на един магазин. Наистина му трябваше поне минутка да се подготви за Макс и Лили.

— Мога и сам.

Тя не протестира, когато момчето дръпна кърпата. Всъщност много ѝ се искаше да погледне окото му, където отокът нарастваше.

— Ти май много си ядосал някого?

— Да. Те се ядосаха, защото не им давах парите си. А сега млъкни.

Тя присви очи.

— Те? Биха те и ти взеха парите?

От унижението го болеше повече, отколкото от удареното око.

— Това влечуго Алекс Кастър ме удари с юмрук в лицето. Щях да му го върна, но двама от неговите ме повалиха на земята.

— Няма къде да ходят! — Беше се наежила и изненада Люк, като скочи от стъпалото. — Ще повикаме Мауз и ще се погрижим за тях.

— Ние? Глупости! — Той се засмя и устната му пусна кръв. — Ти си само едно дете, и то момиче. Хей! — Хвана се за глезена, защото

тя го ритна. — Какво правиш, по дяволите?

— Мога да се справя и сама — изрече важно. — Ти си със смачкано лице.

— Може би и със счупен крак? — засмя се той развеселен въпреки състоянието си. Беше се разгорещила опасно. — И аз мога да се оправя сам. Нямам нужда да ми помагат.

— Да, правилно — тя се върна, подигравателно подражавайки му. Пое дълбоко въздух и остави есенния вятър да разхлади пламналите ѝ бузи.

— Във всеки случай по-добре е да не се биеш. По-забавно е да бъдеш хитър.

— По-хитър от Алекс? — изсмя се Люк. — Една зелка е по-умна от него.

— Тогава бъди зелка. — Отново седна, по-скоро озлобена, отколкото сърдита. — Ще му видим сметката — каза тя с наслада.

— Какво е пак това глупаво „ние“? — Но беше заинтригуван.

— Ти нямаш достатъчно опит да го направиш сам. Човек трябва така да го изиграе, че той да не разбере, че го изнудват. — Приглади поличката си и напрегна мозък. — Познавам малкия му брат Боби. Той постоянно щипе момичетата и краде храна. — Роксана бавно се усмихна. — Мислех да направя този номер на Боби, но ми се струва, че можеш да го използваш за Алекс.

— Какво?

— Ще ти кажа по-късно. Трябва да се прибираме. Ще започнат да се безпокоят за нас.

Не се заяде с нея само защото не искаше да изглежда прекалено заинтригуван. И второ, безпокоеше се какво ще се случи, когато прекрачи кухненския праг. Сигурно ще ми креснат, мислеше си той, влачейки крака. Или по-лошо, безкрайно по-лошо — Макс ще ме изгледа продължително и ще ми каже ужасните думи: „Ти ме разочароваш, Люк.“

Те наистина извикаха в един глас, когато Люк последва Роксана през кухненската врата. Всички заедно, но не това, което Люк очакваше.

— Честит рожден ден!

Той отскочи назад, като че ли го удариха. Стояха около кухненската маса. — Макс, Лили, Мауз, Льо Клерк, а на нея имаше

огромна торта с глазура и запалени свещи. Когато зяпна удивен, лъчезарната усмивка на Лили се превърна в едно отчаяно „О“.

— Бебчо, какво се е случило? — Макс я задържа да не се втурне, като я хвана за китката. Очите му останаха втренчени в Люк и въпреки че в тях премина сянка на гняв, той запази спокойствие.

— Бил си се, нали?

Люк само сви рамене, но Роксана започна вместо него.

— Те бяха трима, татко. А това значи, че са страхливци, нали?

— Наистина. — Той се наведе напред, нежно погали с длан брадичката на Люк и му каза: — Следващия път по-внимателно избирай неравенството.

— Опитай това. — Льо Клерк взе някаква бутилка от шкафа и накваси с течността една кърпа. Когато я притисна до подутото око на Люк, силната болка намаля. — Трима? — попита той и намигна. — По ризата ти има следи от тяхната кръв, оуі?

За пръв път Люк почувства одобрението на Льо Клерк. Рискува да отвори уста още веднъж и изрече с насмешка:

— Дяволски вярно. Точно така.

— Е — каза Лили, — ти току-що ни поднесе толкова голяма изненада, колкото и ние ти бяхме намислили. Надявам се, че нашата е по-приятна. Честит рожден ден, дечко!

— По-добре духни свещите — подсказа Макс на Люк, който стоеше, без да мръдне, втрещен, — преди да сме подпалили къщата.

— Не забравяй да си пожелаеш нещо — каза Роксана, намествайки се в групата срещу Мауз, който фокусираше камерата.

Зашеметяващото вълнение от първата торта за негов рожден ден, от отварянето на подаръците, които бяха купени специално за него, изтри от съзнанието му мислите за Алекс и отмъщението.

Роксана мислеше повече за това. Два дни по-късно Люк се озова оплетен в една история, която можеше да му донесе или голямо удовлетворение, или пак разбита физиономия.

Трябваше да признае, че беше хитро. Даже, ако си послужи с една от любимите думи на Роксана — сатанинско. Следвайки съвета ѝ, Люк направи така, че Алекс и двамата му телохранители да го видят как влиза в пазара на ъгъла, една пряка след училището. Купи си

бутилка гроздов сок — любимото питие на Алекс, отвори я и изгълта доста от нея, преди да се покаже отново на улицата.

Тогава се престори, че вижда Алекс току-що, и се насили да изглежда уплашен. За Алекс това беше достатъчно — подобно на акула, надушила кръв, той тръгна да го преследва.

Малката хлапачка имаше право, помисли си Люк, шмугвайки се в алеята, където отпуши едно от шишенцата с лекарства на Льо Клерк. Бързо изсипа цялото съдържание на силния пургатив в шишето с гроздов сок, запуши го и го мушна в джоба си. Доверяваше се на Роксана, която знаеше, че с това няма да убие никого, въпреки че съвестта му не би страдала много.

Затича като обзет от паника. Съвсем хладнокръвно бе избрал една сляпа алея. Отново можеха да се нахвърлят да го бият, но поне един от тях щеше да си изпати. По-късно.

— Какво става, бълъо? — Като видя жертвата си прикована, Алекс въздъхна и се захили. — Изгуби, а?

— Не искам неприятности. — Люк пожертва гордостта си заради разплатата и се престори, че гласът и ръцете му треперят. — Не ми останаха никакви пари. Похарчих ги за това.

— Никакви пари? — Алекс грабна от ръцете му бутилката, преди да притисна Люк до стената. — Провери дали не лъже, Джери. — Нагълта се с искрящото питие и отново се ухили под образувалия се червен мустак.

Люк страхливо остави другото момче да пребърка всичките му джобове.

— Няма нищо — съобщи Джери. — Дай ми да пийна.

— Вземи си сам. — Алекс отново надигна бутилката и я пресуши. — А сега — каза той, — дай да ритаме задник.

Но този път Люк беше подготвен. Когато не можеш да се биеш, бягаш. Той наведе глава и я заби в корема на Алекс. Другите две момчета се удариха едно в друго и тримата изпопадаха като къщичка от карти, а той се спусна към изхода на алеята. Знаеше, че е по-бърз от тях и може да офейка, преди да са се опомнили и да тръгнат да го преследват. Но искаше да го подгонят. Малко движение щеше да се отрази добре на въздействието на лекарството в организма на Алекс.

Той ги подмами в гонитба към площад „Джексън“ и надолу по „Роял“, като бързо зави на ъгъла по „Света Ана“ към „Декатур“. При

един поглед назад видя, че лицето на Алекс беше бяло като платно и тичаше, целият облян в пот. Люк влезе в собствения си двор и докато се колебаеше дали да излезе и да продължи гонитбата, Алекс изрева и се хвана за корема.

— Хей, какво става? — Джери се приближи до него. — Хайде, човече, той избяга.

— Коремът ми, коремът ми! — Алекс изтича зад един храст рододендрони и клекна.

— Исусе! — извика Джери с отвращение. — Това се казва гадост.

— Не мога, не мога — беше всичко, което Алекс успя да каже, когато пургативът безмилостно го прокара.

— О, погледни! — Роксана изскочи изневиделица и посочи. — В храстите има едно момче и прави голяма работа. Мамо! — Тя изписка с детско гласче. — Мамо, ела бързо!

— Тръгвай, Алекс, за Бога, идвай. — След като се огледаха наоколо за миг, Джери и другото момче изоставиха пъшкация си приятел и духнаха към по-сигурно място, защото към рододендроните се приближаваха вече няколко души, привлечени от врявата.

С безгрижна усмивка Роксана си влезе в двора.

— Това е по-добро, отколкото да го набиеш — каза тя на Люк. — Боя ще го забрави, но това — никога.

Той не можеше да не се усмихне.

— И казваш, че аз съм бил подъл?

Застанал на балкона, Макс бе наблюдавал по-голямата част от развилата се драма и беше чул всичко, което му бе нужно. Неговите деца, помисли си той с топло чувство на гордост, се разбираха добре, всъщност много добре. Колко доволна би била Мойра от дъщеря си.

Не мислеше често за жена си, онази червенокоса огнена жена, която така бързо беше влязла и напуснала живота му. Той беше я обичал — о, да, наистина я беше обичал с някакво ненаситно удивление. И не би могло да бъде другояче — тя беше така красива и безстрашна.

Даже и след толкова години му беше трудно да повярва, че цялата тази плът и енергия са се изпарили. Така бързо. Така нелепо.

Спукан апендикс. Когато тя се оплака от болката, беше вече твърде късно. Бясната скорост до болницата, спешната операция —

нищо не я спаси. Тя се изплъзна от живота му, оставайки му най-скъпоценното нещо, което двамата бяха създали.

Да, беше сигурен, че Мойра би била горда с дъщеря си.

Обръщайки се към спалнята, видя, че Лили слага в пътната му чанта резервен чифт чорапи.

Лили. Дори името ѝ го караше да се усмихне. Сладката, обичната Лили. Един мъж едва ли би могъл да хули Господа, след като го е дарил с две страхотни жени.

— Не е нужно да правиш това вместо мен.

— Не ми пречи. — Тя провери несесера му за бръснене, за да е сигурна, че има нови ножчета, преди да го опакова. — Ще ми липсваш.

— Ще се върна, преди да си разбрала, че съм тръгнал. Хюстън е толкова близо.

— Знам. — Тя въздъхна и се сгуши в него. — Просто щях да съм по-спокойна, ако заминавах с теб.

— Мауз и Льо Клерк са достатъчна закрила, не е ли така? — Отново я целуна. Едното слепоочие, после другото. Неговата Лили имаше кожа, гладка като листенцата на цветето, чието име носеше.

— Предполагам. — Тя наклони глава и затвори очи, когато устните му се плъзнаха по врата ѝ. — И някой трябва да остане при децата. Мислиш ли наистина, че работата е за четвърт милион?

— О, минимум. Тези господа от петрола обичат да влагат свободните си пари в изкуство и бижута.

Мисълта за толкова много пари я възбуждаше, но не чак толкова, колкото изкусният език на Макс в момента върху ухото ѝ.

— Заключила съм вратата.

Макс се засмя, притискайки я под себе си на леглото.

— Знам.

Имаше достатъчно време през краткия полет от Ню Орлеанс до Хюстън да прегледа отново плановете. Къщата, която щяха да нападнат след няколко часа, беше огромна, с площ около петстотин и петдесет квадратни фута.

Плановете, които в момента проучваше, им струваха с подкупите малко повече от пет хиляди долара. Това е инвестиция, изчисляваше Макс, която си заслужава, като се има предвид крайната придобивка.

Имението „Кривото Р“, както остроумно го бяха нарекли, беше затрупано с предмети на изкуството от деветнадесети и двадесети век

с акцент върху американското и ориенталското. Всичко беше избрано за собствениците от агенти. Беше купувано не заради естетическата му стойност или красотата, а като инвестиция.

Добра инвестиция, Макс не се съмняваше в това. И можеше да му донесе много пари.

Имаше и бижута. Списъкът, с който се беше снабдил от чекмеджето с документация в застрахователната компания в Атланта, съдържаше достатъчно дрънкулки и камъчета човек да отвори цял бижутерски магазин.

Тъй като нещата, които бе набелязал, бяха добре осигурени, пресметна, че неговата печалба ще бъде загубата на застрахователната компания. В края на краищата застраховката беше облог между осигурител и осигуряван. Все някой трябваше да загуби.

Макс вдигна поглед и се усмихна на Льо Клерк. Кокалчетата на пръстите му бяха побелели от стискане на облегалката. Около врата му висяха сребърен кръст, кристален талисман и перо от орел. В скута му имаше зърна от молитвена броеница, крак от черен заек и торбичка, пълна с разноцветни камъни.

Льо Клерк се подsigуряваше по всякакъв начин, когато летеше.

Тъй като очите му бяха плътно затворени и устните му се движеха, тихо произнасяйки молитва, Макс не продума, а се изправи и наля по чаша бренди за двамата.

Льо Клерк я пресуши.

— Не е естествено човек да лети във въздуха. Предизвиква боговете.

— Той ги предизвиква с всяко поемане на дъх. Съжалявам, че те подлагам на това изпитание, но щеше да е невъзможно отсъствието ми от Ню Орлеанс да остане незабелязано, ако бяхме пътували с кола.

— Твоето фокусничество те прави много известен.

— Без него съм загубен. А известността има преимущества. Тя е причината знатни дами да ме канят. — Изтегли от въздуха една монета и пръстите му заиграха с нея. — С надеждата, че ще забавлявам тях и гостите им в салона след вечеря.

— Като жонгльор — каза Льо Клерк с отвращение, но Макс сви рамене.

— Ако ти харесва. Винаги съм готов да се жертвам за едно добре организирано парти. И винаги съм овъзмезден с контактите, които

създавам. Миналата година моите приятели от Хюстън бяха много доволни от импровизираното ми представление на едно соаре във Вашингтон. Какъв късмет имахме, че бяха решили да посетят своя братовчед сенатора.

— Сега имаме още по-голям късмет, че в момента са в Европа.

— Повече от късмет. Макар да не е голямо предизвикателство да крадеш от безлюдна къща. — Той сви отново рамене и в ловките му пръсти се появи още една монета.

Наеха лимузина от летището и Мауз надяна шофьорска куртка и шапка. Дългата елегантна кола щеше да бъде по-малко съмнителна в богатия квартал, отколкото една по-обикновена. А освен това Макс обичаше да пътува комфортно.

На задната седалка, под звуците на една Моцартова кантата, той за последен път провери инструментите си.

— Два часа — съобщи той. — Не повече.

Льо Клерк вече си слагаше ръкавиците, тръпнещ като стар пожарникарски кон, който чува алармените камбани и пръхти да го оседлает.

От месеци не беше чувал щракването на ключалки, от месеци не бе имал удоволствието да види как сейфът се отваря и ръката му прониква вътре в тъмното. През дългото лято, което беше прекарал като „аскет“, непрекъснато мечтаеше за екстаза от кражбата.

Знаеше, че ако не беше Макс, вече не би могъл да се наслаждава на това удоволствие. Въпреки че никога не говореха за това, и двамата знаеха, че Лео Клерк вече действа по-бавно. Един по-млад човек трябваше да запълни техния триъгълник. И този ден щеше да дойде. Мауз вече придружаваше Макс на по-лесните акции. Лео Клерк си даваше сметка, че ако къщата на петролния магнат не беше безлюдна, сега той щеше да бъде вкъщи и да чака, както чакаше Лили.

Но това не го огорчаваше. Беше благодарен, че има още една възможност, още един шанс да преживее тръпката.

Колата мина нагоре по алеята покрай скулптура на едно голо момченце с шаран в ръцете. Макс си представи как тексасците са си вкъщи, а шаранът бълва вода от устата си в шадравана.

— Един урок за тебе, Мауз. Парите не осигуряват изискан вкус.

Когато паркираха пред къщата, мъжете се придвижиха мълчаливо. Макс и Лео Клерк отидоха до багажника, а Мауз се затътри

да се занимае с алармената инсталация. Беше тъмно като в рог, никаква лунна светлина.

— Огромен парк — измърмори Льо Клерк доволен. — Много и грамадни дървета. На съседите ще им трябват бинокли, за да могат да си надничат в прозорците.

— Да се надяваме, че никой тази вечер не си играе на „Надничания Том“. — Макс извади от багажника голяма, облечена в кадифе кутия и една ролка хартия, поглъщаща звука, употребявана често в театрите.

И зачакаха.

След десет минути Мауз се върна забързан.

— Съжалявам. Доста добра система. Отне ми много време.

— Не е нужно да се извиняваш. — Макс усети познатото нетърпение във върха на пръстите си, когато приближи входната врата. Изваждайки пакета с инструменти, той започна да работи.

Действаше така добре, както и говореше.

Минути по-късно стояха пред една статуя на Венера в зашеметяващо триетажно фоайе в бял и черен мрамор и с вътрешен фонтан със златни рибки.

— Исусе! — беше всичко, което Мауз успя да измисли.

— Наистина. Това почти те кара да спреш и да се замислиш. — Макс погледна към една огромна закачалка, направена от рога на млади бичета. — Почти.

Разделиха се. Льо Клерк се запъти нагоре по извитата стълба към спалнята със сейфа с бижутата на милейди, Макс се зае с първия етаж.

Работеха плавно, като изрязваха рамките на картините — прекалено натруфени според Макс, а самите картини навиваха в голямата кутия, облицована с кадифе. Скулптурите от бронз и мрамор увиваха в звукопоглъщащата хартия.

— Един Роден. — Макс спря за момент да го разгледа. — Наистина забележително произведение. Погледни движението, Мауз. Плавността му, усета на артиста към предмета.

Мауз видя едно смешно парче камък.

— А, да, Макс. Хубавичко е.

Макс само въздъхна, затъвайки произведението на Роден в хартията.

— Не, не това — каза той, забелязвайки бронзовата статуя, която Мауз държеше.

— Това здравата тежи. Солидно. Сигурно струва много.

— Безспорно, иначе нямаше да е в тази колекция. Но му липсват стил, Мауз, и красота. Много по-важно е да крадеш красивото, отколкото скъпото. Иначе бихме обирали банки, нали?

— Струва ми се, че да. — Той отиде в съседната стая и се върна, мъкнейки една творба на Ремингтон, представляваща момче, яхнало кон, който пие вода. — Какво ще кажеш за това, Макс?

Макс погледна. Добра творба и навярно тежеше колкото един камион. Макар да не беше по вкуса му, той видя колко се бе харесала на Мауз. — Чудесен избор. По-добре я занеси направо в лимузината както си е. Тук приключихме.

— Добра работа свършихме — отбеляза Льо Клерк, спускайки се по стълбите и потупвайки издутата си чанта. — Не знам какво са отнесли в Европа мадам и мосю, но са оставили и за нас доста дрънкулки. — Беше му трудно да отмине ценните книжа и парите, намерени в сейфа близък, но Макс беше суеверен по отношение на кражбата на пари. Льо Клерк никога не гледаше с пренебрежение, на чието и да е суеверие. — Погледни това.

Извади една заслепяваща огърлица от три реда диаманти и рубини. Макс възкликна, издигайки я към светлината.

— Как може от тези прелестни камъни човек да направи нещо толкова грозно? Дамата сигурно ще ни бъде благодарна, че вече няма да ѝ се налага да носи това.

— Струва най-малко петдесет хиляди, мисля.

— Хмммм.

Възможно е, каза си Макс и му се прииска лупата да е в него и да провери. Може би ще избере някои от по-хубавите камъни и ще направи красива огърлица за Лили.

Проверка на часовника и кимване.

— Мисля, че нашето забавление на пазара свърши. Ще товарим ли? Струва ми се, че ще бъдем вкъщи за втората сутрешна закуска.

ЧАСТ ВТОРА

„Един дявол, роден дявол, върху чиято натура Природата никога не може да се прилепи; един дявол, върху когото моите болки, взети по човешки, всички, всички се изгубват, изгубват се съвсем...“

Уилям Шекспир

8.

Когато Люк стана на шестнайсет години, Мауз го научи да кара кола. Направиха много обиколки по странични пътища, колата подскачаше и ръмжеше. Веднъж Люк едва не се намери в блатото, когато се опита да завие, едновременно натискайки спирачката и въртейки кормилото. Но Мауз имаше безкраен запас от търпение.

За Люк получаването на шофьорска книжка беше забележителен случай, гигантска стъпка към мъжествеността, за която отдавна мечтаеше. Но дори и това бледнееше пред друго страхотно събитие — срещата му с Анабела Уокър, която включваше возенето на влакчето с много завои и спускания, „Междузвездни войни“ и два огромни пакета пуканки. Вечерта завърши със секс на задната седалка на неговата „Нова“, която купи на старо със свои спестявания.

Нито за Анабела, нито за колата буги-вугито на задната седалка беше нещо ново. Но за Люк му беше за пръв път и тъмният път, музиката на щурците като контрапункт на всички охкания и пъшкания, чудното усещане от гърдите без сутиен в ръцете му — всичко това му изглеждаше романтично и величествено като Тадж Махал.

Можеха и да считат Анабела за лесна, но тя лягаше на задната седалка само с момче, което беше готино, отнасяше се добре с нея и умееше да целува.

Люк беше квалифициран във всичко това.

Когато му позволи да бръкне под тениската ѝ да опипа тези щедри млечнобели кълба, той помисли, че е достигнал небето. Но когато тя смъкна ципа на неговите джинси „Левис“ и го докосна с ръка, Люк реши, че вратите на рая се отварят.

— О, Боже, Анабела. — Опитваше се да свали панталоните ѝ, докато тя вече го докарваше до лудост с движенията на ръката си. Надяваше се, че ще му позволи да я докосне, но не допускаше, че с една шепа пуканки и една вечер, в която гледаха „Междузвездни войни“, ще я убеди да му позволи голямото нещо.

Люк не беше от тези, които пропускат предоставената им възможност. Макс го беше научил на това.

— Позволи ми... — Не знаеше точно какво да му позволи, но пъкна ръката си в нейните дантелени червени гащички.

Влажна, огнена, хлъзгава. Кръвта стремглаво се спусна от главата към чатала му, пулсирайки там с ударите на дивашки тъпан, който даваше ритъм на търсещите му пръсти. Анабела изразяваше насладата си с леко мъркане, което премина в бързи, жадни стенания, отчаяни задъхвания, леко скимтене от удоволствие. Щедрите ѝ бедра се повдигаха и спускаха, пляскайки върху седалката. Прозорците, които Люк беше затворил, за да спре нахлуването на студа — зимата приближаваше, — се бяха замъглили, превръщайки колата в малка сауна, която миришеше на секс.

Той усещаше, наистина усещаше нейните мускули да се свиват около него, когато тя се изви нагоре и щастливо се отпусна в ръцете му.

Люк се задъхваше, приближавайки момента, за който само бе чувал в скришни разговори като за някаква тъмна мечта.

Лицето му беше забито между гърдите ѝ, с едната си ръка я обработваше, а с другата се освободи от джинсите си. Чувството, че по този начин се намира вътре в една жена, беше достатъчно да го извади от контрол. И все пак една частица от него, едно малко ъгълче в съзнанието му остана хладнокръвно, странно неангажирано, дори се забавляваше.

И ето го Люк Калахан с гол задник в неговата „Нова ’72“, радиото изпълва колата с музиката на Би Джийс — защо ли пък те? — и Анабела разтваря крака под него в най-добрата си форма.

Чувстваше члена си като ракета, огромна и гореща, вибрираща на площадката за изстрелване. Надяваше се само излитането да не стане преждевременно.

Неумението му ѝ даде повече от това, което получаваше от другите момчета. Беше само заради липсата на опит, смесена със здравословно любопитство, и любовта му към красивото. Почувства цялата тази жарка влага, почувства едно женско тяло да трепери и да му се отдава — това беше едно от най-красивите неща, които Люк някога беше изживявал.

— О, бейби! — Ветеран в тези забавления, Анабела се гърчеше, движеше се и стягаше краката си около тялото му. — Не мога да чакам. Просто не мога.

Нито пък той. Сляп инстинкт го накара да влезе в нея. Контролът, който беше колкото инстинкт, толкова и резултат на четиригодишно обучение, го накара да задържи нуждата от незабавно освобождаване. Той пренесе и двамата в истински делириум, преди да го направи. Последното, което чу, беше името си. Тя почти го изпя.

Благодарение на Анабела в понеделник той щеше да се върне в училище с такава репутация, с каквато едно пораснало момче можеше да се гордее.

Вкъщи беше тъмно, оставена бе само една лампа в кухнята, когато той се върна, целият вмирисан на пот и секс и на одеколона на Анабела „Чарли“.

Беше доволен, че никой не е буден да го посрещне. Беше благодарен и на това, че всеки следващ уикенд щеше да е свободен от програмата в клуба, за да може да си създаде нормален живот в обществото, както се беше изразил Макс.

Тази вечер наистина се чувстваше като човек с нормален живот.

Отвори хладилника и изпи половин литър портокалов сок направо от бутилката. Все още се усмихваше и тананикаше „Жени магьосници“, когато се обърна и видя Роксана на вратата.

— Това е отвратително. — Тя наклони глава към бутилката, която Люк държеше.

Беше израснала през последните години, както и той. Но докато Люк все още беше някъде под шест фута — една средна височина за възрастта му, Роксана беше най-високото момиче в класа си, всъщност по-висока и от повечето момчета. Бяха се издължили предимно краката ѝ, както се виждаше сега под късата ѝ нощничка. Тъй като косата ѝ беше прилежно сресана, а тя правеше това всяка вечер преди лягане, Люк предположи, че е тръгнала да си ляга.

— Ще го изгълтам. — Той се усмихна и постави бутилката на бюфета.

— А може би и някой друг би искал да пие. — Макар въобще да не беше жадна, тя отиде до хладилника и започна да търси. Докато си избираше бутилка „Д-р Пепърс“, смръщи носа си към Люк. — Ти миришеш. — Душейки, между другото долови и одеколона на Анабела. — Пак си излизал с нея.

Роксана по принцип мразеше Анабела Уокър. А причината беше, че тя е миньонче, руса и красива и че Люк излиза с нея.

— На теб какво ти влиза в работата?

— Тя си изрусява косата и носи пристегнати дрехи.

— Носи секси дрехи — поправи я Люк, чувствайки се експерт по въпроса. — Ти просто ревнуваш, защото тя има цици, а ти нямаш.

— Аз ще имам. — На прага на тринадесетата си година Роксана ужасно страдаше от бавното — с бързината на охлюв, развитие на своята женственост. Повечето момичета от класа ѝ имаха поне набъбнали гърди, а тя беше още плоска като дъската за рязане на хляб на Льо Клерк. — И когато имам, ще бъдат по-хубави от нейните.

— Правилно. — Мисълта за Роксана го развесели. В началото. После, мислейки за това, му стана неудобно топло. — Хайде, разкарай се.

— Ще пия. — За да го докаже, тя си наля „Д-р Пепърс“ в една чаша. — В събота вечер нямам определен час за лягане.

— Тогава аз си отивам. — Как може един мъж да се носи в облака на страстта с тази малка цивра до себе си, чудеше се той, докато изкачваше стълбите. Не желаейки да пропусне и миг от сладкия сън, който предчувстваше, Люк се съблече и се мушна гол в леглото. Беше свикнал с миризмата и усещането от чистите чаршафи, въпреки че още ги приемаше като паднали му от небето. Рядко му се случваше да си ляга гладен и отдавна беше забравил какво е истински страх.

През последните четири години беше пребродил повечето източни щати, участвал бе в представления на полето, в опушени клубове и на лъскави сцени. Предишното лято, след като Макс с известно съжаление продаде панаира, пътуваха из Европа, където репутацията на Макс като майстор на фокуса нарасна.

Можеше да говори малко френски, беше се научил как да накара картите да танцуват. Доколкото можеше да прецени, имаше всичко. Животът е свършен, мислеше си Люк, потъвайки в сън.

Затова онемя от изненада, когато час по-късно се събуди облян от студена пот, със заседнал плач в гърлото.

Беше връщане в миналото, далеч назад, в онзи порутен двустаен апартамент, каишът на Ал шибаше като бръснач гърба му, не можеше да избяга, нито пък да се скрие.

Седнал в леглото, Люк поемаше есенния въздух на големи глътки и чакаше да спре да се тресе. От месеци не беше ми се случвало да го сънувам, помисли си, облягайки глава на коленете. Месеци и

месеци подсъзнанието му не беше го връщало там. Смяташе, че го е преодолял. Минаваха седмици или месеци, преди кошмарът да се появи отново, и всеки път мислеше, че е за последно.

Но той отново се връщаше подобно на гном, който излиза от някакъв килер да го преследва и тормози.

Вече не съм дете, припомни си Люк и препъвайки се, стана от леглото. Вече не можеше да очаква, след като е сънувал кошмари и се е събудил разтърсен, Лили и Макс да дойдат и приласкавайки го, да ги пропъдят.

Ще го разкара, като се пораздвижи. Нахлузи панталоните си и реши да отиде до „Бърбън“ и обратно, за да се отърси от този лепкав, отвратителен кошмар.

Докато слизаше по стълбите, чу писък и приглушени гласове. Поглеждайки в дневната, видя Роксана седнала със скръстени крака на пода и с купичка пуканки в скута.

— Какво правиш?

Тя мръдна, но не отмести очи от екрана.

— Гледам филм на ужасите — „Замъкът на ходещите мъртъвци“. Този граф балсамира хора. Страхотно е.

— Голямо чудо. — Но привлече вниманието му поне дотолкова, че да седне на ръба на дивана и да си вземе шепа пуканки от купичката ѝ. Все още беше разстроен, но преди Кристофър Лий да хване поредната си жертва, заспа.

Роксана почака, докато се увери, че е заспал, после, облягайки буза на възглавницата на дивана, се пресегна и погали косите му.

— Те порастват, Лили.

— Знам, скъпи. — Тя въздъхна, намествайки се в наскоро боядисаната хоризонтална кутия. Репетираха сами в клуба нов номер, който Макс наричаше „Разполовената жена“.

— Рокси става девойка. — Макс прибра къдриците ѝ вътре, извършвайки стилно завъртане около кутията пред своята въображаема публика. — Докога момчетата ще са нещо странично?

Лили се усмихна и раздвижи ръцете и краката си, които се подаваха от дупки в кутията.

— Още много дълго. Не се безпокой, Макс, тя е твърде умна и няма да се задоволи с нещо по-малко от това, което иска.

— Надявам се, че си права.

— Тя е дъщеря на баща си. — Лили изпълни надлежните хленчения и пъшкания, докато Макс демонстрираше острието на инкрустирания със скъпоценни камъни ятаган.

— Искаш да кажеш, че е упорита, амбициозна и целенасочена.

Лили не проговори, докато Макс изпълни рутинното разрязване на кутията на две и свързването на частите после. Тогава попита:

— На теб не ти е мъчно, че децата порастват, нали, скъпи?

— Може би малко. Това ми напомня, че остарявам. Люк кара кола и преследва момичета.

— Не му се налага да ги преследва. — Лили набърчи чело с безпокойство. — Те му се хвърлят в ръцете. Както и да е — въздъхна тя, — добри деца са, Макс. Страхотна двойка.

Половината от тази страхотна двойка беше през две преки и разиграваше трика с трите карти. Градът беше наводнен от посетители и Роксана просто не можа да устои на изкушението.

Беше спретнато облечена в розови джинси и подходящ жакет, блуза на цветя и снежнобели маратонки. Косите ѝ бяха прибрани назад на опашка, лицето ѝ беше напълно изчистено, освен луничките.

Изглеждаше едно мило, във всяко отношение изрядно американско момиче. Точно това беше намерението ѝ. Тя знаеше стойността на илюзията и въображението.

Вече беше спечелила над двеста долара, макар че полагаше големи усилия да не обира много клиентите си. Не го правеше за пари, въпреки че обичаше нещата, които се купуват с тях, точно толкова, колкото и баща ѝ. Просто се забавляваше.

Още веднъж плесна три карти на малката сгъваема масичка. Взе пет доларовия залог от поредния си клиент — солиден мъж, облечен в скъпа риза, обърна картите с лицето надолу и започна да ги размесва, манипулирайки и тълпата около себе си.

— Следете с очи черната дама. Не мигайте. Не кихайте. Продължавайте да я следите. Продължавайте. — Малките ѝ ръце с дълги пръсти се движеха със светкавична бързина. И, разбира се, дамата вече беше скрита.

Спечели още петдесет. Даде двацет от тях, за да поддържа добри отношения с обществеността. Някъде наблизо на ъгъла един музикант надуваше тромпет. Роксана реши, че е време да си тръгва.

— Толкова за днес. Благодаря ви, дами и господа. Приятно прекарване в Ню Орлеанс. — Започна да прибира картите, когато една ръка хвана китката ѝ.

— Още една игра. Аз не успях да опитам късмета си.

Беше момче на осемнайсет или деветнайсет години. Под износените му дънки и тениска от някакво благотворително общество имаше жилаво тяло, цялото в мускули. Златистите му коси бяха като ореол около тясното ъгловато лице. Очите му — дълбоки, кафяви, бяха втренчени в Роксана.

Напомняше ѝ за Люк — не външно, а усещаше същата дива природа и подлостта, която всеки момент можеше да се прояви. Говорът му не беше нюорлиански. Не ѝ звучеше познато.

— Много си закъснял — каза му тя.

Ръката му остана здраво сключена на китката ѝ. Когато ѝ се усмихна, показвайки съвършените си равни и бели зъби, нещо в нея трепна.

— Една игра — каза той. — Наблюдавах те.

Беше ѝ почти невъзможно да се противопостави на това директно предизвикателство. Инстинктът ѝ говореше да го направи, но гордостта ѝ надделя.

— Имам време за една игра. Залогът е пет долара.

Кимайки, той извади от задния си джоб една банкнота и я сложи на масичката.

Роксана постави картите до нея. Две червени дами и една черна.

— Наблюдавай черната дама — започна тя, обръщайки картите. За частица от секундата реши да не скрива картата, а да играе честно. Размесваше с все по-бърз ритъм, като следеше момчето с очи. Не беше новак в играта. Опитната Роксана не можеше да не различи един познавач и заложи своето Аз срещу петте долара.

Макар да не бе погледнала към картите, още от началото прекрасно знаеше къде е черната дама.

— Къде е тя?

Момчето не се поколеба и чукна с пръст по картата вляво. Преди Рокси да я обърне, той отново улови китката ѝ.

— Аз ще го направя.

Когато я обърна, беше дама купа.

— Май че ръката ми е по-бърза от очите ти?

Тя вдигна високо ръце, а той обърна другите карти. И примигна, като видя, че черната дама е точно там, където беше и в началото. По средата.

— Май да — измърмори. Присви очи, докато я наблюдаваше как пъхва петте долара и картите в чантата, поставена под масичката.

— По-добър късмет следващия път. — Тя сгъна масичката, взе я под мишница и закрачи към „Магическата врата“.

Той не се предаде така лесно.

— Хей, дете, как се казваш?

— Роксана. Защо?

— Просто искам да знам Аз съм Сам. Сам Уайът. Бива си те. Наистина си те бива.

— Знам.

Той се захили, но пресмяташе възможностите си. Ако успееше да я примами на по-малко оживено място, можеше да си вземе обратно петте долара, а и останалата ѝ печалба.

— Доста леко го направи. На колко си? На дванайсет, тринайсет?

— Толкова ли ми даваш?

— Ей, това е комплимент, сладуранке.

Видя, че тя леко се понапери. Дали в отговор на комплиментата, или защото едно момче на неговата възраст наричаше дванайсетгодишна хлапачка „сладуранке“, не беше сигурен. Но при всички положения му провървя.

— Бях в Ню Йорк преди няколко месеца. Там видях един, който печелеше по пет-шестстотин на ден. Не беше по-добър от теб. От кога си в занаята?

— Не се занимавам с това. — Мисълта, че може да я вземе за обикновен уличен разигравач, накара Роксана да се наежи. — Аз съм фокусник — информира го тя. — Да измамя тази тълпа, беше за мен нещо като репетиция. — Усмихна се вътрешно. — Платена репетиция.

— Фокусник? — Сам установи, че върволицата пешеходци изтънява на това място. Не виждаше наоколо никой, който би могъл да му създаде неприятности, когато грабне чантата на дечкото и избяга. — Защо не ми покажеш някой фокус? — Сложи ръка на рамото ѝ и се приготви да я свали на земята.

— Роксана! — скара ѝ се Люк, който пресичаше бързо улицата. — Какво правиш, по дяволите? Трябваше да си на репетиция.

— Отивам — сопна му се тя в отговор, ядосана, че се намеси точно когато се опитваше да флиртува. — Ти също не си там.

— Това е друга работа. — Беше забелязал масичката и чантата и се досещаше какво е наумила. Дяволски се ядоса, че не бе извикала и него. Но оставайки това настрана, измери Сам от глава до пети. Подобно на животно мъжкар козината му настръхна.

— Кой е този?

— Един приятел — реши Роксана на момента. — Сам, това е Люк.

Сам му хвърли една усмивка.

— Как е?

— Окей. Ти не си оттук.

— Дойдох едва преди два дни. Знаеш ли, аз пътувам.

— Правилно. — Люк не го хареса. Алчният поглед не подходеше на щедрата му усмивка. — Закъсняваме, Рокси, хайде да вървим.

— Минутка само. — Дяволите да го вземат, ако смяташе да я третира като бебе. Тя щеше да му покаже, че е жена, и то самостоятелна. — Може би искаш да дойдеш, Сам. Да погледаш репетицията. Ние сме ето там, в „Магическата врата“.

Изглежда, че нямаше да може да ѝ вземе чантата, но Сам не беше от тези, дето се отказват лесно. От срещата му с Роксана трябваше все пак да излезе нещо.

— Ще бъде чудесно. Щом смяташ, че може...

— Разбира се — хвана го тя за ръката и го заведе при баща си.

Сам знаеше как да очарова. Лустрото от вежливост, добри маниери и весели закачки беше също част от играта, както и белязаната колода. Седеше в „Магическата врата“ и аплодираше, учудваше се, не вярваше и се смееше точно там, където трябваше.

Когато Лили го покани на вечеря, той прие със скромна благодарност.

Льо Клерк му се стори стар и глупав, Мауз — бавен и глупав, но изневери на навиците си, за да направи добро впечатление и на двамата.

След това се спотаи за един ден, за да не помислят, че се натрапва. Когато се появи в „Магическата врата“ на представлението,

топло беше приветстван. Направи така, че Лили да забележи как грижливо брой дребни пари за едно безалкохолно.

— Макс — Лили го дръпна за ръката, когато той излезе зад сцената, оставяйки Люк да разиграва своя петминутен номер с ловкост на ръцете. — Това момче е в беда.

— Люк?

— Не, не. Сам.

— Той едва ли е момче, Лили. Почти мъж е.

— Малко по-голям е от Люк. — Надзърна навън, видя Сам на бара и забеляза, че още върти в ръцете си празната чаша от кола. — Мисля, че нито има пари, нито има къде да живее.

— Не ми изглежда да търси работа. — Макс знаеше, че се отнася грубо, и не можеше да си отговори защо няма желание да подаде ръка на това момче.

— Скъпи, знаеш колко е трудно да се намери работа. Не можеш ли да измислиш нещо за него?

— Може би. Дай ми ден-два.

Един-два дни бяха всичко, от което Сам се нуждаеше. За да затвърди направеното впечатление, през нощта се сви в един ъгъл в двора на семейство Нувел, и то така, че на сутринта да бъде открит.

Съвсем буден, той наблюдаваше изпод мигли как Роксана излиза от кухнята. Изпъшка, раздвижи се и запримигва, когато тя го забеляза и нададе изплашен вик.

— Какво правиш тук?

— Нищо. — Той нави скъсаното одеяло и се изправи. — Нищо не съм направил.

Тя приближи, повдигайки вежди от изумление.

— Тук, навън ли спа?

Сам облиза устните си.

— Слушай, не е кой знае какво. Окей? Не казвай на никого.

— Нямах ли стая?

— Загубих я. — Той сви рамене, старайки се да изглежда едновременно храбър и безнадежден. — Нещата ще се променят. Просто не исках да прекарам нощта на улицата. Мислех, че тук няма да обезпокоя никого.

Тя имаше сърцето на баща си.

— Влез вътре — протегна му ръка. — Льо Клерк ни прави закуска.

— Не ми трябва подаяние.

Тъй като знаеше какво е гордост, тя стана още по-мила.

— Татко може да ти даде работа. Аз ще го помоля.

— Ще го направиш ли? — Той пъкна ръката си в нейната. — Господи, наистина ще съм ти задължен, Рокс. Ще ти бъда много задължен.

9.

Макс отказваше много малко неща на Роксана. И единствено заради нея взе Сам Уайът въпреки странното си нежелание да присъединява момчето към трупата. Нае го като общ работник — нещо, за което младежът знаеше, че е под неговото достойнство и възможности.

Но Сам притежаваше инстинкт, който му говореше, че с присъединяването към трупата на Нувел можеше да постигне много по-големи и по-хубави неща. Те бяха мухльовци, всичките до един. Той им се присмиваше и ги презираше, че го бяха прибрали като куче от улицата. Но за Сам далечната перспектива беше много по-важна от положението му в момента. Той умееше да бъде търпелив.

Прекарваше часове наред в товарене и разтоварване на съоръжения, лъскаше кутии и уреди, които Макс използваше в различните си номера. Беше се заклел един ден да си върне за унижителната работа, която му беше дал, но беше безупречно мил и внимателен с Роксана и срамежливо ласкателен с Лили. Отдавна беше разбрал, че истинската власт във всяка група хора се държи от жените.

Той не направи грешката да се състезава с Люк. Съмняваше се, че ще бъде разумно открито да се противопостави на този, когото Макс считаше за свой син, но враждебността му към момчето не го напускаше през скучните, изпълнени с работа дни. Фактът, че този антагонизъм беше взаимен, правеше нещата още по-добри. Никой не можеше да каже защо, но те се бяха намразили от пръв поглед. Единият оставяше чувствата му да бълбукат на повърхността, другият ги таеше и криеше, както скъперник крие златото си.

Сам очакваше деня, когато това злато щеше да му послужи.

Междувременно беше доволен, че е в тяхното обкръжение и му харесваше, че ще прекарат една седмица в Лос Анжелис.

Макс също беше доволен от предстоящото пътуване. Имаха възможността да изнесат представление в Замъка на магиите, да посетят вечеря, давана от Брент Тейлър, филмова звезда и фокусник

аматьор, и Макс щеше да има удоволствието да покаже на семейството си блясъка на Холивуд.

Възнамеряваше също да си донесе къщи някои по-бляскави неща. Къщите в Бевърли хилс бяха пълни със съкровища, които щяха да допълнят вече доста богатата му колекция.

Беше си набелязал две къщи и щеше да се спре на едната, когато пристигнеха в Лос Анжелис. Първо трябваше да огледа района.

Наеха няколко стаи в хотел „Бевърли хилс“. Макс се забавляваше истински, наблюдавайки как Люк очарова портиера и камериерката с няколко трика. Момчето се научи, мислеше си той. И се научи добре.

Уреди изискан обяд в „Максимс“, където нахрани цялата фамилия и всички членове на трупата до последния пазач на задната врата. След това изпрати Лили и Роксана да пазаруват.

— Сега — Макс запали следобедната си пура — ние с Мауз имаме малко работа, но за останалите денят е свободен да правите каквото ви сърце иска. Утре в девет сутринта ви искам свежи за репетиция.

Когато другите излязоха, Люк размести столовете, за да седне до Макс.

— Трябва да говоря с теб.

— Разбира се. — Долавяйки едновременно напрежение и решителност, Макс повдигна едната си вежда. — Някакъв проблем ли?

— Не мисля, че е проблем. — Люк пое дълбоко дъх. — Искам да дойда с вас. — Поклати глава, преди Макс да успее да проговори. Дни наред подготвяше тази реч. — Познавам занаята, Макс. С Мауз отивате да поогледате някоя и друга къща. Вече имате повечето от необходимите ви неща — копие от списъка на застрахованите вещи, планове, схема на алармената система, представа за навиците в дома. Сега ще направите проверката, за да решите кога и къде да нападнете.

Макс поглади мустака си. Не беше сигурен дали е обезпокоен или впечатлен.

— Доста си навлязъл в нещата.

— Имах четири години да изучавам рутината, докато чаках да ме включиш.

Макс изтърси пепелта от пурата си, преди отново да всмукне дълбоко.

— Мило мое момче...

— Аз вече не съм момче. — Очите на Люк блеснаха, когато Макс се надвеси по-близо. — Ти или ми имаш доверие, или не. Трябва да знам.

Макс отново издиша дима и изчака, докато келнерът вдигна чиниите.

— Не е въпрос на доверие, Люк, а на навременност.

— Сигурно не възнамеряваш да ми кажеш, че се опитваш да ме предпазиш от престъпен живот?

— Категорично не. Никога не съм бил лицемер — егоцентричен съм като всеки баща, който се надява синът му да следва неговите стъпки. Но...

Люк постави ръката си върху китката на Макс.

— Но?

— Ти си още млад. Не съм сигурен, че си готов. За да бъдеш успяващ крадец, се изискват зрелост, опит.

— Изискват се топки — изтърси Люк и Макс отметна глава и дълго се смя.

— О, разбира се, че да. Но наред с това и известно количество умение, ловкост, финес, хладнокръвие. След някоя и друга година ти ще узрееш, но сега не...

— Колко е часът?

Разсеян, Макс примигна и погледна към часовника си. А къде ли беше той?

— Винаги съм казвал, че имаш ловки ръце — измърмори.

— Не знаеш колко е часът? — Люк обърна китката си. Слънцето блесна върху златото на ролекса на Макс. — Наближава три. Мисля, че е по-добре да плащаш сметката и да тръгваме.

Момчето даде знак на келнера. Замислен, Макс пресегна към вътрешния джоб на сакото си за портфейла. И извади ръката си празна.

— Малко си затруднен, а? — Люк се усмихна и измъкна портфейла от собствения си джоб. — Този път плащам аз. Така се случи, че напоследък получих малко пари.

Схванал всичко, Макс помисли и се усмихна към Мауз.

— Защо и ти не си вземеш свободен следобед? Люк ще кара колата.

— Разбира се, Макс. Мога да отида да видя онези следи в китайския квартал.

— Забавлявай се. — С въздишка Макс протегна ръка за портфейла си. — Готов ли си да тръгваме? — попита той Люк.
— Аз съм готов от години.

Бевърли хилс хареса на Люк. Не както Ню Орлеанс с неговите многолюдни улици и западащ блясък. Това беше мястото, което винаги щеше да счита за свой дом. Но широките булеварди с палми от двете страни и излъчващите великолепии къщи, построени на върха на хълмове, обгърнати в далечината с мъгла — всичко беше като на кино. Предполагаше, че затова именно толкова много филмови звезди предпочитаха да живеят в този квартал.

Караше бавно, следвайки указанията на Макс. Тук нямаше издраскани и прашни коли, плачещи за глоба. Всички блестяха от чистота на следобедното слънце.

Повечето имения бяха скътани зад високи стени и живи плетове. Докато обикаляха наоколо, два пъти срещнаха автобуси с туристи, тръгнали да разглеждат домовете на филмовите звезди. Люк се чудеше защо плащаха за тази обиколка, след като виждаха само каменните стени и върховете на дърветата.

— Защо — попита Макс, като отваряше чантата си — искаш да крадеш?

— Защото е забавно — отговори Люк, без да се замисля. — Освен това ме бива.

— Ммммм. — Единственото, с което Макс можеше да се съгласи, беше, че най-добре е да прекараш живота си, правейки това, което ти доставя удоволствие и за което си способен. — Портиерът, който качи багажа ни в стаите и толкова се забавляваше с твоите трикове, имаше часовник и портфейл. Ти взе ли му ги?

— Не. — Изненадан, Люк го погледна. — Защо трябваше да го правя?

— Защо не трябваше, е по-важното в случая. — Макс разхлаби вратовръзката си и я сгъна в чантата.

— По дяволите, това не е забавно, защото е много лесно. Освен това той е само един човек, който работи за прехраната си.

— Може да се възрази, че крадецът също е човек, който работи, за да изкара прехраната си.

— Ако това беше всичко, което исках, щях да изтръшкам някой магазин.

— А, значи ти напълно изключваш такава акция.

— Долнопробно е.

— Люк — въздъхна Макс, сгъвайки снежнобялата си риза и поставяйки я в чантата, — караш ме да се гордея с теб.

— То е като магия — каза Люк след малко. — Иска ти се да направиш най-доброто, на което си способен. Ако искаш да измамиш някого, трябва да го направиш с маниер. Така ли е?

— Точно така. — Макс облече една полиестерна тениска на ярки зелени и оранжеви квадрати.

— Какво правиш?

— Просто слагам подходящ костюм. — Прибави и една шапка на бейзболния отбор „Филис“ и огледални слънчеви очила. — Надявам се, че приличам на турист?

Люк спря пред един знак „Стоп“ и използва времето да огледа Макс.

— Приличаш на идиот.

— Почти. Погледни автобуса малко по-надолу. Спри близо зад него.

Подчинявайки се на заповедите, Люк паркира колата, но се намръщи на шапката, която Макс му подаде.

— Питсбърг. Знаеш ли, аз не съм привърженик на Националната лига.

— Ще я изтърпиш. — Макс надяна на врата си презрамките на бинокъл и фотоапарат. — Това тук е къщата на Елза Ленгтрий — каза той с плътен диалект от Средния запад, излизайки от колата. Дори подсвирна, присламчвайки се към другите туристи, за да надзърне през портата от ковано желязо. — О, Господи, ама си я бива, а?

Люк поде в същия тон и изви врат.

— По дяволите, татко, тя е стара. Отдавна трябва да е излязла в пенсия.

Това предизвика смях сред групата, преди гидът да започне обичайните си обяснения. Отстъпвайки, Макс заобиколи автобуса и се изкачи на покрива му, докато другите слушаха и щракаха с фотоапарати. Използва телескопните лещи на камерата си, за да снима

стената, триетажната къща в колониален стил, пристройките, външното осветление.

— Хей, приятелю! — Шофьорът го гледаше изпод козирката на шапката си. — Слизай оттам, по дяволите, чу ли? Господи, във всяка група ще се намери по някой.

— Исках само да видя дали не мога да зърна Елза.

— Слизай, татко! За Бога, караш ме да се срамувам.

— Окей, окей. О, чакай! Мисля, че я видях. Елза! — извика той, използвайки суматохата, докато хората се втурнаха обратно към портата, за да заснеме последните си кадри.

Докато шофьорът псуваше и заплашваше, Макс слезе от покрива. Усмихна се глупаво и се извини:

— Аз съм неин почитател от двайсет години. Дори съм нарекъл папагалчето си на нейно име.

— Да, това страшно ще я развълнува.

С явно нежелание Макс се остави Люк да го замъкне в колата.

— Почакай само да разкажа на момчетата в Омаха, само почакай.

— Можеш ли да снимаш всичко? — попита Люк.

— Мисля, че да. Ще погледнем още една къща. Домът на Лоурънс Трент не е включен в туристическите обиколки, но е известен с това, че има отлична колекция кутийки за емфие от деветнайсети век.

— А какво има Елза?

— Освен очевидния си женски чар ли? — Макс потърси по скалата на радиото и намери Шопен. — Смарагди, скъпи мой. Дамата страшно много обича смарагди. Отиват ѝ на очите.

Макс също много обичаше смарагди. След като Льо Клерк уреди снимките да бъдат проявени, стана ясно, че имението на Трент е полесен обект. На Макс не му трябваше друго. Той щеше да отиде за скъпоценните камъни.

— Токове? Ти, Роксана?

Роксана стоеше гордо зад кулисите, повдигнала се с два-три сантиметра на новите си обувки с токчета.

— Аз вече съм девойка — заяви на баща си.

— Мисля, че ни остават още няколко месеца до това забележително събитие.

— Няма точно определено време за това. Пък и те допълват костюма. — Внимателно се завъртя в трикото, общито със сини

пайети. — И допълнителните два сантиметра подчертават сценичното ми присъствие. — Щом гърдите ѝ нямаха още никакво намерение да растат, можеше поне да използва предимството на височината. — Важно е да направя добро впечатление тук, в Замъка на магиите, нали?

— И тя се засмя пленително.

— Естествено. — Имаха трийсет секунди за настройване.

— И сигурно не си донесла резервни обувки?

Тя се усмихна още по-широко и го целуна по бузата.

— Всички ще бъдат сразени.

Може би беше ефект от светлините или негово собствено внушение, но за един миг, когато завесата се вдигна, той я видя като жена, изящна и красива, блестящо уверена в себе си, а очите ѝ криеха тайни, които само женското сърце можеше да разбере.

После отново стана неговото малко момиченце с обувки на дама, което смайваше публиката с копринените разноцветни шарфове. Миг след това шаловете лежах в краката ѝ и тя се обърна към баща си, готова да бъде доведена до транс в неговия нов номер — комбинация между стария номер с метлите и висящото във въздуха момиче.

Засвириха „Фюр Елизе“. Бавно, елегантно Макс махна с ръце пред лицето ѝ. Главата ѝ клюмна. Очите ѝ се затвориха.

Той използваше метли с блестящи дръжки, защото търсеше красотата наред с драмата. Първата постави между плешките ѝ, после, отстъпвайки вляво, протегна ръцете си и започна да жестикулира. Сякаш безтегловни, краката ѝ започнаха да се издигат — прави и опънати, докато тялото ѝ застана хоризонтално, успоредно на пода. Той използва друга метличка, за да помете над и под нея. Дългата грива от червеникави коси висеше надолу. Когато отстрани единствената подпора, подавайки и двете метлички на чакащата отстрани Лили, публиката вече аплодираше.

Под красивите звуци на Бетовен Роксана започна да се обръща. Светлините станаха златисти, когато тялото ѝ се наклони и зае вертикална позиция на една стъпка над сцената. Той нежно и бавно я свали до долу, сантиметър по сантиметър, докато краката ѝ докоснаха пода.

И я събуди.

Роксана отвори очи под взрив от аплодисменти — най-сладкия за нея звук.

— Казах ли ти, татко — промълви тя.

— Ти го направи, сладка моя.

Сам наблюдаваше иззад кулисите и поклати глава. Всичко това е измама, мислеше си той. Но най го беше яд, че никой не го въвежда в тайната на тази измама. Още нещо, за което семейство Нувел един ден щяха да си платят.

Малко му трябваше, за да се научи да прави същите трикове, ако искаше, разбира се. Впечатляваше го и импонираше на алчността му това, че хората щяха да плащат добри пари, за да гледат как някой се преструва, че прави нещо, което не може да се направи.

Трябва да намеря начин да припечелвам от това, реши той. Запали цигара и се загледа в Люк, който се появяваше на сцената. Голям праз, каза си. Тоя хлапак се мисли за Бог знае какво, като стои там, в светлината на прожектора, и печели аплодисментите и вниманието на публиката.

Ще дойде ден, помисли си Сам, когато цялото внимание ще бъде само за него. Защото това ти дава власт. А Сам я желаше повече от всичко.

— Мистър Нувел! — Беше Брент Тейлър, актьорът с богат мазен баритон, идолът на сутрешните програми, който потърси Макс в гримьорните веднага след представлението. — Никога, никога не съм виждал нещо по-добро! — Тейлър ентусиазирано потупа Макс по ръката.

— Вие ме ласкаете, господин Тейлър.

— Брент, ако обичате.

— Добре, Брент, и вие ме наричайте Макс. Тук е малко тесничко, но за мен ще бъде чест, ако останете да изпием по едно бренди.

— С удоволствие. Трансформациите — продължи Тейлър, докато Макс наливаше бренди, — и левитацията са просто великолепни. С нетърпение очаквам вечерята у дома, за да имаме повече време да поговорим.

— Щастлив съм винаги, когато говоря за фокусничество. — Поднесе му чаша коняк „Наполеон“.

— Ще бъде ли възможно да разискваме фокуси на малкия екран? По телевизията — каза Тейлър, а Макс само леко се усмихна.

— Страхувам се, че аз нямам много време да гледам телевизия. Децата ми са специалисти по това.

— И те също са впечатляващи фокусници. Предполагам, че сигурно биха искали да опитат късмета си в една телевизионна програма.

Макс покани Тейлър да седне на малкото диванче, а самият той се настани на стола пред гримьорната си маса.

— Магията губи от силата си на филм.

— Да, може би, сигурно. Но с вашия усет за театралност би могло да бъде вълшебно. Ще бъда откровен, Макс. Една от телевизионните мрежи ми даде възможност да организирам серия предавания със специална програма. Имам голямо желание да направя един час с „Удивителните Нувел“.

— Макс! — Люк стоеше на вратата с ръка на дръжката. — Извинете, но има един репортер от „Лос Анжелис таймс“.

— Ще говоря с него след минутка. Брент Тейлър, Люк Калахан — представи ги той.

— Радвам се да се запознаем. — Тейлър се изправи да се ръкува с Люк. — Притежавате голям талант. Но това не е чудно, след като сте обучен от най-добрия.

— Благодаря ви. А аз харесвам вашите филми. — Люк прехвърли погледа си на Макс. — Ще го поканя да почака на бара.

— Добре.

— Удивително красиво момче — изкоментира Тейлър, когато Люк ги остави сами. — Ако реши да не следва вашите стъпки, още утре ще му намеря шест роли.

Макс се засмя, разглеждайки ноктите си.

— Страхувам се, че твърдо е решил да ги следва. А колкото до вашето предложение...

Люк изгаряше от нетърпение. Нямаше да може да разговаря с Макс чак до приключване на второто представление. В момента, в който Макс се прибра в гримьорната си, момчето се пъкна при него.

— Кога ще го направим?

— Да направим? — Макс седна на стола пред огледалото и потопа пръстите си в крема. — Какво да направим?

— Телевизионното шоу. — Трептящ от възбуда, той се взираше в образа на Макс в огледалото. — Специалната програма, която Тейлър иска да организира. Тук ли ще я правим, или в Лос Анжелис?

Нарочно търкайки силно, Макс сваляше грима си.

— Не.

— Можем да я направим и в Ню Орлеанс. — Люк вече виждаше светлините, камерите, славата.

Макс хвърли настрана използваните салфетки.

— Няма да я правим, Люк.

— Може би ще трябва да се откажем от някои близки ангажименти, но ще можем да я вместим... — Той забави думите си и ентузиазмът му премина в учудване. — Какво искаш да кажеш с това, че няма да я правим?

— Просто това. — Макс развърза папийонката си. — Отказах.

— Но защо? Щяхме да стигнем до милиони хора за една вечер.

— Магията губи от въздействието си на филм. — Макс закачи жакета си и започна да разкопчава ризата.

— Можем да не го правим на филм. Можем да го направим на живо. Толкова често имат публика в студиото.

— Във всички случаи нашата програма нямаше да ни позволи да го направим. — Макс постави копчетата в една златна кутийка. Когато отвори капачето ѝ, се разнесе мелодия от „Лебедово езеро“.

— Това е глупост. — Гласът на Люк утихна, когато покрай объркването си се сети за нещо друго. Откакто влезе в стаята, Макс не беше го погледнал в очите нито веднъж. — Това е глупост. Да не би да го правиш заради мен?

Мъжът нарочно затвори шумно капачето на кутийката.

— Това е забележително глупава идея.

— Не, не е. Ти не искаш да се покажем на екрана заради мен. Затова отказа и представлението на Карсън миналата година. Не искаш да се появим по телевизията, защото мислиш, че този негодник може да ме види, той или майка ми, и да ни създадат неприятности. И отказваш нещо, което може да те издигне на върха.

Макс съблече ризата си и остана по долна фланелка. По навик закачи ризата на подплатената закачалка, прокара пръсти по плисетата ѝ и каза:

— Аз правя избора си по свои съображения, Люк.

— Заради мен е — промърмори момчето. Болеше го, усещаше тежест в гърдите. — Не е справедливо.

— Заради мен е, Люк. — Макс протегна ръка да докосне рамото му, но момчето отскочи, като че ли се отбраняваше. Случваше се за

пръв път през последните години. Това също болеше. — Не е нужно да го приемаш по този начин.

— А как би трябвало да го приема? — попита Люк. Искаше да смачка нещо, каквото и да е, но успя да задържи юмруците до тялото си. — Грешката е моя.

— Обвиненията тук нямат място. Но приоритетите — да. Може би все още не си достатъчно възрастен, за да разбереш това, но времето върви. След две години ставаш на осемнайсет. Ако реша да приема предложение за телевизионна програма, ще го направя тогава.

— Не искам да чакаш, не и заради мен. — Очите му искряха гневно. — Ако има неприятности, аз ще се справя с тях. Вече не съм дете. И доколкото знаем, тя е мъртва. Господи, надявам се да е умряла.

— Недей. — Гласът на Макс беше остър като сабя. — Каквото и да е направила или да не е направила, тя си остава твоята майка, която ти е дала живот. Не пожелавай смъртта, Люк. Тя и сама достатъчно често идва при нас.

— Очакваш от мен да не я мразя?

— Твоите чувства са си твоя отговорност. Както и моите решения са си мои. — Внезапно отпаднал, Макс улови лицето си с две ръце. Знаеше, че ще дойде време да говори. Винаги идва времето за това, от което най-много се страхуваш. — Тя не е умряла.

Тялото на Люк се изви като камшик.

— Откъде знаеш?

— Мислиш ли, че бих могъл да допусна риск по отношение на теб? — Вбесен, че трябва да говори, Макс грабна една чиста риза от закачалката. — Непрекъснато следях къде е тя, как е, какво прави. Ако беше направила само една стъпка към теб, щях да те отведа веднага там, където не би могла да те намери.

Целият гняв на Люк се изпари и той остана изтощен и нещастен.

— Не знам какво би трябвало да ти кажа.

— Не ми казвай нищо. Каквото съм направил, направил съм и ще продължавам да го правя, защото те обичам. Ако трябва да ти поискам нещо в замяна, то е да имаш търпение още две години.

С приведени рамене Люк разместваше бурканчетата по масата на Макс.

— Никога не ще мога да ти се отплатя.

— И не ме обиждай, като се опитваш да го направиш.

— Ти и Лили... — Той взе едно бурканче и пак го върна на мястото му. Чувствата му бяха прекалено силни, за да намери думи за тях. — Всичко бих направил за вас, абсолютно всичко.

— Тогава избий си го от главата засега. Върви и се преоблечи. Имам още работа тази вечер.

Люк отново вдигна поглед. Макс се учуди на промяната, която бе станала с момчето за краткото време на техния разговор. Сега го гледаше мъж с широки и изправени рамене, очите му вече не грееха, а бяха тъмни и прями.

— Ти отиваш тази вечер да свършиш работата у Ленгтрий. Искам да дойда с теб.

Макс въздъхна и седна да събува сценичните си обувки.

— Тази вечер би ме затруднил, Люк. Предишния път се съгласих, но има голяма разлика между проучването на една акция и нейното изпълнение.

— Идвам с теб, Макс. — Люк пристъпи крачка напред, така че Макс беше принуден да дръпне назад глава, за да може да го погледне в лицето. — Ти винаги говориш за правото на избор. Не е ли време вече да ме оставиш да правя своя избор сам?

На Макс му беше нужна дълга пауза, преди да проговори отново.

— Тръгваме след един час. Ще са ти нужни тъмни дрехи.

Макс беше благодарен, че Елза Ленгтрий няма колекция от малки кученца, което много актриси намираха за модерно. Ексцентричността ѝ се проявяваше в колекционирането на мъже — все по-млади и по-яки с минаването на годините. Сега беше между седмия и осмия си съпруг, тъй като наскоро се беше развела с един професионален футболист и вече правеше сватбени планове с новата си любов — двайсет и осем годишен културист.

Елза беше на четирийсет и девет години и още се държеше.

Докато вкусът ѝ към мъжете беше всепризнато лош, във всяко друго отношение беше безпогрешен. Един факт, който Макс изтъкна на Люк, когато прескочиха високия осем стъпки зид на имението ѝ.

— Богатите често загубват реалната преценка за нещата — каза Макс тихо, докато пресичаха добре окосената ливада. — Но както ще видиш, къщата, която Елза е построила преди десет години, е направо хубава. Тя, разбира се, е наела декоратори. Бакстър и Фищ. От най-

добрите. Но е наблюдавала и одобрявала лично всяка най-малка подробност.

— Как научи всичко това?

— Когато човек се подготвя да нападне една къща, е длъжен да научи всичко за нейните обитатели, както и плана с разположението на стаите. — Той спря в сянката на една мимоза. — Ето, както виждаш, това е един съвършен образец на колониална архитектура. Традиционни линии, леко плавни, женствени, напълно в стила на Елза.

— Голяма е — отбеляза Люк.

— Естествено, но не само на вид. Когато влезем, ще говориш само при крайна необходимост, стой плътно до мен и следвай инструкциите ми до последната буква и без колебания.

Люк кимна. Очакването бълбукаше в кръвта му.

— Готов съм.

Макс откри алармената система, прикрита със сандъчетата за цветя на прозорците към задния вътрешен двор. Следвайки инструкциите на Мауз, той развинти капака и кльцна жичките. Борейки се с нетърпението си, Люк изчака, докато Макс отново завинти капака и се придвижи към вратата на терасата.

— Шлифовано стъкло по дизайн на художник от Ню Хемпшир — прошепна Макс. — Престъпление е да го развалям. — Вместо да използва резача за стъкло, той се зае да отвори двете ключалки.

Това отне време. Минутите течаха, а Люк чуваше всеки звук във въздуха — слабото съскане на филтъра на басейна, пърхането на нощните птички в дърветата, тихото щракане на метала, когато Макс успя да отключи. После тихия сигнал за успех, когато плъзна отворената врата.

Сега за пръв път почувства това, което Макс винаги преживяваше — тази тръпнеца във въздуха възбуда от пристъпването в заключена къща, особеното удоволствие от съзнанието, че хората вътре спят, примамващата сила да навлезеш в тъмнината, за да получиш наградата си.

Вървяха мълчаливо един зад друг през обширната приемна. Лека миризма на силна бира, загатнат дамски парфюм. Макс се запъти през кухнята към вратата за сутерена. Планът на къщата му беше ясен.

— Защо...

Кимвайки с глава, Макс даде знак за мълчание и слезе надолу. Стените бяха облицовани с тъмен бор. По средата на стаята имаше билиардна маса, до едната от стените — бар от дъб.

— Игрална зала — каза Макс. — За да бъдат мъжете й щастливи.

— Тук ли държи бижутата си?

— Не. — Макс се разсмя от това предположение. — Но тук е шалтерът. Сейфът има много специална брава и е трудно да се счупи. Разбира се, ако токът е прекъснат...

— Сейфът ще се отвори.

— Бинго! — Макс влезе в килера. — Не е ли удобно? — каза той на Люк. — Всичко си носи надписа. Библиотека. — Изключи шалтера и се обърна към момчето усмихнат. — Хората много често крият сейфовете си между книгите. Това е интересен факт, не мислиш ли?

— Да. — Ръцете му в ръкавиците се потяха.

— Как се чувстваш?

— Както първия път с Анабела на задната седалка на колата — чу се да казва Люк и се изчерви.

Макс притисна сърцето си с ръка, но не успя да потисне кикотенето.

— О, да — смогна да каже, — много подходяща аналогия. — Обърна се и пое по стълбите нагоре.

Намериха сейфа в библиотеката зад една великолепна картина на О'Кийф. С изключен шалтер той се отвори лесно като детска играчка. Макс отстъпи назад и посочи Люк с ръка.

От баща на син, помисли с гордост, докато момчето изваждаше кутиите с бижутата и отваряше капака на всяка. Камъните проблясваха под тънката ивица светлина от фенерчето.

Красиви са. Това беше всичко, което Люк мислеше, захласнат по блясъка на камъните, великолепно монтирани върху злато и платина. Че в този първи миг не помисли за цената им, ужасно много би зарадвало Макс.

— Още не — пошушна Макс в ухото му. — Това, което блести, често е боклук. — Извади една лупа и подавайки фенерчето на Люк да осветява, започна да изследва смарагдите. — Великолепни — измърмори. — Просто великолепни. Както ти казах, Елза има изключителен вкус. — Затвори сейфа и намести картината върху него.

— Направо е срамота да не вземем този ценен О'Кийф, но поне е честно.

Люк държеше в ръцете си хиляди долари в смарагди и се усмихваше.

10.

Това се отнасяше до Сам, неговият трик се състоеше в това да открива слабото място на всяка ситуация. Беше отскоро с трупата на Нувел, но винаги успяваше усърдно да поставя усмивка на лицето си и да има готово ласкателство на езика си. Слушаше със съчувствие, когато Лили му разказваше миналото на Люк, и спечели сърцето ѝ, изфабрикувайки история за своята умряла майка и баща грубиян — нещо, което твърде много би учудило родителите му, живеещи в скромен дом в Блумсфийлд, Ню Джърси. През всичките шестнайсет години, през които той бе живял под техния покрив, те не бяха вдигнали ръка срещу него.

Мразеше покрайнините, в които живееха, и за безкрайно учудване на тези тихи, много трудолюбиви хора мразеше и тях, стила им на живот и скромните им амбиции.

През юношеството си многократно ги беше разстройвал със своето недоволство и роптане. За пръв път открадна семейната кола, когато беше на четиринайсет години, и тръгна за Манхатън. И сигурно щеше да стигне, ако си беше направил труда да плати таксата за тунела. Полицаяте го върнаха в Блумсфийлд мрачен и без да се разкайва.

Започна да краде от магазините часовници, бижута, гримове. Пъхаше задигнатите неща в един откраднат куфар и след това ги продаваше с намаление.

Два пъти прониква тайно и вандалства в училище заради удоволствието да чупи прозорци и да разбива водопроводни тръби. Беше достатъчно умен да не се хвали с подвизите си и толкова чаровен, че учителите му никога не поглеждаха към него, търсейки виновника.

Превърнал се бе в кошмар за майка си и редовно я докарваше до сълзи. Родителите му знаеха, че краде от тях — ту ще липсват двайсет долара от някое портмоне, ту ще изчезне някое украшение или бижу. Не разбираха защо го прави, след като има всичко необходимо. Не

можеха да проумеят, че синът им обича не толкова самата кражба, колкото, и то много повече, да наранява хората.

Отказваше да отиде на психиатър и когато го водеха насила, не продумваше нито дума. Когато стана на шестнайсет години и майка му не му даде колата, той я удари по лицето и разцепи устната и насини окото ѝ. След това спокойно си взе ключовете и напусна дома.

Никога не мислеше за родителите си. Нямахше спомени за коледни или рождени дни, за пътувания до брега. За Сам те не значеха нищо и следователно не съществуваха.

Семейство Нувел го снабдяваше с известна сума джобни пари — едно чудесно натрупване за следващия му скок. Той ги използваше и ги презираше така, както беше презирал мъжа и жената, дали му живот.

По причини, които не разбираше или не се опитваше да разбере, най-много от всички мразеше Люк. Беше усетил, че у Роксана се развива детинска слабост към момчето и започва да отвлеча вниманието ѝ с ухажване.

Откри също така, че тя е най-слабото място.

Посвещаваше ѝ време и внимание, изслушваше идеите ѝ, правеше ѝ комплименти за фокусническата сръчност. С ласкателството си я убеди да му разкрие някои от триковете си и постепенно спечели доверието и обичта ѝ.

Вече беше напълно сигурен в лоялността на Роксана и в края на втория месец в Ню Орлеанс реши да се възползва от нея.

Често отиваше да я посрещне от училище, заради което и Макс, и Лили много го обикнаха. Беше студена, влажна зима и хората бързаха да се приберат в уютните си домове. Лесно беше да открие Роксана, която вървеше бавно по тротоара, криеше се от ситния дъжд под балконите и разглеждаше витрините. Повечето от продавачите я познаваха и с удоволствие я оставяха да погледа. Към всичко, което докосваше, тя се отнасяше с уважение и възхищение, често задаваше въпроси и трупаше знания.

Беше все още на два блока разстояние, когато Сам я мерна. Пламтящите ѝ коси и тъмносиньото яке светеха в мрачната сивота. Той вече беше набелязал обекта си и я пресрещна в чудесно настроение.

— Хей, Рокс, как беше в училище?

— Окей. — Тя му се усмихна. Вече беше достатъчно голяма и достатъчно жена, за да бъде поласкана от вниманието на един

деветнайсетгодишен мъж. Сърцето ѝ под упорито отказващите да пораснат гърди затупка силно.

Един от магазините на улица „Роял“ беше натъпкан по-скоро с дрънкулки, отколкото със съкровища. Имаше някои интересни неща, повечето сравнително евтини. Жената, която държеше магазина, взимаше стока на консигнация и допълваше доходите си, като гледаше на карти и на ръка. Сам беше избрал точно него, защото продавачката беше сама и защото Роксана често спираше при нея да ѝ погадае.

— Искаш ли да ти гледа на карти? — усмихна ѝ се той. — Може пък да разбереш как си изкарала изпита.

— Никога не питам за такива глупости.

— Можеш да я попиташ за някое гадже. — Погледна я така, че тя изтръпна, и ѝ отвори вратата, преди да има възможност да отmine. — Може би ще ти каже кога ще се омъжиш?

Роксана загледа в обувките си.

— Ти не вярваш на картите.

— Да видим какво ще ти каже. Може пък и да повярвам.

Мадам Д'Амур седеше зад тезгяха. Тя имаше ъгловато набраздено лице с тъмнокафяви очи. Днес носеше един от многобройните си тюрбани — розов, от който се подаваха само няколко къдрици от безмилостно боядисаната ѝ в махагонов цвят коса. Беше прибавила тежки обици от кристал, които висяха почти до раменете ѝ, и бе облечена в розов халат. Около врата ѝ имаше няколко сребърни вериги. Гривни дрънчаха и на двете ѝ китки.

Беше някъде около шейсетте и твърдеше, че има цигански произход. Може и да беше вярно, но въпреки потеклото ѝ Роксана беше захласната по нея.

Когато камбанките на вратата дръннаха, жената вдигана глава и се усмихна. На тезгяха пред нея имаше пъстри карти, наредени в келтски кръст.

— Знаех си, че моята малка приятелка днес ще ме посети.

Роксана се приближи, за да разгледа картите. В магазина беше прекалено топло, но тя не обърна внимание. Винаги миришеше много приятно от уханните пръчици, които мадам редовно палеше, и от обилно използвания парфюм.

— Да пазаруваш ли дойде — попита тя Роксана, — или да ти погледам?

— Имате ли време да ми гледате?

— За теб, любов моя, винаги. Бихме могли да изпием по един шоколад, oui? — Тя погледна към Сам и усмивката ѝ помръкна. Имаше нещо в това момче, което не ѝ харесваше въпреки широката усмивка и красивите очи. — А вие? Имате ли въпрос към картите?

— Не, нямам. — Той извади една мазна усмивка. — Мисля, че малко ме плашат. Ти върви, Роксана, остани спокойно. Аз трябва да отида до аптеката за някои неща. Ще се видим вкъщи.

— Окей. — Когато мадам събра картите си и се изправи, Роксана мина зад завесата в задната стая. — Кажи на татко, че идвам.

— Разбира се. До скоро.

Той тръгна към вратата и спря, щом чу, че завесата се дръпна. Усмивката му вече не беше приятелска, когато нарочно отвори вратата, за да звъннат звънчетата, и после я затвори, без да излезе. Бързо заобиколи масите, отрупани с разни дрънкулки, и се запъти към тезгяха. Под него имаше боядисана кутия за цигари, в която мадам държеше печалбата от деня. Не беше много, защото търговията не вървеше особено в тези студени, дъждовни зимни дни. Сам прибра всичко до последното пени. Натъпка банкнотите и монетите в джоба си и се огледа наоколо дали има още нещо, заслужаващо вниманието му. Би предпочел да изпотроши стъклените и порцелановите предмети, но вместо това напълни джобовете на якето си с по-малки джунджурийки. Внимателно придържайки камбанките, за да не издрънчат, той бавно излезе от магазина и тихо затвори вратата след себе си.

През следващата седмица Сам ограби още четири магазина в квартала. Когато това увеличаваше шанса му, включваше Роксана, като обикаляше с нея магазините и я чакаше, докато тя, понеже я познаваха, ангажира вниманието на продавачите.

Тъпчеше джобовете си, с каквото му попадне — независимо дали ценна кутийка, или евтин сувенирен пепелник. Веднъж щастие то му се усмихна и както първия път успя да изпразни чекмеджето с парите, докато показваха на Роксана в задната стая една порцеланова кукла, току-що донесена от Париж.

За Сам нямаше значение на каква стойност е плячката. Най-голямо удоволствие му доставяше мисълта, че доверяващата му се Роксана с големите очи е негов съучастник, макар и несъзнателно. Никой не би обвинил малката дъщеричка на Максимилиан Нувел, че задига дрънкулки. Щом беше с нея, можеше да пълни джобовете си до насита.

Но най-хубавото нещо през тази зима в Ню Орлеанс беше прелъстяването и отнемането на Анабела от лудо влюбения Люк.

Беше лесно, така лесно, както долните му кражби. Всичко, което трябваше да направи, бе само да наблюдава, да слуша и да се възползва от предоставилите му се възможности.

Като повечето влюбени, и Люк, и Анабела понякога се караха. Главно по повод ограниченото време, с което Люк разполагаше, за да я забавлява, и заради нарастващото ѝ желание да е с него всеки миг. Тя го караше да бяга от репетиции, да се освобождава от представления, за да може да я води на партита, на танци или на разходка с колата. Вероятно му действаха хормоните, но Люк беше вече професионален артист и твърде всеотдаен крадец, за да отмени представление или акция даже и заради Анабела.

— Слушай, не мога. — Люк изпусна една въздишка на нетърпение и премести телефона на другото си ухо. — Анабела, обясних ти това още преди няколко дни.

— Ти просто си упорит. — От слушалката се долавяше плачът в гласа ѝ и го караше да се чувства виновен. — Ти знаеш, че мистър Нувел ще ни разбере.

— Не, не мисля така — отговори той, защото не беше търсил от Макс разбиране, нито имаше намерение да го прави. — Това не ми е свободен уикенд. Имам ангажимент.

— Партито на Люси ще бъде най-голямото за тази година. Всички ще бъдат там. Баща ѝ е наел оркестър. Ще умра, ако не отида.

— Тогава върви — каза Люк през зъби. — Казах ти, че приемам това, окей? Не очаквам да седиш вкъщи сама.

— О, разбира се. — Към сълзите ѝ се прибави и подигравка. — Да отида на най-голямото парти без приятеля си. — Тя заподсмърча и вложи целия чар в гласа си. — О, сладък, моля те, не би ли могъл да се измъкнеш поне от първото представление? Нека да отидем заедно, а после ти ще си тръгнеш.

— Съжалявам, Анабела, не мога.

— Не искаш. — Единствената дума беше като лед.

— Слушай — започна той, но чу как слушалката се тресна. —

Исусе — промърмори и затвори телефона.

— Жените са беля, а? — Сам излезе от кухнята с ябълка в ръка, като че ли случайно се мотаеше. Всъщност беше подслушал целия разговор и вече кроеше планове.

— Не разбират нищо. — Обикновено Люк не се доверяваше на Сам, но сега беше ядосан и готов да излее душата си пред всяко проявило желание да го слуша ухо. — Как, по дяволите, бих могъл да зарежа цялата си работа, защото Люси Харбекър давала някакво си парти?

Сам кимна съчувствено и захапа ябълката.

— Ще ѝ мине. — Приятелски ръгна Люк в ребрата. — А ако не ѝ мине, момичета колкото щещ. — Той намигна и тръгна нагоре по стълбите.

Сам трябваше да отиде на партито и щеше да е по-добре да се освободи тази вечер от представлението.

Измислената температура и главоболието бяха всичко, от което се нуждаеше. Докато Люк се подготвяше да загорява публиката в „Магическата врата“, Сам почука на вратата на Анабела. Отвори му тя с подпухнали от плач и яд очи.

— О, здравей, Сам. — Момичето подсмръкна и приглади косата си. — Какво правиш тук?

— Люк ме изпрати. — С извинителна усмивка той извади ръката си иззад гърба и ѝ поднесе букетче маргарити.

— О! — Тя пое цветята и ги помириса. Бяха хубави, но не можеха да компенсират това, че пропуска най-голямата вечер на годината. — Мисля, че се опитва да заглади нещата.

— Наистина съжалява, Анабела. Съвестно му е, че изпускаш партито.

— Аз също съжалявам. — Погледът ѝ стана твърд. После въздъхна и сви рамене. Родителите ѝ бяха излезли, вечерта за нея беше провалена и срещу всичко това имаше букет глупави цветя. — Е, благодаря ти, че ми ги донесе.

— Удоволствието е мое. Не е чак такъв товар да донесеш цветя на една красива жена. — Възхищение, примесено с малко похот,

проблесна в очите му, преди бързо да ги отмести. — Май ще трябва да си тръгвам. Сигурно си имаш работа.

— Не, всъщност нямам. — Беше поласкана от отпавения ѝ поглед и трогната от факта, че той се опита да го скрие. При положение че ѝ предстоеше една дълга скучна вечер, беше глупаво да затвори вратата на този привлекателен мъж. — Може би ще влезеш за чаша кола? Освен ако нямаш други планове.

— С удоволствие, ако си сигурна, че вашите няма да възразят.

— О, тях ги няма и няма да се върнат още няколко часа. — Хвърли му многозначителен поглед. — Наистина ще ми е приятно да имам компания.

— И на мен. — Той затвори вратата зад себе си.

Отначало се правеше на срамежлив — седна на дивана далеч от нея, пиеха кола и слушаха музика. Постепенно се превърна в съчувстващ ѝ доверен приятел и само внимаваше да не критикува Люк, знаейки колко лесно тя може да се нахвърли върху него самия. Преструвайки се, че го прави, за да компенсира липсващото ѝ парти, с лека доза престорено неудобство я покани да танцуват.

Тя беше очарована от неговото срамежливо възхищение и стгуши глава на рамото му. Когато ръката му започна ритмично да се движи нагоре-надолу по гръбнака ѝ, само въздъхна.

— Толкова се радвам, че дойде — измърмори тя. — Чувствам се толкова добре.

— Беше ми противно да мисля, че си сама и си разстроена. Люк е щастлив, че има момиче като теб. — Той нарочно преглътна звучно. Когато отново заговори, гласът му трепереше. — Аз, аз мисля постоянно за теб, Анабела. Знаем, че не трябва, но не мога.

— Наистина ли? — Очите ѝ блестяха, когато вдигна глава да го погледне. — Какво мислиш за мен?

— Колко си красива. — Прилепи устни до нейните и усети как тя потръпва. Стана му весело при мисълта колко лесни са жените. Само им кажи, че са красиви, и ще ти вярват за всичко. — Когато идваш у дома или в клуба, не мога да сваля очи от теб. — Докосна устните ѝ съвсем леко като шепот, а после, сякаш опомняйки се, се отдръпна. — Съжалявам. — Прокара разтреперани пръсти през косите си и продължи: — Трябва да си вървя.

Но не помръдна, а стоеше, втренчен в нея. В следващия момент тя беше тази, която, както го беше планирал, пристъпи към него и обви врата му с ръце.

— Не си отивай, Сам.

Беше опитен и мил към нея и целуваше добре. Напълно отговаряше на изискванията на Анабела.

Когато я повали на дивана и я облада, тялото му се разтrese при кулминацията. Но повече от удоволствието, че е отнел нещо, което принадлежи на Люк.

Докато Анабела пъшкеше под Сам на дивана с дамска на увехнали рози, мадам Д'Амур се изкачи зад кулисите на сцената на „Магическата врата“. Беше ѝ неприятно, че носи лоши новини, но го правеше не толкова заради другите търговци от квартала, не дори и заради себе си, колкото за Роксана.

— Monsieur Нувел?

Макс вдигна поглед от скиците, които правеше, и видя мадам в рамката на вратата на своята гримьорна. Очите му светнаха от истинско удоволствие, когато се изправи да ѝ целуне ръка.

— А, мадам, bonsoir, bienvenue. Приятно ми е да ви видя тук.

— Бих искала да можех да ви кажа, че съм дошла да гледам представлението, mon ami, но не е така. — Тя видя, че усмивката му помръкна и премина в тревога.

— Някакъв проблем ли има?

— Oui, такъв, с който, за жалост, трябва да натоваря вас. Може ли да поговорим?

— Разбира се. — Той затвори вратата и я настани на един стол.

— В началото на седмицата моят магазин беше ограбен.

Може би беше парадоксално, че го обзе такъв гняв, след като и той беше крадец. Но Макс не преценяваше нещата така. Мадам беше приятел, и то приятел, който мъчно можеше да понесе щетите от една кражба.

— Какво загубихте?

— Около сто долара и няколко дрънкулки. Това е по-скоро неприятност, monsieur, а не трагедия. Съобщих в полицията и, разбира се, нищо не се разкри. Когато човек е в бизнеса, се научава да приема и

загубите. Навярно нямаше много да се замисля върху това, но ден-два по-късно чух, че още два магазина — бутикът „Ню Орлеанс“ на улица „Бърбън“ и „Рандеву“ на „Конти“ — също са били ограбени. И пак дребни суми. След още един ден магазинът до мен също пострада, и то не с малко. Бяха задигнати няколко ценни порцеланови фигури, както и неколкостотин долара от касата.

— Някой забелязал ли е крадците? — Макс потърка с пръст мустака си.

— Може би. — Мадам си играеше с един амулет, който висеше над червеното копирено елече на кафтана ѝ. — А може би не. Когато ние, търговците, се събрахме да обсъдим неприятностите си, се оказа, че някой, когото всички познаваме, е бил в магазините по време на всички кражби. Може би е съвпадение.

— Съвпадение? — Макс повдигна вежда. — Малко вероятно, смей да ви кажа. А защо идвате при мен с тази вест, мадам?

— Защото посетителят във всеки от тези магазини е била Роксана.

Мадам стисна устни, когато видя как се промени лицето на Макс. Загрижеността бе отлетяла, беше се стопила, както и интересът, явното желание да помогне. На тяхно място имаше опасен гняв, готов всеки миг да избликне.

— Мадам — каза той с глас, не по-висок от шепот и заплашителен като меч. — Как се осмелявате?

— Осмелявам се, monsieur, защото обичам детето.

— И все пак я обвинявате, че се е промъкнала в магазините ви и е крала от тези, които я обичат и ѝ вярват.

Борейки се с гнева си, Макс отиде да налее по едно бренди за двамата. Не каза нищо, докато не подаде чашата на жената и не отпи една глътка.

— Сама ли беше тя?

— Със Самюъл Уайът.

Макс смля информацията и кимна. Как му се искаше да може да каже, че е изненадан. Искаше му се да не се сблъска с неизбежното. Прибра момчето, направи възможно най-доброто за него, но усещаше, някак знаеше, че няма да получи добра отплата.

— Ще ме извините ли за момент? — Отиде до вратата и поиска да извикат Роксана. Все още по трико, тя дойде в гримьорната на баща

си. Лицето ѝ разцъфна в усмивка, когато съзря мадам Д'Амур.

— Вие сте тук! — Момичето се хвърли да я целуне по бузата. — Толкова се радвам. Ще видите новата ни илюзия. Двамата с Люк я изпълнихме за пръв път тази вечер на първото представление. Добре я направихме, нали, татко?

— Да. — Той затвори вратата, след това се приведе, за да постави ръцете си на раменете ѝ. — Трябва да те питам нещо, Роксана. Нещо важно. И ти трябва да ми кажеш истината, независимо каква е тя.

Усмивката изчезна от очите ѝ, те станаха тържествени и малко изплашени.

— Никога не бих те излъгала, татко. Никога.

— В началото на тази седмица си била в магазина на мадам.

— В понеделник след училище. Мадам ми гледа на карти.

— Сама ли беше?

— Да, докато тя ми гледа, искам да кажа. Сам влезе с мен, но после си отиде.

— Ти взе ли нещо от магазина?

— Не. Мислех да купя малкото синьо шишенце, онова с пауна — погледна към мадам за потвърждение, — за рождения ден на Лили, но не си носех парите.

— Не да купиш, Роксана. Да си взела нещо.

— Аз... — Устните на Роксана останаха отворени и потрепериха, когато проумя за какво става въпрос. — Аз никога не бих взела нищо от мадам, татко. Как бих могла, тя ми е приятелка.

— Видя ли Сам да взема нещо? От мадам или в някой от магазините, които посети през седмицата заедно с теб?

— О, татко, не. — Подозрението предизвика сълзи в очите ѝ. — Той не би могъл.

— Ще видим. — Макс я целуна по бузата. — Съжалявам, Роксана. Сега забрави това до края на представлението и бъди готова да приемеш истината, каквато и да е.

— Той ми е приятел.

— Надявам се.

Минаваше един часа, когато Макс отвори стаята на Сам. Видя свитото под завивките тяло и се приближи към кревата. Напълно буден, Сам се размърда и сънливо запримигва. Върху лицето му падаше сноп лунна светлина.

— Чувстваш ли се по-добре? — попита го Макс.

— Мисля, че да. — Сам поднесе една лека усмивка. — Съжалявам, че тази вечер ви оставих.

— Дребна работа. — Макс запали лампата, като отмина изненаданото възклицание на младежа. — Предварително искам извинение за това нахлуване, но се налага. Напълно. — Приблужи се до шкафа му.

— Какво става?

— На това може да се гледа по два начина. — Макс бутна настрана висящите дрехи. — Или защитавам собствения си дом, или върша нещо, което силно те уличава. Искрено се надявам, че е последното.

— Нямате никакво право да ровите в личните ми неща. — Сам скочи от леглото по бельо и сграбчи ръката на Макс.

— Правейки това, мога да спася репутацията ти.

— Хайде, Сам. — С притеснение, видно от червенината по бузите му, Мауз прекрачи в стаята и избута младежа настрана.

— Ти, проклето влечуго, махни си ръцете от мен. — Сам се дърпаше и се опитваше да се изтръгне, но Мауз държеше здраво. Яростта, която винаги къкреше под повърхността на поведението на Сам, избликна, когато Макс посегна към една кутия на рафта в гардероба. — Проклет негоднико, ще те убия заради това.

Макс спокойно отвори капака на кутията и разгледа съдържанието ѝ. Парите бяха грижливо сортирани и завързани с ластичета. Някои от дребните предмети от списъка, който мадам му беше дала, също бяха там. Другите вероятно са продадени, предположи Макс. С натезало сърце той се обърна към Сам.

— Аз те приех в дома си — каза бавно. — Не очаквам от теб благодарност за това, защото ти работиш за храната и квартирата си. Но ти се доверих за детето си и тя ти вярваше като на приятел. Ти я използва и така ограби част от нейното детство наред с тези неща. Ако обичах насилието, щях да те убия само заради това.

— Тя знаеше какво правя — извика Сам. — И тя участваше. Тя...

Млъкна, когато Макс силно го удари по лицето.

— Може би все пак съм човек на насилието. — Приблужи се така, че очите му да бъдат близко до очите на Сам. — Прибираш си дрехите и напускаш още тази нощ. Ще ти платя, каквото ти дължим за работата. И напускаш не само къщата, но и квартала. Разбра ме, нали? Познавам всяко кътче от Вийо Каре. Ако все още си тук до разсъмване, аз ще знам. И ще те намеря.

Обърна се, взе кутията и тръгна към вратата.

— Пусни го да си върви, Мауз. Гледай го, докато си опакова нещата, само неговите.

— Ще ми платиш, негоднико. — Сам избърса кръвта от устната си. — Кълна се, че ще ми платиш.

— Аз вече го направих — каза Макс през рамо. — Като те приех в семейството си.

Сам грабна чифт дънки, метнати на облегалката на един стол. Докато ги нахлузваше, изсъска към Мауз:

— Махай си от мен зъркелите, не ме гледай, като се обличам, свиня такава.

Мауз леко почервения, но не каза нищо.

— При всяко положение съм готов да се махна оттук. — Той надяна една риза. — Последните два месеца ми се вкисна душата от скука.

— Тогава се махай. — Люк беше застанал в рамката на вратата. Очите му святкаха. — Това ще ни даде възможност да проветрим от вонята на едно влечуго, което използва малко дете да прикрива мръсотииите му.

— Да не мислиш, че не й харесваше да бъде използвана? — Хилейки се предизвикателно, Сам натъпка останалите си дрехи в един плик за пране. — Това е, което жените обичат най-много, задник такъв. Само попитай Анабела и тя ще ти каже.

— Какво, по дяволите, означава това?

— Ами добре. — Сам намъкна жакета, който Лили му беше купила. Щеше да му топли през зимата. — Щом питаеш, може би ще ти е интересно да знаеш, че докато тази вечер ти беше прилежен участник в трупата, аз бях зает да чукам момичето ти, докато свитки й излязат от очите. — Той видя гнева и недоверието на лицето на Люк и гадно се захла. — Направо върху онзи отвратителен диван на цветя в гостната.

— Усмивката на Сам беше твърда и студена като лед. — Смъкнах ѝ червените дантелени гащи само след пет минути. Тя най-много обича да бъде отгоре, нали? Така можеш да ѝ влезеш най-дълбоко. Бенката под лявата ѝ цица е секси, нали?

Той се наежи, готов за бой, когато Люк скочи отгоре му, но Мауз бързо го сграбчи и го изтика през вратата.

— Не си заслужава, Люк — говореше Мауз. — Хайде, Люк, остави го да се маха. Не си заслужава. — Смехът на Сам прооча, докато Мауз мъкнеше Люк към стълбището. — Излез и се поразхлади.

Добре, мислеше си Люк, ще изляза. Добре. Но ще изчакам Сам.

Стремглаво се спусна по стълбите, оттам в двора. Кръвта му, ирландска, вреше в жилите му. Юмруците му бяха стиснати и готови. Планираше да изчака на улицата, да остави Сам да отmine един-два блока и тогава да го пребие от бой.

Но я чу да плаче. Беше се обърнал към улицата наежен, готов за насилие. Тя плачеше, като че ли сърцето ѝ се късаше, свита на една каменна пейка до заспалите азалии.

Може би, ако тя се разплакваше за щяло и нещяло, Люк щеше да я подмине и да продължи по своята работа. Но през всичките тези години със семейство Нувел не беше чул Роксана нито веднъж да плаче, освен когато беше болна от шарка. Само като я чу, сърцето му се сви.

— Хайде, Рокси. — Беше му неловко и бе развълнуван. Приблужи се и я погали по главата. — Недей, недей така.

Беше заровила лицето си в коленете и хълцаше.

— Господи! — Колкото и да не искаше да го прави, Люк се озова на пейката и я привлече до себе си. — Хайде, бебче, не го оставяй да те разплаква така. Той е негодник, недостойно влечуго. — Въздъхна, люлеейки я в прегръдката си, и постепенно се успокои. — Не го заслужава — каза по-скоро на себе си, разбирайки, че в случая думите на Мауз бяха правилни.

— Той ме е използвал — изхлипа Роксана на гърдите му. Вече се владееше и почти събра сили да спре сълзите си. — Преструваше се, че ми е приятел, но никога не е бил. Използвал ме е, за да краде от хората, които аз уважавам. Чух го какво каза на татко. Той като че ли винаги ни е мразил.

— Може би. Но какво ни пука?

— Аз го доведох у дома. — Тя стисна устни. Не беше сигурна ще може ли да си го прости. — Той... той наистина ли е направил това на Анабела?

Люк въздъхна и допря бузата си до косите на Роксана.

— Предполагам, че го е направил.

— Съжалявам.

— Ако тя му е позволила просто така, значи не е била наистина моя.

— Искал е да те нарани. — Тя утешително погали с пръст ръката на Люк. — Искал е да нарани всеки от нас, предполагам. Затова е крал. Не е същото като това, което татко прави.

— Уух! — каза Люк разсеяно, после замръзна. — Какво?

— Ти знаеш, да краде. Татко никога не би откраднал от приятел или от някой, който ще пострада от загубата. — Тя се прозя. Дългият плач я беше изтощил. — Той взима бижута и други подобни. Те винаги са застраховани.

— Исусе Христе! — Отблъсна я от скута си така, че тя тежко тупна на дупето си върху каменната пейка. — Откога знаеш всичко това? Откога знаеш какво правим ние?

Роксана се усмихна доволно и подутите ѝ от плач очи блеснаха на лунната светлина.

— Отдавна — каза просто. — Винаги съм знаела.

Сам напусна къщата, но не и квартала. Имаше да урежда сметки. Само по един начин беше възможно да го разкрият тотално. Роксана го е издала.

Беше му лесно да си внуши, че от самото начало е знаела какво прави той. Танцуваше напред-назад из магазините, а после се обърна против него и направи така, че да го изгонят от топлото легло унижен. Ще си плати за това.

Причакваше я. Знаеше откъде минава за училище. Дори няколко пъти я беше водил, опитвайки се да любезничи с нея. Стараех се да бъда мил, помисли си със стиснати юмруци. Сега тя ще ми плати.

Прекара няколко часа на студа, свит в една алея, пазейки се от студения вятър. Така мразеше да му е студено.

Още едно нещо, за което тя ще си плати.

Забеляза я и леко се отдръпна назад. Не бяха нужни предпазни мерки. Тя вървеше, тътрейки крака, с чанта на гърба и поглед, сведен надолу. Изчака и когато беше достатъчно близко, се хвърли отгоре ѝ.

Роксана дори не нададе вик, когато беше сграбчена и натикана в алеята. Вдигна юмруци — беше войнствена по природа, но когато видя Сам, ги отпусна.

Очите ѝ все още бяха подути. Това ѝ беше неприятно. Неприятно ѝ беше, че бе я довел до сълзи. Но той беше използвал всички тях. Тя вдигна главичката си и със сухи очи го изгледа.

— Какво искаш?

— Един мил, малък разговор. Само ти и аз.

В лицето му имаше нещо, което я караше да избяга, нещо, което не беше виждала у него преди. Имаше омраза, да, но и някаква гадост. Подобно на ръждясал бръснач, който не само ще те пореже, но и ще те инфектира.

— Татко ти каза да се махаш.

— Мислиш, че тоя старец ме плаши? — Той я блъсна и повече я изненада, отколкото нарани, като я притисна до стената. — Правя каквото си пожелаю, а това, което искам точно сега, е да се разплатя с теб. Ти си ми длъжник, Рокс.

— Длъжник? — Забравяйки изненадата и болката в рамото от удара в стената, Роксана се отдръпна. — Доведох те у дома. Аз поисках от татко да ти даде работа. Помогнах ти, а ти отиде да крадеш от моите приятели. Не ти дължа нищо.

— Къде си тръгнала? — Блъсна я отново до стената, когато тя се опита да си тръгне. — На училище? Аз пък не мисля така. Мисля, че трябва да прекараш малко време с мен. — Хвана я за врата. Би изкрещяла силно, пронизително и дълго, но не ѝ достигаше въздух. — Ти ме предаде, Рокс.

— Не съм го направила — успя да прошепне. — Но щях да го направя, ако знаех.

— То е същото, нали? — Отново я блъсна така, че главата ѝ се удари в стената.

Заплахата я накара да измъкне ръцете си и започна да го дере с нокти по лицето. Сам изохка и силата на притискащата я ръка отслабна. Роксана се отскубна и почти беше стигнала края на алеята, когато той я настигна.

— Ти, малка курво. — Дишаше тежко, когато я просна на земята. У него имаше гняв, имаше болка, но и възбуда. Можеше да направи с нея каквото си поиска, всичко, и никой не можеше да го спре.

Виеше ѝ се свят. Видя го как се навежда и успя да скочи на ръце и колене. Той щеше да направи най-лошото с нея, знаеше го, и щеше да бъде наистина ужасно. Цели се ниско, каза си тя, и удряй силно.

Не се наложи. Беше готова за атака, когато Люк нахлу в алеята. Скочи върху Сам с вълчи рев — така прозвуча той на Роксана.

И тогава заваляха юмруци. Тя успя да се изправи, макар че се препъваше. Първо се огледа за оръжие — някаква дъска, камък, парче метал. Накрая се примири с капака на една кофа за боклук и вдигайки го, се запъти към мястото на битката.

Трябваше ѝ само миг, за да разбере, че Люк не се нуждае от помощта ѝ. Той беше проснал Сам на земята и методично, безмилостно налагаше лицето му с юмруци.

— Достатъчно. — Тя захвърли капака, за да използва двете си ръце да спре Люк. — Престани. Ще ни докараш неприятности, ако го убиеш. — Трябваше да клекне до него, за да може разяреният поглед на Люк да срещне очите ѝ. — Люк, татко не би искал да нараниш ръцете си.

Нещо в хладнокръвния логичен тон го накара да погледне кокалчетата на пръстите си — бяха издраскани и кървяха. Засмя се.

— Правилно. — Докосна лицето ѝ с кървящата си ръка. Беше се вбесил, когато разбра за Анабела, но това беше нищо, нищо в сравнение с чувствата, които изпита, когато видя Роксана просната на земята и Сам върху нея. — Ти окей ли си?

— Да. Тъкмо се канех да го ръгна в топките. Благодаря ти, че го наби вместо мен.

— Няма проблем. Достави ми удоволствие. Иди си вземи чантата и ме чакай на тротоара.

— Няма да го удряш повече, нали? — Тя погледна без съчувствие смазаното лице на Сам. Ако преценяваше правилно, носът му беше счупен и липсваха няколко зъба.

— Не. — Люк ѝ посочи с глава изхода на алеята. — Върви, Рокс. И ме чакай.

Тя хвърли последен поглед на Сам, обърна се и тръгна.

— Можех да те убия за това, че се опита да я докоснеш. — Люк се наведе ниско над него. — Ако още веднъж се доближиш до нея или до когото и да е от моето семейство, ще те убия.

Когато Люк се изправи, Сам направи усилие да се вдигне на лакти. Лицето му пламтеше, тялото му беше като премазано от камион. Никой, никой досега не беше го наранявал така.

— Ще си платиш за това. — Гласът му прозвуча като крякане и Люк подигравателно вдигна вежди.

— Опитай се. Безплатни уроци. Уайът, изчезвай, докато все още можеш да ходиш. Следващия път няма да ти се размине само със счупен нос.

Когато Люк го остави, Сам се сви на топка, опитвайки се да спре болката. Но тя го глождеше, примесена с омраза. Един ден, обеща си той, плачейки и опитвайки се да се изправи, един ден всички те ще му платят за това, че го нараниха.

11.

Париж, 1982

— Аз вече не съм дете. — Роксана беше раздразнена. А това се почувства и в гласа, и в погледа, когато се откъсна от гледката на пролетния Париж.

— Знам. — Нарочно, заради контраста, гласът на Макс беше мек. Изглеждаше абсолютно безучастен към гнева на дъщеря си, докато прибавяше лъжичка сметана към силното френско кафе. Годиците бяха придали на косата му оловен блясък.

— Имам право да дойда с вас, да бъда част от това.

Макс обилно намаза кроасана с масло, отхапа и попи устните си с ленена салфетка.

— Не — усмихна се той и продължи да яде.

Тя можеше да изкрещи. Бог знаеше как ѝ се искаше да пици, да крещи и да вие. Но такова поведение едва ли би убедило баща ѝ, че вече е зрял, възрастен човек, готов да заеме мястото си в неговия бизнес.

Холът на апартамента им в хотел „Риц“ беше красиво обзаведен с разточителен разкош. В ефирния копринен пенъоар на рисувани цветя, с дискретните смарагди на ушите и закачливата френска плитка, спускаща се по гърба ѝ, тя сякаш принадлежеше на това място.

Но Роксана от сърце и душа жадуваше за тъмни алеи и хлъзгави покриви. Кръвта, която пулсираше във вените ѝ под нежната като лилия кожа, беше кръв на крадец. Само трябваше да убеди баща си, че е време за дебюта ѝ.

— Татко... — Тя доля чашата му с кафе и пленително му се усмихна още веднъж. — Разбирам, че искаш да ме предпазиш.

— Най-важната задача на един родител.

— И те обичам заради това. Но трябва да ми позволиш да порасна.

Погледна я. Въпреки че устните му останаха извити в усмивка, очите му бяха невероятно тъжни.

— Не бих могъл да те спра дори с всичките магии, които знам.

— Аз съм готова. — Възползва се от дългата му въздишка, хвана ръката му и се наведе напред. Очите ѝ отново бяха ласкави, усмивката убедителна. — Отдавна съм готова. Добра съм колкото Люк във всяко едно отношение...

— Нямах представа колко е добър Люк. — Макс потупа ръката ѝ и се върна към закуската.

Често сме спорили за това, помисли си той, откакто на крехката четиринайсетгодишна възраст ми заяви, че е готова да се присъедини към представленията след падането на завесата. Дори нямаше представа, че Роксана знае какво прави той, след като светлините на сцената угаснат и публиката се разотиде.

Очите ѝ отново станаха ледени. Макс едва не се изсмя. Това е магията на жените, помисли си.

— Колкото и да е добър — каза тя, — аз мога да бъда по-добра.

— Това не е състезание, любов моя.

Тук не беше прав. Роксана се изправи и закричи из стаята. Забавляваше я мисълта, че това наистина беше съревнование, жестоко съревнование от години наред.

— Ако не бях жена, всичко щеше да е по-различно. — Във всяка нейна сричка звучеше горчивина.

— Нищо подобно. Смятам, че съм феминист и се гордея с това. — Макс отново въздъхна и бутна чинията си настрана. — Ти си много малка, Рокси.

Натиснал беше грешния бутон. Тя се вбеси и каза рязко:

— Аз съм почти на осемнайсет години. На колко беше той, когато го взе за пръв път?

— Години по-стар — измърмори Макс. — Като опит. Роксана, искам да постъпиш в колеж, да научиш нещата, които аз не мога да те науча. Трябва да намериш себе си.

— Знам коя съм. — Брадичката ѝ се вдигна нагоре, раменете ѝ се изправиха. Макс зърна за миг жената, в която щеше да се превърне. Гордостта ѝ беше така възпламенена, че очите му плувнаха в сълзи. — Научил си ме на всичко, което трябва да знам.

— Не е напълно достатъчно — каза Макс кротко. — Може би Лили и аз те държахме прекалено близко до себе си, защото просто не можехме да понесем да бъде другояче. Искаме само да направиш

стъпка навън сама. Ако се върнеш, ще бъда доволен, защото ще знам, че това е правилният път за теб.

— А има ли значение аз какво искам? Искам да бъда с теб, когато отвориш сейфа в Шоме. Искам да знам какво чувства човек, когато в тъмното държи в ръцете си диамантите на Азедин.

Макс я разбираше добре, твърде добре. Съжали, че ѝ беше казал за бижутата: тяхната история, прелестната им красота и мистиката, скрита в бляскавите камъни. Но в неговия живот имаше малко място за съжаления.

— Твоят ден ще дойде, ако така е писано. Но не този път.

— По дяволите, искам...

— Желанията ти трябва да почакаат. — Тонът му беше отсечен и категоричен. Само той си знаеше колко облекчен се почувства, когато почукването на вратата ги прекъсна. Направи знак на Роксана да отвори и се върна към кафето си.

Тя успя да преодолее яростта и отвори вратата с приятна усмивка, която изчезна моментално, щом видя Люк. Погледът ѝ можеше да убие и змия.

— Май те отрязаха, а? — Младежът се захили, пхна ръце в джобовете си и мина покрай нея, за да влезе. Възбуждащият аромат на парфюма ѝ моментално разпали огъня в кръвта му. Беше свикнал с мисълта, че не може да му устои, но се беше научил да се владее, така че тя да не забележи реакцията му и да не му поиска сметка.

— Макс — бръкна в сребърната кошничка и си взе една паста. — Мисля, че би искал да знаеш, че останалото оборудване най-сетне пристигна.

— А, най-после. — Кимна на Люк да седне. — Налей си кафе. Ще отида да го проверя. Остани при Роксана да ѝ правиш компания.

По дяволите, той ни най-малко не искаше да останат насаме. Достатъчно трудно му беше да я вижда всеки ден. А знаеше, дяволски добре знаеше, че е гола под този пенъоар.

— Идвам с теб.

Почти се беше изправил, но Макс стана и го бутна обратно.

— Няма нужда. Ние с Мауз ще проверим дали всичко е наред. А следобед трябва и да репетираме. — Отиде до огледалото, затегна вратовръзката и среса мустаците си.

Не усещат ли искрите, които прехвърчат между тях, чудеше се Макс. Един невинен наблюдател би могъл да изгори в пламъците им. Младост, помисли и въздъхна с усмивка. Виждаше ги в огледалото: напрегнати като котки върху ограда, застанали на максимално разстояние един от друг.

— Ако Лили се събуди скоро, кажете ѝ да се възползва от свободната сутрин. Ще се срещнем в „Ла Палас“ в два часа. — Прекоси стаята, за да целуне дъщеря си. — *Au revoir, ma belle.*

— Не сме приключили разговора си.

— Два часа — каза Макс. — Дотогава вие двамата излезте и се разходете из слънчевия Париж.

В момента, в който вратата се затвори зад него, Роксана се обърна към Люк.

— Този път няма да позволя да ме оставите настрана.

— Не зависи от мен.

Тя прекрачи до масата, където седеше той, и удари с ръка така, че порцеланът звънна.

— А ако зависеше?

Погледна я право в очите. Идеше му да я удуши, задето бе станала толкова красива. И беше го направила бавно, незабелязано, през последните няколко години, издебвайки го като крадец, който дълго се е подготвял, за да те ограби с взлом.

— Бих постъпил като Макс.

Това я нарани. Дъхът ѝ секна от острата болка от предателството.

— Защо?

— Защото още не си готова.

— Откъде знаеш? — Тя отметна глава назад. Слънчевата светлина проблесна в косите ѝ и се превърна в пламък. Люк се изплаши, че е прочела страстта в погледа му. — Откъде знаеш за какво съм готова?

Това беше директно предизвикателство. Прекалено директно. Дланите му овлажняха.

— Бижутата на Хейстинг от вила „Трималда“ са нещо много по-различно от заблуждаването на туристи с чаши и топчета, Рокс. — Имаше нужда от някаква опора и вдигна чашата с кафе. Благодарение на дългогодишните тренировки ръката му не трепна. Най-добре беше

да я ядоса. Докато е сърдита, можеше да държи ръцете си далеч от нея. Надяваше се, че може.

— Добра съм във всичко колкото теб, Калахан. Ти дори не умееше да разбъркаш колода карти, докато не те научих.

— Може би е трудно да приемеш, че си надмината.

Роксана пребледня, после я заля силна червенина, по-ярка от розите на масата между тях. Тя се изопна и за свой ужас Люк видя всяка извивка на тялото ѝ под пенъоара.

— Ти, безмозъчен негоднико. Ти не би могъл да ме надскочиш, дори да стоиш на кокили.

Люк се усмихна.

— За кого писаха най-много в пресата последния път в Ню Йорк?

— Може да се предположи, че един идиот, който сам се оковава във вериги и в затворен сандък го хвърлят в Ийст Ривър, ще бъде обект на внимание. — Как се дразнеше тя от изключителния ефект, който постигаше Люк при освобождаването от веригите. Всеки път, когато се затвореше окован в поредния сандък, сякаш я разсичаха на две — едната ѝ половина се възхищаваше от изкуството и дързостта му, а другата го ненавиждаше.

— Писаха за мен, защото успявам да изляза от сандъка — напомни Люк и извади една френска пура. Беше се пристрастил към тях. — Защото бях най-добър. — Щракна със запалката и всмукна дима. — Трябва да си доволна от твоите красиви илюзии, Рокс, от красивите си приятели... — тези, които той имаше желание да убие. — Остави опасната работа на нас, защото ние можем да се справим.

Тя беше бърза. Винаги ѝ се беше възхищавал за това. Едва успя да я хване за китката, преди юмрукът ѝ да се стовари върху носа му. Стискайки свитите ѝ пръсти, той се изправи. Бяха лице в лице, телата им почти се докосваха.

По гърба ѝ премина тръпка. Някакво желание пламна у нея — огън, който отдавна не можеше да овладее. Искаше ѝ се да може да го мрази заради това.

— Внимавай какво правиш. — Предупреждението беше спокойно и говореше, че поне е успяла да разсее огъня на неговата страст, ако не друго.

— Ако мислиш, че ме е страх да не ме удариш...

Внезапно и за двамата той сграбчи брадичката ѝ с напрегнатите си пръсти и приближи лицето си до нейното. Устните ѝ се разтвориха от изненада, но и от желание. Вече не мислеше за нищо.

— Мога да направя и нещо по-лошо — продума Люк. — Думите дращеха като сдъвкани стъкла в гърлото му. — И тогава и двамата ще плащаме.

Отблъсна я, преди да е направил нещо, за което никога нямаше да си прости. Приближавайки вратата, подхвърли назад строгото си нареждане:

— Два часа. В трико. — И тръшна вратата зад гърба си.

Когато осъзна, че коленете ѝ треперят, Роксана се свлече на един стол. В гърлото ѝ заседна буца. Пое дълбоко въздух няколко пъти и разтри с ръка шията си. За секунда само Люк я беше погледнал като жена. Жена, която би могъл да пожелае. Жена, която желаше.

В следващия миг разтърси глава. Това беше смешно. Винаги я беше приемал единствено като необходим дразнител. Но не ѝ пукаше. Отдавна беше се примирила с това глупаво детинско унижение.

Във всеки случай Роксана не се интересуваше от мъже. Имаше по-големи планове.

По дяволите, не искаше да чака в колежа цели четири години. Стисна устни. По дяволите, не искаше да чака дори и седмица.

Беше време да осъществи идеята си, която отдавна зрееше. Усмивайки се вътрешно, вдигна дългите си крака, кръстоса ги и посегна към незагасената пура на Люк. Облегна се, издухвайки кръгчета дим към тавана. Роксана кроеше плана си.

Люк можеше само да благодари на Бога, че съзнанието му беше толкова ангажирано. Подготвяше се за представлението в „Ла Палас“ и за акцията в Шоме и нямаше време да мисли за Роксана.

Но към три часа следобед се събуди облян в студена пот: беше я сънувал. Невъобразимо ясен, невъобразимо провокативен сън за това стройно бяло тяло, увито около неговото. За разкошните червени коси, разпилени върху обсипана с роса зелена трева на някаква самотна поляна. И омагьосващи очи, замъглени от страст.

Ако имаше ад, Люк беше сигурен, че ще гори в него дори само заради тези сънища. Бяха отгледани заедно, Боже мой, и беше за нея почти като брат. Предпазваше я единствено неговата фикс идея, че ако си позволи да я притежава, ще извърши духовно кръвосмешение.

А и беше сигурен, че ако ѝ признае чувствата си, смехът ѝ ще го прониже до мозъка на костите.

Дълго крачи из стаята и почувства необходимост да излезе — една разходка преди вечеря в здрача на Париж. Грабна черното си кожено сако и спря пред огледалото колкото да прокара пръсти през косите си.

Не беше се променил през последните години. Носеше тъмните си гъсти коси драматично дълги — къдриците стигаха до раменете му, можеха да се хванат и на опашка. Очите му бяха все така сини и дългите мигли бяха престанали да го притесняват. Свикнал беше романтичният му външен вид да очарова жените. Кожата му остана гладка и опъната. Като юноша си беше пуснал мустаци, но не му отиваха и сега устните му бяха без украшения.

Веднъж, при едно освобождаване от веригите, си счупи носа, но той зарасна правилно. Беше леко премеждие.

На двайсет и една години беше строен и висок над шест фута. Вече отдавна не беше дете и от очите му бе изчезнал ужасът на преследван човек. С годините Макс го беше научил на самоконтрол — физически, умствен и емоционален. Винаги щеше да му е благодарен за това.

И с времето, с повече воля, щеше да се освободи и от оковите, в които го бяха стегнали чувствата му към Роксана.

Извърна се от огледалото, излезе и тръгна към асансьорите по дългия, постлан с килими, коридор. Хвърли бегъл, поглед на красивата камериерка, която буташе количката си с инструменти и препарати за почистване.

Беше часът за смяна на пешкирите и за поставяне на торбички с мента под възглавниците. Като дете беше спал в канавките, а сега до такава степен беше свикнал с този лукс, че почти не го забелязваше.

— Bon soir — промърмори с обичайната си усмивка и я отмина.

— Bon soir, monsieur. — Момичето му отвърна с бърза хитра усмивка и почука на следващата врата.

Почти беше стигнал до асансьорите, когато замръзна на място. Този парфюм. Парфюмът на Роксана. По дяволите, толкова ли беше заслепен, че навсякъде му миришеше на нея? Помъчи се да се отърси, направи една крачка и пак спря. Обърна се, присви очи и разгледа момичето, което пъхаше своя универсален ключ в ключалката.

Тези крака. Зъбите му скръцнаха, когато плъзна поглед по дългите стройни крака под дискретната черна пола на униформата.

Краката на Роксана.

Затваряше вратата след себе си, когато той пъкна ръка и я спря.

— Какво, по дяволите, мислиш да правиш?

Тя примигна насреца му.

— Pardon?

— Не се преструвай, Роксана. Каква е историята?

— Млъкни — изсъска тя, грабна го за ръката и го изтегли вътре. Беше бясна, но това не беше най-важното. Първо искаше отговор. — Как разбра, че съм аз?

Едва ли можеше да ѝ каже, че навсякъде би познал краката ѝ. Затова излъга.

— Чакай малко. Кого мислиш, че можеш да измамиш в тази дегизировка?

Не можеше да се отрече, че беше съвършена. Късата къдрава перука неузнаваемо променяше вида на Роксана. Дори цветът на очите ѝ беше друг. Връзката между цветовете, помисли си той. Смарагдите изглеждаха опушено кафяви. Умееше майсторски да се гримира и сполучливо бе променила тена и формата на лицето си. Беше сложила малко подплата на ханша си и — Люк беше сигурен в това — един от онези сутиени, които би трябвало да бъдат забранени. Гърдите ѝ стърчаха и се поклащаха и пълнеха със слюнка устата на мъжа, а всъщност това беше само мираж.

— По дяволите! — Роксана все още шепнеше. — Прекарах половин час в стаята на Лили и тя не ме позна.

Защото не се е заглеждала в краката ти през последните две години, помисли Люк.

— Аз обаче те познах. — Не каза нищо повече. — А сега кажи, по дяволите, какво правиш тук?

— Ще крада бижутата на мисис Мелвил.

— Ти с всичкия си ли си?

Очите ѝ пламнаха. Може да се приеме, че са кафяви, помисли Люк, но са си Роксанините.

— Остави ме на мира. Влязох тук и няма да изляза с празни ръце. Планирала съм го до последната подробност и няма да позволя да провалиш всичко.

— А какво ще правиш, когато мисис Мелвил пропищи на полицията?

— Ще изглеждам шокирана, възмутена и ядосана, разбира се. Както всеки друг гост в хотела. — Обръщайки се, тя отиде направо до шкафа. Извади от джоба си една ръкавица и я нахлузи, за да не оставя следи. Започна да отваря чекмеджетата.

Люк изсумтя. Забавляваше се, но му беше и неприятно.

— И мислиш, че тя държи нещата си просто така, в някое чекмедже? За тази цел „Риц“ има долу сейф.

Роксана му хвърли презрителен поглед.

— Не са долу. Чух я онази нощ да спори с мъжа си. Предпочита да ги държи тук, за да може да си избира за вечерния тоалет.

Това достави удоволствие на Люк. Добре, много добре. Потърси друг претекст.

— А какво ще правиш, ако някой от тях влезе, докато тършуваш?

— Не тършувам. — С бързи умели движения тя затвори едно чекмедже. — Тук съм, за да оправя леглата. А какво е твоето оправдание?

— Окей, Роксана. Достатъчно. — Той хвана ръката ѝ. — Ние от месеци планираме акцията в Шоме. Няма да позволя една от твоите игрички да я провали.

— Едното няма нищо общо с другото. — Тя се отдръпна. — И не е игричка. Виждал ли си камъните, които тази жена носи?

— Може да са фалшиви.

— Това ще разбере аз. — Тя повдигна едната си вежда и извади от джоба си бижутерска лупа. — С Макс съм близо осемнайсет години. — Пусна лупата обратно. — Знам какво правя.

— Това, което правиш, ще ни навлече дяволска... — той млъкна, защото в ключалката щракна ключ. — О, Господи!

— Бих могла да се разпищя — каза тя весело. — И да се оплача, че си нахлул и си ме нападнал.

Нямаше време да ѝ отговори. Погледна я смразяващо и направи единственото възможно нещо — пхна се под леглото.

С език, пхнат в бузата, Роксана започна да оправя леглото. Когато вратата се отвори, тя се изправи и леко се изчерви.

— О, мосю Мелвил — каза на английски със силен акцент. — Аз... ще дойда после.

— Не е нужно, сладурче. — Той беше грамаден мургав тексасец някъде над петдесетте и проклетата френска храна затрудняваше храносмилането му. — Продължавай си работата.

— Мерси. — Роксана опъваше чаршафите и разпухваше възглавниците, съзнавайки добре, че очите на Мелвил са вторачени в задните ѝ части.

— Не си спомням да съм те виждал по-рано.

— Това не е... моят етаж. — Наведе се още повече. Дали да не дам нещо на стареца за парите му, помисли си и забавлявайки се с ролята си, се обърна и го погледна изпод дългите си мигли. — Дали бихте искали още пешкири, мосю? Мога да донеса.

— А сега! — Той се наведе и я погъделичка по брадичката. Имаше струйка бърбън в дъха му, но не беше съвсем неприятно. — Какво имаш наум, сладурче?

Тя се закикоти и отново запримигва.

— О, мосю, вие ме предизвиквате, нали?

На него със сигурност му се искаше. Да се затвори с това красиво парче, би било много по-забавно от операта, на която жена му щеше да го мъкне. Но нямаше време. Забравил лошото си храносмилане, той реши, че може да я поопипа.

— Не съм си и мечтал за такова френско сладкишче. — Мелвил потупа дупето ѝ, а когато тя се обърна, леко стисна гърдата ѝ. Под леглото Люк беше сигурен, че той се настройва.

Изчервена и задъхана, Роксана гледаше Мелвил с големи кафяви очи.

— О, мосю, вие, американците...

— Не съм просто американец, сладурче, а тексасец.

— А. — Тя го остави да се зарови във врата ѝ, докато Люк лежеше безпомощен със свити юмруци. — Вярно ли е това, което говорят за тексасците, мосю? Че всичко им е... голямо?

Мелвил подсвирна и силно я целуна по устата.

— Дяволски директно, сладка. Защо да не ти дам възможност да провериш? — Той забрави и жена си, и стомаха си и започна да я бутва към леглото. Люк беше готов да скочи.

— Но, мосю, аз съм на работа. — Роксана се измъкна, все още кикотейки се. — Ще ме уволнят.

Играейки докрай ролята на френска проститутка според представите на тексасеца, тя отново се изчерви и флиртувайки, ухапа долната си устна.

— Може би ще е възможно да се срещнем около полунощ? — Миглите ѝ трепкаха. — Наблизо има едно малко кафене, „Робъртс“.

— Добре. Мисля, че ще стане. — Той отново я привлече, за да притисне натъпкания ѝ с подплънки ханш още веднъж. — Огледай се за мен. Как се казваш, мила?

— Моник. — Тя прекара пръсти по бузата му. — Очаквам нощта.

Отново я щипна и излизайки, намигна, размечтан за малко френски секс.

Роксана се хвърли на леглото, виейки от смях.

— Това е безобразие — промърмори Люк, измъквайки се. — Позволи му да те опипа цялата с мазната си лапа, да се качи върху теб и на всичкото отгоре се смееш. Трябва да те напляскам.

Роксана се засмя отново.

— О, я пораствай. — Но се сепна, когато Люк я хвана за ръката и я вдигна от леглото. Видя в очите му истински гняв и не протестира.

— Май доста си пораснала и за двама ни. Адски си добра в тая работа, а, Рокс? На колко от твоите префинени колежани, с които ходиш по срещи, си позволявала да те опипват с потните си ръце?

Този път тя истински се изчерви.

— Не е твоя работа.

— Дявол да го вземе. Аз съм... — Луд по тебе. Думите едва не се изплъзнаха от устата му, но ги преглътна. — Все някой трябва да внимава за теб.

— Мога и сама. — Ръгна го с лакти да го отблъсне, ужасена, че отново по гръбнака ѝ пропълзяха тръпки. — А за твоя информация, глупчо, той въобще не ме е пипнал: Стискаше ме, където имам толкова подплънки, че можеш да напълниш цял юрган.

— Това няма нищо общо. — Посегна да хване ръката ѝ, но тя го отблъсна. — Роксана, излизаме оттук веднага.

— Тръгвай. Аз ще взема това, за което съм дошла. — Готова за отбрана, тя отметна глава назад. — Сега го искам повече от всякога. Тоя измамен негодник ще купи на жена си цяла кошница нови бижута. Пада му се, щом е тръгнал на среща с френска проститутка в евтино кафене.

Люк не устоя и се засмя, прокарвайки пръсти през косите си.

— Ти си френската проститутка, Рокс.

— Аз съм и тази, която ще го накара да си плати за изневярата.

— Погледът ѝ стана по-остър. В него имаше достатъчно лукавство, за да предизвика възхищението на Люк, колкото и да искаше да го прикрие. — И какво би могъл да каже за мен? Как ме е сварил и ще ме опише, но не в големи подробности, защото ще се чувства гузен и уплашен. Дори стана по-добре, че ме видя. — Пристъпи към гардероба и оглеждайки най-горния шкаф, се засмя. — Et, voilà.

Трябваше да се повдигне на пръсти, за да достигне тройната кутия за бижута.

— За Бога, Люк, сигурно тежи десет килограма. — Преди да успее да ѝ помогне, тя я постави на пода и клекна до нея. — Мое е — изсъска заплашително и го плесна да си отдръпне ръката. Извади от джоба си комплект отвертки, избра една и започна да работи върху ключалката.

Отне ѝ четирийсет и три секунди, премери Люк. Беше принуден да си признае, че беше добра, много по-добра, отколкото предполагаше.

— О, Господи! — Сърцето ѝ прескочи, когато отвори капака. Блясък, багри, сияние, красота. Почувства се като Али Баба в пещерата. Не, не, помисли си, като един от четирийсетте разбойници. — Нали са страхотни? — Замаяна, тя зарови ръцете си в тях.

— Ако са истински. — Не беше възможно напълно да потисне познатия му трепет, но нарочно каза рязко: — Един професионалист не се захласва пред стоката.

— Аз не се захласвам. — Отново му отправи сияйна усмивка. — Може би малко. Люк, не е ли приказно?

— Ако... — Гласът му секна. Трябваше да прочисти гърлото си. — Ако са истински — повтори той.

Роксана само се усмихна на липсата на въображение у него и извади лупата. След като внимателно изследва една огърлица от сапфири и диаманти, тя се залюля на пети. — Истински са, Калахан. — С бързи движения продължи да изследва бижутата едно по едно, като внимателно ги завиваше в пешкири. — Не бих казала, че диамантите са от най-високо качество, но стават. Мисля, че ще излязат нето около сто и шейсет, стои и седемдесет хиляди.

И той ги беше оценил приблизително на толкова, но не искаше да ѝ каже колко се доближаваха мислите им. Само ѝ помогна да се изправи, избърса внимателно кутията, хвана я с един пешкир и я върна на мястото ѝ.

— Да вървим.

— Хайде, Люк. — Тя запречи вратата, очите ѝ се смееха. — Поне можеш да ми кажеш, че се справих добре.

— Късмет на начинаещ — отвърна с усмивка. — Късметът няма нищо общо с това. — Тя го ръгна с пръст в гърдите. — Харесва ли ти, или не, Калахан, но имаш нов партньор.

12.

— Не си справедлив.

Роксана стоеше в гримьорната на Макс в сценичния си костюм. Пайетите и мънистата на дългата ѝ смараглова рокля без презрамки проблясваха от светлините, а и защото трепереше от възмущение.

— Аз доказах себе си — настоя тя.

— Ти доказа, че си импулсивна, безразсъдна и упорита.

— След като нагласи добре копчетата на ръкавелите под смокинга си, Макс срещна гневния ѝ поглед в огледалото.

— И няма да отидеш, повтарям, няма да отидеш на акцията в Шоме. А сега, млада лейди, остават ми десет минути до излизане на сцената. Има ли нещо друго?

В този миг Роксана отново се върна в детството. Долната ѝ устна затрепери и тя се хвърли на един стол.

— Татко, защо не ми вярваш?

— Напротив, имам ти пълно доверие. Ти обаче трябва да ми повярваш, когато ти казвам, че още не си готова.

— Но това с Мелвил...

— Това беше риск, който в никакъв случай не трябваше да поемаш. — Макс поклати глава, приближи се и докосна брадичката ѝ. Той познаваше — кой друг би могъл да го знае по-добре от него — копнежа да държиш в ръцете си тези лъскави играчки, да мечтаеш за вълнението от кражбата в тъмнината. Как би могъл да очаква дете от неговата плът и кръв да бъде по-различно?

Наистина беше изключително горд с нея. Но бащината гордост си е бащина гордост.

— *Ma belle*, ще ти кажа едно нещо. Никога, никога не мъти собственото си блато.

Роксана изви вежди.

— Не си спомням някога да си връщал бижутата, татко.

Уловен на място, той прокара език по зъбите си.

— Не — съгласи се. — Както се казва, на харизан кон зъбите не се гледат. И все пак това, което ти взе, е нищожно в сравнение с това,

което се надяваме да получим тази нощ. От месеци го планираме. Времето е изчислено до секунда. Дори да искаш да включи теб или когото и да било на този етап, това ще наклони много деликатните везни на нашата разстановка.

— Това е извинение. — Роксана отметна назад глава. Чувстваше се като малко момиче, на което забраняват да отиде на парти. — Следващия път ще намериш друго.

— Това е истината. Следващия път ще бъде друго. Кога съм те лъгал?

Тя отвори уста и я затвори отново. Случвало се беше да го увърта, да се изплъзва, но честно. Да я лъже? Не, никога.

— Аз съм добра колкото Люк.

— Той казваше същото за теб на сцената. Но като говорим за това... — Пое ръката ѝ, вдигна я и леко я целуна. — Предстои ни представление.

— Добре. — Тя отвори вратата и погледна през рамо. — Татко, искам своя дял от сто и шейсетте.

Макс се усмихна широко. Имал ли е някога някой баща толкова съвършено дете?

— Ти наистина си мое момиче.

Залата „Ла Палас“ бе така претъпкана от филмови звезди, парижки манекени и богаташи, че нямаше къде игла да падне. Макс беше създал една достатъчно софистицирана и сложна програма, която да забавлява дори и настроените пренебрежително.

Невъзможно беше за Роксана да участва в представление, а умът ѝ да бъде другаде. Както беше обучена, тя забрави всичко, освен магията. Изпълни номера си с плуващите във въздуха топки — една стройна, елегантна дама, блестяща в смарагдово. Наблюдавайки я, Люк я оприличи на роза с дълго стъбло — лъкатушещото зелено на роклята и огнените ѝ коси. Публиката беше пленена от красотата ѝ толкова, колкото и от сребърните топки, които танцуваха на сантиметри от изящните ѝ ръце.

Разбира се, Люк обичаше да я дразни, че номерата ѝ са само глазура без торта. Но тя наистина беше изключителна. Макар и да знаеше как се прави трикът, пак се захласна.

Тя вдигна ръце. Три топки се спуснаха по всяка от тях — от рамото до китката. Под звуците на Дебюси Лили спусна на дипли смарагдовозелена коприна върху ръцете ѝ и отстъпи от осветения кръг. Обръщайки дланите си нагоре, Роксана пусна коприната на пода. На мястото на бляскавите сребърни топки бяха кацнали бели гълъби.

Публиката избухна в аплодисменти, когато тя се поклони. Люк беше там, зад кулисите, усмихвайки ѝ се, докато Мауз прибираше гълъбите в кафеза им.

— Птиците бяха окей, Рокс, но ако го правеше с тигър...

— Целуни ми з... — Прекъсна само защото забеляза Лили, която зацъка с език.

— Не почвайте пак. — С обич потупа и двамата по бузите. — Мауз, сладурче, моля те, озаптявай ги. Трябва да се върна за следващия номер. — Въздъхна пресилено. — Бога ми, Макс непрестанно измисля нови начини да ме нарязва на парчета. — След още един поглед към Люк тя пристъпи на сцената в момента, когато Макс приемаше поредните аплодисменти.

— Знаеш какво я мъчи, нали? — попита Роксана съвсем тихо.

— При Лили всичко е наред. — Устните на Люк се извиха в усмивка, докато наблюдаваше как Макс постепенно разкрива майсторството си, започвайки с огъня, излизащ от върховете на пръстите му, и завършвайки с нарязването на Лили на три с лазерни лъчи.

— Бог знае защо тя се безпокои за теб.

Думите пропълзяха под кожата му, докоснаха чувството за вина, което никога не го напускаше.

— Няма за какво да се безпокои. Знаем какво правя.

Тогавя тя съсредоточи цялото си внимание към него, забравяйки собствените си проблеми. Шоубизнесът значеше твърде много за нея, за да си позволи да избухне зад кулисите. Каза, но шепнешком, това, което мислеше.

— Ти винаги знаеш, нали? Ти, Люк, правиш каквото си пожелаеш, откакто Макс и Лили те прибраха. Дявол да те вземе, те двамата те обичат и Лили се измъчва, че рискуваш все повече.

Той потисна емоциите си. Та нали рискът беше единственият начин да оцелее.

— Това е моят номер. Ти караш красивите топки да плуват във въздуха. Аз чупя вериги. И ние всички крадем. — Очите му блеснаха. — Това е, което правим. Това е, което сме.

— Няма да ти коства нищо да махнеш този номер от програмата си.

Погледът му се задържа миг-два. Стори й се, че в очите му видя нещо, което никога нямаше да разбере.

— Грещиш. — Отговори й той просто и тръгна.

Роксана бързо се обърна към сцената. А толкова много й се искаше да тръгне след него, да го моли. Знаеше, че е безполезно, не очакваше нищо друго. Люк беше прав. Те правеха това, което трябваше да правят. Лили беше способна да разбере и оцени техните кражби. Трябваше да се научи да се отнася по същия начин и към неговото освобождаване от веригите.

Люк винаги щеше да си остане самотният вълк, както го беше нарекъл Лъо Клерк. И когато реши, щеше да поеме по своя път. Винаги с желанието да докаже нещо, помисли тя.

И истината, истината, която беше принудена да си признае, беше, че финалът тази вечер я безпокоеше почти толкова, колкото и Лили.

Умело постави на лицето си усмивка, така че нито Лили, нито Макс да усетят, че се безпокои. Можеше да контролира външната изява на чувствата си. Но не можеше да овладее тревожното си въображение, в което непрекъснато и натрапчиво на мястото на Люк се появяваше Худини, правещ мъчителни усилия да се освободи от веригите.

Този номер винаги предизвиква буря от аплодисменти, помисли Макс, когато прожекторът се насочи към Люк. Никой, дори Лили, не знаеше какво му беше коствало да отстъпи финала на момчето. Но вече е време, мислеше си Макс, разтривайки чевръстите си пръсти, младежта да заеме централното място на сцената.

А момчето беше толкова талантливо. Толкова всеотдайно. Толкова... омагьосващо.

Макс се усмихна на тази мисъл, когато сцената се разтвори и разкри стъклената стая, пълна с вода. Люк сам я беше скицирал много старателно. Размерите, дебелината на стъклото, даже месинговите приложения, представляващи магьосници и магьоснички. Знаеше до

грам колко вода трябва да има, за да не прелее, когато окованото му във вериги тяло бъде потопено в нея.

Знаеше до секунда колко време му е необходимо, за да се освободи от веригите, от белезниците, от спънките на краката, знаеше всеки болт, закрепящ стените на стаята.

Знаеше също колко време ще му подарят собствените му дробове, ако нещо се случи и не успее да се освободи.

В снежнобял костюм на волани Роксана стоеше до водната камера. Въпреки разтуптяното ѝ сърце лицето ѝ беше спокойно. Свали от Люк ризата с широки ръкави и той остана гол до кръста.

Не гледаше към белезите, които кръстосваха на ивици загорелия му гръб. През всичките тези години не продума за тях. Можеше да отваря всякакви ключалки, беше готова на какви ли не предизвикателства, но никога не би докоснала струните на неговата гордост.

Не друг, а тя стоеше до него, когато двама доброволци от публиката заключиха тежките му вериги. Кръстосаха ръцете му на гърдите и ги оковаха, поставиха стоманени белезници на китките, босите му крака, оковани в глезените, бяха фиксирани към платформата.

Зловещо прозвучаха ниските тонове на мелодията, когато платформата, на която Люк беше застанал, започна бавно да се издига във въздуха.

— Говори се — започна той и гласът му литна над главите на присъстващите, — че великият Худини загинал от раните си, докато се опитвал да се освободи. След смъртта му за всеки илюзионист, за всеки актьор, изпълняващ номера с освобождаването от вериги, е предизвикателство да повтори неговото изпълнение и по този начин да триумфира над опасността.

Той погледна надолу, където Мауз, ужасно смутен в своя костюм от „Хиляда и една нощ“, държеше огромен боздуган.

— Да се надяваме, че няма да ни потрябва силата на моя приятел с мускулите, за да счупи стъклата. — Намигна, гледайки надолу към Роксана. — Но може би ще ми е нужно спасителното изкуствено дишане на красивата Роксана уста в уста?

Роксана не възрази, а публиката избухна в смях и аплодисменти.

— След като бъда спуснат в камерата, тя ще бъде запечатана. — Публиката затаи дъх, когато платформата се наклони и се обърна. Люк беше отново с лице към нея, но с главата надолу. Започна дълбоко да поема дъх, да пълни дробовете си. Роксана пое репликите.

— Умоляваме ви да пазите тишина по време на освобождаването и да насочите вниманието си към часовника. — По неин знак, един огромен часовник в дъното на сцената бе осветен от прожектора. — Той ще започне да отброява секундите от момента, в който Калахан бъде потопен в пълната с вода камера. Дами и господа... — Сантиметър по сантиметър Люк приближаваше повърхността на водата. Роксана съсредоточи вниманието си към публиката. — Калахан има четири и само четири минути да се освободи, иначе ще бъдем принудени да счупим стъклата. Има лекар на разположение в случай на нещастие.

Сега трябваше да се обърне и да вдигне ръка към него, докато той пробиваше повърхността на водата с глава. Наблюдаваше го как се потапя, докато цялото му тяло потъна, чу тъпия звук, когато платформата прилепна плътно като капак върху камерата. Косите му се развяха и очите му, брилянтно сини, срещнаха нейните.

Тогава тънката бяла завеса покри камерата от четирите ѝ страни. Часовникът започна да отмерва.

— Една минута — обяви Роксана с глас, който не издаваше вълнението ѝ. Представяше си как Люк се е освободил от белезниците. Желаше му го. Навярно сега отключваше веригите.

В залата се чуха промърморвания и часовникът отмери две минути. Момичето усети студена пот по дланите, по врата и по гърба си. Винаги успяваше да се освободи на третата минута, най-много до три минути и дващест секунди. Едва-едва забелязваше през бялото платно движението на една сянка.

Той нямаше никаква възможност да вика за помощ. Обзе я паника, когато часовникът отмери трите минути. Никакъв начин да даде сигнал, ако дробовете му останеха без въздух. Можеше да умре, преди да вдигнат завесата, преди Мауз да успее да счупи стъклото. Можеше да умре сам, в мълчание, окован в собствената си амбиция.

— Три минути — обяви тя и сега в гласа ѝ прозвуча леко безпокойство, което накара публиката да се наклони напред.

— Три и двайсет секунди — каза тя и панически погледна към Мауз. — Три и двайсет и пет. Дами и господа, моля запазете спокойствие. Останете по местата си. — Пое въздух, представяйки си дробовете на Люк, изпълнени с вода. — Три минути и четирийсет и пет секунди.

Една жена от задните редове започна да вика истерично на френски. Възбудата ѝ се предаде като вълна през редовете и цялата зала гръмна като кошер. Мнозина скочиха на крака, когато стрелката на часовника наближи четвъртата минута.

— О, Мауз, Господи! — Оставаха осем секунди, но Роксана изостави сценичното си поведение и дръпна завесата. Платът се спусна тежко на земята точно когато Люк избутваше платформата настрани. Гъвкав като видра, той се издигна леко нагоре и лакомо пое въздух. Очите му триумфално блестяха, а залата щеше да се събори от аплодисментите и виковете. Заслужаваше си да се задържи под водата, вече свободен, и да изчака още трийсет секунди на дъното.

Стоеше с вдигната нагоре ръка и вдишваше въздух. Вече планираше да прибави този драматичен момент и в следващото представление. Изправи се на мускули на ръба на камерата и прескочи стените ѝ, за да слезе на пода. От него течеше вода, когато правеше поклони към публиката.

Импулсивно грабна ръката на Роксана, галантно се наведе и целуна пръстите ѝ за удоволствие на романтичните французи.

— Ръката ти трепери — отбеляза той под гръмките аплодисменти. — Не ми казвай, че си се страхувала, че няма да се справя.

Искаше ѝ се да дръпне ръката си, но само му се усмихна.

— Страхувах се, че Мауз трябва да счупи стъклото. Знаеш ли колко ще струва ново?

— Това е моята Роксана. — Отново целуна ръката ѝ. — Обичам скъперническия ти ум.

Този път тя се отдръпна. Устните му се бяха задържали твърде дълго, за да се чувства удобно.

— От теб тече вода, Калахан — каза и отстъпи назад, за да го остави сам в светлия кръг на прожектора.

За Роксана беше убийствено да седи и да чака. Унизително, мислеше си тя, кръстосвайки хола, докато Лили, удобно изтегната на дивана, гледаше по телевизията някакъв стар черно-бял филм.

В такова положение изпадаш, когато с часове чакаш на телефона да ти се обади някакъв си мухльо, който веднъж те е водил на кино. Да карат една жена да чака, е толкова типично за мъжете.

Каза това на Лили, която ѝ отговори с разбиращо мърморене.

— Искам да кажа, те го правят, откакто свят светува. — Роксана се тръсна на един стол, после пак се изправи и дръпна леките завеси, за да погледне към блещукащия с безброй светлини град. — Пещерните мъже са отивали на лов и са оставяли жените да чакат край огъня. Викингите са грабели и изнасилвали, докато жените им са ги чакали вкъщи. Каубоите са тръгвали на залез, моряците са отплавали с корабите си, войниците са отивали на война. А къде сме ние? — запита Роксана и копринената ѝ роба на цветя трепна, когато се извърна. — Вечно заплашени от вдовишка участ чакаме по гарите, носим железни колани да пазят честта ни или висим пред проклетите телефони. Е, аз не искам мъж да диктува живота ми.

— Любовта... — Лили силно издуха носа си заради един драматичен момент от филма. — Любовта диктува, сладка моя, не мъжът.

— Е, тогава по дяволите и тя.

— О, не. Това е най-хубавото нещо на света. — Лили въздъхна, доволна и от романтиката, и от трагедията, заради която добре си поплака. — Макс прави само това, което смята, че е правилно за теб.

— А има ли значение какво аз намирам правилно за себе си?

— Ще имаш на разположение целия си живот за това. — Лили се размърда, пристягайки любимия си копринен пеньоар на пауни, обрамчен с розови щраусови пера. — Годиците минават така бързо, Рокси. Сега не го разбираш, но докато се обърнеш и хоп, те са профучали покрай теб. Ако не ги изпълниш с любов, животът ти завършва в празнота. Каквото и да намираш за правилно, истината е в любовта.

Няма смисъл да се спори с Лили, помисли си момичето. Тя е романтичка до мозъка на костите си. Роксана се гордееше с това, че е прагматична жена.

— Ти никога ли не си искала да отидеш с тях? Да бъдеш една от тях?

— Аз съм. — Лили се усмихна. Изглеждаше млада, хубава и задоволена. — Това, че съм тук, е вид съучастие. Знам, че Макс ще влезе през тази врата и очите му ще ми кажат това. Очите му ще говорят, че е направил точно което е искал. И ще има нужда да ми разкаже, да сподели с мен. Ще съм му необходима, за да му кажа колко е ловък и умен.

— И това ти е достатъчно? — Въпреки че обичаше и двамата, на Роксана ѝ се стори учудващо и отвратително. — Да бъдеш нещо като огледало на егото на Макс?

Усмивката на Лили угасна. Искрата в очите ѝ превърна мекото синьо в мрамор.

— Аз съм точно там, където бих искала да бъда, Роксана. И през всичките години с Макс той нито веднъж не ме е използвал, нито е наранявал чувствата ми. Това може да не значи много за теб, но за мен е повече от достатъчно. Той е мил и внимателен и ми дава всичко, което ми е необходимо.

— Съжалявам. — Роксана се приближи до Лили и хвана ръката ѝ. Съжаляваше, че накърни чувствата ѝ. И че независимият ѝ дух не можеше да разбере това. — Чувствам се ужасно, че ме изоставиха, и сега си го изкарвам на теб.

— Сладка моя, не е възможно всички да искаме едни и същи неща или да чувстваме еднакво. Ти... — Лили се наведе и обхвана лицето на Роксана с ръце. — Ти си дъщеря на баща си, на него приличаш.

— Може би щеше да е по-добре, ако имаше син.

Пръстите на Лили се стегнаха.

— Въобще не мисля, че е така.

— Люк е с него. — Наранената гордост на силната личност вля горчивина в думите ѝ. — А аз седя тук и въртя палци.

— Рокси, ти си само на седемнайсет години.

— Тогава мразя, че съм на седемнайсет. — Скочи отново, коприната се надипли около тялото ѝ и пак отиде да отвори прозореца. Пое дъх, като че ли пиеше вода. — Мразя, че трябва да чакам за всичко, мразя всеки да ми казва, че имам много време занапред.

— Разбира се, че имаш. — На лицето на Лили отново се появи усмивка и отново сълзи нахлуха в очите ѝ, докато разглеждаше Роксана. Тя е толкова красива, помисли си. Толкова много неща ѝ се искат. И колко е отчаяна, че е на седемнайсет години. Колко прелестно и колко ужасно е да бъдеш на прага на зрялата женственост. — Бих могла да ти дам някой съвет, но не знам дали би ме послушала.

Роксана вдигна лице да почувства свежестта на меката пролетна нощ и затвори очи. Как можеше да изкаже изгарящите я, напиралците в нея желаниа, след като не можеше да си го обясни на самата себе си.

— Съветите никога не вредят. Освен ако не ги получаваш много често.

Лили се засмя, защото това беше една от фразите на Макс.

— Компромис. — Роксана изрева при тази дума, но Лили продължи. — Компромисът не е толкова болезнен, ако сам поставяш условията. — Изправи се доволна, забелязвайки в очите на момичето блясък, който говореше, че тя се замисля. — Ти си жена. Искаш ли да промениш това?

Устните на Роксана се извиха в усмивка, спомняйки си своето облекчение и гордост, когато гърдите ѝ най-сетне започнаха да набъбват.

— Не. Не искам.

— Тогава го използвай, сладка. — Лили сложи ръка на рамото на Роксана. — Да го използваш, не е същото като да...

— ... го експлоатираш? — подсказа Роксана и Лили просия.

— Точно така. Използвай преимуществата на това, което си. Нека те работят за теб. Умът, външният вид, женствеността. Жените, които са го правили, от векове са били свободни, малката ми. Мъжете невинаги са го осъзнавали. Това е всичко.

— Ще си помисля за това. — Едно решително кимване, после целуна Лили по бузата. — Благодаря ти.

Роксана се вцепени, когато чу превъртането на ключа в ключалката и се помъчи да изглежда спокойна. До нея Лили вече трептеше от възбуда. Това смая Роксана, стана ѝ приятно. Въпреки че дълги години бяха заедно, тя още се радваше, когато Макс се прибира. Той все още я караше да се вълнува.

Помисли си дали някога ще има някой, с когото да изживее това.

Люк влезе след Макс, засмя се и хвърли в ръцете на Роксана една чантичка.

— Още сте будни? — Обхванат от еуфорията на победата си, Макс вече целуваше Лили. — Какво повече може да иска един мъж, Люк, от това да се завърне вкъщи от успешно дело и да го чакат две красиви дами.

— Една студена бира — каза Люк и се запъти към барчето. — Беше ужасна горещина в подземие, когато изключихме шалтера. — Отвори една бира и изля половината в пресъхналото си гърло.

Прилича на варварин, помисли си Роксана, играейки с торбичката. Тъмен, изпотен, открито мъжествен. Докато го гледаше, собственото ѝ гърло пресъхна, затова се обърна отново към баща си. Ето това е мъж, помисли тя със задоволство, мъж, който разбира от шик. Един пират аристократ с блестящ мустак, безупречно изгладени черни панталони, тъмен кашмирен пуловер, изпускащ миризмата на неговия одеколон.

Има крадци и крадци, реши тя, като седна на страничната облегалка на дивана.

— Мауз и Льо Клерк? — попита Лили.

— Отидоха да си легнат. Поканих Люк да си пийнем по чашка преди сън. Момчето ми, би ли отворил бутилката „Шардоне“, която изстудихме.

— Разбира се. — Докато вадеше тапата, младежът погледна към Роксана. — Не искаш ли да видиш какво има в чантичката, Рокс?

— Предполагам, да.

Не искаше да изглежда много заинтригувана. Със сигурност не искаше да реагира много бурно и пред двамата. Но когато изсипа съдържанието на торбичката в едната си ръка, нямаше сила, която да ѝ попречи да зяпне.

— О! — възкликна, когато диамантите изсъскаха по кожата ѝ. — О!

— Великолепни са, нали? — Макс взе чантичката и изсипа останалите диаманти в събраните длани на Лили. — Руски, бели, кръгло шлифовани, съвършено качество. Какво ще кажеш, Люк? Милион и петстотин?

— Приблизително два. — Той поднесе на Роксана чаша вино и сложи чашата на Лили на масата.

— Може би си прав. — Макс измърмори едно благодаря, когато Лили му донесе чаша. — Трябва да си призная, че щях да се изкуша и да проявя алчност. Стояхме там, в онова подземие. — Затваряйки очи, той видя всичко отново. — Всички онези бляскави стоманени съдове и вътре тази съкровищница от смарагди, сапфири, рубини. Ах, Лили, а да знаеш с каква аристократичност бяха направени! Огърлици, преливащи от цветовете. Шлифовани квадратно, във форма на капка, пръчковидни, какви ли не. — Той въздъхна. — Но тези красиви приятелчета по-лесно ще бъдат пренесени и обърнати в пари.

Люк особено ярко си спомняше един предмет, една драматична симфония от смарагди, диаманти, топази и аметисти, монтирани на яка от ковано злато във византийски стил. Беше си представял как я слага на врата на Роксана, как вдига тази тежка коса, за да закопчае клипса. Тя би изглеждала като кралица с нея.

Искаше му се да ѝ каже, че е пожелал да я види така, че е почувствал необходимост да ѝ даде нещо, което никой друг не може да ѝ даде.

Но тя щеше да му се надсмее.

Люк разтърси глава, когато гласът на Макс проникна в съзнанието му.

— Моля? Съжалявам.

— Мислиш ли за него?

— Не. — Какво усилие му струваше да прогони своето видение и да излъже. — Уморен съм, това е всичко. Беше дълъг ден. Ще се прибирам.

Майчиният ѝ инстинкт беше по-силен от блясъка на камъните. Лили забрави диамантите, които искряха в ръцете ѝ.

— Сладък, не искаш ли един сандвич или нещо друго? Почти не докосна вечерята си.

— Добре съм така. — Той я целуна — първо лявата буза, после дясната. Навик, установен през годините. — Лека нощ, Лили, Макс.

— Чудесна работа, Люк — обади се Макс. — Сега се наспи хубаво.

Отвори вратата и хвърли поглед назад. Бяха седнали плътно един до друг. Макс в средата, прегърнал Лили, Роксана на облегалката на дивана, опряла глава на рамото на баща си. Ръцете ѝ пълни с леденобели диаманти.

Семеен портрет, помисли той. Неговото семейство. Погледът му се прехвърли върху Роксана и спря там. Ще направи всичко, за да помни винаги, че тя е част от неговото семейство.

— До утре, Рокс.

Затвори вратата и прекоси коридора до стаята си, където знаеше, че ще прекара остатъка от нощта в блян за награда, много по-непостижима от диамантите.

А тя му натри носа още на другия ден. В минутата, когато репетицията приключи, Роксана скочи на задната седалка на един мотор зад някакъв рус Адонис. Махна весело, обви с ръце кръста на този френски негодник и двамата се впуснаха в невероятното парижко движение.

— Кой, по дяволите, беше този? — попита Люк.

Макс спря пред един продавач на цветя и си купи червен карамфил за ревера.

— Кой?

— Този тип, с когото Роксана току-що замина.

— О, момчето ли? — Макс помириса цветето, преди да втъкне дръжчицата му в дупчицата на ревера. — Антоан, Алестер, нещо такова. Студент от Сорбоната. Художник, струва ми се.

— Позволяваш й да се вози с човек, когото не познаваш? — Това беше възмутително. Беше трудно за проумяване и невероятно нараняваше. — Някакъв си французин?

— Роксана го познава — отбеляза Макс. Доволен от живота си, той пое дълбоко въздух. — Когато Лили свърши с преобличането, вероятно ще отидем да обядваме заедно в някое изискано кафене.

— Как можеш да мислиш за ядене? — Люк се изправи на пети и едва се сдържа да не хване Макс за гушата. — Дъщеря ти току-що беше откарана от един напълно непознат. Той може да е някой маниак, знаеш добре това.

Макс се засмя и реши да избере дузина рози за Лили.

— Роксана може да се справи с него без проблеми.

— Той зяпаше краката й — каза Люк подивял.

— Е, да. Трудно е човек да го упрекне. А, ето я Лили. — Той й поднесе розите с театрален поклон, което я разсмя.

Роксана прекара чудесно. Пикник извън града, ухание на диви цветя, френски художник, който ѝ чете поезия в сянката на един кестен.

Беше преживяла с удоволствие интерлюдията, нежните възбуждащи целувки, пошепнатите нежности на най-красивия език на света. Вмъкна се в стаята си унесена в мечти, със скрита усмивка на устните и блеснали в очите ѝ звезди.

— Какви ги вършиш, по дяволите!

Момичето едва сдържа писъка си, препъна се назад и загледа втренчено Люк. Той седеше на стола до прозореца с бутилка бира в ръка, в пепелника догаряше остатъкът от пурата му, в очите му се четеше желание за убийство.

— Проклет да си, Калахан, изплаши ме до смърт. Какво правиш в стаята ми?

— Чакам да благоволиш да се прибереш.

След като пулсът ѝ се нормализира, тя отхвърли косите си от раменете. Бяха разрошени от пътуването с мотоциклета и той си представи жена, току-що станала от леглото след безразсъдно пламенно сексуално преживяване. Това беше още една причина за убийство.

— Не знам за какво говориш. Има цял час до тръгването ни за театъра.

Беше позволила на този негодник да я целува. О, той го знаеше, то се виждаше — меките набъбнали устни и натежалите очи. Блузата ѝ беше измачкана. Беше го оставила да я положи по гръб на тревата и...

Не можеше да понесе мисълта за това.

Достатъчно лошо беше и вкъщи, когато излизаше с американски момчета. Но с французин!

Всеки мъж имаше граница на търпението.

— Бих искал да знам къде ти е умът. Какво мислиш, че правиш, като излизаш с това замазано френско влечуго Алестер.

— Бях на пикник — тя се отдръпна назад. — И не е замазан, нито е влечуго. Той е приятен, чувствителен мъж. Художник. — Все едно, че хвърли ръкавица за дуел. — И за твоє сведение името му е Ален.

— И пет пари не давам за името му. — Люк бавно се изправи. Все още се зальгваше, че може да се владее. — Ти повече няма да

излизаш с него.

За миг тя остана като втрещена. Но само за миг.

— За кого, по дяволите, се мислиш ти? — Приблужи се и натисна с юмрук гърдите му. — Мога да излизам с когото си искам.

Люк улови китката ѝ и я привлече близо до себе си.

— По дяволите!

Брадичката ѝ се вирна нагоре, очите ѝ пускаха искри.

— Кой, мислиш, че може да ме спре? Ти? Не си този, който ще ми каже какво да правя. Нито сега, нито занапред.

— Грещиш — процеди той през зъби. Ръката му беше потънала в косите ѝ, стисната в юмрук. Като че ли нямаше да може да се спре. Помириса я, нея, дъха на трева и слънце. Диви цветя. Това го потопа в убийствена ярост, стигаше му само мисълта, че някой друг е бил толкова близо до нея. Толкова близо, че да я докосне. Че да я усети. — Ти си го оставила да те пипа с ръцете си. Ако още веднъж му позволиш, ще го убия.

В друг момент би се присмяла на такава заплаха, би му изкрещяла. Но сега видя голата истина в очите му. Единственият начин да се пребори със страха, който я сграбчи за гърлото, беше яростта.

— Ти си откачил. Ако ме е докоснал, това е, защото аз го исках. Защото ми харесваше. — Знаеше, че точно това не биваше да казва, но бе толкова безсилна да спре да раздухва пламъците, колкото и Люк бе безпомощен да ги потуши. — И искам да махнеш ръцете си от мен. Веднага.

— Така ли? — Гласът му беше мек, гладък като коприна. Това още повече я изплаши, много повече от презрителните му заплахи. — Защо да не го наречем просто един безплатен урок? — Той се прокле, когато прилепи устните си до нейните.

Тя не се възпротиви, не протестира. Не беше сигурна, че все още диша. Как би могла — жартата я заливаше така бързо, че изпепеляваше всичко. Даже мислите ѝ. Това нямаше нищо общо с меките нежни целувки на художника. Нищо общо със стеснителните или арогантните прегръдки на момчетата, с които беше излизала. Това беше сурово, примитивно, караше я да тръпне. Мислеше, че на света едва ли има жена, която би искала да бъде целувана другояче.

Устните му съвършено се сливаха с нейните. Драскането по кожата ѝ, защото не си беше направил труда да се обръсне, само

засилваше зашеметяващото усещане, че най-после, наистина най-после, е в обятията на истински мъж. Гола агресия, безпомощна страст, чиста ярост преливаха от него в нея и се завихряха в една целувка, далеч надминаваща всичко, което някога беше изживявала. Този изключителен момент на диво задоволство беше всичко, за което бе мечтала.

С юмрук, все още заровен в косите ѝ, той рязко дръпна главата ѝ назад. Ако ще отива в ада, поне да е сигурен, че си е заслужавало. Опитваше се да прогони тази дива мисъл, но вкара език между разтворените ѝ устни и се сля с нея.

Роксана беше всичко, което си беше представял в мечтите си, и нещо повече. Мека, силна, секси. В отговор тя страстно простена. Тялото ѝ се напрегна и затрепери до неговото. Устните ѝ, засмукващи страстта му, отговаряха с жарко, диво желание и без да се отделят от неговите, шепнеха името му. Той поглъщаше тези страстни звуци, както гладен човек гълта коричка хляб.

Люк искаше, отчаяно искаше да я повали на леглото. Да разкъса дрехите ѝ и да се втурне в нея. Да я усети как се извива на дъга около него. Силното му желание го задушаваше.

Същото нещо изпитваше, когато се затваряше в сандък. Без въздух. Сърцето и дробовете му се напругаха. Той вече нямаше контрол над тях. Никакъв контрол над нищо.

Силно отскочи назад, борейки се за въздух, и се опита да изтрезнее. Тя все още се притискаше до него — тъмни и натезали очи, меки разтворени устни, искащи още. Изведнъж го заля вълна на срам и безумният му порив срещна вълните на отлива, който го накара да я блъсне назад.

— Люк...

— Недей. — Беше твърд като желязо и готов като жребец. Ако сега го докоснеше, само ако го докоснеше, щеше да я повали като животно. За да я запази от това, той се зареди с цялата ярост на токущо избухналия пристъп и я обърна срещу нея. — Безплатен урок — каза и се престори, че не вижда как устните ѝ се разтвориха от изненада. — За нещо подобно плачеш, когато излизаш с мъже, които не познаваш.

Беше горда и достатъчно добра актриса, което ѝ помогна да прикрие своето поражение.

— Лошо, нали? Никой друг мъж не си е позволил да се държи така с мен. И при това те познавам. Или мислех, че те познавам. — Обърна му гръб и се загледа през прозореца. Няма да се разплача, обещавахе си тя. — Излизай от стаята ми, Калахан. Ако някога отново се опиташ да ме докоснеш така, ще си платиш.

Аз вече си плащам, мислеше си Люк. Сви ръката си в юмрук, за да не се поддаде на силното желание да погали косите ѝ. Да я моли. Вместо това отиде до вратата.

— Аз наистина имах предвид това, което казах.

Тя хвърли святкащ поглед през рамо.

— И аз.

13.

Роксана послуша съвета на Лили и направи компромис с Макс, макар че предпочиташе да го нарече сделка. Ще се запише в университета „Тулейн“ и ще се отнесе към обучението си с необходимата сериозност и внимание. Ако след година все още е решена да следва заниманията на баща си извън сцената, ще бъде взета като чирак.

Това напълно я устройваше. Първо, защото обичаше да учи. Второ, защото нямаше никакво намерение да променя решението си.

Ангажиментите на сцената и обучението имаха допълнителното преимущество, че запълваха почти изцяло времето ѝ. Прекарваше колкото е възможно по-кратко в компанията на Люк.

Можеше да му прости за виковете, дори за това, че ѝ заповядваше какво да прави. Със сигурност щеше да му прости за целувката. Но никога нямаше да забрави, че превърна един от най-прекрасните моменти в живота ѝ просто в урок, предложен от майстор на ученик. Но Роксана беше твърде много професионалист, за да позволи това да попречи на работата ѝ. Репетираше с него. Участваха заедно в програмата вечер след вечер, без бълбукащите в тях чувства да нарушат гладката повърхност на представлението.

Ако трупата тръгваше на път, минаваше без инциденти пътуваха като учтиви непознати в един самолет, кола или влак.

Само веднъж, когато Лили изрази загриженост, че програмата на Люк с освобождаването от веригите става все по-сложна и опасна, Роксана издаде иначе добре сдържаното си вълнение.

— Остави го да прави каквото реши — тросна се тя. — Мъже като него трябва да доказват себе си. Нейното малко сладко отмъщение беше да се среща с много привлекателни млади мъже. Често ги водеше къщи на вечеря, на парти или да учат заедно. Доставяше ѝ голямо удоволствие, когато нейният пореден кавалер — както Лили се изразяваше, е сред публиката по време на представление. И още по-голямо беше удоволствието ѝ, че Люк знае това.

Падаше си по занимаващите се с наука — привличаше я острият им ум. Беше злобничко от нейна страна, защото знаеше, че никакво настояване от страна на Макс не успя да убеди Люк да продължи колежа след първата година. С охота споменаваше от време на време, че Матю е студент по право или че Филип работи върху магистърската си степен по икономика.

Роксана беше избрала да учи едновременно история на изкуството и науката за скъпоценните камъни. Целта ѝ, за голямо удовлетворение на Макс, беше да получи знания за това, което сега определяше като свое хоби. Ако човек ще краде големи произведения на изкуството или скъпоценни камъни, беше казала на баща си, би трябвало да има солидни знания за произхода и стойността им.

Макс беше горд, че има дъщеря с перспективно мислене.

Беше доволен също, че репутацията му на изпълнител и уважението към неговата трупя бяха нараснали. Ценеше високо получената от Академията на илюзионистките изкуства награда „Илюзионист на годината“. Трупата на Нувел имаше две участия в телевизионни програми и наскоро Макс беше сключил договор да напише книга за факирството.

Месец преди това беше „освободил“ една достолепна дама от Балтимор от брошка с опали и диаманти в комплект с обици. Своя дял от печалбата вложи в проект за изследване на философския камък, който напоследък особено силно привличаше интереса му.

За някои това беше легенда. За него беше цел, от която страшно много се нуждаеше сега, когато двойствената му кариера бе достигнала своя зенит. Искаше да притежава този камък — мечтата на всеки магьосник, не само за да превръща желязото в злато, а като венец на всичко, което беше научил и постигнал през своя живот. Вече беше събрал книги, карти, купища писма и дневници.

Проследяването на историята на философския камък през вековете щеше да бъде най-голямото постижение на Максимилиан Нувел. Щом веднъж го има, надяваше се той, ще може да си отдъхне, като се оттегли от сцената. С Лили ще пропътуват света като скитници, а децата им ще продължат традицията на Нувел.

Когато през студената дъждовна зима се настани в Ню Орлеанс, Макс беше спокоен. Редките неприятности, които влажното време

причиняваше на ръцете му, преодоляваше лесно с малко аспирин и ги забравяше.

Роксана обичаше да вали. Изпадаше в меко, разнежено настроение, наблюдавайки как дъждът плющи по тротоарите и се стича по стъклата на прозорците. Стоеше на покрития балкон в апартамента на Джералд и наблюдаваше минувачите, подгонени от тънката студена завеса. Долавяше аромата на кафе с мляко, което Джералд приготвяше в малката си кухня.

Беше се освободила от представлението и се чувстваше добре тук в тази дъждовна вечер. Харесваше компанията на Джералд — симпатичен и умен мъж. Обичаше да слуша Гершуин и да гледа филми. Малкият му апартамент над един магазин за сувенири беше претъпкан с книги, грамофонни плочи и видеокасети. Джералд следваше кинематография и вече имаше колекция от толкова филми, колкото Роксана не си представяше, че могат да се изгледат за един живот.

За тази вечер беше приготвил „Диви ягоди“ на Ингмар Бергман и „Вертиго“ на Хичкок.

— Не ти ли е студено? — Джералд беше застанал пред отворената тясна врата с пуловер в ръце. Беше с около два сантиметра по-нисък от Роксана, но широките му рамене създаваха илюзия за височина. Правата му руса коса падаше на една страна — това много ѝ харесваше. Имаше вид на човек с положение, с нещо ѝ напомняше за Харисън Форд. Тежките очила с рамки от кост на костенурка придаваха респектирац вид на милите му кафяви очи.

— Не много. — Въпреки това влезе вътре. — Тази вечер като че ли няма жива душа навън. Всеки се е сгушил вкъщи.

Той остави пуловера.

— Радвам се, че ти се сгуши тук.

— И аз. — Подаде му устните си за лека целувка. Вече месец се срещаха от време на време, но Роксана за пръв път идваше в апартамента му. — Харесва ми при теб.

Той беше истински беден студент. По всички стени висяха филмови плакати, продънената кушетка беше покрита с избеляла кувертюра, тикнатата в ъгъла издраскана маса беше отрупана с книги. Електронното му обзавеждане обаче беше бижу.

— Мисля, че бъдещето е на тези домашни кина.

— До края на десетилетието видеокасетофоните ще бъдат нещо обикновено в американския дом както телевизията днес. Всеки ще има видеокамера. — Той са засмя и потупа своята. — Навсякъде ще се появят режисьори аматьори. — Докосна косите ѝ, едно гъсто кълбо от къдрици, които напоследък беше подстригала до брадичката си. — Може би ще ми разрешиш някой път да направя филм с теб?

— С мен? — Тази мисъл я накара да се разсмее. — Не мога да си представя.

Той обаче можеше. Хвана я за ръка и я заведе до кушетката.

— Но първо Бергман, окей?

— Чудесно. — Тя взе своята чаша с кафе и се облегна назад в извивката на ръката му, която беше прехвърлил през рамото ѝ. Джералд натисна няколко копчета на дистанционното управление. Едно, за да включи видеото, друго, за да задейства камерата, която стратегически беше поставил между купища книги.

Роксана си мислеше, че може би е лайк, но Бергман не я грабна и тя с мъка се опитваше да задържи вниманието си върху трепкащия екран с черно-белия филм.

Нямаше нищо против обгърналата я ръка на Джералд. Той миришеше на ментов освежител за уста и на лек евтин одеколон. Не ѝ беше неприятно и лекото плъзгане на пръстите му нагоре-надолу по ръката ѝ. Не възрази и когато се обърна да я целуне — изви глава назад и прие целувката му.

Но когато се опита да се отдръпне, той стегна прегръдката си.

— Джералд — засмя се тя леко, успявайки да отмести главата си настрана. — Няма да можеш да видиш филма.

— Вече съм го гледал. — Гласът му беше надебелял и задъхан. Обсипа врата ѝ с целувки.

— Но аз не съм. — Тя не се обезпокои. Не истински. Може би беше малко смутена от толкова явната му трескава възбуда.

— Не ти ли се струват еротични? Картините, текстът?

— Не съвсем. — Намираше ги отегчителни, също както и факта, че той притискаше гърба ѝ към възглавниците на кушетката. — Но, може би, защото съм прекалено литературно насочена. — Покри устата му с ръка, но не можа да спре пръстите, които бързо разкопчаваха копчетата на блузата ѝ. — Спри, Джералд. — Не искаше

да го обиди, нито да засегне чувствата му. — Не дойдох заради това и не го искам.

— Желая те от първия път, когато те видях. — Той успя да разтвори краката ѝ и започна да се притиска към нея възбуден. Роксана почувства първия пристъп на паника след смущението си. — Сега ще се съблека, бейби, и ти ще станеш звезда.

— Не няма. — Започна упорито да се бори, а той сграбчи гърдите ѝ и започна да ги стиска. Гласът ѝ затрепери от засилващия се страх. Грешка, осъзна тя моментално, усещайки как дишането му се учестява с нарастването на възбудата. — По дяволите, махай се от мен. — Скочи рязко и чу, че блузата ѝ се раздра.

— А, бейби, ти обичаш с насилие? Тогава окей. — Хвана с потните си нетърпеливи ръце ципа на джинсите ѝ и го дръпна. — Това е добре. По-визуално е. След това ще го гледаме.

— Ти, кучи сине!

Не разбра дали ѝ помогна рефлексът ѝ на фокусник или ужасът, когато вдигна високо лакътя си и силно го удари в слепоочието. Той залитна назад. Тя не се поколеба, стисна ръката си в юмрук и го цапардоса по носа. Избликна силна струя кръв и изцапа блузата ѝ, а той изквича като ритнато пале. Вдигна ръце към лицето си и очилата му се изкривиха на една страна. Роксана успя да се изправи, грабна платнената си чанта и с две ръце го удари с нея по лицето.

Очилата му изхвърчаха в другия край на стаята.

— Хей! — Между пръстите му капеше кръв, когато се опита да посегне към нея. — Ти ми счупи носа.

— Само опитай още веднъж с мен или с който и да е! Ако разбере, ще счупя и проклетия ти член.

Той се опита да стане, но отново се свлече на пода, когато Роксана вдигна двете си ръце и зае боксьорска поза.

— Ела де, ела — извика тя. В очите ѝ сега имаше сълзи, но не от страх, а от истински гняв. — Няма ли да се опиташ, негодник такъв!

Той поклати глава и грабна единия край на кувертюрата да попие кръвта от носа си.

— Само се разкарай. Господи, ти си луда.

— Да. — Усещаше, че я завладява истерия. Искаше ѝ се отново да го удари, да го блъска, да го щипе, докато го види така уплашен и безпомощен, както беше тя преди малко. — И помни, влечуго такова,

стой далеч от мен. — Тръшна вратата и го остави да бърбори нещо за болници и съдилища.

Беше изминала сто метра и се оглеждаше за такси, когато си спомни: „Ще те направя звезда“, „Ще го гледаме после.“

Кучият му син трябва да е заснел с камера цялата история.

Чувстваше се като попаднал в някакъв кошмар. Макар че дъждът намаля и само пръскаше, нощта беше студена и неприятна. Нищо не би могло да подхожда по-добре на настроението му.

В ръцете си държеше писмо, което го беше върнало далеч в миналото. Коб. Негодникът го беше намерил. Люк стоеше в двора на Нувел, а дъждът се стичаше на тънки струйки под яката на якето му. Чудеше се как изобщо си е позволил да повярва, че може напълно да избяга от миналото си.

Нямаше значение колко е умен, че е успял, колко е силен. Можеше да бъде тласнат отново назад и да бъде превърнат в малкото изплашено момче. Достатъчни бяха само няколко думи, написани на хартия:

„Калахан, дълго не сме се виждали. Чакам да поговорим за старото време. Ако не искаш да паднеш от високо, трябва да се срещнем тази вечер в десет в «Бодинс» на улица «Бърбън». Не се опитвай да ми офейкаш, иначе ще имам дълъг приятен разговор с твоите приятели Нувел.

Ал Коб“

Искаше му се да не обърне внимание. Искаше му се да се изсмее и да накъса хартията на малки незначителни парченца, за да покаже колко е нищожна тя за мъжа, който е станал. Но ръцете му се бяха разтреперили. Стомахът му се беше свил на топка. И разбра, всъщност винаги го е знаел — не може да избяга оттам, откъдето беше дошъл. Или от това, което бе преживял.

И все пак вече не беше детето, което се страхуваше от чудовища, когато го затваряха в килера. Смачка на топка хартията в джоба си и тръгна. Ще се срещне с Коб тази вечер и ще намери начин някак да го разкара и да се оправи с всичко, което той ще поиска.

Дъждът квасеше якето му, обувките, удавяше настроението му. Сви рамене, изпсува ей така, наслуки, и пое към ъгъла. Когато едно

такси зави по улицата, се замисли дали да не го използва.

Но забрави и двете възможности, когато видя Роксана да слиза от него. Идваше тъкмо навреме, за да излее върху нея лошото си настроение.

— Връщаш се толкова скоро? — възкликна той. — Твоят четириок приятел не те ли забавлява?

— Целуни се отзад, Калахан. — Тя мина покрай него с наведена глава, надявайки се да влезе вкъщи, без той да успее да я огледа. Но Люк се чувстваше достатъчно зле, за да продължи да ѝ се подиграва.

— Хей... — Хвана я за ръка и я обърна към себе си. — Ти имаш... — Занемя, като видя състоянието на дрехите ѝ. Под светлия жакет модерната ѝ блуза беше разкъсана и изпръскана с кръв. Обзе го паника, сграбчи я за раменете и впи пръсти в тях. — Какво е станало с теб?

— Нищо, остави ме на мира.

Той силно я раздруса.

— Какво се случи? — Гласът му излизаше на пресекулки, сякаш минаваше през бръсначи. — Каж ми какво се случи?

— Нищо — повтори тя. Но защо пак започна да трепери? Всичко беше свършило. — Идеята на Джералд за целта на посещението ми в неговия апартамент беше по-различна от моята. — Тя вирна брадичка, готова да изслуша лекцията. — Трябваше да го разубедя.

Чу Люк да си поема дъх. Това не беше въздишка, а по-скоро животински рев. Когато вдигна поглед към лицето му, нестабилният ѝ пулс хвъркна стремглаво нагоре. Очите му режеха като стъкло.

— Ще го убия.

Пръстите му така се забиваха в раменете ѝ, че Роксана дори изохка. После рязко я пусна и тя политна назад. Запази равновесие и трябваше да изтича след него, за да го стигне.

— Люк! Спри! — Сграбчи ръкава му. Сърцето се смъкна в петите ѝ, когато видя блесналите очи и оголените му зъби. Вкопчи се в него. — Нищо не се е случило. Нищо, наистина съм добре.

— Цялата си в кръв.

— Но не е от мен. — Опита се да се усмихне, отстранявайки мокрите коси от лицето си. — Хайде, ценя твоето рицарство, но вече се погрижих за себе си. Ти дори не знаеш къде живее тази мижитурка.

Щеше да го намери. Люк знаеше, че може да открие негодника, както вълк подушва заек. Но ръката на Роксана, сграбчила неговата, трепереше.

— Той обиди ли те? — С усилие владееше гласа си, но знаеше, че трябва да я попита. — Кажи ми истината, Рокс. Изнасили ли те?

— Не. — Тя не се възпротиви, когато ръката му я обгърна. Осъзна, че трепери не от страх, а от някакво натрапчиво усещане за измяна. Познаваше Джералд, харесваше го, а той поиска да я обладае насила. — Не, не ме изнасили, кълна ти се.

— Но блузата ти е скъсана.

Този път усмивката ѝ беше по-уверена.

— Каза, че съм му счупила носа, но мисля, че само го разкървах. — Тя се засмя и сложи глава на рамото на Люк. Беше ѝ толкова хубаво да е с него в дъжда, да чувства стабилните удари на сърцето му. Когато имаше проблеми, обичаше той да е до нея. Носеше ѝ спокойствие, утеха. — Да можеше да го чуеш как квичи. Люк, не искам Макс и Лили да разберат. Моля те.

— Макс има правото...

— Знам. — Тя отново вдигна глава. Дъждът блестеше по лицето ѝ като сълзи. — Това няма нищо общо с правата. Ще го нарани и ще го изплаши. Вече всичко приключи. Какво може да направи той?

— Няма да му кажа нищо, ако...

— Знаех си, че ще има „ако“.

— Ако — каза Люк, повдигайки брадичката ѝ с пръст, — ако се съгласиш аз да разговарям с това влечуго. Искам да съм сигурен, че ще стои настрана от теб.

— Повярвай ми, няма от какво да се безпокоя. Само може да се наежи така, че да не смея да мина на двеста метра покрай него.

— Ще разговарям или с него, или с Макс.

— По дяволите. — Тя въздъхна, прецени едната и другата възможност и вдигна рамене. — Окей, ще ти кажа къде да го намериш, ако...

— Добре, правилно. Ако?

— Ако ми се закълнеш, че това ще бъде само разговор. Не искам, вече не ми трябва да разбиваш нечия физиономия заради мен. — Тя отново се усмихна. Знаеше, че и двамата си спомнят за Сам Уайът. — Този път сама свърших тази работа.

— Само ще поговорим — каза Люк. Освен ако решише, че е нужно нещо повече.

— Всъщност би могъл да ми направиш една услуга. — Тя малко се отдръпна, защото това беше трудно. — Не съм сигурна, но мисля, че... той каза нещо, когато беше... че е...

— Какво?

— Мисля, че някъде имаше монтирана камера. Да филмира събитието, нали разбираш...

Люк отвори уста, после я затвори. Занемя.

— Не те разбирам.

— Той е студент по режисура — побърза да обясни Роксана. — Наистина е много запален по киното и е луд по видеофилмите. Затова отидох в апартамента му. Да ми покаже един-два класически филма. А той... — Въздъхна и от устата ѝ излезе пара, която изчезна в дъжда. — Сигурна съм, че беше поставил някъде камера, за да се забавляваме после, като гледаме филма.

— Този гаден перверзен тип.

— Ами да. Мисля си, ако разговаряш с него, дали не би могъл да го накараш да ти даде филма, касетата или каквото е то, по дяволите.

— Ще го взема. Но ако още веднъж се забъркаш в нещо подобно...

— Да се забъркам? — Тя сложи ръце на хълбоците си. — Виж какво, глупчо. Едва не бях изнасилена. Аз съм жертвата, не го ли разбираш? Не съм направила нищо, за да предизвикам такова отношение.

— Не исках да кажа...

— По дяволите. Реагираш точно като мъж. — Тя се обърна, направи две крачки и пак го погледна. — Искаш да кажеш, че съм си го търсила. Оплепа съм този беден, безпомощен мъж в мрежата си и после съм се разревала, когато нещата са станали сериозни, така ли?

— Млъкни. — Дръпна я до себе си и плътно я прегърна. — Съжалявам. Нямах предвид това. За Бога, Роксана, не разбираш ли, че дяволски ме изплаши? Не знам какво бих направил, ако той те беше...

— Притисна устни до косите ѝ. — Не знам какво бих направил.

— Добре. — Нова тръпка полази по гърба ѝ. — Добре. Всичко е наред.

— Окей. — Той мърмореше, галеше я, опитваше се да я утеши, а устните му търсеха нейните. — Вече никой никога няма да те нарани.

По устните ѝ имаше дъждовни капки. Люк ги пое с целувка, нежна, сладка, после се върна за още. Тя силно и сигурно преплете ръце около врата му. Тялото ѝ се топеше като восък до неговото. Той си позволи един миг, един прекрасен миг да я държи в ръцете си и да изживее илюзията, че блянът е станал истина.

— По-добре ли си? — Усмихна се напрегнато и я отдръпна леко.

— Чувствам се... — Гласът ѝ беше като мъглата, която обвиваше нозете им. Вдигна ръка към бузата му и той я грабна и силно притисна устни в дланта ѝ. Роксана така гореше от страст, че ѝ беше чудно как дъждовните капки не цвърчат върху кожата ѝ.

— Рокс... ние по-добре... — Изведнъж млъкна, защото един мъж мина покрай тях под завесата на дъжда. Започна да бута момичето навътре. Видя лицето на Коб, очите на Коб и почувства, че целият му живот се обръща с главата надолу.

Ако не можеше да направи нищо друго, можеше поне да не допусне тази мръсотия да докосне Роксана.

— Влизай вътре — заповяда той.

— Но, Люк...

— Влизай веднага. — Тя видя сянка на терзание в очите му.

Люк отмина в дъжда, за да се изправи пред един стар кошмар.

— Мина доста време, а, дете? — Ал Коб седеше в опушения стар бар със стриптийз на улица „Бърбън“ и пушеше „Кемъл“. Това беше неговата среда — жени с наплескани с грим уморени очи и изпъкнали ханшове, застояла миризма на пияници и секс. Беше сигурен, че Люк ще го последва вътре.

Младежът държеше едната си ръка на облегалката на стола. Съсредоточи цялата си воля в усилието да прогони отвратителните картини от миналото, които се връщаха в съзнанието му.

— Какво искаш?

— Едно питие. Малко да поговорим. — Коб опипа с поглед гърдите на сервитьорката и го плъзна чак до чатала ѝ. — Бърбън, двоен.

— „Блек Джек“ — поръча Люк. Знаеше, че обичайната му бира няма да е достатъчно силна да го извади от тази мръсотия.

— Мъжко питие.

Коб се засмя и показа пожълтелите си от тютюна зъби. Дългите години, през които надигаше бутилката, не бяха го пожалили. Въпреки слабата светлина Люк видя мрежата от спукани капиляри по лицето му — червените знамена на пияниците. Беше натрупал доста килограми около талията и плетената му блуза се изпъваше над колана.

— Попитах какво искаш.

Коб не отговори, докато сервираха питиетата. Вдигна своето, отпи една глътка и се загледа към сцената. Ужасна червенокоса жена смъкваше дрехите си на френска прислужница една по една. Беше стигнала до символичните гащи — една лента, а в ръката си държеше пръчка с пера за чистене на прах.

— Исусе, погледни циците на тази курва. — Коб изгълта до дъно питието си и даде знак за друго. Захили се към Люк: — Какво ти е, момче, не обичаш ли да гледаш цици?

— Какво правиш в Ню Орлеанс?

— Дадох си малка ваканция. — Коб облиза устни, когато танцьорката разклати огромните си гърди и ги стисна. — Реших, след като съм наблизил, да те видя. Няма ли да питаш за майка си?

Люк бавно отпи от уискито, докато паренето стигна чак до стомаха му и до вцепенените мускули.

— Не.

— Това не е нормално. — Коб зацъка с език. — Сега тя живее в Портланд, но все още се срещаме от време на време. Започна да взима пари за онова, знаеш ли? — Гадно намигна на Люк и изпита удоволствие, когато видя как мускулите на челюстта му заиграха. — Но старата Меги е достатъчно сантиментална да ми дава безплатно да ѝ го мушна понякога, когато отида да я чукам. Бих искал да ѝ предам поздрав от теб.

— Не желая да ѝ предавам нищо.

— Държиш се като лайно. — Коб изля още едно питие в гърлото си. Музиката ставаше все по-силна и предизвикателна. Един от мъжете се опита да се качи на сцената, но го изхвърлиха. — Винаги си бил такъв. Ако беше останал по-дълго с нас, щях да набия в главата ти малко повече уважение.

Люк се наведе напред със святкащи очи.

— Или щеше да ме направиш проститутка.

— Ти имаше покрив над главата си, храна в корема си. — Коб сви рамене и продължи да пие. — Само че очаквах да си платиш за това. — И през ум не му минаваше да се изплаши от Люк. Спомняше си добре колко лесно се справяше с момчето. Просто няколко шибвания с колана. — Но това вече е минало, нали? Сега си голяма клечка. Научи се да въртиш магическата пръчка, нали, Люк? — Така се разтнесе от смях на собствената си шега, че чак сълзи избиха в очите му. — Ти и онзи старият си изкарвате с това първокласни парици, нали?

Смехът му премина в задавяне, когато Люк го хвана за яката. Сега лицата им бяха близо, толкова близо, че младежът усети уискито в дъха на Коб сред общата воня на бара.

— Какво искаш? — попита отново, разчленявайки всяка сричка.

— О, ти искаш да се биеш, момче? — Винаги готов да направи скандал, той уви месестите си пръсти около китките на Люк. Беше изненадан от силата, която усети, но и сега не се усъмни в собственото си надмощие. — Искаш да си премерим силите?

Люк искаше, така страшно искаше, че тялото му се тресеше от желание като при секс. Но съществуваше една частица, макар и дълбоко заровена в него, от онова изплашено до смърт момче, помнещо ударите на каиша, който прорязваше нежната му плът.

— Не искам да бъда в един и същи щат с теб.

— Това е свободна страна. — Коб беше достатъчно хитър и знаеше, че един бой няма да доведе до това, за което беше дошъл, затова се отдръпна и поръча ново питие.

— Проблемът е, че трябва да си платиш за всичко. Правиш добри пари с фокусническите си номера.

— Това ли било! — Люк щеше да се разсмее, ако отвращението не беше задавило гърлото му. — Искаш пари?

— Помагах да те изгледаме, нали? Бях ти нещо като баща.

Сега вече Люк се разсмя, но смехът му беше зареден с такава ярост, че хората наоколо се обърнаха. Изпсува и понечи да се изправи, когато Коб докопа ръкава му.

— Мога да ти създам неприятности, на теб и на стария, с когото си се свързал. Ще се обадя по телефона на няколко репортери. Какво ли ще си помислят телевизионните продуценти, когато го прочетат?

Калахан — така те наричат сега, нали? Просто Калахан. Избягал артист и мъжка проститутка.

— Това е лъжа. — Но Люк преbledня и Коб видя това. Спомените отново нахлуха — дебелите ръце, които го държаха, потта, тежкото дишане. — Не му позволих да ме докосне.

— Не помниш какво стана, защото те пребих до безсъзнание. — Коб беше доволен — лъжата му попадна точно в целта. Наслаждаваше се на ужаса, на съмнението и на отвращението в очите на Люк. — Така или иначе, хората ще се замислят, нали? Те харесват номера, дето го правиш с малката. Смяташ ли, че тя ще ти позволи да си топиш фитила, когато научи, че на дванайсет години си обслужвал педераст? — Захили се злобно. — Няма значение дали е лъжа, или светата истина, момче, веднъж като излезе напечатано.

— Ще те убия. — Гласът на Люк отслабна, повдигаше му се, перлички пот избиха по челото му.

— По-лесно ще е да ми платиш. — Уверен, че ще спечели играта, Коб извади нова цигара. — Не ми трябват много. Няколко хилядарки като начало. — Издуха дим към лицето на младежа. — Започваш от утре. След това ще ти пиша по някой ред от време на време — колко искам и къде да ги изпратиш. Иначе... отивам при пресата. Ще им разкажа как си се продавал на перверзни типове, как си изоставил бедната си страдаща майка, как си се наместил при Нувел.

Мисля, че той е нарушил някой и друг закон, като е прибрал един беглец. А може да прозвучи и така — използвал те е и за друго, нали се сещаш? — Отново се захили, доволен от отвращението, изписано по лицето на Люк. — Мога да накарам хората да си помислят, че е получавал безплатно това, за което другите са си плащали.

— Не намесвай Макс.

— Ще съм доволен да не се наложи да го правя. — Коб разпери съучастнически ръце. — Ще ми донесеш две хиляди утре вечер тук. Това ще бъде доказателството за добра воля. Тогава ще си отида. Ако не дойдеш, само ще завъртя телефона на „Нешънъл Инкуайърър“. Мисля, че всички момченца и момиченца и техните мамички ще престанат да изгарят от желание да гледат фокусник с вкус към младо месце, нали? — Той отпи нова глътка. — Не те виждам как ще излезеш на представление пред кралицата на Англия, след като си обвинен в

педерастия. Така го наричат. Педерастия. — Коб отново се изсмя и стана. — Утре вечер. Ще те чакам.

Люк остана на мястото си. Задушаваше се. Лъжи, гнусни лъжи. Можеше да го докаже, нали? Ръката му трепереше, когато посегна към чашата. Никой нямаше да повярва, не беше възможно да повярва, че Макс...

Почувства се ужасно и притисна очите си с длани.

Коб беше прав. Щом веднъж се публикува подобно нещо, хората ще започнат да си задават въпроси, да шушукат и ще е без значение каква е истината. Петното, срамът и ужасът ще си останат.

Дори той самият да издържи всичко това, нямаше да понесе тази мръсотия да засегне Макс или Лили. Или Роксана. О, мили Боже. Силно стисна очи и изгълта останалото уиски. Поръча ново и остана, докато здравата се натряска.

Роксана го чакаше. Беше се вмъкнала незабелязано в стаята си. Една дълга гореща баня успокои болките, шокът отчасти беше преминал. После застана на балкона да чака.

Видя го да се препъва в ръмъщия дъжд и мъглата. Наблюдаваше го как се клатушка насам-натам, спира и пак тръгва с прекаленото внимание на всеки пиян. Безпокойството и объркването ѝ преминаха в нажежен до бяло гняв.

Беше я оставил с изопнати нерви под дъжда, за да гушне бутилката. Няколко бутилки, ако се съдеше по вида му. Роксана се изправи, стегна колана на пеньоара си като войник, който се готви за битка, и изтича надолу да пресрещне Люк на двора.

— Ти, малоумнико!

Той се клатушна назад, опита се да запази равновесие, като се подпря на стената, и се захили глупаво.

— Бейби, какво правиш на дъжда? Ще настинеш. — Направи с усилие една крачка. — Исусе, много си красива, Рокси. Много ми харесваш.

— Личи си. — Не ѝ прозвуча като голям комплимент, защото едва мотолевеше думите. Инстинктивно грабна ръката му, когато той отново залитна. — Надявам се да си платиш за това утре сутринта.

— Утре вечер — изломоти Люк. Главата му се клатушкаше от едното рамо до другото. — Трябва да платя утре вечер.

— Но трябва да оживееш дотогава. Роксана въздъхна, но пое тежестта му, прехвърляйки едната му ръка върху рамото си. — Хайде, Калахан, да видим можем ли да заведем един пиан ирландец в леглото, без да събудим цялата къща.

— Моят праядо е от графството Слайгоу. Знам го от старата дама. Казвал ли съм ти?

— Не. — Тя изръмжа, мъчейки се да го домъкне до страничната врата.

— Въобразяваше си, че има глас на ангел и пееше по кръчмите. — Главата му беше клюмнала назад и хладният приятен дъжд миеше лицето му. — Този кучи син никога не ми е бил баща. В мен няма нищо от него.

— Не, в теб има само един галон уиски, ако се съди по това как смърдиш.

Той се захили и тежко се стовари върху вратата, преди Роксана да успее да я отвори.

— Съжалявам. А ти миришеш на хубаво, Рокси, на билки след дъжд.

— О, виж го ти ирландския поет. — Лицето ѝ поруменя. Тя обгърна Люк с една ръка и го изправи, а с другата отвори вратата.

— Много съм доволен, че нямаш цици като оная курва. Мисля, че нямаше да ми харесва.

— Каква курва? — попита Роксана шепнешком, после изсъска задъхано. — Няма значение.

— Хич не ми действа, когато някоя такава се разсъблича и я гледат цял куп хора. Моят стил е един по един, разбираш ли?

— Очарователно. — Без капка съжаление тя се обърна и го тресна в един кухненски шкаф. — Оставя ме на дъжда и отива да гледа стриптийз. Ти си истински принц, Калахан.

— Аз съм негодник — каза Люк пиански развеселен. — Такъв съм роден, такъв ще умра. — Завъртя се настрани, когато тя се опита да го завлече към стълбата. — Може би трябва направо да го убия. Така ще е по-чисто.

— Не, обеща ми, че само ще разговаряш с него.

Люк прокара ръка през лицето си, за да се увери, че то все още е там.

— С кого да говоря?

— С Джералд.

— Да, да. — Той изкачи първото стъпало и се стовари тежко на стълбището, но като че ли не забеляза. За ужас на Роксана просто се изтегна там и се приготви да спи. — Сигурно много те е изплашил, като ти се е нахвърлил така. И знаеш ли, можеше да не успееш да го спреш. Да те сграбчи и да се лигави върху теб. О, Исусе... — Гласът му затихна до шепот. — Не искам да мисля за това.

— Тогава не мисли. Мисли как да се качиш горе.

— Трябва да полежа — измърмори той и се ядоса, когато Роксана се опита да го вдигне. — Остави ме на мира.

— Няма да те оставя да спиш тук като пияница, какъвто си в момента. Лили ще се поболее, ако те намери така.

— Лили. — Той въздъхна и запълзя нагоре, дърпан от Роксана. — Първата жена, която някога съм обичал. Тя е най-добрата. Никога никой няма да нарани Лили.

— Разбира се, че няма. Хайде, още малко. — Докато го мъкнеше, пенъоарът ѝ се беше разтворил и Люк можеше да види гладкото ѝ бяло бедро. Въпреки изпитото кръвта му пламна. — По дяволите, направо в ада — каза с усмивка и изпъшка, когато Роксана му шътна да не вика. — Исусе Христе. Понякога би трябвало да обличаш нещо под този пенъоар. Дай само да... — Но като посегна да я докосне, само да докосне тази гладка бяла кожа, падна върху най-горното стъпало.

— Стани, Калахан — изсъска Роксана в ухото му. — Няма да ти позволя да събудиш Макс и Лили.

— Окей, окей. — Той се опита да преглътне, но слюнката му имаше вкус на отрова. Стана сам на колене и направи усилие да се вдигне, но Роксана трябваше да му помогне. — О, май че ми се повръща. — Усети как стомахът му се обръща.

— Надявам се да го направиш — каза тя през зъби, влачейки го почти на ръце към спалнята му. — Искрено се надявам.

— Мразя да повръщам. Чувствам се, както когато Мауз ми даде първата цигара. Няма да се напивам повече, Рокси.

— Правилно. Тук ние... По дяволите!

Той залитна към леглото. Макар че беше бърза, тя не успя да се задържи и падна с него. Люк се стовари отгоре ѝ така силно, че дъхът ѝ секна.

— Махни се от мен, Калахан.

Отговорът беше неразбираемо мърморене. Дъхът му миришеше на уиски и тя извърна глава. Устните му сънливо се търкаха в шията ѝ.

— Престани. О... по дяволите. — Удоволствие, тъмно и тежко, пролази в нея, когато ръката му обгърна едната ѝ гърда. Не я дърпаше, не я стискаше, просто я държеше.

— Меко — мърмореше той. — Мекичка Роксана. — Пръстите му галеха тънката коприна лениво, отнесено, а устните му се търкаха в плътта ѝ.

— Люк, целуни ме. — Тялото ѝ вече се понасяше, когато се опита да обърне устните си към неговите. — Целуни ме както преди.

— Мммммм. — Той въздъхна продължително и заспа.

— Люк!

Не беше възможно. Тя разтърси раменете му. Не можеше да бъде — два пъти за една нощ. Сграбчи кичур коса, вдигна главата му и го погледна — беше безчувствен. Скърцайки със зъби, с усилие измъкна тялото си изпод неговото.

Остави го, проснат на леглото, напълно облечен, и отиде да вземе изпитаното си лекарство — един студен душ.

14.

Той едва не се уби. Разпънат между злокобния спомен и обърканите си чувства, Люк откри, че е изгубил представата си за време и равновесието си. Имаше правила, строги правила в изкуството да се освободиш от веригите. Те съвсем точно определяха границата между живота и смъртта.

Но изборът да играе по правилата означаваше да пренебрегне гордостта си. И Люк се впусна в номера с освобождаването, като позволи да му поставят усмирителна риза, да го оковат във вериги и пранги и да го закрепят на платформата в центъра на сцената.

Вътре беше горещо, тъмно и нямаше въздух. Като гробница, като подземие. Като килер. Обзе го паника — както винаги в началото. Хванат в капан.

„Няма излизане, момче — казваше гласът на Коб. — Няма излизане, докато аз не те пусна. И не го забравяй.“

Този стар страх, който го правеше безпомощен, отново пролази в него. Сякаш захилени бандити с маски се спотайваха в тъмнината, готови всеки момент да го нападнат. Люк бавно вдишваше, за да успокои нервите си, докато освобождаваше ръцете си.

Успя да излезе. Многократно беше доказвал, че вече никой не може да го държи заключен. Съсредоточавайки се все повече, той зави по ъгъла.

Коб го чакаше.

„Взех ключа, малък негоднико, и ти ще стоиш вътре. Време е да запомниш кой е господарят тук.“

Споменът за килера се върна отново. Малкото момче плачеше и удряше по вратата със завързани ръце. Дъхът на Люк спираше, а сърцето биеше до пръсване в гърдите му и отекуваше в замаяната му глава. Отново му се доповръща, усети в стомаха си кипене, сякаш беше море от киселина. Страхът се върна и пролази като безброй мравки по изпотената му кожа.

Изсъска от болка, когато железата се забиха в китките му. Пребори се с тях подобно на човек, който се мъчи да се освободи от

оковите си по пътя към бесилката. И помириса собствената си кръв.

Дишаше учестено. Обезсилен от безпомощния свирещ звук на собствените си дробове, борещи се за кислород, си каза: успокой се, по дяволите, успокой се.

Изви тяло — това отработено движение помогна. Рамото му се издигна в невъзможно положение, позволявайки му да се измъкне от усмирителната риза.

Слепоочията му пулсираха и той прокле снощното уиски. Беше принуден отново да спре, да се съсредоточи, да превъзмогне болката.

Главата му беше олекнала — усещане, което му напомни миналата вечер и Роксана. Опита се да се концентрира, за да освободи ръцете си, но вълните отново го заляха. Кожата ѝ, тази бяла гладка кожа, и ръцете му върху нея. Тялото ѝ се огъваше и му се подчиняваше.

О, Господи, Исусе Христе! Дали я беше прелъстил, дали тревогата и пиянството не му бяха послужили като оправдание да се поддаде на желанието и въображението, които го преследваха от години?

Потта се стичаше от Люк на тънки горещи струйки. Беше изгубил представа за времето — огромна грешка. Ако беше му останал дъх, щеше да се напсува. Докато се измъкваше от усмирителната риза, мускулите и ставите му вече скърцаха. Оставаше му само да се справи с капака, както беше се справил и с вратата на килера. Главата му се изви назад, удряйки се силно в страничната стена. Гореща болка го опари и пред затворените му очи затанцуваха видения.

Коб разпространяваше отвратителните си лъжи.

Мога да се справя с него, обещаваше си Люк, докато се измъкваше от гроба. Трябваша само пари.

Роксана. Кадрите от лентата, която беше измъкнал от Джералд, го хвърляха в ужас. Чуваше звука от раздирането на блузата, задъханите ѝ молби да я пусне. Виждаше избликването на кръвта, почти я подушваше, когато тя се освобождаваше.

И как изглеждаше, Господи, окървавена, как изглеждаше! Със свити юмруци, заела поза на амазонка, излъчваща смелост, с пламнали от страх и гняв очи.

Да можеше тогава да бъде до нея, да изтрие тревогата ѝ с милувки. Да смаже на пихтия вече набития и издран Джералд.

Беше се разгневил, но сега се срамуваше. Дали, заслепен от пиянство и страст, не беше й причинил онова, което Джералд не успя?

Не. Когато се събуди, му беше лошо, всичко го болеше, но беше напълно облечен. И обут. Вкусът в устата му не беше на Роксана, а убийствената воня на изпитото уиски.

Желание и изнудване. Е, нито едното, нито другото си заслужаваше да умре. Повдигна несигурната си ръка и силно се удари — веднъж, втори път, та шокът от болката да проясни замъгленото му съзнание.

Зае се да освободи краката си от прангите, поемайки внимателно вече съвсем изтънелия слой въздух.

— Много продължи. — Роксана чу паниката в собствения си глас, когато сграбчи ръкава на баща си. — Татко, Люк закъснява с цели две минути.

— Знам. — Макс стисна ръката на дъщеря си. Беше студена като лед. — Все още има време. Нямахте защо да й казва, че в гримьорната беше видял бледото му лице и хлътналите очи и го беше помолил тази вечер да не изпълнява номера си.

Също както не беше необходимо да й казва, че Люк вече го е надминал. Момчето беше станало мъж и силата изтичаше към него.

— Нещо не е в ред. — Тя си го представяше в безсъзнание, без въздух, как безпомощно се задушава. — По дяволите. — Искаше да изтича зад кулисите и да вземе ключовете от Мауз. Но преди да направи и една стъпка, капакът изтрещя и се отвори.

Силно впечатлена, публиката избухна в аплодисменти. Потънал в пот, Люк направи поклони и напълни дробовете си с въздух. Макс го видя да се олюлява, направи знак на Роксана и моментално излезе на сцената да отвлече вниманието със своите ловки пръсти.

— Идиот! Фукльо! Малоумник! — Тя сипеше обиди между стиснатите зъби и чаровната усмивка към публиката, хванала ръката му, за да го изведе от сцената. — Какво, по дяволите, искаше да направиш?

Лили го очакваше с кърпа и чаша вода. Люк я изгълта до последната капка. Не беше на себе си и това страшно го измъчваше.

— Трябва да изляза. — Изтри потта си. Олюля се и Роксана го задържа с две ръце. Сърцето й силно биеше в ушите, когато продължи да го навиква.

— Мястото ти тази вечер не беше тук, след като снощи се бори с бутилката.

— Моята работа е тук — напомни ѝ той. Толкова добре му беше да го държи така. Но се измъкна и тръгна към гримьорната си. Роксана хукна след него като сърдит териер.

— Да си актьор в шоубизнеса, не означава, че трябва да се убиеш. И ако ти... — Тя спря рязко на вратата. — О, Люк, тече ти кръв!

Той погледна надолу и видя, че китките и глезените му са разранени.

— Имах малко затруднения с освобождаването от прангите. — Вдигна ръка, за да ѝ попречи да влезе след него. — Искам да се преоблека.

— Това трябва да се почисти. Остави ме да...

— Казах ти, че трябва да се преоблека. — Леденият поглед я спря. — Ще се погрижа сам.

Тя стисна устни, за да не затреперят. Нима не знаеше, че едно хладно отпращане я нараняваше много повече от грубата дума? Вирна брадичка. Разбира се, че знаеше. Кой можеше да го знае по-добре?

— Защо се отнасяш така с мен, Люк? След миналата вечер...

— Бях пиян — отговори остро, но тя поклати глава.

— Преди това не беше пиян. Преди, когато ме целуна.

Пламъчета се заизвиваха в стомаха му. Един мъж би трябвало да е сляп, за да не види какво му предлагат очите ѝ. Почувства се болен, изтощен до мозъка на костите.

— Беше изплашена — успя да отбележи съвсем спокойно. — Аз също. Опитах се да ти помогна да се почувстваш по-добре, това е всичко.

Гордостта ѝ се разпали.

— Лъжец! Ти ме желаеше!

Усмихна ѝ се така, че да не я обиди. Дотолкова все още можеше да се контролира.

— Бейби, ако през последните десет години съм научил нещо, то е да вземам това, което искам. — От напрежение стисна ръцете си в юмруци, но запази в погледа си весела нотка. — Остави фантазиите си за твоите изтупани колежани. Сега трябва да свърша някои неща преди следващото представление.

Внимателно затвори вратата пред лицето ѝ, после се облегна от вътрешната страна.

Това е зов, Калахан, помисли си със затворени очи. Болеше го и трябваше да се погрижи за раните, затова се изправи и потърси аспирин. Трябваше да се срещне с Коб с ясна глава и въоръжен с две хиляди долара.

Никой не знаеше по-добре от Максимилиан Нувел цената на уменията да разчиташ времето си. Той търпеливо изчака второто представление, без да коментира, без да критикува. Твърдо пренебрегна съпротивата на Лили и Роксана, когато Люк се спусна в стъклената камера за късното вечерно представление. Макс знаеше, че ако един мъж не се изправи лице в лице със собствените си демони, те напълно ще го завладеят.

Вкъщи учтиво предложи на Люк по едно питие преди лягане и отиде да налее бренди, преди поканата му да бъде приета или отхвърлена.

— Май нямам настроение да пия. — Червата на Люк се обръщаха само при мисълта за алкохол.

Макс се настани в своя любим фотьойл, затопляйки дъното на чашата си.

— Така ли? Тогава можеш да ми правиш компания, докато изпия питието си.

— Имаме тежък ден — започна Люк, все още мотаейки се.

— Наистина. — Макс вдигна ръка и с дългите си пръсти посочи един от столовете. — Седни.

Беше все така властен, същата властност, която караше дванайсетгодишното момче да чака до тъмната сцена. Люк седна и извади пура. Затъркаля я между пръстите си, чакайки Макс да заговори.

— Има различни начини за самоубийство — гласът на мъжа беше мек, сякаш започваше да разказва приказка. — Но трябва да призная, че за мен всички те са проява на страхливост. Обаче... — Жестикулирайки с една ръка, той се усмихна благо. — Изборът в това отношение е много личен. Съгласен ли си?

Люк се почувства в безизходица. Отдавна се беше научил да мери думите си пред Макс и сега само сви рамене.

— Много красноречив отговор — саркастично го сряза той и Люк само присви очи.

— Ако отново размисляш по избора — продължи мъжът, като отпи глътка бренди и звучно одобри аромата му, — бих ти препоръчал по-бърз и по-чист метод като например пистолет, който се намира на най-горния рафт в моя гардероб. — Люк успя единствено да примигне от изненада, когато Макс се наведе все още с чашата в ръка и го хвана за яката. Когато лицата им се приближиха, заговори със сдържана ярост, а очите му пламтяха. — Никога вече не използвай моята сцена, нито илюзионизма, за да извършиш подобна страхопъзльовщина като тая да сложиш край на живота си.

— Макс, за Бога. — Силните като клещи пръсти около врата на Люк спираха думите му. После се отпуснаха.

— Никога не съм ти посегнал. — Контролът, който си беше наложил по време на второто представление и след това, започна да се пропуква и Макс трябваше да стане и да се обърне с гръб. — Вече десет години. И спазих това свое обещание. Но сега те предупреждавам, че ще го наруша. Ако още веднъж направиш такова нещо, ще те бия здравата. — Той се обърна, измервайки Люк с тъмни, блеснали очи. — Естествено, ще се наложи Мауз да те държи на земята, но ти обещавам, че знам къде да удриям и много ще те заболи.

Първо избликна яростта. Люк скочи, гневните думи бяха на езика му. Но в светлината на лампата видя, че в очите на Макс блестяха сълзи, но не от гняв. И хиляди удари не биха го засрамили така.

— Не трябваше да изпълнявам номера тази вечер — каза той тихо. — Изгубих представа за времето. Не можах да избия проблемите от главата си. Трябваше, но не успях... Не съм се опитвал да те нараня, Макс, кълна ти се. Всичко беше от глупост и от гордост.

— Води до същото, нали? — Макс отпи нова глътка, за да нормализира надебеления си глас. — Разстрои Лили. Това трудно мога да ти го простя.

За пръв път от години Люк изпита онзи хладен страх, че може да бъде изгонен. Да изгуби това, което му беше станало толкова скъпо.

— Не помислих. — Знаеше, че това е слабо извинение. Искаше му се да каже истината. Не, ако не можеше да направи нищо друго,

поне беше длъжен да я спести на Макс. — Ще говоря с нея. Ще се опитам да ѝ обясня.

— Надявам се. — Вече по-спокоен, мъжът посегна и сложи ръка на рамото на Люк. В този жест имаше и утеха, и разбиране, които не се нуждаеха от думи. — Жена ли има?

Люк помисли за Роксана — как ръцете му изгаряха от желание да я докоснат. Това също задръсти съзнанието му, но главното бяха Коб и многото уиски. Само сви рамене.

— Мога да ти кажа, че никоя жена не заслужава да пожертваш живота си или здравия си разсъдък. Но, разбира се, това ще бъде лъжа. — Устните на Макс се извиха в усмивка, пръстите му го стиснаха. — Има жени, които са благословия и проклятие за мъжа, който ги срещне. Имаш ли желание да говориш за това?

— Не — едва успя да каже Люк. Идваше му да креци при мисълта да разисква тъмните си желаниа с бащата на Роксана. — Вече мога да се контролирам.

— Много добре. Може би искаш да чуеш за следващата ни работа?

— Да. Чудесно.

Макс седна отново и се облегна назад — беше доволен, че проблемите са разрешени.

— Льо Клерк е попаднал на интересна информация. Някакъв високопоставен политик поддържа любовница в едно от богатите предградия на Мериленд, близо до столицата. — Макс спря и отпи. Люк, заинтригуван, също посегна към чашата си. Стомахът му вече не беше минно поле. — Нашите държавници не могат да устояват на подкупи. Според мен твърде глупав начин за уреждане на живота, но е факт. Във всеки случай той е достатъчно умен и не използва тези доходи за промяна на стила си на живот, за да не предизвиква излишно любопитство. Вместо това спокойно инвестира в бижута и предмети на изкуството и ги държи при любовницата си.

— Тя трябва да е забележителна курва.

— Точно така. — Макс наклони глава и поглади с пръст мустака си. — Трудно е да си представи човек защо един мъж, който мами жена си и своите избиратели, има доверие в жена, която му помага да прикрива близо два милиона в дрънкулки. — Въздъхна, защото капризите на човешката природа винаги го озадачаваха и забавляваха.

— Едва ли бих признал това пред приятните дами от нашата къща, но мъжът не се води за носа, а за члена.

Люк се захили.

— Мислех, че пътят към сърцето на мъжа минава през стомаха му.

— О, да, мило ми момче, така е, доколкото стомахът е по пътя към чатала. Мъжът е животно с интелект, но все пак животно. Можем да се погребем в една жена. В буквалния смисъл. Колко от нас могат да устоят на илюзията за завръщане в утробата?

Люк повдигна вежда.

— Не мисля, че си представям точно това, когато лягам с жена.

Макс разклати питието си. Опитваше се по заобиколни пътища да разговори момчето — често ги предпочиташе.

— Искам да кажа, Люк, че в един момент интелектът изключва — слава Богу, че е само за малко, и животното взима връх. Ако нямаш проблеми с изпълнението, въобще не мислиш. Мисленето е преди това — в привличането, в преследването, в прелъстяването, в романтиката. Щом вземеш една жена, щом тя ти се подчини, умът ти изключва и губиш контрол. Затова мисля, че сексът е по-опасен от войната и много по-желан.

Люк можеше само да поклати глава.

— Не е чак толкова трудно да се насладиш на преживяването и да запазиш способността си за концентрация.

— Явно не си намерил истинската жена. Но още си млад — каза мило Макс. — А сега — той се наведе напред — за пътуването ни до Вашингтон.

Подготовката отне шест месеца. Детайлите трябваше да бъдат прецизирани до съвършенство — както в представлението, което Нувел щяха да дадат в Центъра „Кенеди“.

През април, когато черешите ухаеха и цъфтяха в цялата си прелест, Люк замина за Потомак в Мериленд. Дегизиран в раиран костюм, руса перука и подстригана брада, той направи обиколка с един добросъвестен агент по недвижими имоти. Имаше подчертан бостънски акцент и беше приел самоличността на Чарлз Б. Холдърмън,

представител на богат индустриалец от Ню Йорк, който искаше да закупи дом в елегантните предградия на столицата.

Самото пътуване беше много приятно, освен това за кратко го отдалечаваше от Роксана. Беше му отмъстила по най-долния и най-болезнен начин — правеше се, че нищо не се е случило.

Не беше почивал вече месеци и гледаше на пътуването като на работна ваканция. Имаше на разположение апартамент в хотел в спокойния, изискан Медисън. Впусна се в разглеждане на туристически обекти; особено го привлече колекцията от скъпоценни камъни в музея на Смитсониън институтън, но най-доволен беше от факта, че е сам.

Обиколи къщите по списък с агента по недвижими имоти, хъка и мъка, мрънка заради разположението или сградата. Въпросите, които задаваше като представител на бъдещ купувач, попълваха познанията, необходими му като потенциален крадец.

Кой живее в съседство и какво прави? Има ли кучета, които лаят много силно? Полицейски патрул? Коя компания за инсталиране на алармена система биха препоръчали? И така нататък.

По-късно следобед Люк направо отиде при Миранда Лийсбърг. Мина по алеята, оградена с цветни лехи и постлана с плочки, и почука на входната врата от дъб и опушено стъкло.

Знаеше какво да очаква. Беше изучил снимките — гъвкава тридесет и няколко годишна блондинка с остри черти и тяло, което те убива на място, със сини като лед очи. С неудоволствие чу лая на две кучета. Знаеше, че има померанци, лошото бе, че много джафкат.

Тя отвори и Люк с изненада видя, че тънката руса коса е събрана и вързана небрежно на опашка, а съсредоточеното лице с остри черти е цялото в пот. Около врата ѝ имаше пешкир. Останалата част от сочното, с щедро изваяни форми тяло беше натикано в пурпурно гимнастическо трико с дълбоко деколте.

Тя вдигна двете кученца, притисна ги до гърдите си да ги успокои и те застинаха като бели месечини над ръба на пазвата ѝ.

На Люк му се прииска да оближе устни. Започна да разбира защо добрият стар сенатор държи това малко съкровище тук, настрана.

И на снимките беше хубава, но по един хладен и абстрактен начин. На живо изстрелваше сексуален зов, способен да заслепи един мъж от пръв поглед. И Люк беше близо до това състояние.

— Моля да ме извините — усмихна се той и заговори с акцента на Чарлз. — Моля да ме извините, че ви безпокоя. — Кучетата продължаваха да джафкат и трябваше да повиши гласа си. — Аз съм Холдърмън. Чарлз Холдърмън.

— Да? — Тя го разглеждаше от горе до долу, както би направила със скулптура в галерия. — Забелязах ви наоколо из квартала.

— Моят работодател иска да купи къща в тази част. — Люк се усмихна отново. Безупречната лилава вратовръзка на Холдърмън започна да го стяга.

— Съжалявам, но моята къща не се продава.

— Да, знам. Мисля си, не бихте ли ми отделили един миг? Може да поговорим и тук, ако за вас е удобно.

— Защо да ми е по-удобно навън? — Тя изви деликатно изваяната си вежда, измервайки го отново. Млад, добре сложен, съдържан. Наведе се, остави кучетата на полирания дървен под — това предизвика прелестно напрежение в пазвата ѝ, потупа ги да им покаже пътя навътре и ги пусна. Любовникът ѝ не беше в града — някакво почти двуседмично пътуване за набиране на средства, и на нея ѝ беше скучно. Чарлз Б. Холдърмън изглеждаше интересно развлечение. — За какво искате да говорим?

— А, за парковото устройство. — Той успя да се въздържа да не плъзне поглед по гърдите ѝ. — Моят работодател има много специални изисквания за парковите площи. Мисля, че си представя градина, подобна на вашата. Чудя се вие ли сте скицирали алпинеумите?

Тя се засмя, поставяйки пешкира над цепката между гърдите си.

— Скъпи, аз не мога да различа петуния от теменуга. Използвах специалисти.

— А! Тогава сигурно бихте могли да ми дадете името или телефонния номер на службата? — Много прилежният Холдърмън веднага извади елегантно тефтерче с кожена подвързия от джоба на самото си. — Много ще ви бъда благодарен.

— Предполагам, че мога да ви помогна. — Тя потупа устната си с пръст. — Влезте вътре. Ще изровя визитката.

— Много мило от ваша страна. — Люк забрави тефтерчето и започна да запечатва в съзнанието си детайлите от фойето, броя на стаите около него, предното стълбище. — Домът ви е много красив.

— Да. Преди няколко месеца го обзаведох наново.

Всичко беше в пастелни бои и цветя. Спокойно. Женствено. Сочното тяло, блестящо в пурпурночервено, добавяше оттенък на секс.

Люк спря, за да отклони мислите си, и се загледа в една картина на Коро.

— Великолепна — каза той, когато Миранда въпросително погледна през рамо.

— Вие обичате картини? — Обърна се към него да я разгледат заедно.

— Да. Аз съм голям почитател на изкуството. Коро с неговия мечтателен стил ми е слабост.

— Коро. Правилно. — Тя не даваше и пет пари за стила, но знаеше стойността на картината до последния цент. — Не мога да проумея защо рисуват дървета и храсти.

Люк се усмихна.

— Може би, за да се чудят хората какво има или кой се крие зад тях.

Това я разсмя.

— Добре казано, Чарлз, много добре. Държа визитките в кухнята. Защо не дойдете да изпием по нещо разхладително, докато намеря вашия градинар?

— Ще бъде удоволствие за мен.

Кухнята притежаваше мекия женствен чар на останалата част от къщата, която беше видял. Край прозорците на рафтовете с плочки в слонова кост бяха наредени саксийки с африкански виолетки. Мебелите бяха покрай стените, ненаграпващи се. Върху розовия килим в средата на кухнята имаше малка кръгла маса, покрита със стъкло, с четири стола в слонова кост. В дисхармония с всичко наоколо от тонколониите излизаха острите звуци на китарата на Еди ван Хейлън.

— Бях навън, когато почукахте. — Миранда отиде до хладилника за лимонада. — Обичам да поддържам формата си. — Постави шишето на масата и сложи ръце на хълбоците си. — Тази музика ме кара да се изпотявам.

Люк превъртя езика в устата си, за да му попречи да увисне, и отговори като един истински Холдърмън.

— Сигурен съм, че това е стимулиращо.

— Обзалагате ли се? — Тя се изсмя вътрешно, извади две чаши и наля. — Седнете, Чарлз. Ще ви намеря визитката.

Постави чашите на масата, чу се кратък звън, а после леко се отърка о стъклото, отивайки към едно чекмедже. Тежкият ѝ парфюм го удари направо в слабините. Слабините, помисли си той. Не съм ги употребявал, откакто заспах върху Роксана благодарение на уискито.

Съвземи се, момче — каза си, затегна възела на вратовръзката и посегна към питието.

— Чудесен ден — реши да поддържа разговора, докато тя ровеше из чекмеджето. — Колко е хубаво, че можете да си бъдете у дома и да му се наслаждавате.

— О, аз почти изцяло разполагам с времето си. Притежавам малък бутик в Джорджтаун, държа го за черни дни, но имам управител, който върши всекидневната работа там.

Тя взе една визитна картичка и я постави на дланта си.

— Вие женен ли сте, Чарлз?

— Не, разведен съм.

— И аз. — Тя се усмихна доволна. — Открих, че ми харесва да разполагам сама с къщата и живота си. За колко време сте тук?

— О, страхувам се, че не повече от ден-два. Независимо дали моят работодател ще купи имот, или не, моята работа ще бъде приключена.

— Тогава значи се връщате в...

— Бостън.

— Хмм. — Това беше много добре. Всъщност идеално. Ако оставаше за по-дълго, щеше да го отпрати с адреса и толкоз. Но при това положение беше чудесно решение за двете отегчителни седмици без любовника ѝ. Доста често ѝ се искаше да смени партньора си и дискретно да се забавлява.

Миранда не го познаваше, нито пък сенаторът. Едно бързо, анонимно чукане щеше да допринесе много повече за равновесието ѝ, отколкото цял час върху проклетия „Гладиатор“.

— Е... — Тя леко плъзна ръката си надолу по чатала му. — Така да се каже, можете да влезете и да излезете.

Люк остави чашата на масата, преди тя сама да се изплъзне от пръстите му.

— В известен смисъл...

— След като сега сте тук... — Наблюдавайки го, тя пъхна визитната картичка под ластика на бикините си. — Защо не си вземете

това, което ви е нужно?

Люк мисли само колкото трае един удар на сърцето. Нещата не се подреждаха точно както си ги представяше, но както Макс обичаше да казва, една капка спонтанност струва повече от килограм планиране.

— Защо не? — Изправи се и много по-бързо, отколкото тя очакваше, бръкна с пръст под бикините. Беше гореща и влажна като гейзер.

Когато Миранда се изви на дъга и първият вик на сласт се откъсна от устните ѝ, вече я беше съблякъл. С две бързи движения освободи и себе си от дрехите и брутално потъна в нея. Първият ѝ оргазъм дойде изненадващо. Дявол да го вземе, просто човек да не очаква от него.

— О, Исусе! — Очите ѝ бяха широко отворени от удоволствие. С изненадваща сила я хвана за ханша и я вдигна така, че краката ѝ обгърнаха талията му. Тя издаде няколко гърлени звука и потъна в най-славното чукане на живота си.

Той я наблюдаваше. Кръвта му пулсираше сгорещена, тялото му се топеше в кадифеното удоволствие на секса. Но умът му беше достатъчно ясен, за да забележи леките бръчици около очите ѝ, бързите движения на езика ѝ. Кученцата се бяха вторачили, изненадани от странните звуци, които господарката им издаваше. Джафкаха, свити под кухненската маса.

Ван Хейлън продължаваше да вие от колоните. Люк нагласи ритъма си по неговия — нисък и възбуждащ. Можеше да преброи кулминациите ѝ и видя, че когато я докара до третата, тя беше зашеметена и безволева. Достави му удоволствие да ѝ даде още една, преди самият той да стигне своята. Но дори когато достигна върха на страстта, можеше да се контролира достатъчно, за да не удари главата ѝ в дървената врата на шкафа отзад и да не я остави да го хване за косата и да свали перуката му.

— Сладки Боже! — Миранда щеше да се свлече като без кости на пода, ако силните ръце не я придържаха с лекота. — Кой би помислил, че имаш всичко това под костюма от „Брукс Брадърс“.

— Само шивачът ми. — С малко закъснение той притегли главата ѝ за една целувка.

— Кога каза, че си заминаваш?

— Утре вечер, всъщност. Но днес имам още малко време. — Можеше да го използва и да прегледа къщата. — Имаш ли легло? Миранда обгърна врата му с ръце.
— Имам четири. От кое да започнем?

— Изглеждаш доволен от себе си — отбеляза Льо Клерк, когато Люк остави куфарите във фоайето на къщата в Ню Орлеанс.

— Свърших работата. Защо да не изглеждам доволен? — Младежът отвори чантата и извади тефтер, пълен с бележки и чертежи. — План на къщата. Два сейфа — единият в голямата спалня, другият в дневната. Има един Коро в хола на първия етаж и божествен Моне над леглото ѝ.

Льо Клерк изрева, преглеждайки бележките.

— А как откри сейфа и картината в спалнята, mon ami?

— Оставих я да ме побърка от чукане. — Усмивайки се, Люк съблече коженото яке. — Чувствам се толкова гаден.

— *Casse pas mon coeur*^[1] — измърмори Льо Клерк, в очите му светеше удоволствие. — Следващия път ще се погрижа Макс да изпрати мен.

— *Wonne chance*, старче. Един час с тази дама и после ще се влачиш. Боже мой, тя прави движения, от които не би могъл... — млъкна, когато чу шум от горната част на стълбището. Там стоеше Роксана, уловила парапета с една ръка. Лицето ѝ беше преbledняло, само по бузите ѝ имаше червенина, която можеше да бъде от срам или от гняв. Без да каже нито дума, тя се обърна и изчезна. Люк чу как се тръшна вратата на нейната стая.

Почувства се страшно гаден и долен.

— Защо, по дяволите, не ми каза, че е тук?

— Не си ме питал — отговори просто Льо Клерк. — *Allons*. Макс е в кабинета. Очаква да чуе какво си направил.

Роксана лежеше просната на леглото и се бореше с връхлетялото я желание да изпочупи каквото ѝ падне. Но нямаше да му достави това удоволствие. Той не ѝ беше нужен. Не го искаше. Не я беше грижа. Ако е решил да прекарва времето си, чукайки наляво и надясно проститутки, негова си работа.

О, но дяволите да го вземат за това, че му харесва.

Имаше дузина — е, поне половин дузина мъже, които щяха да бъдат щастливи да я отърват от бремето на девствеността. Може би е време да си избере някого.

И тя щеше да се перчи като него. Да извършва сексуалните си подвизи под носа му, докато той се пръсне.

Не, проклета да е, ако вземе такова решение прибързано.

И да бъде двойно проклета, ако този път остане да чака зад кулисите, докато мъжете си правят удоволствието. Ще отиде с тях в къщата на Потомак.

Ако ще да настъпи ад или потоп.

— Аз съм напълно готова, татко. — Роксана премести грижливо сгънатата блуза от куфара си в едно чекмедже. Бяха в стаята ѝ в хотел „Риц“ във Вашингтон. — Изпълних своята част от сделката. — Нареди внимателно бельото си на горния рафт. — Завърших първата година в „Тулейн“ с много добър успех. Имам твърдото намерение да продължа, когато през есента занятията започнат отново.

— Ценя това, Роксана. — Макс беше застанал до прозореца. Навън вашингтонското слънце напичаше тротоара и жегата се вдигаше на тежки вълни. — Но тази работа се планира от месеци. По-разумно е да направиш дебюта си с нещо по-малко.

— Предпочитам да започна от върха. — С присъщата ѝ прецизност започна да окачва рокли и тоалети за коктейли в гардероба. — Не съм новак и ти го знаеш. Винаги съм била част от тази страна на живота ти, още от дете. Задкулисно, за съжаление. Мога да отварям ключалки често по-бързо и от самия Льо Клерк. — Внимателно оправи една гънка на копринена пола. — Благодарение на Мауз разбирам от техника и мотори. — Затвори вратите на гардероба и погледна към баща си дяволито. — Знам за компютрите повече от всички ви. Не отричаш, че това познание е безценно, нали?

— Оцених високо помощта ти в първия етап на подготовката. Въпреки това...

— Няма въпреки това, татко. Време е.

— Въпросът има и физическа страна, освен интелектуалната.

— Да не мислиш, че напразно съм работила по пет часа седмично през цялата година за добрата си форма? — Обърна се

троснато назад. Бяха стигнали до кръстопът. Роксана избра своята посока. Сложи ръце на хълбоците си. — Да не би да ме спираш от бащински угризения, че ме повеждаш по лош път?

— Категорично не. — Макс изглеждаше шокиран. После наскърбен. — Мисля, че това, което правя, е древно и ценно изкуство. Кражбата е почитана през вековете професия, момичето ми. Не я бъркай с хулиганите, които грабят хората по улиците, или с кръвожадните гангстери, които обират банките. Ние подбираме. Ние сме романтици. — В гласа му прозвуча страст. — Ние сме артисти.

— Добре тогава. — Роксана прекоси стаята, за да го целуне по бузата. — Кога започваме?

Той се вторачи в усмихнатото ѝ самоуверено лице и се засмя.

— Ти си чест за мен, Роксана.

— Знаем, Макс. — Тя отново го целуна. — Знаем.

[1] Не разбивай сърцето ми (фр.). — Б.пр. ↑

15.

Центърът „Кенеди“ беше предоставил сцената си за изпълнение на мащабни илюзии, както и за камерите на телевизионните канали, които снимаха представлението за едно специално предаване през есента. Макс беше замислил програмата като триактова пиеса в сто и две минути — с оркестър, сложно осветление и изящни костюми.

Започваше с Макс, сам на тъмната сцена, уловен от лунния сноп на един-единствен прожектор. Обгръщаше го кадифена пелерина в среднощно синьо, общита с бляскави сребърни нишки. В едната си ръка държеше магическа пръчица, също сребърна, която проблясваше на светлината, в другата — кристална топка.

Така навярно е изглеждал Мерлин, когато е замислял раждането на един цар.

Магьосничеството беше неговото амплоа и Макс играеше мистичния вълшебник драматично и с достойнство. Вдигна кълбото на върха на пръстите си и то сякаш запулсира на светлината, а той говореше на публиката за заклинания и дракони, за алхимия и магьосничество. Докато тя го наблюдаваше, вече покорена от сценичната магия, топката започна да се носи по гънките на мантията, стигна върха на магическата пръчица и когато Макс изрече заклинание, се завъртя около главата му. През цялото време тя пулсираше от вътрешните си светлини, трепкаше в пурпурно и сапфиреносиньо, в кехлибарено и смарагдово. Публиката зяпна, когато топката леко се понесе надолу, и бурно аплодира, щом на милиметри от пода, където можеше да се разбие, отново се вдигна и се завъртя в кръг, разширяващ се все повече, докато стигна до протегнатите ръце на Макс. Той отново я държеше на върха на пръстите си. Чукна я с магическата си пръчица и я хвърли високо. Топката се превърна в дъжд от сребро, който заваля над сцената, после всичко потъна в мрак.

След секунди, когато отново светна, в центъра стоеше Роксана, цялата в блестящо сребро. Звезди искряха в косите ѝ, по ръцете, между ивиците пайети, просветваше гола плът. Стоеше права като меч, със скръстени ръце и затворени очи. Когато оркестърът започна да свири

мотив от Шеста симфония на Бетовен, тя се раздвижи. Очите ѝ се отвориха.

Заговори за направени магии и изгубена любов, за магьосничество, причинило нещастия. Разтвори ръце и ги вдигна високо, а от края на пръстите ѝ се посипаха искри. Косите ѝ, огнен пламък от къдрици, спуснати по раменете, започнаха да се полюшват от невидим вятър. Осветеният кръг се разшири, за да покаже една малка масичка с камбанка, книга и незапалена свещ. Събирайки длани, тя направи огън. Пламъците се издигаха и спадаха, като че ли дишаха. Когато прокара ръце над свещта, те блеснаха в дланите ѝ и се изсипаха в дъжд от злато.

Само с едно махване на ръката страниците на книгата започнаха сами да се разтварят бавно, после бързо и все по-бързо, докато се образува вихрушка. Камбанката се вдигна във въздуха и стигна до протегнатите ѝ ръце. Зазвъня, когато тя ги раздвижи. Внезапно под масата, където преди нямаше нищо, се появиха три ярко горящи свещи. Пламъците им се увеличаваха и се издигаха все по-нагоре, докато самата масичка бе обгърната от тях. Роксана беше зад нея и огънят осветяваше лицето ѝ. Протегна напред ръце и всичко изчезна, остана само дим. В същото време друг прожектор освети сцената вляво. Там стоеше Люк.

Беше с лъскава черна мантия, напръскана със злато. Лили изкусно го беше гримирала, подчертавайки красивите му скули и извитите вежди. Гарвановочерната му коса, дълга почти колкото на момичето, се спускаше свободно. Наподобяваше някаква смесица между сатир и пират. Погледна към Роксана. Сърцето ѝ предателски трепна, преди да успее да потисне желанието си.

Тя се обърна към него, а пространството между тях беше запълнено с дим. Стойката ѝ беше предизвикателна — главата отметната назад, едната ръка вдигната, другата — изнесена встрани. От върха на пръстите ѝ към него изскочиха искри. Той повдигна ръка и сякаш улови лъчите светлина. Публиката избухна в овации, когато дуелът продължи. Двамата бавно се приближаваха, изхвърляйки огън и дим, а сцената постепенно се осветяваше в розово и златно, наподобявайки изгрев-слънце.

Роксана закри очи с ръка, като че ли да ги предпази. Ръцете ѝ се отпуснаха безчувствени, главата ѝ клюмна. Сребърната рокля

блестеше, съскайки на светлината, когато тя започна да се движи, като че ли Люк с невидими нишки управляваше тялото ѝ. Той я завъртя в кръг, прекарвайки ръцете си на сантиметри от нея, без да я докосне. Махна с ръка пред очите ѝ, за да покаже, че е в транс, после бавно, бавно я върна назад, и още по-назад. Краката ѝ се отлепиха от пода. Гърбът остана прав като копие, когато той я издигна нагоре, легнала единствено върху дима.

Люк отново се извърна и когато се изправи с лице към сцената, в ръката му имаше тънък сребърен обръч. Грациозно като танцьор той плъзна обръча около тялото ѝ — от краката до главата. И без да са репетирали това, се наведе над нея, сякаш да я целуне. Усети тялото ѝ да се стяга, когато беше на един дъх разстояние от устните ѝ.

— Не издишвай, Рокс — прошепна, след това отметна от себе си мантията и я хвърли върху нея. Когато коприната се спусна към пода, Люк държеше в ръцете си един бял лебед, сгушил се в прегръдката му. Зад кулисите се чу гръмотевица. Той се наведе, взе мантията, молейки се този път проклетият лебед да не го клъвне. Клекна, размаха плаща над себе си и изчезна.

— Нямахте да имам нищо против докосването с устни — каза му Роксана в момента, в който се приближи до него.

— Нима? — Той подаде на Мауз лебеда и ѝ се усмихна. — Щеше да е приятно докосване. Какво ще кажеш, Мауз?

Мауз погали шията на лебеда. Само той можеше да го направи, без да бъдат застрашени пръстите му.

— Ами... мисля, че трябва да дам на Мирта да закуси.

— Виждаш ли? — Люк посочи отдалечаващия се Мауз. — Харесало му е.

— Опитай още веднъж и аз също ще направя едно малко вдишване. — Тя го ръгна с пръст в гърба. — Ще свършиш с разкъравена уста.

Хвана китката ѝ, преди тя да успее да избяга. Аплодисментите в залата говореха за триумфа на Макс и Лили. И той самият беше силно развълнуван. Не си спомняше някога в живота да се е чувствал по-добре.

— Слушай, Рокс, това, което правим на сцената, е игра. Работа. Същото ще е и утре вечер в Потомак. — Някакво демонично желание го караше постепенно да я притиска до стената. — Нищо лично.

Кръвта бумтеше в главата ѝ, но тя извади една приятелска усмивка.

— Може би си прав.

Той усещаше аромата ѝ — парфюма, грима, мекия дъх на сценична пот.

— Разбира се, че съм прав. Това е само въпрос на... — Дъхът му секна, когато тя го ръгна с лакът в слабините, после се измъкна и искрено се разсмя.

— Нищо лично — каза сладко и влезе в своята гримьорна, затвори и заключи вратата. Беше време за смяна на костюмите. В следващото им участие бяха съвсем близо един до друг, почти с опрени носове, делеше ги само тънкият шперплат. Бяха заключени в една магическа кутия и имаха секунди, за да разменят местата си.

— Внимателно, бейби — Роксана изскочи от кутията на мястото на Люк под бурните аплодисменти на публиката.

Докато елегантно се покланяха на финала, той я оципа така, че да я заболи, а тя го настъпи с цялата си тежест.

Той грациозно се поклони, улови във въздуха няколко рози и ѝ ги поднесе. Роксана ги прие, но преди да се наведе за реверанс, Люк приближи. Щеше да си върне за удара. Изви я назад в прекалено страстна поза и я целуна. Или поне на доволната публика така ѝ се стори. Беше я ухапал.

— Ти, негоднико! — Насила разпъна в усмивка подуващата се устна.

Отстъпиха, за да изпълни Макс последния си номер. Люк пое ръката на Роксана. Очите му щяха да изскочат от орбитите, когато тя сграбчи палеца му и силно го изви.

— Исусе Христе! Роксана, само не ръцете, не мога да работя без тях.

— Тогава ги дръж настрана от мен, негоднико. — Пусна го доволна, че палецът ще го боли, както нея долната устна. Присъединиха се отново заедно към Лили и Макс за последния поклон.

— Обичам шоубизнеса — каза Роксана запъхтяна.

Чистият незлоблив хумор пресече желанието на Люк да я бутне в рампата. Отново пое ръката ѝ, по-внимателно.

— Аз също.

Приемите също ѝ се сториха приятни. Елегантният коктейл в Белия дом беше върхът на вечерта. Макс, тя знаеше това, беше напълно аполитичен. Гласуваше, защото го считаше за свое право и дълг, но го правеше почти със същото удоволствие, с което играеше хазарт.

Това, което хареса на Роксана във Вашингтон, не бяха политиците, а официалната, често пъти помпозна атмосфера, която те създаваха. Толкова е различно от Ню Орлеанс, мислеше си тя, възхищавайки се на скъпо облечените гости, които малко сковано танцуваха в балната зала.

— Изглежда, си успяла да накараш магията да работи за теб?

Роксана се обърна, приятната ѝ дружелюбна усмивка изчезна.

— Сам, какво правиш тук?

— Наслаждавам се на празненството. Почти толкова, колкото и на вашето представление. — Той пое ръката ѝ и поднесе вдървените ѝ пръсти към устните си.

Беше се променил. Слабият, бедно облечен юноша сега изглеждаше строен, безупречен мъж. Косата му с пясъчен цвят беше консервативно ниско подстригана, консервативно изглеждаше и облеклото му — черен смокинг. На ръката му дискретно блестеше пръстен с диамант. Когато устните му се допряха до кожата ѝ, тя усети аромата на скъп мъжки одеколон. Беше гладко избръснат и излъскан като светналите антики в Белия дом. Както и всичко наоколо, излъчваше богатство и успех. И както в политиката, помисли си тя, под този блясък вони на корупция.

— Пораснала си, Роксана. Станала си толкова красива...

Тя измъкна ръката си. Почувства изтръпване на мястото, където беше я докосвал, сякаш бе доближила източник на високо напрежение и още една стъпка би била фатална.

— Бих могла да кажа същото и за теб.

Зъбите му блеснаха. На мястото на избитите в боя с Люк имаше нови, изкусно направени.

— Не искаш ли... да потанцуваме?

Спокойно можеше да му откаже — директно, учтиво, флиртувайки. Умееше да го прави. Но я чоплеше любопитство. Без да каже дума, се понесе с него по дансинга.

— Бих казала — учуди я, че той е толкова внимателен и изискан, — че Белият дом е последното място, където съм очаквала да те срещна. Но... — очите им се срещнаха — повечето котки падат на краката си.

— О, аз винаги съм правил планове да те видя отново, а и всички вас. Странно е как съдбата ни срещна в такова... могъщо обкръжение. — Притегли я към себе си, наслаждавайки се на стройното ѝ гъвкаво тяло, което тя държеше сковано и все пак успяваше да го следва в танца плавно като по вода. — Представлението ви тази вечер е нещо много повече от дребните номера, които правехте в онзи мрачен клуб в квартала. По-добро е и от програмата, която Макс беше подготвил за Замъка на магиите.

— Сега той е най-добрият.

— Талантът му е феноменален — съгласи се Сам. Наведе лице към нейното и отблизо загледа очите ѝ. Сексуално желание прободеше корема му. Той се помръдна достатъчно, за да усети тя колко е възбуден. — Но трябва да призная, че вие с Люк ме оставихте без дъх. Много сексуално трикче.

— Илюзия — каза тя хладно. — Сексът тук няма нищо общо.

— Ако някой мъж в залата не се е възбудил, когато те издигаше под ръцете си, сигурно е бил мъртвец. — Колко интересно би било да я има. Да чувства как я възбужда въпреки желанието ѝ, би било една красива награда, прибавена към настървен, пламенен секс. — Мога да те уверя, че съм жив.

Стомахът ѝ се стегна, но погледът ѝ остана безразличен.

— Ако мислиш, че съм поласкана от това, че панталоните ти се издуха, грешиш. — Достави ѝ удоволствие да види как устните му сърдито се свиха. И очите му си бяха същите — хитри, лукави, потенциално нечестни. — Къде отиде, когато напусна Ню Орлеанс?

Сега вече искаше не само да я има, но и да я нарани.

— Ту тук, ту там.

— И тук-там те доведе до... — тя направи жест с ръка. — Тук?

— По обиколен път. Случи се така, че в момента съм дясната ръка на джентълмена от Тенеси.

— Шегуваш се.

— Съвсем не. — Той разпери длан върху гърба ѝ. — Аз съм първият помощник на сенатора. И възнамерявам да стана много повече.

Трябваше ѝ само миг да се съвземе.

— Е, предполагам, че това става, защото политиката е висша мошеническа игра. Няма ли да попречат на амбициите ти твоите деяния в миналото?

— Напротив. Трудното ми детство предизвиква симпатия и поражда доверие, че ще работя по проблемите на децата — нашия най-ценен национален ресурс. Аз съм живият пример какво могат да постигнат те.

— Предполагам, че няма да използваш някое невинно дете, докато обираш неговите приятели.

— Какъв отбор бяхме. — Той се закикоти, като че ли някогашното му предателство беше просто една шега. — А сега бихме могли да направим още по-добър екип.

— Съжалявам, но идеята ти ме отвращава. — Усмихна се и примигна с дългите си мигли. Но когато понечи да се отдръпне, Сам така яко хвана ръката ѝ, че тя се олюля.

— Вярвам, че е по-добре някои неща да бъдат оставени в мъглата на спомена. Какво ще кажеш, Роксана? В края на краищата, ако внезапно изпиташ желание да клюкарстваш по адрес на стар приятел, бих могъл да направя същото. — Очите му бяха ледени, когато я притегли по-близо. Отстрани изглеждаше, като че ли всеки момент ще се целунат. — Не напуснах веднага Ню Орлеанс. Заех се да наблюдавам, да разпитвам. Да науча това-онова. Ако не се лъжа, струва ми се, че и ти не би искала да се говори за някои неща.

Тя почувства, че кръвта ѝ се отдръпва.

— Не знам какво имаш предвид. Боли ме.

— Предпочитам да не говорим за това. — Поотпусна ръката ѝ. — Освен при по-интимни обстоятелства. Например една спокойна късна вечеря, където бихме могли да си поприказваме за старото познанство.

— Не. Знам, че ще нараня самолюбието ти, Сам, но наистина не ме интересуват нито миналото, нито настоящето или бъдещето ти.

— Тогава няма да говорим за работа. — Той залепи уста на ухото ѝ и измърмори толкова нагло предложение, че Роксана се чудеше дали трябва да се възмути, или да се разсмее. Не можа да направи каквото и било, защото една ръка я дръпна назад.

— Махни си ръцете от нея. — Лицето на Люк беше почервенияло от гняв, когато застана между Роксана и Сам. Отново беше на шестнайсет години и готов да се бие. — Никога не се опитвай да я докоснеш.

— Е, явно съм настъпил някого по мазола — отговори весело Сам, напук на прегракналия шепот на Люк. Значи наистина беше прав. Искрите, които хвърчаха по сцената, не са били само специални ефекти и магия.

— Люк. — Усещайки как погледите се обръщат към тях, Роксана пхна ръката си в неговата. Това ѝ даде възможност да забие ноктите си в дланта му. — Един прием в Белия дом не е място за скандали. — Тя мило се усмихна.

— Чувствителна и красива — кимна Сам към нея, но очите му останаха заковани върху Люк. То все още съществуваше — лепкавото чувство на ревност и омраза все още тлееше у Люк и Сам беше доволен. — Ще послушам дамата, Калахан. Това все пак е мой терен, а не твой.

— Знаеш ли колко са костите на ръката ти? — меко попита Люк, но продължи да гледа убийствено. — Ако я докоснеш отново, ще разбереш. Защото ще ги счупя всичките до една.

— Спрете. Не съм кокал, за който да се карате. — Тя с облекчение видя, че баща ѝ и Лили си пробиват път между хората. — Да свършим с това. Татко! — Ентусиазирано се обърна към Макс. — Няма да повярваш кой е тук! Сам Уайът! След толкова много време.

— Макс. — Хлъзгав като змия, Сам подаде ръка, после със свободната пое пръстите на Лили и ги целуна. — И Лили, по-красива от всякога.

— Никога няма да познаете с какво се занимава Сам сега. — Роксана продължи да бърбри като при среща със стар, скъп приятел.

Макс не беше злопаменен, но беше предпазлив.

— Значи ти се установи в политиката?

— Да, сър. И бихте могли да кажете, че го дължа на вас.

— Нима?

— Вие ме научихте на показност. — Той се засмя. Приличаше на политически плакат, демонстриращ успех и младежка енергия. — Сенатор Бушфийлд, сър. — Сам представи един спретнат оплешивяващ мъж с изморени кафяви очи и леко изкривена усмивка. — Предполагам, че се познавате със семейство Нувел?

— Да, да. — Акцентът от Тенеси прозвуча сърдечно въпреки умората на лицето на сенатора. — Много приятно представление, както вече ви казах, Нувел.

— Не ви споменах по-рано, защото исках да изненадам моите приятели, сенаторе. — Поглеждайки със задоволство към Люк, Сам сложи ръка на рамото на Макс. — Преди години прекарах няколко месеца като ученик на големия фокусник.

— Нима? — Очите на Бушфийлд светнаха от интерес.

— Точно така. — Сам се усмихна и изплете една невероятна история за объркано и безперспективно детство, в което е получил насока от един благодетелен господин и неговото семейство. — За съжаление — завърши той — никога не можах да се приспособя към сцената. Но когато напуснах семейство Нувел, вече имах своя цел. — Той се засмя и тайно прекара пръста си по гръбнака на Роксана. — Не бих стигнал там, където съм сега, без тях.

— Едно ще ви кажа. — Бушфийлд бащински потупа Сам по рамото. — За това момче няма нищо невъзможно. Пробивен е като гвоздей и хлъзгав като змиорка. — Той намигна на Макс. — Може да не е бил достатъчно добър във фокус-мокус, но със сигурност може да омайва избирателите.

— На Сам никога не му е липсвал чар — каза Макс. — Може би не му достигаше съсредоточаване.

— Сега съм на фокус. — Опита се да погледне към Люк. — Знам точно какво трябва да се направи и ще го направя.

— Този кучи син, този плазмодий те опипа цялата.

Роксана само въздъхна. Трудно беше да повярва, че и Люк чувства същото. Може би защото почти напълно беше успяла да го забрави през последните двайсет и четири часа.

— Ние танцувахме, глупчо.

— Беше се наврял във врата ти.

— Поне не ме ухапа. — Усмихна му се с превъзходство и се облегна назад. Мауз мълчаливо караше колата из предградията, правейки бавно завоите около къщата на Миранда. — Освободи си съзнанието от мръсотии, Калахан, и се върни на задачата ни.

— Искам да знам какво е намислил — измърмори Люк. — Не е на добро, че го срещнахме.

— Късметът си е късмет, момчето ми — изкоментира Макс от предната седалка. — Дали ще е добър, или лош, зависи от действията ни. — Намирайки се в добро разположение на духа, Макс съблече жилетката под смокинга и свали нагръдника, който прикриваше тънък черен пуловер.

На задната седалка Люк и Роксана също промениха външния си вид.

— Ще се държиш настрана от него.

— Я си целуни задника.

— Деца! — Макс поклати глава и се обърна към тях. — Ако не се държите както трябва, татко няма да ви заведе да търсите скрито съкровище. Трийсет и пет минути — каза на Мауз. — Нито повече, нито по-малко.

— Окей, Макс. — Той зави в улицата и обърна колата. На лицето му имаше широка щастлива усмивка. — На добър час, Рокси.

— Благодаря, Мауз. — Тя се наведе напред и го целуна, преди да слезе от колата.

Беше спокойна влажна нощ. Светлината от пълната луна беше помътняла от омарата, горещината висеше във въздуха като капак. Роксана долавяше аромата на рози, жасмин и прясно окосена трева. И на влажен тор.

Прекошиха поляната като сенки, минаха край азалиите, някои вече прецъфтели, а летните многогодишници — току-що напъпили. Някаква сянка премина покрай тях и накара Роксана да отскочи към Люк, опитвайки се да се скрие. Сърцето ѝ учестено биеше.

Беше само една котка, подгонила мишка или тръгнала да си търси партньор.

— Нервна ли си, Рокс? — Зъбите му блеснаха в тъмнината.

— Не. — Смутена, тя избърза напред, успокоявайки се от солидното потупване по бедрото на вързаната за талията ѝ кожена чантичка.

— Наоколо има гори, но в тях надали има вълци — прошепна той близо до ухото ѝ. — Може би само някое и друго диво куче.

— Гледай си работата. — Но тя неспокойно се озърташе, чакайки от тъмнината да изскочат жълти очи и зъби.

Както беше планирано, разделиха се на източния ъгъл на къщата — Люк щеше да отреже телефонния кабел, а Макс да обезвреди алармената система.

— Иска много леко докосване — инструктиреше той дъщеря си. — Човек не трябва да бърза или да бъде прекалено самоуверен. Практика. — Беше казвал това хиляди пъти по време на репетиция. — Репетирането никога не е много за един артист. Даже най-великата балерина взема уроци през целия си професионален живот.

Наблюдаваше го как разделя жичките. Изморителна за ръцете, скучна работа. Роксана държеше здраво фенерчето и следеше всяко негово движение.

— Вътре има един елемент, който задейства даден код. Възможно е много фино да се изолира оттук, отвън.

— Откъде знаеш? Кога си го правил?

Той се усмихна и я потупа по рамото, опитвайки се да не мисли за гложещата болка в ръцете.

— Вяра плюс интуиция и опит. И... тази малка светлинка горе ще изчезне. Et voilà! — прошепна той, когато червената точица угасна.

— Минаха шест минути. — Люк клекна зад тях.

— Няма да режем стъклото. — Макс продължи да дава инструкции, когато отидоха до вратата на терасата. — Армирано е, както виждате. Дори и при изключена алармена система може да ни изиграе номер. Ще ни отнеме много повече време, по-добре да отворим ключалката.

Извади комплекта отвертки, подарени му от Лъо Клерк преди трийсет години. С известна доза церемониалност ги връчи на Роксана.

— Опитай си късмета, любов моя.

— За Бога, Макс, това ще отнеме цяла вечност.

Роксана отдели един миг да изгледа страшно Люк, преди да започне работата си. Нямаше да му позволи да развали този велик за нея момент. Действаше според указанията на баща си. Търпеливо. С деликатни като на хирург ръце тя работеше върху ключалката с приближено до вратата ухо и присвити очи.

Представяше си, че е вътре в бравата и нежно освобождава затворите. Премествайки, обръщайки, маневрирайки.

Лека усмивка изви устните ѝ, когато чу щракването. С какво тържество я изпълни този звук!

— Като музика е — прошепна тя и очите на Макс се напълниха със сълзи.

— Две минути и трийсет и осем секунди. — Той погледна към Люк, натискайки копчето на часовника си. — Струва ми се, че е добра колкото тебе.

Късмета на начинаещ, помисли си Люк, но беше достатъчно умен да запази мнението за себе си. Вмъкнаха се един по един и отново се разделиха.

Изработеният от Люк план на къщата беше толкова подробен, че не се наложи да подкупват някого за копие от оригиналния. Задачата на Роксана бяха картините. Тя внимателно ги отрязва от рамките. Коро, Моне, една особено красива улична сцена от Писаро. Нави ги на рула и ги постави в раничката на гърба си, после се присъедини към Макс в дневната.

Знаеше, че не бива да го безпокои по време на работа. Пръстите му играеха по циферблата на сейфа. На Роксана ѝ заприлича на Мерлин, приготвящ магическите си отвари. Сърцето ѝ се сви.

Размениха си усмивки, когато вратата на сейфа се отвори.

— А сега бързо, скъпа моя. — Изсипваше в нейната торбичка съдържанието на облечените в кадифе кутии от дългите плоски касетки. Тя реши да ги провери — беше добре подготвена за това. Извади лупата си и под снопчето светлина от фенерчето огледа сапфирите на една брошка.

— Берлинско сини — измърмори тя. — С един разкошен...

Тогава чуха ръмженето на куче.

— О, по дяволите.

— Спокойно. — Макс успокоително постави ръката си върху нейната. — При първия признак на неприятност излизаш и право при Мауз.

Нервите ѝ бяха изопнати като струни на банджо, но предаността ѝ остана непоколебима.

— Няма да те оставя.

— Ще го направиш. — С бързи движения Макс изпразни сейфа.

Горе Люк гледаше намръщено ръмжащите померанчета. Не беше ги забравил. От следобеда, който прекара там, знаеше, че имат навика да спят в леглото на господарката си.

Затова в чантичката си носеше два кокала с месце.

Извади ги и замръзна на място, когато Миранда сънливо им се скара и се обърна на другата страна. Тогава клекна — една сянка в тъмнината — и направи знак с кокалите.

Не рискува да проговори дори когато Миранда започна леко да похърква. Но кучетата не се нуждаеха от подкана. Подушвайки закуската, те скочиха от леглото.

Доволен, Люк отмести фалшивата част от фасадата на библиотеката, която прикриваше сейфа, и започна работата си.

Малко го разсейваше присъствието на тази спяща жена в стаята. Не че не му се беше случвало да краде и близо до него да спи жена. Но не и жена, с която бе делил леглото.

Това добавя любопитен акцент, помисли си.

А знаеше, че чувствената Миранда спи гола-голеничка.

Леката сексуална възбуда, която винаги изпитваше при отварянето на ключалка, сега драматично нарасна. Когато отвори сейфа, вече беше се втвърдил като скала и едва се сдържаше да не се размее поради абсурдността на ситуацията.

Можеше да я обладае, докато е в полусън. Освен това имаше привилегията да знае какви движения предпочиташе тя.

Не се съмняваше, че Миранда ще го познае и в тъмното.

Щеше да е вълнуващо преживяване, но не му беше сега времето.

Разбира се, има си правила за благоприличие и приоритети, би казал Макс. А също: кови желязото, докато е горещо.

Всемогъщи Боже, помисли си Люк, неговото собствено желязо в момента беше така горещо, че можеше да стопи камък.

Твърде лошо, бейби, каза си, хвърляйки последен поглед към проснатата на леглото Миранда. Чудеше се дали едно бързо чукане би било за нея компенсация за изгубените бижута. Отново потисна смеха си, преди да се измъкне от стаята.

— Закъсна с две минути — изсъска Роксана от дъното на стълбището. — Точно мислех да се кача при теб. — Очите ѝ се присвиха в тъмнината. — Защо ходиш така?

Люк само изсумтя, прикривайки усмивката си, и продължи да накуцва надолу по стълбите.

— Да не си се наранил? Да не би... — млъкна, когато видя какво точно му пречи. — Исусе, ти си перверзен тип.

— Само едно здраво американско момче, Рокси.

— Болен — подхвърли тя през рамо, обхваната от неуместна ревност. — Отвратително.

— Нормално е. Боли, но е нормално.

— А, деца. — Подобно на търпелив учител Макс им даде знак. — Бихме могли да разискваме това в колата, нали?

Пресичаха поляната, а Роксана продължаваше да сипе обиди. Но постепенно вълнението от цялата вечер взе връх. Тя се намести зад Мауз усмихната и го целуна още докато той изкарваше колата от алеята. Целуна и Макс и тъй като беше обзета от великодушие или по-скоро искаше да си отмъсти, се обърна и силно притисна устните си към устните на Люк.

— О, Господи.

— Надявам се да страдаш. — Облягайки се назад, тя прегърна чантичката, пълна с бижута. — Окей, татко. А какво ще изпълним на бис?

16.

Роксана неспокойно сновеше от обшития с мъниста абажур до рамката за картина, от кристалната пръчица до обсипаната с камъни кутийка в магазина на мадам Д'Амур. В избелелите си дънки и твърде широката тениска с образите на нюорлианските светци, тя приличаше точно на онова, което беше — току-що завършило колежа момиче, очакващо да започне истинският живот.

Мадам внимателно отброи рестото на клиента си. След трийсет години в търговията тя продължаваше да отбягва такива модерни нововъведения като автоматичната каса. Старата ръчно изрисувана кутия за пури под тезгяха ѝ вършеше добра работа.

— Всичко хубаво — каза тя, кимвайки с глава, когато клиентът напусна магазина с препарирани папагал в ръка. Туристите купуват какво ли не, помисли си.

— И така, *pichonette*^[1], сигурно идваш да ми покажеш дипломата си от колежа?

— Не, мисля, че Макс я е дал да я сложат в бронзова рамка. — Тя се засмя, обръщайки в ръцете си една порцеланова чаша с нащърбено златно ръбче. — Не мислиш ли, че можех да измисля лекарство против рака за четирите години, които изгубих в „Гулейн“?

— Да завършиш пета по успех в курса не е толкова дребна работа.

Роксана пренебрежително сви рамене. Беше неспокойна, о, толкова неспокойна и не можеше да си обясни защо е така.

— Имам добра памет за подробности. Трябваше само да я използвам.

— И това те тревожи?

— Не. — Роксана върна чашката на мястото ѝ и пое дълбоко въздух. — Тревожа се за баща си. — Беше облекчение да го каже на глас. — Ръцете му вече не са същите.

Това беше нещо, за което не можеше да говори с никого, дори с Лили. Всички знаеха, че артритът постепенно побеждава Макс, подува кокалчетата му и сковават пръстите. Лекарци, лекарства,

масажи. Роксана знаеше, че болката е нищо пред страха му, че постепенно загубва най-скъпото в живота си — магията.

— Дори Макс не може да избяга от времето.

— Знам. Разбирам. Просто не мога да го приема. Това го потиска, мадам. Изпада в мрачно настроение, прекарва твърде дълго сам в кабинета си над изследванията за философския камък. И се влоши, откакто Люк се премести миналата година.

В гласа ѝ прозвуча горчивина и мадам вдигна едната си вежда.

— Когато момчето стане мъж, се нуждае от свой дом, Роксана.

— Просто искаше да си води жени.

Устните на мадам се извиха.

— Това е достатъчна причина. Но той е съвсем наблизо. В квартала. Нали продължава да работи с Макс?

— Да, да. — Роксана махна с ръка, за да смени темата. — Не исках да отклонявам въпроса. Баща ми, за него се тревожа. Откакто го облада този проклет камък, не мога да разговарям с него както преди.

— Камък? Какъв е този камък?

Роксана обиколи тезгяха. Взе картите за гадаене тарок, които мадам беше оставила там, и започна да ги размесва.

— Философският камък. Това е мит, мадам, илюзия. Според легендата този камък може да превърне всичко, до което се докосне, в злато. И... — тя погледна многозначително — връща младостта на възрастните. Здравето на болните.

— И ти не вярваш в тези неща? Ти, която винаги си живяла с магията?

— Знам механизма на илюзията. — Роксана сече картите и започна да нарежда Келтски кръст. — Пот и тренировки, прецизиране на времето и никаква грешка в движенията. Емоцията и драмата. Вярвам в изкуството на илюзията, мадам, но не и в магически камъни. Не в свръхестествени неща.

— Да, виждам. — Мадам отново повдигна вежда. — И все пак търсиш отговор на проблемите си тук. — Погледна към картите.

— Хм? — Хваната, че тълкува разположението им, Роксана се намръщи. После се изчерви. — Просто да ми минава времето. — Посегна да събере картите, но мадам задържа ръката ѝ.

— Жалко ще е да развалиш гадаенето. — Наведе се напред. — Момичето е готово да стане жена. Предстои ти пътешествие не само в

буквалния смисъл на думата.

Роксана се усмихна. Не успя да се сдържи.

— Ще пътуваме по море. На север. По морския път Сейнт Лорънс. Разбира се, ще даваме представления, Макс гледа на това като на работна ваканция.

— Подготви се за промени. — Мадам потупа Кръга на щастието. — Реализация на една мечта, ако си умна. И изгубването ѝ. Някой от миналото. И мъка. Време за възстановяване.

— А картата на смъртта? — Роксана се учуди, че настръхна, когато погледна към захиления скелет.

— Смъртта преследва живота от първия дъх. — Жената леко почука картата. — Много си млада да чуеш шепота ѝ в ухото си. Но тази смърт тук не означава смърт. Тръгвай на това пътешествие, *richonette*, и се учи.

Люк беше напълно готов. Най-добре беше да се махне от града, не можеше да измисли нищо друго. Последният превод на пари за Коб, адресиран и запечатан, лежеше на масата за кафе.

През изминалите години исканията му за пари бяха редовни като изплащане на ипотека. Две хиляди тук, четири хиляди там, достигаха средно около петдесет хиляди на година.

За Люк парите нямаха значение. Имаше много. Но все още трябваше да се бори с отвратителното повдигане, което предизвикваше у него обикновената картичка, когато се появише в пощенската му кутия.

На нея беше написано 2 Б. Или когато на Коб не му беше провървяло — 5 Б. И номерът на пощенската кутия. Нищо повече.

Люк имаше цели четири години да преоцени силата на Коб. Този мъж беше много по-хитър, отколкото си мислеше. Един глупак би се хвърлил на голяма сума и скоро би пресушил кладенеца. Но Коб, добрият стар бияч с каиш, знаеше предимствата на едно постоянно кранче.

Така че Люк беше абсолютно решен да се махне. От картичките, от нервното пролазване по врата му, като ги видеше, от тревогите за Макс, който беше все по-обсебен от фикс идеята за несъществуващия магически камък.

На парахода ще са достатъчно заангажирани с представления, с посещения на пристанищни градове и с хубавата задача, която бяха подготвили за Манхатън.

Люк си представяше как през свободното си време се изтяга край басейна със слушалки на ушите или как е забил нос в някоя хубава книга, докато младичка сервитьорка му носи студена бира.

Общо взето, животът беше хубав. Имаше малко повече от два милиона в швейцарски банки, още толкова в различни акции и ценни книжа на паричния пазар в Щатите, както и няколко скромни инвестиции в недвижими имоти. В гардероба му висяха костюми от „Севил Роу“ и „Армани“, въпреки че все още предпочиташе дока на „Левис“. Може би се чувстваше по-удобно в маратонки, но на рафтовете в шкафа му имаше обувки „Гучи“ и цял набор ботуши от „Джон Лоб“. Караше последен модел кола и пилотираше сам своята „Чесна“. Пушеше вносни пури, пиеше френско шампанско и имаше слабост към италианките.

Общо взето, смяташе той, гладуващото джебчийче се беше превърнало в забележителен космополит.

Какво му пречеше да поддържа този благоприятен статут? Едно изнудвачество и едно постоянно тормозещо го желание.

Роксана.

Но Макс го беше научил никога да не мисли за цената, освен ако тя не е гордостта.

Люк взе чашата с кафе и излезе на терасата да погледа движението по площад „Джексън“. Имаше момичета в хубави летни рокли, бебета в колички, мъже с камери. Забеляза три негърчета да танцуват степ. Краката им се движеха с бясна скорост. Дори от разстояние се чуваше веселото тракане на обувките им по цимента. Бяха привлекли тълпа и това му достави удоволствие.

Жената, която беше чул в първото утро след пристигането си в Ню Орлеанс, вече не пееше в квартала. Липсваше му гласът ѝ. Беше му приятно, че картонените кутии на уличните изпълнители се пълнят с монети.

Без Макс, мислеше си той, без Макс и Лили би правил много по-лоши неща от това да танцува за дребни пари.

Лицето му помръкна. Знаеше защо Макс все по-често прехвърля номерата с ловкост на ръцете на него и на Роксана. Мислеше си, че

дори разбира защо отделя толкова много време — а по-рано го посвещаваше на подготовката за представление, на този проклет философски камък. Разбираше и го болеше от това.

Макс остаряваше пред очите му.

Почука се и той с нежелание се обърна и откъсна поглед от уличната сцена.

— Лили! — Люк се наведе да я целуне и вдъхна познатия му до болка чудесен „Шанел“, преди да поеме от ръцете ѝ многото торби и кутии.

— Пазарувах. — Тя се засмя и подреди бухналите си руси коси. — Личи си, нали. Но изпитах желание да се отбия. Надявам се, че всичко е окей?

— Винаги е окей. — Той натрупа покупките на един тапициран стол до масата. — Да не си решила да зарежеш Макс и да се преместиш при мен?

Тя отново се засмя с онзи бълбукащ като звук от шампанско смях, който Люк обичаше. Макар и надхвърлила четирийсетте, беше останала така свежа и красива, както я беше видял за пръв път на сцената. За да се поддържа тази илюзия, трябваше малко повече женска магия, но Лили я притежаваше в изобилие.

— Ако го направя, то ще е, за да попреча на твоите дамички, които имат навика да те навестяват.

— Ще се откажа от всички заради една истинска жена.

Този път Лили не се засмя, но в очите ѝ просветна закачливо пламъче.

— О, сигурна съм, че ще го направиш, сладък. Остарях да чакам да направиш тази крачка. Но — продължи тя, преди Люк да успее да отговори, — не съм дошла да дискутирам любовните ти истории, колкото и да е интересно.

Той се засмя.

— Ще ме накараш да се изчервя.

— Подходящ случай. — Беше горда с него, толкова горда, че сърцето ѝ преливаше. Висок, стегнат и изключително красив. И нещо по-важно — у него имаше доброта, възпитана от самата нея. — Минах да видя дали нямаш нужда от помощ за опаковането на багажа. Или ако ти трябва нещо, да ти го купя, докато пазарувам. Чорапи, бельо?

Той не можа да се сдържи. Остави кафето, пое лицето ѝ с двете си ръце и я целуна отново.

— Обичам те, Лили.

Тя разцъфна от удоволствие.

— И аз те обичам. Знам колко мразят мъжете да си подреждат багажа. И да пазаруват разни необходими дреболии.

— Имам достатъчно.

— Имаш ли скъсани чорапи или разтеглени ластици?

Със сериозно изражение той вдигна ръка за клетва.

— Кълна се в Бога, че не съм сложил в багажа си нито един чифт, от който бих се срамувал при произшествие.

Тя изпуфка, но очите ѝ останаха засмени.

— Будалкаш се с мен.

— Да. Какво ще кажеш за малко кафе.

— Бих предпочела нещо студено, ако имаш.

— Лимонов сок? — Той тръгна към кухнята. — Трябва да съм имал предчувствие, че ще дойдеш, когато сутринта изстисках проклетите лимони.

— Направил си прясна лимонада? Самичък? — Беше толкова горда с него, както ако беше получил Нобелова награда.

Люк извади светлозелена кана и стъклена чаша в същия цвят. Кухнята му беше малка и спретната, със старомодна газова печка и малък заоблен хладилник. За Лили най-сладкото в нея бяха различните билки, наредени в саксийки по перваза на прозореца.

— Знам, че се справяш. — Само малко я болеше, че можеше и без нея. — Винаги си се справял с всичко, което си наумиш. — Пое подадената чаша и разклати леда, връщайки се в дневната. — Имаш толкова добър вкус.

Той повдигна вежда, като я наблюдаваше как с удоволствие прокарва пръст по извивката на дивана, една антикварна вещ.

— Придобих го чрез осмоза.

— От Макс, знам. А аз имам ужасен вкус. Евтин.

— Всичко, което имам, дължа на вас двамата. — Поемайки ръката ѝ, той я накара да седне до него на диванчето. — Лили, защо е всичко това?

— Как защо? Нали ти казах. Просто минавах и се отбих.

— В очите ти има безпокойство.

— В очите на коя жена няма? — Но избегна да срещне погледа му.

Люк потърка бузата ѝ с кокалчетата на ръката си. Беше мека като на бебе.

— Позволи ми да ти помогна.

Това беше достатъчно да срине крехката стена, която беше успяла да изгради, преди да почука. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Той пое чашата от ръката ѝ, остави я на масата и я прегърна.

— Знам, че съм глупава, глупава съм, но повече не мога.

— Всичко е наред. — Целуна я по косата, по челото и зачака.

— Мисля, че Макс вече не ме обича.

— Какво? — Имаше намерение да ѝ съчувства, да я утеши, да я подкрепи. Но като чу това, се дръпна назад и се разсмя. — Ама че глупост! О, Господи! — Тя потъна в безпомощни хълцания. — Недей, Лили. Хайде, недей. — Женските сълзи винаги го правеха безпомощен. — Съжалявам, че се изсмях. Какво те кара да си мислиш такова нещо?

— Той... той... — изхлипа Лили на рамото му.

Смени тактиката, помисли си Люк и я погали по гърба.

— Окей, окей, бейби, не се тревожи. Отивам веднага и ще го набия.

Това я накара да се засмее през сълзи. Не се срамуваше от смеха си. Беше се научила да не се срамува от нищо, което я караше да се чувства добре.

— Просто толкова много го обичам, ти знаеш. Той е най-хубавото нещо в живота ми. Дори не знаеш какво беше, преди да го срещна.

— Не. — Той слушаше сериозно, бузата му беше опряна в косите ѝ. — Не знам.

— Бяхме толкова бедни. Но всичко беше наред, защото имах майка. Дори след като татко умря, успяваше да се справи. Винаги оставяше по нещо настрана за кино или за сладолед. Тогава не знаех, научих го по-късно, че понякога е вземала пари от мъже. Но тя не беше проститутка. — Вдигна разплаканото си лице. — Било е само начин да изхрани децата си.

— Значи можеш да се гордееш с нея.

Никоя майка, зарадва се Лили, не е имала по-мъдър син.

— Аз бях омъжена преди. Само Макс знае, никой друг.

— И никой няма да научи, щом така искаш.

— Беше грешка, ужасна грешка. Бях само на седемнайсет години, а той изглеждаше така добре. — Тя се усмихна, знаеше колко глупаво звучи това. — Забременях, затова се оженихме. На него обаче не му хареса да бъде беден, нито пък да има жена, която сутрин повръща. И ме биеше.

Тя усети как Люк се напряга. Почувства срам и побърза да продължи.

— Не престана да се държи грубо и аз му казах, че го напускам, защото майка ми ме е отгледала за нещо по-добро, а не да бъда само инструмент за задоволяване на мъжките му страсти. Отговори ми, че майка ми е проститутка и аз също съм такава. Тогава ме би жестоко и изгубих бебето. — Тя потрепери от спомена. — Това ме увреди така, че повече не можех да имам дете.

— Съжалявам.

Безпомощен съм, помисли си Люк, напълно безпомощен.

— Казвам ти го, за да знаеш откъде идвам. По това време майка ми умря. Струва ми се, че мисълта за това, колко упорито бе работила, за да живее добре, ми даде сили. И въпреки че той се върна и каза, че съжалява и никога вече няма да ми посегне, аз го напуснах и започнах работа на един панаир. Работех в павилионите, предсказвах бъдещето. Така срещнах Макс. Беше вече фокусник. Той и Роксана. Обикнах ги и двамата така внезапно, че сърцето ми щеше да се пръсне. Беше изгубил съпругата си, а заедно с нея и част от себе си. Искях го и постъпих като всяка умна жена на мое място — прельстих го.

Люк я държеше в прегръдките си.

— Предполагам, че той се е хвърлил да се отбранява?

Това отново я разсмя. После въздъхна.

— Можеше да си вземе това, което му дадох, и да ме остави. Но не го направи. Прибра ме. Отнасяше се с мен като с дама. Показа ми какви трябва да бъдат отношенията между мъж и жена. Направи ме част от семейството си. И преди всичко обичаше мен — самата мен, разбираш ме, нали?

— Да, разбирам те. Но мисля, че всичко това е било взаимно. Ти също си давала много от себе си.

— Винаги съм се опитвала, Люк. Обичам го почти от двайсет години. Просто не бих понесла да го загубя.

— Защо мислиш, че можеш да го загубиш? Той е луд по теб. Начинът, по който вие двамата се отнасяте един към друг, винаги ме е правил щастлив.

— Той се отдръпва. — Тя пое въздух, за да укрепне гласът ѝ. — О, все още е мил с мен, когато се сети, че съм наоколо. Макс никога не би наранил съзнателно мен или когото и да е. Но часове наред прекарва сам, рови се из книги, записки и списания. Този проклет камък. — Тя смръкна и извади от джоба си дантелена кърпичка. — В началото ми се видя нещо интересно. Искам да кажа, представи си, че наистина има такъв камък? Но той е погълнат до такава степен, че едва ли има място за нещо друго. Започна и да забравя. — Долната ѝ устна потрепери и тя преплете пръсти. — Дребни неща. Например срещи или часа за хранене. Миналата седмица едва не закъсняхме за представление, защото въобще беше забравил за него. Знам, тревожи се, че не може да работи достатъчно ловко с ръцете си, но това се отразява и на... — тя проточи думите, за да намери по-деликатна форма да се изрази. — Искам да кажа, че Макс винаги е бил силен сексуално. Но напоследък ние почти не... разбираш ли?

Люк разбираше, но от все сърце не му се искаше да разбира.

— Е, да, да...

— Нямам предвид единствено самия акт. А романтиката. През нощта вече не се обръща към мен да улови ръката ми, да ме погледне по онзи негов начин. — Нова сълза избликна и се търкулна по бузата ѝ.

— Съзнанието му е твърде ангажирано, Лили. Това е всичко. Целият този товар да подготви специално предаване за телевизията, да напише нова книга, да пътува из Европа. И другите ни акции. Макс винаги поема върху себе си най-голямата част от планирането и осъществяването им.

Нямаше да ѝ каже, че при последната им акция го намери пред отворения сейф като в транс. И че му трябваха пет минути, за да дойде на себе си и да си спомни къде се намира и какво прави.

— Знаеш ли какво мисля — продължи Люк, поемайки безполезната кърпичка от ръката на Лили и избърсвайки сълзите ѝ. — Мисля, че и ти си в стрес, както и Макс — Рокси завърши колежа, подготовката за лятното пътешествие. И аз... Почакай! — Той грабна ръката ѝ и я обърна с дланта нагоре. — Виждам едно дълго пътуване

по море. — Лили се засмя гърлено. — Лунни ноци, солен морски въздух. Романтика. — Той ѝ намигна. — И страхотен секс.

— Не можеш да гледаш на ръка.

— Ти ме научи, нали? — Люк целуна дланта ѝ, после преплете пръсти с нейните. — Ти си най-красивата жена, която някога съм познавал. И Макс те обича почти толкова, колкото и аз. Ей, ей, не почвай пак да цивриш, моля те.

— Окей. — Тя замига, ядосана на сълзите си. — Окей.

— Искам да ми повярваш, че всичко ще бъде наред. Ще се откъснем за малко оттук, ще си отдъхнем, ще прием шампанско на палубата.

— Може би той просто има нужда от почивка. — Раменете ѝ леко се повдигнаха от последната въздишка. — Нямах намерение да ти досаждам, Люк, наистина не исках. Но съм ужасно доволна, че беше тук.

— Аз също. И ми досаждай винаги, когато пожелаеш.

— Свърших. — Тя се изправи. — Наистина ли нямаш нужда от помощ за багажа?

— Вече е готов. Изгарям от нетърпение да тръгнем на това пътуване утре сутринта.

— И аз. — Тя вдигна чашата да сръбне от лимоната и да намокри пресъхналото си гърло. — Но още не съм опаковала нищо. Роксана прибра и спретна всичко само в два куфара. Не знам как го прави.

— Хлапето е маниак в организацията още от осемгодишно.

— Хм. — Лили отново спря и се загледа в Люк. — Тя вече не е на осем. И почакай само да я видиш с вечерната рокля, която си купи за капитанския бал.

Люк само сви рамене и седна.

— А ти? Нещо секси в тези торби? — Люк знаеше колко много Лили обича да показва покупките си и продължи играта. — Ще ми покажеш ли?

— Може би. — Тя примигна с изкуствените си още влажни мигли и се обърна да върне чашата на масата. Погледът ѝ се спря на писмото. И замръзна. — Коб. — Прозвуча нервна нотка. — Защо му пишеш?

— Не му пиша. — Проклинайки се вътрешно, той сграбчи плика и го пхна в джоба си. — Няма нищо.

— Не ме лъжи. — Гласът ѝ изведнъж стана остър като стъкло. — Никога недей да ме лъжеш.

— Не те лъжа. Казах ти — не му пиша.

— Тогава какво има в плика?

Той пребледня и се скова.

— Това не те засяга.

За миг тя остана безмълвна, но десетки чувства преминаха по лицето ѝ.

— Всичко, свързано с теб, ме засяга — каза Лили спокойно и се изправи. — Или поне така мислех. Може би е по-добре да си вървя.

— Недей. — Той отново жестоко изпсува наум и сложи ръката си върху нейната. — По дяволите, Лили, не ме гледай така. Справям се с това по единствения възможен начин. Остави го на мен.

— Разбира се. — Тя умееше — както много малко жени — да се съгласи напълно и в същото време коленете на мъжа да се подкосят. — Ще бъдеш у нас в осем, нали? Не бих искала да изпуснем полета.

— По дяволите, аз му плащам, разбра ли? Пращам му от време на време пари и той ме оставя на мира. — Очите му бълваха гневни пламъци. — Оставя всички ни на мира.

Лили кимна и отново седна.

— Той те изнудва, нали?

— Това е много учтиво споразумение. Безкръвно. — Вбесен от себе си, Люк отиде до прозореца. — Мога да си позволя да бъда любезен.

— Защо?

Той само поклати глава. Не само с нея, с никой няма да говори за това. Нито за миналото, нито за кошмарите, в които изпадаше за ден-два, след като намереше в пощенската си кутия празната картичка.

— Докато продължаваш да му плащаш, никога няма да се махне. — Лили говореше спокойно, застанала точно зад него. Постави нежно ръка на гърба му. — Така никога няма да те остави на мира.

— Може би, но той знае нещо, от което толкова се срамувам, че съм готов да му плащам, за да мълчи. — Танцуващите негърчета се бяха преместили на ново място за нова публика. В парка прехвърчаха гълъби. — Способен е на инсинуации, може така да преплете истината

и лъжата, че животът ми да стане ад. Този илюзорен мир всеки път ми струва няколко хиляди долара, но си струва все пак.

— Не знаеш ли, че той вече не може да те нарани?

— Не. — Тогава Люк се обърна. На лицето му беше изписано терзание. — Не знам. И дори по-лошо. Не знам и още кого би могъл да нарани. Няма да рискувам, Лили. Дори само заради теб.

— Не бих поискала това. Само ще те помоля да ми имаш доверие и да идваш при мен винаги когато пожелаеш. Винаги. — Изправи се на пръсти, за да го целуне по бузата. — Знам, че съм глупава, лекомислена...

— Стига.

Тя само се засмя.

— Сладък, знам точно каква съм. И не съжалявам, че съм такава. Една жена на средна възраст, която носи прекалено силен грим и ще умре, преди да позволи на първия бял косъм да се появи. Но винаги съм вярна на тези, които обичам. Обичам те от много години. Изпрати този чек, щом чувстваш, че е нужно. И ако той ти поиска повече, отколкото можеш да отделиш, ела при мен. Имам пари настрана.

— Благодаря ти. — Той прочисти гърлото си. — Не изстиска толкова много.

— Има още нещо, което бих искала да помниш. Не се срамувай от нищо, което си направил или което би направил. — Тя се обърна и започна да събира пакетите. — По-добре е да се прибирам. Опаковането ще ми отнеме половината нощ. Тя притисна бузите си с ръце. — Първо трябва да си оправя лицето. Не мога да изляза с размазан грим. — Лили се запъти към банята с тоалетна чантичка в ръка. — О, Люк, защо не дойдеш да спиш у дома в старата си стая. Може би така ще се приготвим по-лесно за път утре сутринта.

— Може — развесели се той и пхна ръце в джобовете. Сигурно ще се почувства по-добре, ако се върне вкъщи, макар и само за една нощ. — Почакай да си взема чантите — извика през вратата. — Ще те закарам с колата, стилно.

[1] мъничка (фр.). — Б.пр. ↑

17.

Условията за живот на изпълнителите в програмата на парахода „Янки принсес“ не бяха така луксозни, както Роксана се надяваше. Поради специалния им статут на гостуващи звезди им дадоха външни каюти малко над нивото на водата.

Кабината с две легла беше малка, но и без друго нямаше да ѝ се наложи да я споделя с някого през следващите шест седмици. Вярна на практичната си натура, тя се отдръпна от прозорчето на каютата и се залови с разопаковането на двата куфара. По навик спретнато сгъна всичко и го прибра в шкафовете и миниатюрното гардеробче. Но не ѝ липсваше и романтичност, затова бързаше да бъде на палубата, когато корабната сирена даде сигнал за тръгване.

Грижливо подреди старинните шишенца и бурканчета с парфюми и лосиони. Беше адски трудно да ги опакова така, че да не се счупят. Наистина, беше по-разумно да вземе пластмасови. Но сега, като се любуваше на чудната хармония от цветове и форми, се усмихна от удоволствие.

Отново се огледа, доволна, че косите ѝ вече бяха до раменете, след като преди две години прибързано ги беше отрязала до брадичката. Сушенето и разресването им ѝ отнемаха много време, но тя беше достатъчно суетна, за да не го смята за изгубено.

Доволна, че в предавателя беше включен и канал за класическа музика, Роксана посегна към макиажа си. Малко по-силен бронзов оттенък на клепачите, една идея повече руж на бузите. Това не е точно суета, убеждаваше се сама. Едно от задълженията на семейство Нувел на парахода беше да се смесят с пътниците и да ги забавляват с компанията си, а това изискваше и представителен външен вид.

Това беше малката цена за шестседмичното пътешествие на елегантния плуващ хотел.

Роксана грабна голямата си платнена чанта и тръгна нагоре към палубата. Някои от пътниците вече се лутаха из коридорите да търсят каютите си или да разглеждат.

Пред вратите на кабините бяха стоварени купища багаж. Сърцето на Роксана радостно трепна при мисълта колко неща могат да се откраднат. Жалко, наистина, че толкова лесно можеш да щипнеш това-онова. Като да береш маргарити, забавляваше се тя наум, докато се усмихваше на един мъж с кръгло шкембе и бейзболна шапка, който минаваше на сантиметри от нея.

Ще има време за игри и забавления, помисли си. Шест дълги седмици. Но този следобед беше в отпуск. На върха на стълбата зави, мина през салона „Лидо“ и излезе на палубата, където ентузиазирани туристи сръбваха от поднесеното им безплатно питие, гледаха видео или просто стояха облеgnати на перилата, за да махнат за сбогом на изрязания на небосклона силует на Манхатън. Тя взе чаша с някакво розово питие от подноса на един келнер. Отпи от прекалено сладкия ликьор и огледа спътниците си.

От пръв поглед прецени средната им възраст на около шейсет и пет. Имаше няколко семейства с деца, тук-там младоженци в меден месец, но повечето бяха възрастни хора — сами или на двойки, и някой тръгнал на лов застаряваш паркетен кавалер.

— Може би трябва да го кръстим „Корабът на старците“ — думите на внезапно появилия се Люк прозвучаха така близо до ухото ѝ, че тя едва не разплиска пиетието си.

— Мисля, че е приятно.

— Не съм казал обратното... — Въпреки заядливия ѝ тон той протегна ръка и я прегърна през рамо. Беше решил, че щом ще живеят толкова близо през следващите шест седмици, трябва да се опитат да бъдат любезни един към друг. — Виж това конте.

Люк беше предпочел бутилка бира и с нея посочи един елегантен среброкос джентълмен с двуредно моряшко сако и трептящи от белота панталони. Около него вече се беше събрала тълпа възрастни обожателки.

— Чаровния Джо.

— От чаровниците от Палм Бийч — каза Роксана развеселена. — На какво искаш да се обзаложим, че играе долнопробно ча-ча?

— Може би и румба. — А там... — той посочи отново, този път само с извиване на веждата. До парапета откъм пристанището стоеше една огромна разчорлена блондинка в шокиращ розов гащеризон. На врата ѝ висяха камера и бинокъл и вдигаше ту едното, ту другото, като

междувременно набързо сръбваше от коктейла си. — Екскурзиантката Сали.

— Снобка.

Той се захили.

— Хайде, сега ти избери някой.

Тя огледа палубата и прокара език по долната си устна.

— Мммм. Него ще взема. Том Страхотния.

Люк изгледа корабния офицер — загорял, рус, великолепен в бялата си униформа. Настроението му изведнъж помръкна.

— Ако си падаш по такъв тип.

— Падам си. — Тя въздъхна пресилено дълбоко. — О, как си падам. Виж Мауз. — Роксана енергично размаха ръце да привлече вниманието му. — Как е, Мауз?

— Чудесно. — Едрото му бледо лице беше поруменяло от удоволствие. Мускулите му изпъкваха под ръкавите на ризата на цветя, която Лили му беше избрала. — Пуснаха ме долу в машинното. Трябваше да прегледам съоръженията за представлението, но те казаха, че по-късно може да се кача на мостика и навсякъде.

— Има ли жени там долу? — попита Люк.

— В машинното? — Мауз се захили и се размърда. — Неее. Само картинки по стените.

— Дръж се за мен, приятелю. Ще ти намеря истински.

— Я го остави на мира, ходещ хормон такъв. — За да защити Мауз, Роксана пъкна ръката си под неговата. — Слушай. — Тя леко се притисна, когато корабната сирена изсвири два пъти. — Отплаваме.

— Една палуба по-нагоре — каза Люк, когато момичето се заоглежда.

Тя вдигна поглед нагоре и ги видя. Лили — с празнично развяна синя рокля, Макс — зашеметяващ с бялото си сако и тъмносините панталони, и Льо Клерк, който се носеше като сянка зад тях.

— Той ще е окей. — Люк пое ръката ѝ в своята и преплете пръсти с нейните.

— Разбира се. — Роксана отхвърли зрънцето съмнение.

— Да се качим горе. Искам да направя снимки.

* * *

Това нямаше да е разходка по море. Първото събрание на бордовия екипаж напълно опроверга очакванията им за едно безплатно пътуване. Като приветствие за пасажерите още същата вечер Нувел трябваше да дадат кратко представление заедно със съкратени изпълнения на другите артисти — френска певица, комедиант, който жонглираше между монолозите си, и шестчленната група „Моонглейдърс“, която пееше и танцуваше.

Освен представленията от тях се искаше да помагат във всекидневните дейности: от бингото до екскурзиите по брега. Когато се разбра, че Роксана говори свободно френски, моментално беше привлечена да помага на двете преводачки.

Имаше и задължителен правилник. Да са приятелски разположени към пътниците. Интимните отношения бяха забранени. Не беше позволено да приемат бакшиши, нито да се напиват. Можеха да се хранят едва след като всички пътници са приключили. И в случай на беда заедно с членовете на екипажа последни можеха да се качат на спасителните лодки. Чуха се роптания от временните членове на екипажа, когато бяха раздадени седмичните задължения. Ръководителят на пътуването Джек, млад ветеран с десетгодишна практика на екскурзионни кораби, се намеси ефикасно.

— Ако ви е нужно нещо, просто поискайте. И не се вълнувайте от такива дреболии. Повечето от допълнителните ви задължения към пътниците са просто едно удоволствие.

— Така си приказва. — Стройната руса блондинка на име Дори многозначително се усмихна на Люк. — Обадете ми се, ако се нуждаете от помощ при приспособяването. — Тя се усмихна и на Роксана, за да я включи в поканата. — В три и половина ще направим репетиция в киносалона. Той е на палубата за разходки.

— Първото представление е в осем — приключи Джек. — Използвайте времето да се запознаете с парахода.

Дадоха на Роксана тъмночервена тениска „Янки принсес“, картонче с името ѝ и я потупаха по гърба за късмет. Тя обиколи кораба, репетира, после пак обиколи. Усмихваше се, отговаряше на въпросите и пожелаваше на гостите приятно пътуване.

Чак надвечер успя да свие от бюфета една ябълка и няколко парченца сирене, останали от закуската, и се вмъкна с тях в гримьорната, която беше едновременно и склад. Тук щяха да се преоблекат с Лили за първото представление.

— Толкова са много — каза Роксана, отхапвайки парче „Макинтош“. — И всички искат да знаят.

— Много са мили и приятелски настроени. — Лили едва не се удари в една картонена затворническа клетка, докато се намъкваше в костюма си. — Срещнах толкова хора от къде ли не. Наистина, като че ли отново сме на път.

— Значи на Макс му харесва?

— Страшно. Вече обикна парахода.

Роксана се зарадва, въпреки че вече притискаше стомаха си заради клатушкането.

— Мислиш ли, че това ще продължи?

— Кое, сладка?

— Клатенето. — Тя въздъхна и остави ябълката, за да вземе костюма си.

— На кораба? Човек се чувства като в люлка, нали? Приятно и успокояващо.

— Да. Точно така. — Момичето мъчително преглътна.

Успя да изкара първото представление, преди „успокояващата люлка“ да я накара да изтича в каютата си. Едва беше спряла да повръща, когато Люк показа главата си през вратата.

— Заклучих — каза тя с цялото достойнство, което успя да събере, сядайки на земята.

— Знаем. Отне ми трийсет секунди да я отворя.

— Имах намерение... Фактът, че бях заключила, означаваше, че искам да бъда сама.

— Аха. — Той мокреше една кърпа със студена вода. Помогна ѝ да стане и я заведе до леглото. — Седни. Сложи това на врата си отзад.

Люк сам постави кърпата и от Роксана се изтръгна дълбока въздишка на благодарност.

— Как разбра, че ми е лошо?

Той прокара ръка по блестящата рокля, обшита със смарагдови пайети.

— Лицето ти имаше цвета на костюма. Самата смърт.

— Сега съм окей. — Или се надяваше, че е. — Ще свикна. — Вдигна очи към него, беше отчаяна. — Мислиш ли?

— Разбира се, че ще свикнеш. — Рядко се случваше Роксана Нувел да е уязвима, толкова рядко, че той едва сдържа порива си да я привлече към себе си и да прогони всичко лошо. — Вземи две от тези. — Подаде ѝ хапчета.

— Предполагам, че не е морфин.

— Съжалявам. Просто драмамин. Изпий ги с две глътки от този джинджър ейл и ще ти мине. — Компетентен като милосърдна сестра, той обърна кърпата откъм хладната страна. — Ако това не ти помогне, корабният лекар ще се погрижи.

— Глупости. — Повече ядосана, отколкото засрамена, та сръбна още малко джинджър ейл, като се молеше да не го повърне. — Возех се на всички люлки на панаира и нищо ми нямаше. А само една вечер на кораба ме свърши.

— Ще мине. — Тъй като лицето ѝ възвърна нормалния си цвят, той реши, че вече ѝ минава. — Ако се чувстваш неразположена, можем да покрием номера ти с нещо друго за второто представление.

— Никакви такива. — Тя се изправи с надеждата, че краката ѝ ще я държат и че няма да ѝ се повдигне. — Една Нувел никога не пропуска номера си. Дай ми само минутка. — Отиде в банята да изплакне устата си и да провери грима си. — Мисля, че ти дължа един жест — каза му, след като излезе.

— Бейби, дължиш ми много повече. Готова ли си?

— Разбира се, че съм готова. Люк, не е нужно да разказваме за това, нали?

Той повдигна вежди.

— Да разказваме за какво?

— Окей. — Усмихна му се. — Вече ти дължа два жеста.

Морската болест не се повтори през следващите един-два дена и Роксана реши, че клатушкането просто е било капката, която преля чашата — целият този стрес, ликьорът на гладен стомах и нервите. Не ѝ беше особено приятно да си го признае, защото накърняваше самоувереността ѝ, че може да се справи с всичко, което се изпречи на

пътя ѝ. Дните ѝ обаче бяха твърде заети, за да има време да разсъждава върху това.

Джек беше прав, реши тя. По-голямата част от работата им беше просто забавление. Доставяше ѝ удоволствие да е сред пасажерите, игрите и различните развлечения през целия ден също бяха приятни. Изглежда, че цялото ѝ семейство добре се вписваше в атмосферата. Макс и Лили участваха в журито на състезанията по танци, Мауз прекарваше повечето си свободно време в машинното отделение и около каютите на екипажа, а Льо Клерк си намери трио любители на покера.

Неосъзнатият стрес, с който се беше качила на борда, започна да се разсейва с всеки изминал ден. Щеше напълно да изчезне, ако веднъж не се беше обърнала към стълбата на палуба „Лагуна“, където видя Макс да стои като напълно изгубен.

— Татко? — Той не отговори, затова тя още се приближи и докосна ръката му. — Татко?

Макс леко се раздвижи, в очите му се четеше паника. Кръвта замръзна в жилите ѝ. Видя в очите му нещо повече от паника, видя пълно объркване. Той не я позна. Взираше се в лицето ѝ, без да я познае.

— Татко — каза отново, едва прикривайки треперенето на гласа си. — Добре ли си?

Той примигна и мускулът на челюстта му нервно заигра. Подобно на бавно вдигащ се облак объркването изчезна от очите му и в тях просветна гняв.

— Разбира се, че съм добре. Защо да не съм?

— Е, помислих, че ти... — Опита се да се усмихне. — Мисля, че си тръгнал обратно. И на мен ми се случва.

— Знам много добре къде отивам. — Макс почувства пулса си отзад на врата. Дори го чуваше. Но той наистина не знаеше, за един миг беше забравил къде се намира и какво прави. Ужасният страх го накара да се сопне на дъщеря си. — Няма нужда някой да души около мен. И не ми харесва да се следи всяко мое движение.

— Съжалявам. — Лицето ѝ пребледня. — Тъкмо се качвах към кабината ти. — Видя под мишницата му някаква книга. Една овехтяла стара книга за алхимията. — Нямах намерение да те следя. — Обидено му обърна гръб.

Заля го вълна на срам и той посегна към нея.

— Извини ме. Умът ми беше другаде.

Роксана просто сви рамене, характерен женски жест, с който можеше да постави на колене всеки мъж.

Макс извади ключа от своята специална кабина. Мауз, Льо Клерк и Люк вече чакаха вътре.

— Много добре, приятели. — Той изтегли единствения стол пред бюрото и седна. — Време е да се върнем към работата.

— Лили още я няма — отбеляза Люк загрижено, а Макс безразлично огледа стаята.

— А, добре.

Роксана потъна в неловката тишина.

— Вече поне десет пътници са се записали за представлението на талантите в края на седмицата. Ще бъде страхотно.

— На колко искаш да се обзаложим, че някой ще играе „Лунна река“? — попита Люк.

Роксана нервно триеше ръце, но се усмихна.

— Без басове. Чух мисис Щайнер да тренира степ. Може би... — Тя с облекчение прекъсна, когато Лили влезе забързана.

— Извинете ме, че закъснях. — Беше натоварена с чанта и камера, а руменината я разхубавяваше. — При басейна имаше демонстрация на фигури от лед. Заплеснах се. Един направи невероятен паун. — Усмихна се към Макс, който само махна разсеяно.

— Добре, докъде стигнахме?

Льо Клерк склочи ръце зад гърба си.

— Ди Мато в кабина 767. Диамантени обици — вероятно два карата, часовник „Ролекс“ и пет-шест каратово колие от сапфири.

— Ди Мато честват петдесетгодишнината от сватбата си — каза Роксана, измъквайки една чепка грозде от кошничката на бюрото. — Колието ѝ е подарък за празника. Те са много сладка двойка.

Макс се усмихна с разбиране.

— Тогава нещо друго.

— Ами... мисис Гъладжър в 620 — предложи Роксана. — Рубинов комплект: гривна, обици и колие. Изглежда наследствено, старинно.

— О, тя е най-милото същество, което познавам. — Лили отправи умолителен поглед към момичето. — Онзи ден пих чай с нея.

Живее в Роанок, Вирджиния, с двете си котки.

— Друг кандидат? — Макс направи жест към всички.

— Има един Харви, Харви Уолъс в 436. — Люк сви рамене. — Диамантени копчета за ръкавели, игла за вратовръзка, „Ролекс“. Но... по дяволите, той е толкова приятен веселяк.

— Много е мил — прибави Мауз. — Разказа ми всичко за онова „Де Сото“, което реконструирал през 1962 година.

— Джеймисън — процеди през зъби Льо Клерк. — Каюта 710. Диамантен пръстен, квадратно шлифован, приблизително пет карата. Рубинен пръстен, вероятно бирмански, същите карати. Антична смарагдова брошка...

— Нанси и Джон Джеймисън? — прекъсна го Макс. — Толкова приятно прекарах с тях вчера. Играхме бридж на палуба „Разходка“. Той работи в хранителната промишленост, а тя има книжарница в Корпус Кристи.

— Добри ми Боже! — промърмори Льо Клерк.

— Всички ние сме сантиментални, нали? — Роксана потупа Льо Клерк по ръката. — И това е срам за теб, сигурна съм. — След като си избра друга чепка грозде, тя подгъна крака под себе си. — Не виждам как бихме могли да крадем от хора, с които се виждаме всеки ден. Особено когато са ни толкова симпатични.

Макс потърка с пръсти брадичката си.

— Напълно си права, Роксана. Щом има емоционална връзка, удоволствието от кражбата изчезва. — Той обходи с поглед лицата на всички. — Значи сме съгласни? Никакви акции тази седмица?

Всички кимнаха, с изключение на Льо Клерк, който изскърца със зъби.

— Наздраве! — Люк вдигна тост с останалата минерална вода на Макс. — Предстои най-хубавата част от тези шест седмици. Все ще се качи някой, когато да не харесаме.

— Разбира се.

Въпреки че изчака всички да излязат, Люк попита съвсем тихо:

— Защо постъпваш така с Лили?

Макс зяпна от изненада.

— Моля?

— По дяволите, Макс, ти напълно разбиваш сърцето ѝ.

— Това е абсурд. — Страхотно обиден, Макс се изправи да вземе книгата си. — Откъде ти хрумна тази смешна идея?

— От Лили. — Твърде ядосан, за да запази благоприличие, Люк измъкна книгата от ръцете му и я хвърли върху леглото. — Дойде при мен в деня, преди да тръгнем за Ню Йорк. По дяволите, Макс, беше я разплакал.

— Аз? Аз? — Макс беше потресен и отново седна. — Как?

— С безразличието си — изтърси Люк. — Пълна липса на интерес. Така дяволски си обсебен от този магически камък, че не виждаш какво става под носа ти. Тя мисли, че вече не я обичаш. И като те гледам как се отнасяш към нея през тези няколко дни, разбирам защо е стигнала до това заключение.

Много блед, много спокоен, Макс втрепенено гледаше младежа.

— Това е пълно безумие. Тя няма никакъв повод да се съмнява в чувствата ми.

— Наистина ли? — Люк седна на ръба на леглото и се наведе напред. — Кога за последен път си направи труда да й кажеш какви са чувствата ти? Послушахте ли заедно морето на лунна светлина? Знаеш колко много значат за Лили тези дребни неща, но ти направи ли си труда заради нея? Да си използвал това легло за друго, освен да спиш в него?

— Отиваш твърде далеч. — Макс се стегна, като че ли беше глътнал бастун. — Твърде, твърде далеч.

— По дяволите, правя го. Не мога да издържам на мъката в очите й. Тя е влизала в огъня заради тебе, а ти не можеш да й отделиш и десет минути от ценното си време.

— Не си прав. — Макс беше вторачил поглед в свитите си юмруци. — И ако чувства нещата, както ги казваш ти, напълно греши. Обичам я. Винаги съм я обичал.

— Щеше да успееш да ме излъжеш, но аз видях как дори не я погледна, когато влезе.

— Имах работа. Може би напоследък съм малко разсеян и вгълбен повече в себе си. — Вдигна очи от пръстите, които го боляха. — Никога не бих я наранил. По-скоро бих изтръгнал собственото си сърце, отколкото да я нараня.

— Кажи го на нея. — Люк се обърна от вратата. — Не на мен.

— Почакай. — Макс разтърка очите си. Ако беше сгрешил, щеше да стори всичко възможно да се коригира. Съвсем лека усмивка се появи на устните му. И щеше да го направи със стил. — Нуждая се от една услуга.

Люк се поколеба и Макс разбра колко много е ядосан. И колко голяма беше собствената му грешка.

— Какво?

— Първо, бих искал този разговор да си остане между нас. Второ, след последното представление тази вечер задръж Лили около трийсет минути. После бих искал да съм сигурен, че ще я пратиш направо тук, в каютата.

— Добре.

— Люк?

Той вече беше до вратата, но спря и се обърна.

— Да?

— Благодаря ти. Добре е от време на време на един мъж да му се каже в лицето всичко — и недостатъците, и добрите страни. Ти го направи.

— Само оправи нещата с нея.

— О, разбира се. — Макс широко се засмя. — Мога да ти го обещавам.

— Добре се справихме. — Роксана тежко се отпусна на един стол в ъгъла на дискотеката. Второто представление тази вечер беше преминало успешно, както и първото.

— Направо ги сразихме. — Люк седна и изпружи крака. — Е, разбира се, с публика на такава възраст не е много трудно.

Роксана се изкикоти.

— Я не ставай отвратителен, ами свърши малко работа. Донеси на Лили и на мен по едно питие.

— О, мисля, че трябва да изчезвам. — Лили огледа осветената в червено зала, търсейки Макс. — Вие, младите, трябва да се забавлявате.

— В никакъв случай. — Люк грабна ръката ѝ. — Няма да ми се измъкнеш преди един танц. — Замъкна я, смееща се, на дансинга.

— Съперничка ли ти е? — Дори се плъосна на освобождения от Люк стол.

— Не е лесно да я стигнеш.

— Много е готина — съгласи се Дори и повика със знак една келнерка. — Искам да кажа, освен че е много мила, погледни какво тяло има. Искаш ли да пийнеш нещо?

— Чаша бяло вино — реши Роксана. — Една „Розова дама“ за Лили и бира „Бекс“ за Люк.

— Нека бирите бъдат две — каза Дори и отново се наведе над масата. Музиката беше силна, но не дразнеше. Група любители на танците потрепваха на дансинга под завладяващия ритъм на Майкъл Джексън.

Сервираха питиетата и Дори каза:

— Първото е от мен. Наистина обичам да работя на тези екскурзионни параходи. Повечето хора тръгват с намерението да се забавляват. И това прави всичко по-лесно. Срецаш толкова различни типове. Та като говорим за това — отпи дълга глътка от бирата, — каква е неговата история?

Роксана погледна към Люк, който завърташе Лили под ръката си.

— История ли?

— Искам да кажа, че е страхотен, динамичен, няма жена. И всичко е нормално, така ли?

Роксана се изкикоти.

— Решително хетеросексуален.

— Ами тогава защо още не си му скочила?

Роксана се задави с виното.

— Да му скоча?

— Роксана, само като го гледаш, могат да ти потекат лигите. — Сякаш за доказателство тя облиза устните си. — Аз самата бих направила скока, само че не обичам да газя в чуждо благо.

След като дълбоко пое дъх, Роксана поклати глава.

— Ти ме бъркаш.

— Вие двамата. Толкова е очебийно.

— Кое е очебийното?

— Между вас прехвърчат такива сексуални искри, че може да се запали параходът.

Роксана се надяваше избилата по бузите ѝ червенина да мине за сметка на сменящото се осветление.

— Погрешно го тълкуваш.

— Нима? — Дори погледна към Люк, отпи от бирата и пак се обърна към Роксана. — Твърдиш, че не го искаш?

— Не. Искам да кажа — да. Впрочем... — Не беше свикнала да я поставят натясно. — Искам да кажа, че нещата между нас не стоят по този начин.

— Защото ти не искаш да бъдат такива?

— Защото... защото не са.

— Аха. Е, няма да си пъхам носа.

Роксана не се сдържа и се засмя.

— А, това веднага си пролича.

— Както и да е — усмихна се Дори. — Но ако трябва да си го пъхна, бих ти дала един прост, проверен и уважаван от памтивека съвет. Заинтригувай, объркай, прелъсти. А ако това не подейства, просто му скочи. Трябва да вървя.

— Да. Ще се видим. — Роксана гледаше вторачено виното и неволно чертаеше с пръст линии надолу по чашата. Мислите ѝ бяха такива, че подскочи, когато Лили и Люк се върнаха и седнаха.

— О, беше забавно. — Задъхана, Лили посегна към своето питие.

— Изпий го и ще отидем пак.

— За нищо на света. — Тя махна с ръка. — Върви с Рокси.

Роксана отново се задави и силно почервения.

— По-спокойно. — Люк я потупа по гърба. — Искаш ли да танцуваме, Рокс?

— Не. Може би по-късно. — Цялото ѝ тяло беше напрегнато. Сърцето ѝ поемаше ритъма на контрабаса и биеше с неговите удари. Сексуални искри? Това ли било! Ако е така, те са смъртоносни. Отпи отново, този път по-внимателно. Заинтригувай. Добре. Ще опита. — Харесват ми на дансинга. — Тя леко докосна ръката на Люк. — Имаш добри движения, Калахан.

Той се вторачи в нея. Какъв беше този блясък в очите ѝ? У друга жена би го приел като покана. А за Роксана се чудеше дали първо ще го ухапе, или ще го одере.

— Благодаря. — Вдигна бирата си и между другото погледна часовника.

— Имаш някоя късна среща? — измърка Роксана.

— Какво? Не.

Ето сега, това не е ли интересно, забавляваше се Лили. Едно котенце и една мишка. Роксана в ролята на котка.

— Вие двамата трябва да си направите една хубава разходка горе по палубата. Нощта е вълшебна.

— Добра идея. Защо да не отидем тримата? — Люк грабна ръката на Лили, наблюдавайки Роксана. Трябваше да задържи Лили още десет минути, след това щеше да е най-разумно да бяга и да спасява живота си.

— Не, не. Малко съм уморена. — Лили широко се прозя. — Просто трябва да се прибера в каютата.

Не си си изпила питието — Люк отново седна, продължавайки здраво да държи ръката на Лили. — Мислех да те питам... — Какво да я пита? Какво? — А, мислиш ли, че утре ще вали в Сидней?

— В Австралия? — Лили ококори очи.

— Не. Нова Скотия. Утре спираме там. Имам около два часа свободни и мисля да се поразходя в града.

Ето, той е нервен, помисли Роксана и ѝ стана много мило. И вълнуващо.

— И аз мислех така — промърмори тя. — Искаш ли компания?

— Ами...

— Наистина съм уморена. — Лили се прозя отново и изтегли ръката си. — Забавлявайте се.

По дяволите, помисли Люк. Надяваше се все пак да е близо до графика.

— И аз съм малко уморен — изправи се той, след като Лили си тръгна. Но издаде приглушен звук, когато Роксана също стана и тялото ѝ докосна неговото.

— Една разходка по палубата ще ти помогне да спиш по-добре. — Тя отметна глава назад, бяха очи в очи, устните им почти се докосваха.

— Не. — За миг си представи, че в тази лунна нощ е с нея. — Мога да ти гарантирам, че няма. Ти също трябва да се прибиращ.

— Не мисля така. — Тя прокара пръст по ръката му. — Сигурна съм, че наоколо все ще има някой, с когото да потанцувам или да се разходя. — Леко отърка устните си в неговите. — Лека нощ, Калахан.

— Да. — Видя я как отива и се навежда над една маса, където няколко от изпълнителите в програмата пиеха. Съмняваше се, че ще успее дори да мигне.

Лили отключи каютата си, представяйки си как Роксана и Люк се разхождат по палубата, и се усмихна вътрешно. Дълго беше чакала нейните две деца да се намерят. Може би тази нощ, помисли тя и отвори. Посрещнаха я музика, запалени свещи и рози.

Той не каза нищо, само пое ръката ѝ и я приближи до устните си, затваряйки вратата след нея. И я заключи.

— О, Макс.

— Мисля, че не е късно за едно малко тържество за бон воаяж.

— Не. — Тя стисна устни, за да спре сълзите си. — Не е късно, никога не е късно.

Поемайки лицето ѝ с две ръце, той наведе главата ѝ назад.

— Сърце мое — прошепна Макс.

Устните му бяха силни и меки. Целувката беше дълга, позната. Когато я отдръпна, старото пламъче, което тя обожаваше, грееше в очите му.

— Дали бих могъл да ти поискам нещо?

— Знаеш, че винаги можеш.

— Онзи пурпурен пенъор, който опакова в багажа... Би ли го сложила, докато наля виното?

18.

Той най-после стигна до заключението. Отне му няколко дни и още толкова неспокойни ноци, но най-после знаеше.

Тя се опитваше да го подлуди.

Това беше единственото разумно обяснение за поведението на Роксана. Не това, че така често му се усмихваше, а начинът, по който го правеше. С онова странно женско пламъче в очите, което означаваше едновременно покана, предизвикателство и забавление. Не можеше да я обвини, че го притиска да участва в една от демонстрациите по бални танци — уж заради участието на екипажа — и той имаше възможност да я държи в ръцете си и да вдъхва аромата на косите ѝ, докато тялото ѝ се огъваше в ръцете му в ритъма на румбата.

Не беше странен и фактът, че онзи ден в Квебек сити, когато приключи с ангажимента си да превежда на група екскурзианти, тя се сблъска с него на пазара и обикаляха магазин след магазин за сувенири, ядоха сладолед и се промушваха през тълпите туристи по дългата тясна улица, за да чуят как един музикант свири на хармоника.

Ако беше справедлив, не можеше да я обвини дори за това, че не минаваше ден, без да му даде някоя от възшебните си целувки, които възбуждаха желанието му така, както късче хляб раздразва умиращ от глад човек.

Не, той не можеше да я упрекне за нито един от тези факти, докато не ги анализира като цяло, а прибави и невидимите, силно доловими вибрации, които Роксана излъчваше всеки път, когато беше на не повече от пет стъпки.

Той пухтя през целия път по външната стълба от палуба „Лидо“ до „Разходка“ и после до „Роял“. Не бе момче за всичко — почти така го беше казал и на Джек. Но трудно можеше да обясни защо толкова упорито отказва да помоли Роксана да помогне при посрещането на гостите, поканени на прощалния бал на капитана.

Все още бяха на котва в Квебек сити. От високите перила виждаше красивите хълмове, стръмните улици, елегантния силует на

кулите на Шато Фронтенак. Беше толкова забавно да обикаля стария град с нея, да слуша смеха ѝ, да вижда как очите ѝ блестят.

Не знаеше как ще успее да запази това проклето братско отношение през следващите пет седмици.

Обърна се. Повечето от столовете бяха празни. Нямаше да отплуват преди седем вечерта и пасажерите щяха да останат в града до последния момент. Тези, които предпочитаха да са на кораба, бяха две палуби по-долу и се наслаждаваха на вкусните пасти, сервирани с чая.

Но Роксана беше тук, изтегната на един от столовете. Огледалните очила скриваха очите ѝ, в ръката си държеше книга, носеше непоносимо изрязани бикини, които покриваха съвсем малко.

Люк гневно изпсува, преди да тръгне към нея.

Роксана знаеше, че той е там, знаеше го от момента, в който се изкачи по стълбата и се запъти към перилата. Взираше се в страницата вече от пет минути и беше благодарна, че има време да успокои учестените удари на сърцето си.

Обърна лениво страницата и посегна към разхладителното питие на масичката до нея.

— Харесва ти да живееш в опасност.

Тя погледна нагоре, бутна очилата само колкото да погледне над тях и изви вежди.

— Наистина ли?

— Една червенوكоса, излегнала се на слънце, плаче да изгори.

Всъщност кожата ѝ не изгоря, нито почерня. Просто се разхубави като зряла праскова.

— Не стоя дълго на слънце. — Засмя се и бутна очилата на мястото им. Сладна тръпка премина през нея. — И цялата съм намазана с лосион. — Много бавно прекара пръст по златистото си бедро. — Даде ли на Лили дантеленото ветрило, което ѝ купи?

— Да. — За да е сигурен, че ще се държи, както трябва, той мушна сърбящите го ръце в джобовете. — Беше права. Тя просто полудя по него.

— Виждаш ли? Само трябва да ми се доверяваш.

Роксана съвсем леко помръдна, но той усещаше всеки мускул, всяка подробност. Трептящите халки на ушите ѝ, блясъка на деликатната златна верижка с аметист на врата ѝ, извивката на косите, които бе вдигнала високо назад, еротичния аромат на лосиона.

Идваше му да я убие.

— Джек искаше да знае би ли застанала в редицата, която ще приветства гостите на приема довечера. Едно от момичетата се е разболяло.

— О, мисля, че мога да се справя. — Тя вдигна крак и лениво се почеса по коляното. — Искаш ли една глътка? — предложи му колата. — Изглежда, че ти е горещо.

— Добре съм. — Или щеше да е, ако можеше да отмести краката си, заковани на палубата до нейния стол. — Не трябва ли да се прибираш и да се приготвяш?

— Имам много време. Искаш ли да ми помогнеш? — Тя се протегна като котка, за да вземе лосиона, и му го връчи. — Ще ми намажеш ли гърба?

— Гърба?

— Ъхъ. — Отново се размърда, свали облегалката на стола и се излегна по очи. — Аз не го стигам.

Той се учуди, че лосионът не изригна като гейзер — така стискаше тубичката.

— Гърбът ти изглежда добре.

— Ако обичаш. — Заравяйки лице в ръцете си като във възглавница, тя въздъхна чувствено. Наблюдаваше го зад огледалните очила. — Не бих искала да моля някой от обслужващите палубата.

Това беше предостатъчно. Стискайки зъби, той клекна и изсипа лосион върху плешките ѝ. Тя отново въздъхна, устните ѝ се извиха в усмивка.

— Приятно ми е. Топъл е.

— Защото си държала тубата на слънце. — Започна да нанася лосиона с върха на пръстите, като се опитваше да е безразличен. В края на краищата това е само един гръб. Кости и кожа. Мека, сатенена кожа. Дълги, деликатни кости. Тя гъвкаво се заизвива под ръцете му и Люк едва сподави един стон.

Пръстите на краката ѝ мърдаха. Ръцете му действаха магически върху гладката ѝ кожа, създаваха образи, запалваха огънове. Съзнанието му се замъгляваше. И все пак той не беше единственият, който знаеше какво са въображение и контрол. Роксана помисли, че гласът ѝ може би е станал дрезгав, но това би могло да се дължи на продългото мълчание точно толкова, колкото и на възбуда.

— Трябва да развържеш горнището.

Ръцете, които правеха кръгове по гърба ѝ, спряха. Очилата ѝ отразиха вцепененото му лице.

— Моля?

— Горната част. Развържи я, иначе ще ми стане линия.

— Правилно. — Не е кой знае какво, помисли си той, но пръстите му два пъти посягаха и се връщаха, преди да успее да си наложи да го направи.

Роксана затвори очи, за да се отдаде изцяло на усещането, предизвикващо тръпки.

— Мммм. Би могъл да работиш при Инга.

— Инга? — Странно, никога не беше забелязвал колко съвършено гърбът ѝ преминава в талия.

— Масажистката. Снощи половин час бях на масаж при нея, но тя е нищо в сравнение с теб, Калахан. Знаеш ли, татко винаги се е възхищавал от пръстите ти. — Тя се засмя, а пръстите му се плъзнаха към трапчинката на гърба ѝ. Ако не беше се засмяла, щеше да изпъшка. — По съвсем други съображения, разбира се. Колкото до мен, аз... — Въздъхна задавено, когато той премести ръка върху ребрата ѝ и започна да ги глади с длани.

Мили Боже, костите ѝ се топяха под ръката му. Усещането беше невероятно еротично, всяко следващо поглаждане я възпламеняваше все повече. Дупчицата на врата ѝ отчайващо го изкушаваше. Устните му се овлажниха при мисълта да я целуне, да усети вкуса на тази намазана с лосион кожа и да почувства как тя потрепва. Не беше нужно голямо въображение, за да си представи как Роксана се извива, смешно малката смарагдова лентичка пада и той изучава формите на тялото ѝ. Тя ще изстене от удоволствие, ще го докосне, ще се разтвори за него.

И тогава, тогава най-последно...

Звукът от собственото му неспокойно дишане го върна към действителността. Ръцете му бяха спрели отстрани до самите ѝ гърди, пръстите — готови да се плъзнат надолу и да пожелаят тази копринена мекота.

Тя трепереше, очевидно напълно възбудена, както и той.

На открита палуба сме, помисли Люк ядосано. На слънчева светлина. И най-лошото беше, че са така тясно свързани в едно

семејство, макар и с различна крџв.

Той отдрџпна рџце, завинти тубичката след два несполучливи опита и каза:

— Толкова е достатџчно.

Роксана цялата потрепери от прекџснатото обещание за пџлна наслада. Вдигна глава, едната ѝ рџка автоматично притисна развџрзаното горнище на банския, а с другата отново смџкна очилата. Този пџт очите ѝ бяха мрачни и натежали.

— Мислиш ли?

Вбесен, че тя с такава лекота прекџршва волята му, Люк стисна брадичката ѝ с напрегнатите си прџсти.

— Просто се погрижих да не изгориш от слџнцето, Рокс. Направи услуга и на двама ни и се пази от палещите му лџчи.

Тя се усмихна насила.

— За кого от нас се страхуваш, Калахан?

Не знаеше какво да отговори, изправи се и се отдрџпна.

— Не си играй сџс сџдбата, Рокси.

Но аз ще го направя, помисли си тя, когато Люк отмина по палубата кџм желязната стџлба. Нямаше да престане, докато не го пречупи.

— По коя си полудял, *loup*^[1]?

— По никоя. — Люк стоеше с Лџо Клерк пред казиното, наблюдавайки танцуващите върху малкия дансинг в салона „Монте Карло“. Квартетџт полски музиканти свиреше „Нощ и ден“ в джазов аранжимент.

— Тогава защо си начумерен? — Лџо Клерк дрџпна отвратителната вратоврџзка, която беше принуден да сложи за последната официална вечер от пџрвото пџтешествие. — Погледџт ти кара мџжете да отстъпват назад, а жените да въздишат и да потрџпват.

Вџпреки настроението си Люк се усмихна.

— Може би така ми харесва. Кџде е тази сребџрна френска лисица, която душиш?

— Мари-Клер. Ще дойде. — Лџо Клерк задџвка лулата си, а Люк запали пура. — Хубава жена. Много плџт и огџн в корема. — Той се захили и дрџжката на лулата изтрака в зџбите му. — Една богата

вдовица е дар от Бога за мъжа. Има и бижута. — Събра пръсти, целуна върха им и въздъхна. — Снощи държах в ръце опаловото ѝ колие. Десет карата, *mon ami*, може би дванайсет, заобиколено от дванайсет диаманта. Но ти и останалите ме карате да се чувствам виновен даже от мисълта да ѝ го задигна. И така, утре ще ѝ кажа *adieu* и тя ще се върне вкъщи, а Монреал, със своите опали и диамантите, с пръстена с огромния рубин и сума ти още бижута, които просто ти късат сърцето. Единственото, което ѝ откраднах, беше нейната девственост.

Развеселен, Люк сложи ръка на рамото на Льо Клерк.

— Понякога, *mon ami*, това е достатъчно. — Той погледна към входа на салона.

Там стоеше Роксана и първият корабен офицер целуваше ръката ѝ. Самият факт, че този грък е висок и рус, беше лош. Но обидата се превърна в болка, когато Роксана звънко се засмя.

Късата морскосиня копринена рокля беше без презрамки и откриваше голите ѝ рамене. Малкото драпиран плат стигаше до средата на бедрата ѝ.

Бледозлатистата ѝ кожа блестеше на фона на мечтателно синьо. Беше прихванала косите си с шнола така, че би изкушила всеки мъж да я махне, за да види как се разпилява огън.

— Няма да ѝ мине номерът.

— А?

— Знам какво е намислила — каза Люк със спотаен дъх. — Но няма да стане. — Запъти се към бара и заби нос в чаша уиски. Льо Клерк стана на мястото си и се изкикоти.

— Но то вече е станало. Вълкът е хванат в капан от лисичето.

Два часа по-късно Роксана стоеше в сянката на кулисите, очаквайки своя първи номер. В тази прощална вечер представлението включваше всички изпълнители. А семейство Нувел възнамеряваше днес да накара публиката да зяпне.

Макс и Лили започнаха с една от вариациите на разсечената жена. В момента, в който Лили отново бе събрана в едно цяло, Люк изскочи да привлече вниманието на публиката с обирджийски номера. Той извика двама доброволци от публиката и докато им обясняваше

как се освобождава от заключения сандък с белезници на ръцете, ги обра напълно за удоволствие на зрителите.

Едно ръкостискане и размаха часовника на единия над главата си, продължавайки да записва доброволците с белезниците, които беше предложил да проверят. Задигна портфейли, игли за вратовръзки и пари буквално изпод носовете им.

— Сега ще бъда окован и ще имам всичко трийсет секунди. Хари? — Усмихна се на niskия очилат мъж зад себе си. — Мога ли да ви наричам така?

— Разбира се.

— Добре. Хари, ще ви помоля да ми отмервате времето. Имате ли секундарник на часовника си?

— О, да. — Преизпълнен с желание да помогне, Хари изтегли ръката си и се намръщи, като видя голата китка.

— Той наистина е добър, нали? — Дори надзърташе над рамото на Роксана.

Люк свърши с традиционните си трикове, оставяйки двамата мъже да се усмихват глупаво, докато им връщаше задигнатите предмети. Оркестърът оживи ритъма за края на номера.

— Браво, беше чудесен. Сега можеш да си отпочинеш. Не се притеснявай. — Люк намигна, подавайки на Хари вратовръзката, която незабелязано беше свалил от врата му. След това, уж оправяйки сакото му, се зае да съблече и ризата.

— Какво прави сега? — попита Дори.

— Погледай и ще видиш.

Люк опъваше оттук, приглаждаше оттам, накрая подаде ръка за последно сърдечно здрависване с Хари. Когато мъжът се обърна да си тръгне, Люк хвана яката на ризата и с ловко движение я измъкна цялата, а той слезе от подиума с голи гърди под сакото.

— О, небеса! Как успя да го направи? Как можа да измъкне ръкавите при облечено сако?

Роксана се смееше както винаги, когато наблюдаваше как Люк прави този трик.

— Съжалявам, професионална тайна. — Погледна я усмихната и излезе на сцената за своя номер.

Роксана разиграваше с Люк нещо като дуел с ловки движения на ръцете. Костюмът ѝ беше също като неговия — смокинг с лъскави

ревери. Точният разчет на времето беше така съществен, както и сръчността. Предметите се появяваха в ръцете им и изчезваха, умножаваха се, сменяха цветовете и обемите си.

Кулминацията настъпи, когато Люк каза, че ще спази обещанието си пред публиката и ще изпълни освобождаването от заключен сандък. Помоли Роксана да му помага. Тя обаче отказа.

— Хайде, Рокси, не ме поставяй в неудобно положение пред тези мили хора.

— Направи си го сам, Калахан. Знам какво ми се случи миналия път.

Люк се обърна към аудиторията и разпери ръце.

— Тя просто изчезна за някой и друг час. Но аз все пак я върнах.

— Не, не.

— Почакай малко. — Роксана още веднъж отрицателно поклати глава и той театрално въздъхна към зрителите. — Окей. Тогава само поне дръж завесата.

Тя го изгледа подозрително с присвити очи.

— Искаш само да държа завесата?

— Да.

— Не се шегуваш, нали?

— Ни най-малко. — Той се обърна настрани и пресилено намигна.

— Окей. Ще го направя, но само защото публиката е толкова приятна. Да знаеш обаче, че ще ти сложа и белезници.

Тя ги раздрънка пред очите му, а зрителите се заляха от смях, като го гледаха как с широко отворени очи потупва джобовете си.

— Много хитро, Роксана.

— Имам в резерва много трикове. Заемай позиция, Калахан.

Музиката отново засвири, когато той си подаде китките. С широки, театрални движения Роксана закопча белезниците, заключи ги и за по-сигурно върза ръцете му с тежка верига. После вдигна капака на сандъка и го обърна към публиката, завъртайки се в кръг така, че всеки да види, че има четири стени и дъно. Люк влезе, а Роксана се възползва, че ръцете му се здраво вързани, наведе се и силно го целуна.

— За късмет. — После натисна главата му надолу и затвори капака. Извади от джоба си ключ и заключи трите ключалки. Застана

върху сандъка и пусна надолу бяла завеса, която скри четирите му стени и всичко останало до долу, освен главата ѝ.

— Броя до три — каза тя. — Едно, две.

Главата ѝ изчезна и на нейно място изскочи главата на Люк:

— Три.

Аудиторията избухна възторжено и продължи да аплодира, когато Люк пусна завесата на пода. Сега беше облечен в бял смокинг, напръскан със сребро. Той направи дълбок поклон и разсеяно погледна назад през рамо. От сандъка се чуваха силни удари.

— Ау, забравих нещо. — Той щракна с пръсти и в ръката му се появи ключ. Отключи трите ключалки и вдигна капака.

— Много хитро, Калахан, наистина много хитро.

Люк само се захили, наведе се, взе Роксана на ръце и я извади. Тя също беше облечена в бял смокинг, но сега имаше на китките си белезници и вериги. Люк се поклони, както я държеше на ръце, и напусна сцената заедно с нея.

— Направи ли го? — измърмори той.

— Почти. Сега.

Обърна се отново към публиката. Все още я носеше на ръце, но този път неговите бяха в белезници, а нейните на свобода.

— Можеше да бъдеш с две секунди по-бърза — оплака се той, като я постави на пода пред гримьорната ѝ. — Беше с един такт назад в целия акт с разиграването на предметите.

— Не. Ти беше с един такт напред. — Усмихна се, защото беше чула как силно бие сърцето му, когато я изнасяше от сцената. — Искаш ли да спорим, Калахан?

— Не. Само поработи върху разчета на времето.

— Отбелязвам си — измърмори тя, когато той отмина.

Надяваше се, че го е направила. Само Господ знаеше, че е нервна като котка, но трябваше да стане — сега или никога. Косата ѝ беше артистично разпиляна, лицето съвсем леко гримирано с най-фин грим. Дългият копринен пенъоар в цвят слонова кост прилепваше към тялото ѝ и подчертаваше всяка негова извивка. Пръсна във въздуха парфюм и после мина през облака от ухание. Беше взела решение. Излезе от кабината си, прекоси коридора, хола и влезе в другия коридор, където беше кабината на Люк.

Той се беше разсъблякъл по сив гащеризон и се опитваше да се разтовари преди сън с разработване на някои нови моменти в номера с освобождаването.

Чу, че някой чука, и изръмжа. Отвори с обичайния си разсеян поглед и като видя Роксана, зяпна.

— Какво? Какво има? Случило ли се е нещо?

— Не, не мисля. — Тя влезе и се облегна на вратата. Не беше провокиращ жест, а по-скоро опит да спре треперенето си. Заклучи вратата. — Работя върху разчета на времето си — каза Роксана и пресече кабината. Люк се изправи пред нея, готов да я отпрати. Достатъчно беше да сложи длан върху голата му гръд, за да пречупи защитата му. — Ти беше прав. — Широко разтвори пръсти върху тупкащото му сърце. Това я правеше дръзка и отчаяно решена. — По отношение на моя разчет на времето. Трябваше да го постигна много отдавна.

Той почти чуваше как изопнатите му нерви пращят и скърцат като несмазани лагери. Тя миришеше на грях.

— Зает съм, Роксана, и е твърде късно за гатанки.

— Ти вече трябва да отговориш на първата. — С дълбок безгрижен смях тя прокара ръцете си по гърдите и раменете му. Мускулите бяха стегнати на възли. — Какво става, когато един мъж и една жена са сами в една стая през нощта?

— Казах ти...

Но тя бързо впи устни в неговите. Люк не можеше да спре възбудата, която го обзе. Така тигър изскача през отворената врата на клетката. Но можеше поне да попречи да се стигне по-далеч. Молеше се на Бога да успее.

— Ето. — Тя потърка устните си в неговите веднъж, втори път, преди да се отдръпне леко назад, колкото да го погледне в очите. — Знаех, че имаш отговор.

Струваше му голямо усилие на волята, но той отпусна ръцете си и се отдръпна.

— Играта свърши. Сега се разкарай. Имам работа.

Обидата я прободеше бързо като кама. Окей, помисли си, дори да се облее в кръв, няма да отстъпя без борба. По съвета на Дори сега беше на етап прелъстяване. По дяволите, ако допуснеш да му покаже колко е изплашена.

— Това не минаваше, когато бях на дванайсет години. — Тя пристъпи по-близо, в сянката, успешно притискайки го към стената. — Сега съвсем няма да мине. Ти ме наблюдаваш. — Извивката на устните ѝ беше властна, самоуверена. Приблужи се още повече и той бързо хвана ръцете ѝ, за да не ѝ позволи да опре застрашително тялото си в неговото.

— Чувствам как ме наблюдаваш, когато минавам. Дори чувам какво си мислиш. — Очите ѝ бяха като дълбоки тъмни морета и той вече потъваше. Гласът ѝ го забулваше в мъгла.

— Ти се чудиш как би било между нас двамата. — Тя обви с длан брадичката му, прокарвайки дългите си пръсти по бузата му. Всичките му желания запулсираха в кръвта му. — Аз също. Питаш се какво ще изпиташ, ако ме имаш, ако можеш да направиш с мен всички онези тайни неща, за които си мислиш. Аз също.

Той трябваше да се бори, за да си поеме дъх. Всяка глътка въздух носеше нейния аромат, опияняваше го, струваше му се, че ще експлодира. Ако това беше прелъстяване, никога преди не го беше изпитвал, никога не беше предполагал, че тя може да го окове с горещите си вериги така изкусно. Уловен в капан, това беше всичко, което успя да си помисли... Беше уловен в клетката на неизречени желания и единственият изход беше неговата вече пречупена воля.

Нощната лампа блещукаше в косите ѝ. Преди да успее да помисли, той вдигна ръка и грабна шепа пламъци.

— Ти не знаеш какво искам. Ако знаеше, щеше да избягаш с писъци.

Тялото ѝ се наклони напред от непреодолим копнеж, много по-силен от страха.

— Няма да избягам. Не ме е страх.

— Не разбираш, затова не те е страх. — Но той разбираше. Отпусна косите ѝ и я отблъсна с рязко движение. — Не съм от твоите верни колежанчета, Рокси. Няма да бъда любезен, няма да ти давам обещания, да ти говоря неща, които ти се иска да чуеш. Аз съм такъв, какъвто съм винаги, независимо от това, какво се вижда отстрани. — Тя видя в очите му искра — отвращение от самия себе си, съжаление, яд — не беше сигурна какво точно. После изчезна. — Така че бъди добро момиче и бягай.

Роксана почувства сълзи в дъното на гърлото си, но остана с вдигната глава и сухи очи.

— Никога не съм била добро момиче. И никъде няма да отида.

Той отрони въздишка. В нея имаше толкова весело раздражение, че тя примигна.

— Рокси, принуждаваш ме да нараня чувствата ти. — С крака като от стъкло той се приближи към нея и погали главата ѝ. Една плесница, беше сигурен в това, би била по-малко обидна. — Знам, че добре си порботила върху тази сцена на прелъстяване. И наистина се чувствам поласкан, че си падаш по мен.

— Че си падам? — повтори тя, когато гласът ѝ се върна. В очите ѝ проблясваха мечове — беше натиснал правилното копче.

— Много ми е приятно, оценявам го, но не ме интересува. Ти, бейби, не си моят тип. — Той се облегна с безразличие на гардероба. — Ти си красива. Не мога да отрека, че са ми минавали разни мисли през годините, в които сме партньори на сцената, но нека бъдем реалисти.

— Ти... — Думите му така я прободоха, че едва не подгъна колене. — Ти искаш да кажеш, че не ме желаеш?

— Това е ясно като бял ден. — Люк извади една пура от гардероба. — Не те желая, Роксана.

Щеше да му повярва. Гласът му беше толкова мил, така обидно извинителен и разбиращ. Щеше да му повярва, но видя, че ръцете му са свити в юмруци така силно, че кокалчетата са побелели. Беше вече успял да смачка пурата.

Тя за миг задържа погледа си закован надолу. Знаеше, че толкова ѝ е необходимо, за да прикрие пламъчето на триумфа.

— Добре. Много добре, Люк. Искам от теб само едно нещо.

Той пое въздух с леко облекчение.

— Не се безпокой, Рокси, на никого няма да кажа.

— Не става въпрос за това. — Тя вдигна главата си и убийствената сила на красотата ѝ изтри леко поставената на устните му усмивка. — Ще ти поискам едно-единствено нещо — докажи го.

Тя посегна и развърза колана на пеньоара си.

— Спри. — Той хвърли смачканата пура и отстъпи назад. — За Бога, Роксана, какво правиш?

— Само ти показвам това, което твърдиш, че не желаеш.

Наблюдавайки го, тя размърда рамене и остави коприната с цвят на слонова кост да се плъзне на пода. Под нея имаше още коприна — фин комбинезон в същия цвят, обточен с дантела. Докато той се опитваше да си поеме дъх, едната от тънките презрамки прелъстително се смъкна от рамото ѝ.

— Ако ми казваш истината, това няма да ти създаде никакъв проблем, нали?

— Обличай се. — Гласът му беше надебелял като на пияница. — Излизай. Нямах ли капка гордост?

— О, имам много. — Дързостта ѝ нарасна, когато видя безпомощното силно желание в очите му. — Това, което, изглежда, ми липсва в момента, е срам. — Коприната прошумоля по плътта и, когато се приближи към него. — В момента — каза тя, обвивайки врата му с ръце, — нямам и капчица срам. — Накланяйки глава, тя захвапа леко долната му устна. Люк дълбоко изпъшка и Роксана се засмя. — Каж ми още веднъж, че не те интересувам. — Устните ѝ, пълни с желание, се разтвориха към неговите. — Каж ми го още веднъж.

— Проклетата да си, Рокс. — Ръцете му отново бяха в косите ѝ, свити в юмруци. — Това ли искаш? — Изви я силно настрани, така че тя се блъсна в гардероба, когато той притисна устни върху нейните. — Искаш да видиш какво мога да направя с теб и какво мога да те накарам да направиш? — Последната сламка, за която се хвана, беше решението му да прояви жестокост. — Искаш да бъдеш използвана и захвърлена?

Тя отметна глава назад.

— Опитай се.

Всеки път, когато отделяше устни от нейните, той кълнеше и ругаеше и двамата. Вътрешната му борба го хвърляше в гняв дори когато я заведе до леглото и се метна с нея върху дюшека. Загубил самоконтрол, без съжаление той сложи ръце върху тялото ѝ, скъса коприната, грубо опипваше плътта, псувайки се заради силната възбуда, която го обземаше всеки път, когато тя изпъшкваше или издаваше звуци на удоволствие.

Мислеше, че е изпратил вече и двамата в ада. Но, Господи, преди това те щяха да минат през една бърза, пламтяща езда в небесата.

Зашеметена от своите желания и страхове, тя разпозна неговия гняв. И жаждата му. Лъгал ме е, помисли си Роксана, и извика, когато

Люк страстно ухапа гърдата ѝ.

О, как бе лъгал.

Прокара пръсти през косите му. Беше разтърсена. Ето я истината — този отчаян, завладяващ хаос от чувствата е истината. Всичко останало беше илюзия, преструвка, измама.

Задъхан, той вдигна глава да я погледне. Задъхан и сразен. Но гневът му някак беше изчезнал — като вълшебник в кълбо дим.

Под него тялото ѝ вибрираше като фино настроен двигател, очакващ да бъде пуснат в действие. Можеше да го подкара, знаеше това много добре, но се страхуваше, че ще изгуби контрол, ще го разбие и двамата ще изгорят.

Знаейки, че вече е загубен, Люк наведе чело над нейното.

— О, Рокс — измърмори и нежно погали раменете ѝ.

Тя без колебание обгърна тялото му.

— Слушай, Калахан. Ако сега спреш, ще трябва да те убия.

Смехът беше едно облекчение, но не намали напрежението, свило се като топка в корема му.

— Рокси, единственото, което сега може да ме спре, е смъртта.

— Люк вдигна глава и тя видя концентрацията му, същата, която беше виждала десетки пъти, преди да се впусне в сложна илюзия или опасно освобождаване. — Ние прескочихме границата, Роксана. Не мога да те оставя да си отидеш тази нощ.

Усмивката ѝ бавно разцъфна.

— Най-сетне!

Той поклати глава.

— По-добре се помоли на Бога — предупреди я и наведе устните си към нейните.

[1] вълчо (фр.). — Б.пр. ↑

19.

Най-последно. Това беше последната свързана мисъл, която мина през ума на Роксана, когато горещите устни на Люк се запечатаха върху нейните. Най-последно.

Друга жена навярно би желала мили, ласкави думи, бавно галещи ръце, нежно убеждаване. Сега това не ѝ беше нужно. Всяко желание, което бе таила, всяка фантазия се превръщаха в действителност от ръцете и устните му, които диво я желаеха.

Даде му най-мечтания и рядък дар, който една жена може да дари на мъж. Пълното отдаване.

Това бяха нейната сила и нейният триумф.

Желанията, които дълго бяха набъбвали, избуяха с пълна сила. Те се преплитаха със страхове, които ѝ причиняваха такава болка, че потръпна. Не знаеше, дори в най-съкровениите си мисли не беше предполагала, че може да се чувства така.

Безпомощна и силна, замаяна и трезва.

Отново се засмя от самата победа в това дръзко пътуване, в което ту се изкачваше нагоре, ту бясно политаше надолу, профучаваше през тъмни, много тъмни тунели на скрити желания. Държеше се за него не за да я подкрепя, а за да бъде сигурна, съвсем сигурна, че той ще бъде с нея в това вълнуващо пътуване.

Всяка нейна въздишка, всеки стон усилваше глада му. Под него беше Роксана, нейното тънко, живо тяло, което трепереше от докосването, търсещите ѝ устни срещаха неговите, уханието ѝ прогонваше разума му.

Не трябваше да мисли. Беше загубил тази способност. По-късно щеше да си спомни думите на Макс за животинското завладяване. Но сега не беше повече от сляпо оръдие на тялото си, чието силно желание изпълняваше.

В стаята все още ярко светеше. Покривката, която не бяха си направили труда да махнат, беше твърда и грапава под телата им. Тясното легло се полюшваше в унисон с движението на кораба. Тя се

изви като дъга към Люк и не съществуваше друго, освен нея, станала едно с дръзкото си желание.

Той искаше повече, страшно се нуждаеше от повече и разкъса остатъка от комбинезона, за да я открие цялата.

Нетърпелива, напориста, ръката му се плъзна надолу и я намери вече пламнала, влажна, очакваща. С едно грубо движения я доведе до първата кулминация.

Тя се почувства, като че ли я раздират на две както коприната с цвят на слонова кост. Тялото ѝ отскочи конвулсивно и експлодира, преди съзнанието ѝ да успее да схване какво става. Когато се надигна шокирана и зашеметена, той отново грубо я блъсна назад, лаком за влажната ѝ тръпнеща плът.

Искаше да му каже да я почака да си поеме дъх и да събере ума си, но той дръзко я грабна в ръцете си и въздухът изхлипа в гърдите ѝ, а разумът напълно изчезна.

Ненаситно пируваше върху гърдите ѝ — едната, после другата — със зъби, език, устни, така че болката, която извираше от вътрешността на тялото ѝ, се разнесе чак до костите.

— Моля те. — Ръцете ѝ търсеха опора, пръстите ѝ сграбчиха събраната на топка покривка. — Моля те — изпъшка отново без срам.

Запъхтян, той смъкна гащетата си. Кръвта блъскаше в главата му, удряше безмилостно в слабините. Потръпна като жребец, когато се качи върху нея. Хвана таза ѝ, повдигна го и проникна дълбоко.

Тя извика, извивайки се нагоре в дъга, когато болката разсече като горещ нож плътта ѝ. Бедрата ѝ отскочиха и се опита да се освободи, а той дълбоко изстена.

— О, Господи, Роксана. — Пот като перли беше обляла челото му, докато със страшни усилия се бореше да остане спокоен и да не помръдне, за да не я нарани отново. — Боже мой.

Девствена. Той раздруса главата си в отчаян опит да я проясни, въпреки че тялото му вибрираше от смущение и желание. Тя била девствена, а той се втурна в нея като някакъв проклет тежък камион.

— Съжалявам, скъпа, съжалявам. — Безполезни думи, мислеше си, гледайки първите сълзи да потичат по бузите ѝ. Смъкна надолу ръцете си с треперещи мускули, опитвайки се да излезе от нея колкото може по-нежно. — Няма, няма повече да ти причинявам болка.

Дъхът ѝ затрепери. Все още силно я болеше, но имаше и друга болка, по-мека, по-дълбока. Двете носеха победата, която все още не беше постигнала. Когато го усети да излиза от нея, тя инстинктивно изви устни.

— Не мърдай. — Стомахът му се сви на възел, когато тя самата го върна вътре. — За Бога, недей... — Удоволствието от докосването го влуди.

— Ще спра.

Отвори очи и се вторачи в него.

— По дяволите, ако го направиш. — Подготвена за следващата поразяваща болка, тя грабна бедрата му. Мислеше, че го чува да псува. Но не беше сигурна. Защото нямаше никаква болка, само едно дълбоко, смазващо, невероятно удоволствие. Тя се впусна в него, почувства го да се извива и да трепти вътре в нея и не остана нищо друго, освен дивата наслада.

Люк не можа да се противопостави. Тялото му го предаде и той беше благодарен за това. Закри лице в косите ѝ и я остави да го завладее.

Чувстваше тялото си като направено от стъкло. Не смееше да мръдне, за да не се разпадне на хиляди лъскави парченца. Значи това е нещото, за което поетите плачат, помисли тя. Устните ѝ хитро се извиха. Наистина беше хубаво, макар да се съмняваше, че би написала сонет за случая. Но сега беше чудесно — да лежи така и да чува сърцето на любимия да бие до нейното. Би могла да остане така дни наред.

Но той се помести. Леглото се раздвижи и Роксана се наклони. Доста я болеше там, където Люк беше нахлул в нея. За да не изгуби топлото чувство от близостта му, тя се сгуши до него, когато той се обърна по гръб.

Няма достатъчно лоши думи, с които да се нарека, мислеше си Люк, загледан в тавана. Беше я обладал като животно, без загриженост, без финес. Затвори очи. Ако вината не го убиеше, Макс щеше да го направи.

Дотогава трябваше да възстанови това, което така невнимателно беше разрушил.

— Рокс.

— Хм.

— Аз съм отговорен.

Сънлива, тя настани главата си по-удобно на рамото му.

— Окей.

— Не искам да се безпокоиш или да се чувстваш виновна.

— За какво?

— За това. — Гласът му звучеше напрегнато. Как беше възможно да е така сънлива, толкова секси, така дяволски задоволена? — Това беше грешка, но тя не трябва да проваля нещата.

— Грешка? Искаш да кажеш, че това, което се случи току-що, е грешка?

— Разбира се. — Той се търкулна да стане от леглото и потърси панталоните си, преди тялото му да го подмами втори път. — По всякакъв начин.

Погледна назад към нея. Сега тя седеше, падащата на кичури коса се разсипваше върху раменете, прелъстително къдрейки се над гърдите ѝ. Петното кръв на измачканата покривка пресече надигащото се желание.

— Така ли? — Хубавото мечтателно чувство беше изчезнало. Ако Люк не беше толкова зает да се проклина, щеше да забележи пламъчето ярост в очите ѝ. — А защо не ми посочиш някой от тези начини?

— За Бога, та ти си ми почти сестра!

— Ааа! — Тя скръсти ръце на голите си гърди и се стегна. Позата ѝ щеше да бъде респектираща, ако дупето ѝ не беше голо. — Мисля, че важната дума в случая е почти. Между нас няма кръвна връзка, Калахан.

— Макс ме приюти. — За да се предпази от изкушения, Люк отвори едно чекмедже и измъкна от него риза. Хвърли я към Роксана. — Той ми даде дом, живот. А аз го измавих.

— Глупости. — Тя му хвърли обратно ризата. — Да, вярно е, че той те приюти и ти даде дом. Но това, което се случи тук, е само между нас двамата, единствено между нас. То няма нищо общо с Макс или с някаква измяна.

— Той ми вярваше. — Люк мрачно пристъпи и надяна ризата върху главата на Роксана. Тя отблъсна ръцете му и се изправи.

— Мислиш ли, че Макс ще се шокира и ще ни се разсърди, защото се желаем? — Разгневена, тя измъкна ризата от раменете си и я

запокити нанякъде. — Ти не си ми брат, по дяволите, и ако стоиш там и ми говориш, че преди малко си мислил за мен като за сестра, си проклет лъжец.

— Не, не мислех за теб като за сестра. — Той сграбчи раменете ѝ и я разтърси. — Изобщо не мислех. Там е проблемът. Искях те. Искам те от години. Това ме изяждаше вътрешно.

Роксана отметна глава назад. Жестът ѝ беше предизвикателен, но в нея се разливаше мека топлина. От години. Той я е желал от години.

— Значи, играеш ми игри на пламвам и угасвам, откакто бях на шестнайсет години. И само защото си ме желал, си побърквал окаяния си мозък с мисълта, че ако го направиш, това ще бъде... Какво? Морално кръвосмешение?

Той отвори уста и пак я затвори. Защо изведнъж му прозвуча така смешно?

— Почти така.

Не знаеше какъв отговор очаква от нея, но положително не беше смях. Тя се разсмя до сълзи и седна на ръба на леглото.

— О, нещастнико!

Гордостта му беше поставена на изпитание. По дяволите, ако позволеше една гола жена, заливаща се от смях, отново да го възбуди.

— Не мисля, че нещата са за смях.

— Ти се занасяш. Това е безумие. — Тя отхвърли косите си от лицето и грейнала, отправи поглед към него. — И също ужасно мило. Ти пазеше моята чест, нали, Люк?

— Млъкни.

Роксана само се изкикоти и развеселена избърса сълзите от бузите си.

— Само помисли, Калахан. Наистина помисли за минута. Сега стоиш разкъсван от вина, че си правил любов с една жена, която използва всички възможни средства да те прелъсти, една жена, която познаваш от дете, жена, която не е, повтарям, не е по никакъв начин твоя роднина. И вече е на възраст, когато може сама да решава. Не мислиш ли, че това е смешно?

Той пхна ръце в джобовете си и се намръщи.

— Не особено.

— Губиш чувството си за хумор. — Тя се изправи и го прегърна. Голите ѝ гърди се отъркаха в него и със задоволство забеляза, че

мускулите му се напрягат. Но той не отвърна на прегръдката.

— Струва ми се, че ако така приемаш нещата, ще трябва всеки път да те прелъстявам. Мисля, че съм готова за това. — Тя леко докосна устните му и се усмихна, когато погледна надолу. — А, струва ми се, и ти.

— Откажи се. — Но не беше убедителен. — Освен дето не се съдържахме и го направихме, има и други неща.

— О кей. — Роксана прокарваше пръсти надолу по гърба му и обсипваше врата му с леки целувки. — Нека ги чуем.

— По дяволите, ти беше девствена. — Той хвана ръцете ѝ и я отблъсна, за да успее да избяга.

— И това те безпокои? — Тя за миг се нацупи, размисляйки. — Аз мислех, че мъжете винаги са считали това за привилегия. Нали знаеш, синдромът „Стар трек“.

— Какво?

— Смело да отидеш там, където още никой друг не е бил.

Той прикри усмивката си.

— Исусе Христе! — Искаше му се една бира, по дяволите, цял картон с шест леденостудени бири, но се задоволи с едно шише топла минерална вода. — Виж какво, Роксана, работата е там, че не го направих както трябва.

— Не си го направил? — Тя наклони главата си учудена. — Не знаех, че има толкова много начини да се прави това.

Той се задави, внимателно остави бутилката на място. Не само девствена, ами и дяволски, до невъзможност сексуално непросветена.

— По дяволите, какво им имаше на тези твои префърцунени колежани? Нима не знаеха какво да правят с теб?

— Предполагам, че са знаели, ако аз исках да направят каквото и да е. — Тя отново се усмихна, сигурна в силата си. Когато отново проговори, гласът ѝ беше мек. — Исках ти да бъдеш първият. — Когато отново пристъпи към него, видя спонтанното чувство, озарило очите му. — Исках само теб.

Никога никой не беше го трогвал повече. Нежно докосна косите ѝ.

— Аз те обидих. Ако останеш с мен, може би пак ще те обидя. Не ти казвах истината за чувствата си. Не знаеш някои неща. Ако ги знаеше...

— Знам — каза тя, прокарайки пръсти по белезите на гърба му. — Знам го от много години, още когато каза на Макс. Чух ви и плаках за теб. Недей. — Роксана силно го прегърна, преди той да успее да се обърне. — Нима мислиш, че бих те уважавала по-малко заради това, което са правили с теб като дете?

— Мразя да ме съжаляват.

— Не те съжалявам. — В очите ѝ горяха тъмни огънове, когато решително отметна глава назад. — Но знам, че само жената, която те е познавала и обичала през целия си живот, може да ти даде това, от което имаш нужда.

Изтощен, той опря челото си в нейното.

— Не знам какво да ти кажа.

— Не казвай нищо. Просто бъди с мен.

Нямаше време истински да се наслади на блаженството да се събуди в прегръдките на Люк и да полежи така в утрото. Само за миг се сгуши още по-близо до него, докато изслуша разпорежданията за слизане на пристанището, давани по вътрешната радиоуредба. Една дълга, сънлива целувка, няколко въздишки и вече беше станала. Нахлузи едни негови панталони и ризата, която беше захвърлила предната вечер. Придържайки панталоните към тънката си талия, откряна вратата на кабината и огледа положението в коридора. Хвърли поглед към Люк, който я наблюдаваше и се смееше.

Косите ѝ бяха разрошени, лицето — поруменяло, а очите — натезжали и сънливи. Целият ѝ вид красноречиво издава, че е прекарала нощта с любовника си, помисли Люк. И той беше този любовник. Първият. Единственият.

— Всички на борда, Калахан. — Гласът ѝ беше дрезгав рано сутринта. — Ще се видим след петнайсет минути. — Да, да.

Стискайки здраво панталоните, Роксана изтича до каютата си. Държеше педантично на точността — след петнайсет минути се яви готова на палуба „Лидо“. Пасажерите се бяха събрали в салоните, натрупали около себе си пътни чанти и пазарски торби, прозяваха се, разговаряха и чакаха реда си да напуснат кораба. Представляваха невероятно разнообразие от цветове: червено, синьо, бяло, жълто, червено на бели ивици, бяло на зелени. На няколко минути се

повтаряше поканата на английски и на френски да се отправят към изхода. Роксана се ръкуваше за сбогом, получаваше целувки по бузите и сърдечни прегръдки, докато постепенно глъчката утихна.

До десет часа на борда останаха само екипажът и малкото пътници, които се връщаха в Ню Йорк. До един часа нямаше да се качват нови. Макс използва затишието, за да свика репетиция.

Хубаво е да видя отново Макс във форма, помисли Роксана. Малко по-бавен от обикновено, но без колебанията и засечките, които я бяха обезпокоили.

Струваше ѝ се, че се справя много добре с триковете с карти, с въже и с по-големите илюзии, без да издава вълненията си. Контролираше спомените си от предишната нощ — как Люк я повали на леглото, пламенните моменти на наслада, от които изтръпваше. Беше доволна, че никой, освен нея и мъжът, с когото е била, не знае за драматичния обрат в живота ѝ.

Но, разбира се, любовта е сляпа.

Лили се усмихваше всеки път, щом ги погледнеше. Романтичното ѝ сърце плачеше от щастие. Устните на Лъо Клерк се бяха извили в усмивка и даже Мауз, който, общо взето, беше в неведение относно деликатните интимни връзки между мъж и жена, се изчерви и се усмихна.

Единствено Макс не се досещаше.

— Не е ли чудесно? — въздъхна Лили отново, когато с Макс отморяваха на чаша бульон и билков чай на безлюдната палуба „Лидо“.

— Да, наистина. — Потупа ръката ѝ, мислейки, че тя говори за спокойния момент, за разхлаждащия бриз и гледката на Монреал откъм пристанището.

— Това е като сбъдване на най-съкровена мечта. — Лили вдигна чашата с билков чай и трите пръстена на ръката ѝ блеснаха. — Вече си мислех, че никога няма да се случи.

— Седмицата беше доста натоварена — съгласи се Макс. Не беше намерил и никакво време за изследванията върху философския камък. Може би, когато стигнат пристанището на Сидни, ще се опита да избяга от ролята на турист и ще остане няколко часа със своите книги и бележки. Чувстваше, че е близо до успеха.

— Чудя се дали за това не помогна и обстановката на кораба. Искам да кажа, че каютите им бяха толкова близко, почти една до друга, и просто не можеха да избегнат контактите помежду си.

— Естествено. — Макс примигна и се намръщи. — Кой?

— Роксана на Люк, глупчо. — Облягайки лакти на масата, тя замечтано въздъхна. — Обзалагам се, че в момента се разхождат из Монреал, хванати за ръка.

— Роксана и Люк? — Макс не успя да каже нищо повече. — Роксана и Люк?

— Ама, разбира се, мили. За какво мислиш, че ти говоря? — Тя се разсмя — една жена винаги превъзхожда мъжа по въпросите на любовта. — Не видя ли как се гледаха тази сутрин? Чудя се как салонът не пламна от искрите, които хвърчаха наоколо.

— Около тях винаги хвърчат искри. Непрекъснато само спорят.

— Сладък мой, това беше просто един вид ритуал на свързването им.

Той се задави с чая.

— Свързване? — каза с отслабнал глас. — Исусе Христе!

— Макс, скъпи! — Объркана и загрижена, Лили сграбчи двете му ръце. Те трепереха в нейните. — Това не те разстройва, нали? Нали наистина не те тревожи? Те са свършена двойка и са така влюбени.

— Искаш да каже, че той... че те... — Макс не можеше да изрече думите.

— Не съм им светила, но ако съдя по наблюденията си тази сутрин, това се е случило. — Гласът ѝ беше все така весел, но Макс продължаваше да гледа втренчено с каменно лице и тонът ѝ се промени. — Макс, ама ти да не се сърдиш?

— Не, не. — Той поклати глава, почувства нужда да се изправи. Отиде до перилата на палубата като в транс. Неговото момиченце, помисли си и нещо в сърцето му се скъса. Неговото малко момиченце. И момчето, което беше отгледал като свой син. Бяха пораснали в неговите ръце. Сълзи бликнаха от очите му. — Трябваше да го забележа, предполагам — каза на Лили, когато тя плъзна ръката си под неговата. Отново поклати глава. Сълзите на слабост бяха изчезнали, когато я притегли към себе си.

— Мислиш ли, че ще имат това, което имаме ние?

Тя облегна глава на рамото му.

— Никой не би могъл, Макс.

Тази нощ той дойде при нея. Тя го очакваше. Непрекъснато си внушаваше, че това е глупаво, но сега беше по-нервна от миналата вечер. Може би е само въпрос на самоконтрол, мислеше си. Предишната нощ, първата нощ, сама начертала пътя си, беше убедена, че това е правилната посока.

Тази нощ той щеше да я води по-нататък.

Беше му благодарна, че не дойде в кабината ѝ веднага след последното представление, така че спокойно свали сценичния грим и смени обсипания с пайети костюм с обикновен син пенъоар. Но времето работеше против нея — сърцето ѝ биеше все по-учестено.

Следобедът беше хубав. Прекараха го точно така, както Лили си представяше. Разхождаха се по стръмните улици на Монреал, от магазините ги заливаше американска музика, поседяха сгушени един до друг на малка масичка в едно кафене.

Сега отново бяха сами. На тоалетката ѝ ухаеше букетът, който Люк купи за нея от една цветарница. Леглото беше спретнато приготвено за лягане. Подът под нея се люшкеше, тъй като параходът беше поел курса си на юг.

— Тази вечер публиката беше добра — каза Роксана и си помисли: какви идиотщини говоря.

— Ентусиазирана. — Той изви китката си и в ръката му се появи една-единствена бяла роза. Роксана почувства, че сърцето ѝ се стапя.

— Благодаря.

Ще бъде хубаво, каза си, вдъхвайки аромата на розата. Сега знаеше какво очаква и вече предчувстваше удоволствието да я държи в ръцете си, самозабравил се от страст. В края на краищата болката беше краткотрайна. Тези няколко неприятни мига бяха малка цена за удоволствието да лежи после сгушена в обятията му.

Той прочете нервното напрежение в очите ѝ така ясно, както виждаше цвета им. Нямахме смисъл да се упреква повече за това, как безумно се нахвърли върху нея и отне девствеността ѝ. Поне прояви достатъчно такт и я държа в обятията си през цялата нощ.

Докосна бузата ѝ и видя как погледът ѝ се вдигна от розата към лицето му. Благодарни на Бога, че в него, освен страх има още нещо,

много по-силно. Страхът трябваше да изчезне и това зависеше от него. Прокара ръка пред лицето ѝ и тя се засмя, като видя една свещ между пръстите му.

— Умно.

— Още не си видяла нищо. — Прекоси каютата до тоалетната масичка и извади от джоба си кристален свещник, който беше задигнал от трапезарията. Внимателно постави свещта и щракна с пръсти. Фитилът улови искрата и пламна.

Вече малко по-спокойна, Роксана попита:

— Да ръкопляскам ли?

— Още не. — Той изгаси лампата и свали сакото си, гледайки я. — Можеш да почакаш, докато представлението свърши.

Несъзнателно тя вдигна ръка до шията си.

— Нима има още?

— Още много. — Люк се приближи. Може би трябваше да бъде набит с камшик заради грубостта си предната нощ, а не възнаграден. Но щеше да се реваншира. И заради нея, и заради себе си. Пое ръката, която все още стоеше разтворена пред гърлото ѝ, обърна я и притисна пръстите си към дланта и крехката китка, където пулсът биеше силно. — Казах ти, че начинът не е само един, Роксана. — Все още здраво държейки ръката ѝ, той последователно целуна всяко местенце по линията на брадичката ѝ. — Но както и при фокуса, по-добре е да се покаже, отколкото да се говори. — Видя, че клепачите ѝ отново трепнаха и изтегли розата от отмалелите ѝ пръсти. — Повече няма да те наранявам.

Тя широко отвори очи. В тях се бореха съмнението и желанието.

— Няма нищо — промърмори момичето и подканващо вдигна устни към неговите.

— Довери ми се.

— Вярвам ти.

— Не, не ми вярваш. — Люк покри със своите нейните очакващи устни и изтръгваше целувка след целувка, докато тя премаля. — Но ще стане. — Взе я в обятията си.

Пригответи се за заколението. Част от нея изгаряше от желание да почувства тези силни, груби ръце, тази нетърпелива, искаща уста. Но тази нощ устните му бяха меки, прелъстителни, даже успокояващи,

шепнейки в ухото ѝ. Задавеният объркан звук, който тя издаде от дълбочината на гърлото си, го накара да се усмихне.

— Знам къде да те заведа. — Езикът му потъна, играейки си с нейния. — На магически места.

Нямаше избор, освен да го следва там, където я водеше. Тялото ѝ вече плуваше още преди края на тази първа великолепна целувка. Оставяйки искащите ѝ устни, той предприе продължително пътуване — вкусоваше кожата ѝ, задържа се дълго в основата на шията, където пулсът тупкаше под езика му като сърце на затворено в клетка птиче.

Ръцете, които го бяха обгърнали, се отпуснаха и Люк разбра, че тя е негова.

— Искам да те погледам — прошепна нежно и смъкна пенъоара. — Остави ме да те погледам.

Сърцето му се сви, кръвта му кипна от красотата ѝ. Но в трепкащата светлина на свещта той я докосваше само с върха на пръстите си, плъзгайки ги по извивките и вдлъбнатините, очарован от контраста между нейната и неговата плът, омагьосан от всеки трепет, който докосването му предизвикваше у нея.

— Бързахме предишния път. — Навеждайки глава, той много нежно погали с език болезнените зърна на гърдите ѝ. — Сега ще оставим бързането за по-късно. — Изправи се да я погледне и леко затъркаля зърното на гърдата ѝ между палеца и показалеца си, подръпваше го нежно, за да я доведе до замайващото състояние между болка и удоволствие. — Ще се насладим на времето си, Роксана. — Леко прокара пръст надолу по тялото ѝ, приемайки с удоволствие всеки неин трепет, докато стигна до мекия окосмен триъгълник, за да погали тайното чувствително място под него.

Очите ѝ блеснаха, дъхът ѝ спря и Люк усети топлия прилив на върховна наслада. Почувства се замаян, но само се усмихна.

— Искам да направя някои неща. Трябва да ми позволиш.

Когато отново впи устните си в нейните за една дълга целувка, той погали копринената кожа на гърдите ѝ с розата, дразнейки зърната с ароматните нежни листенца, проследи извивките на талията и бедрата ѝ.

— Каж ми какво ти харесва.

Дъхът ѝ трепна под устните му. Виждаше го на светлината на свещта. Гърдите му бяха голи, макар че не можеше да си спомни кога е

свалил ризата си. Почувства тежестта на възбудата му върху краката си и осъзна, че е напълно гол като нея.

— Не мога. — Вдигна ръка да го докосне и тя сякаш потъна във въздуха, сладък и гъст сироп. — Само не спирай.

— Това? — Той бавно се плъзна надолу и пое с език зърното на гърдата ѝ, започна да си играе с него и леко го ухапа, преди да го засмуче, сякаш да я погълне цялата. Тя изпъшка дълго и дълбоко и това го разтърси от възбуда.

Беше едно от най-вълшебните терзания. Разкъсващо, болезнено удоволствие пропълзя по цялото ѝ тяло и беше толкова силно, че ѝ се струваше, че ще умре. Леглото изстена от движението му. Кожата ѝ скърцаше под ръцете му, пееше под търпеливите му искащи устни. Когато езикът му тръгна нагоре по бедрото ѝ, Роксана разбра, че той ще пожелае всяка част от тялото ѝ и тя нищо няма да му откаже. Отвори се за него с въздишка на одобрение. Изведнъж меката топлина се взриви, като че ли бе избухнала комета и бе хвърлила огън във всяка клетка. Викът ѝ заглъхна в дълбоко, гърлено изпъшкване.

Той все още беше търпелив, отчаяно търпелив, галейки я отново нагоре, по-високо, чакайки я отново да преживее кулминация.

Въздишки, стенания и прошепнати обещания. Трепкащата светлина на свещта и едва загатнатото присъствие на луна, ухание на цветя и страст тежаха във въздуха. Тя щеше да запомни това. Тялото ѝ се разтърси от нов прилив на наслада.

О, той наистина изпълняваше обещаното. Изключителни, невъзможни, сладки неща.

Показа ѝ какво означава да бъде желана, обожавана и едва накрая да бъде обладана бавно, както се плува надолу по спокойна река в мъглата.

Люк се плъзна в нея без болка, съвършено, а тя беше хлъзгава и пареща и повече от готова. Тялото ѝ плавно и гладко го посрещна. Не предполагаше, че може да стане така лесно, че би могъл да изпита толкова сладка болка, когато тя се затвори около него. Изгради си ритъм, желанията му растяха неистово и отекваха като акорди в главата му.

— Роксана — дрезгаво прозвуча името ѝ. Мъчеше се да държи юздите на страстта си, все едно, че се бореше с див звяр. — Гледай ме. Имам нужда да ме гледаш.

Гласът му сякаш идваше от дъното на дългия тъмен тунел, в който тялото ѝ летеше. Тя вдигна натежалите си клепачи и видя очите му — сини като теменуги, като синьото в центъра на пламъка.

— Сега ти ми принадлежиш. — Той притисна устните си към нейните, когато оргазмът ѝ избухна. Само на мен, помисли си той и я последва.

Роксана не беше сигурна, че ще успее да помръдне. Но когато го направи, беше, за да потърси устните му. Той ѝ отвърна с неразбираемо мърморене и се търкулна да смени положението си.

— Така е по-добре — въздъхна тя. Вече можеше да си поеме дъх. Потърка буза в гърдите му и остана така. — Не знаех, че може да бъде толкова хубаво.

Нито пък той. Но Люк почувства, че ще прозвучи глупаво, ако го каже, и вместо това погали косите ѝ.

— Не ти причиних болка, нали?

— Не. Чувствам се така... — Тя измърка от удоволствие като котка в сметана. — Като че ли се бях възнесла до луната. — Погали го по гърдите. Когато пръстите ѝ докоснаха корема му, почувства мускулите му да трепват. Добре, добре, помисли си и се усмихна вътрешно. Не само той я владееше. Това в скоро време трябваше да се използва.

— И така... — тя вдигна глава и му се усмихна. — Колко точно са начините все пак?

Той повдигна вежда.

— Защо не ми дадеш две минути и ще ти покажа.

Опиянена от удоволствие, Роксана го възседна.

— Защо не ми покажеш сега? — предложи тя и запечата устните си върху неговите.

20.

Както Роксана, така и Люк биха отхвърлили предположението, че са попаднали в шаблоните на любовен романс, типичен при пътешествие с параход. Морският бриз, разкошните залези и лунните нощи на палубата биха могли да повлияят на някой друг, но не и на тях. И двамата биха свили рамене при споменаването на меден месец, макар че, ако точното определение на този възхваляван период означаваше възможност да откриеш, да се съсредоточиш върху партньора си и да се насладиш на пламенен секс, то те бяха навлезли в третата седмица на своето медено морско пътешествие.

Открития бяха направени. За голямо свое облекчение Люк разбра, че не е просто глупав ревнивец. Всъщност изпитваше удоволствие, когато мъжете обръщаха глави при влизането на Роксана. Можеше да се усмихва, когато някой флиртуваше с нея. Беше въпрос на гордост и самоувереност плюс елемент на предизвикателство. Тя беше красива и беше негова.

Роксана откри зад жилавото неспокойно момче, което беше познавала през целия си живот, мъжа, в когото се беше влюбила — истински нежен и мил. Под тънкото покритие на лустрото и чара се криеше една дълбока страстност и заедно с това гореща преданост и желание да обича, не по-малко от нейното собствено.

Двамата можеха да се съсредоточат един върху друг даже в стая, претъпкана с хора. Не беше необходимо да се докосват или да си говорят. Достатъчно им беше да се погледнат.

През тази фантазия от дни и нещо и на двамата им липсваше само едно: трябваше да изберат някакъв по-съществен обект. Вярно, временно бяха укротили стръвта си, като откъснаха от някоя си мисис Касъл старинен марказит и рубинена огърлица. Старата вещица прекара седем дни на борда на „Янки принсес“, непрекъснато изисквайки и оплаквайки се и превърна в ад живота на Джек, ръководителя на екскурзионното пътуване. И трупата на Нувел реши, че е въпрос на чест да ѝ причини нещо, за което наистина си заслужава да се оплаква.

Но тази работа беше съвсем елементарна. Роксана трябваше само да се вмъкне в каютата на мисис Касъл между два номера в програмата и да задигне заключената касетка от полуупакования багаж. Един поглед към механизма я накара да промени плана си. Вместо да се измъкне и да предаде касетката на Люк, тя използва една игла за коса на самата мисис Касъл и отвори ключалката. След като марказитът премина в джоба на сценичния ѝ костюм, отново заключи касетата, постави я на мястото ѝ и излезе.

Както беше планирано, в този момент Люк се зададе по стълбата.

— Някакъв проблем?

— Никакъв. — Усмихна му се и потупа джоба си. — Само трябваше да си взема нещо от каютата — каза тя, а Люк се усмихна. — Няма да си пропусна реда.

Той я притисна до себе си за една целувка. Ловките му пръсти потънаха в джоба ѝ, за да оценят бижутата.

— Имаш три минути, Рокс.

Отне ѝ два пъти по-малко време да пъхне придобивката на сигурно място във фалшивото дъно на чантата с гримове. Успя да освежи грима, размазан от Люк, и пристигна точно навреме за своя номер.

Всички се съгласиха, че бижутото е елегантно, с изискана изработка и качествени камъни. Но липсата на предизвикателство отнемаше сладостта от извършеното.

Нувел, всички до един, жадуваха да действат.

— Да опитаме на някое от пристанищата — разсеяно предложи Роксана. С Лили стояха на палубата. Новите пътници от Монреал се разхождаха с безплатните си коктейли и заредени камери. Люк и Мауз бяха отишли да гледат мач между „Експос“ и „Доджърс“ на Олимпийския стадион.

— Мисля, че бихме могли. — Мислите на Лили бяха ангажирани с Макс. Преди разсъмване се събуди и го намери на тесния диван под люка с разхвърляни около него книги и бележки от изследванията му. Въртеше между пръстите си монета. Когато я изпусна на пода за втори път, видя болката на лицето му. Знаеше, че никога няма да успее да успокои тази болка.

— Мислех си за Нюпорт — продължи Роксана. — Там бъка от имения. Можем поне да пообиколим за някой следващ път.

— Толкова много приличаш на него. — Лили въздъхна и се извърна. — Ако в момента не действаш по някакъв проект, веднага мислиш за нов. Единствено така можеш да бъдеш щастлива.

— Животът е твърде кратък, за да не се наслаждава човек на работата си. — Усмихна се лукаво. — Господ ми е свидетел, аз обичам моята.

— Какво ще правиш, ако всичко това свърши? — Пръстите на Лили внезапно станаха нервни и тя заигра с нефритеното колие, което Макс ѝ беше купил в Халифакс. — Ако не е възможно да го правиш повече? Фокусите или другото?

— Да се събудя някоя сутрин и да разбера, че всичко е свършило? Че ми остава само обикновеният живот? — Роксана нацупи устни и се засмя. На двайсет и една години е невъзможно да повярваш, че старостта ще те споходи. — Ще пъкна главата си в първата удобна пещ.

— Не казвай такова нещо. — Лили грабна ръката ѝ и я стисна до болка. — Никога не го казвай.

— Мила моя, пошегувах се. — Роксана широко отвори очи от изненада. — Познаваш ме добре. Хората, запалени от тази страст, забравят, че всичко е до време. Всяко нещо, било то прекрасно или ужасно, след време се променя.

— Разбира се, че се променя. — Лили се почувства глупаво и отпусна ръката си, с която стискаше Роксана, но гласът ѝ остана дрезгав. — Не ми обръщай внимание, сладка, мисля, че съм малко преуморена.

Когато момичето погледна Лили, когато я видя наистина, забеляза леките сенки под грима. Изненадата ѝ премина в загриженост.

— Добре ли си? Наистина ли се чувстваш добре?

— Добре съм. — Беше живяла на сцена достатъчно дълго, така че знаеше как да покаже само това, което иска. — Просто съм малко уморена. Глупаво е, но мисля, че започвам да тъгувам по дома. От дни наред така ми се яде гамбото на Лъо Клерк.

— Знам какво искаш да кажеш. — Роксана се отпусна и се засмя, защото тя самата се чувстваше така. — При тази изискана храна само след някоя и друга седмица започваш да мечтаеш за хамбургер с пържени картофи, а седем пъти по-силно — за един изцяло свободен ден, в който няма да си принуден да разговаряш с никого.

Лили разбра, че трябва да остане сама, за да не избъбри всичките си тревоги и страхове.

— Е, ще се чупя за малко. — Намигна и целуна Роксана по бузата. — Ще се скрия за един час в кабината да натопя малко краката си и да почета от любовния си роман.

— Казваш ми го само за да ме накараш да ти завидя.

— Знаеш ли какво? Покривай ме за един час, а после аз ще го направя за теб.

— Разбрахме се. Ако някой ме пита, ще кажа, че си оправяш нещо по сценичния костюм.

— Това звучи добре. — Побърза да се скрие по-скоро зад заключената врата, за да не избухне в плач.

Роксана остана сама и се огледа наоколо. Обичаше разнообразието, винаги го е обичала. Но сега искаше Люк да е с нея, вместо да смуче бира и да псува реферите на два езика. С него винаги беше по-забавно да изучава лицата на хората, имената им, произхода.

Преди да успее да си отговори как би се чувствал човек, ако трябва да бъде за десети или дванайсети път на такава екскурзия, реши, че един час с потопени във вода крака и любовен роман е добра идея.

Чу името си и се обърна с дежурната за екипажа на „Янки принсес“ усмивка. За миг усмивката ѝ помръкна, но веднага я възстанови. Тя наистина беше професионалистка.

— Сам. Колко е малък светът.

— Нали? — Беше като току-що слязъл от страниците на моден журнал за мъжко облекло при морско пътешествие. Ръбът на бежовите панталони беше толкова остър, че човек можеше да се пореже, ако го докосне. Ризата му беше от кенар — от тези, които струваха невероятни пари, за да изглеждат обикновени. Беше без чорапи, обут с най-изисканите сандали „Доксайдърс“, а ръката му обгръщаше една гъвкава руса красавица. Тя беше с болезнено сини копринени панталони, които подхождаха на очите ѝ, и меко падаща блуза в същите тонове. Това, което силно впечатли Роксана, беше нанизът от кремави перли със закопчалка от сапфир, голям колкото нокътя на палеца на Мауз.

— Джъстин, скъпа, бих искал да те запозная с една много стара приятелка. Роксана Нувел. Роксана, моята съпруга Джъстин Спринг

Уайът.

— Колко мило. — Роксана им поднесе учтива усмивка, в която не участваха очите ѝ, и бързо ръкостискане, престорено любезно.

Перфектната съпруга на един политик, помисли си тя.

— За мен е удоволствие.

Има и обици, забеляза Роксана. Два тъмновиолетови камъка във формата на капки, които се стичаха от разкошни перли.

— Бях очарован да те видя на палубата — започна Сам. — И двойно повече, като разбрах, че си от екипажа. — Погледът му се плъзна по табелката с името, закачена на гърдите ѝ. — Отказа ли се вече от фокусничеството?

— Съвсем не. Даваме представления на кораба в продължение на няколко седмици.

— Фантастично. — Той знаеше това, разбира се. Беше се постарал да го научи. И не беше устоял на изкушението да прекара една седмица с Нувел. — Джъстин, Роксана е забележителен илюзионист.

— Колко необичайно. — Устните ѝ се отвориха в усмивка, която разкри съвършени зъби. — Играете ли на детски тържества?

— Още не съм го правила. — Роксана взе един коктейл от таблата на минаващия келнер. — За пръв път ли пътувате на „Янки принсес“?

— Специално на този кораб — да. Иначе съм правила много подобни морски пътешествия, но в Карибско море, в Средиземно. — Тя вдигна тънката си бяла ръка да поиграе разсеяно със закопчалката. Диамантите около сапфира пламнаха в тънки отблясъци светлина, които възбудиха кръвта на Роксана така силно, както една дълга, бавна, влажна целувка.

— Колко хубаво. — Необходим ѝ беше целият ѝ запас от контрол, за да не оближе устни. — Надявам се и това пътуване да ви хареса.

— Сигурна съм. — Сапфирът намигна като прелъстително око. — Зарадвах се много, когато Сам предложи това да е част от медения ни месец.

— О, вие сте младоженци? — Знаейки, че този жест е типичен за жените, Роксана разгледа комплекта сватбени пръстени на Джъстин. О, да, прецени тя, десеткаратов диамант, шлифован със смарагд, върху

годежния пръстен, а сватбената халка — платинена лента, в чиято вдлъбнатина са монтирани диаманти. Прииска ѝ се лупата ѝ да е в нея. — Колко хубаво. Моите поздравления, Сам.

— Благодаря. Ще ми е приятно да видя отново семейството ти. И Люк, разбира се.

Тя се усмихваше, когато се оттегли. Най-сетне цел, която си заслужаваше.

Люк се възползва от затишието, за да се поотпусне в една сауна на долната палуба. Спеше не повече от пет часа на нощ, откакто Роксана беше дошла в каютата му, въоръжена с коприната в слонова кост и с устрема на разгорещената си кръв.

Не че се оплакваше, но сауната нямаше да му навреди. Ако не друго, поне щеше да му даде възможност да се усамоти, за да проясни главата си и да премисли това, което Роксана му каза днес следобед.

Мистър и мисис Самюъл Уайът.

От всички кораби за пътешествия, този ли намериха, помисли си той с гримаса. Както и да е, по дяволите, но следващата седмица нямаше как да ги избегнат. Не беше сигурен обаче, че споделя ентусиазма на Роксана да освободят булката от лъскавите ѝ дрънкулки.

Не, той искаше да го обмисли добре, без да бърза, да прецени всички възможни лоши страни.

Когато дървената врата на сауната скръцна и се отвори, Люк погледна с едно око. После отново го затвори и остана облегнат с небрежно праметнат около кръста пешкир.

— Чух, че си се довял на кораба, Уайът.

— А ти все още вадиш зайци от задника си, за да си изкарваш хляба. — Сам се настани на долната пейка. Само с няколко дискретни въпроса разбра къде Люк прекарва свободния си час. — И играеш по гайдата на стария.

— Научи ли се все пак да правиш отсичането с една ръка?

— Отдавна съм се отказал от игрите.

Люк само се усмихна.

— Не мисля така. Винаги си бил схванат в ръцете, можеш само да притискаш момичетата тук и там.

— Имаш ми зъб. — Сам удобно отпусна ръце на пейката. Десетте години бяха му се отразили добре. Правеше редовни тренировки за поддържане на фигурата и цялото му тяло

свидетелстваше за всекидневната работа с личния му треньор. Използваше положението си, а сега и парите на жена си, за да се посвети на фризьори, стилисти, маникюристи, минерални вани, които подобряваха състоянието на кожата. Беше се превъплътил изкусно в образа на преуспяващ, привлекателен млад мъж. Сега имаше и богатство, за да постави глазура на тортата.

— Странно — продължи той. — Роксана, изглежда, не ме помни с лошо. Беше съвсем приятелски настроена, като се срещнахме.

Преди Люк би изпитал гняв. Сега просто се забавляваше.

— Приятелче, тя ще те сдъвче и ще те изплюе.

— Така ли? — Ръцете на Сам се вкопчиха в горещото дърво. Имаше едно нещо, което положението и парите не можаха да му дадат. Самоиронията. — Мисля, че отговарям на нейния стил много повече, отколкото можеш да си представиш. Жена като Роксана би поставила един мъж с положение много по-високо от някой, който не е успял да изглади ръбестите места на миналото си. Ти все още си губещият, Калахан.

— Аз все още съм много други неща. — Люк отвори очи, извърна глава и се загледа в лицето на Сам. — Добре са ти оправили носа. Никой няма да познае, че е чупен. — Протегна се лениво. — Освен мен, разбира се. Ще се видим.

Сам стискаше и отпускаше дървената пейка, когато вратата се хлопна след Люк. Явно старият му приятел се нуждае от по-суров урок. Може би една телеграма до Коб, помисли Сам, насилвайки напрегнатите си мускули да се отпуснат.

Време беше да го притисне по-здраво.

Той отвори стиснатия си юмрук и заглади гладката длан, в която маникюрът се бе забил дълбоко.

Много по-здраво, реши той.

— Казвам ти, случаят е перфектен. — Роксана се беше начумерила. Събранието между двете представления в каютата на баща ѝ не вървеше по плана ѝ. — Всяка жена, която носи такива камъни посред бял ден, сигурно има купища. И всяка жена, която се омъжва за мошеник като Сам, заслужава да ги изгуби.

— Може би е така. — Пръстите на Макс отпочиваха, а той се мъчеше да се концентрира. — Рисковано е да крадеш от познат, особено при близостта, в която сме живели.

— Можем да го направим — настоя тя. — Лъо Клерк, ако ти дам подробно описание на някои от по-добрите неща, колко време ще ти отнеме да се свържеш и да получиш копия?

— Седмица, може би две.

Тя изсумтя.

— А ако положиш малко повече усилия?

Той започна да пресмята.

— Ако се бръкнем по-дълбоко — четири-пет дни. Но, разбира се, без времето за предаване.

— Нали за това е Федералният експрес. Ще ги предадем. — Тя се обърна към баща си. — Последната нощ от пътешествието. Докато Джъстин се върне вкъщи и открие подмяната, ние ще сме на чисто. — Тя нетърпеливо очакваше отговор. — Татко?

— Какво? — Той се стресна и се дръпна назад. За миг изпадна в паника, търсейки нишката на разговора. — Няма достатъчно време да се планира добре.

Как би могъл да планира, когато едва успяваше да мисли? Студена пот запълзя по гърба му. Всички го гледаха вторачено. И се чудеха.

— Отговорът е не. — Думите му шибнаха като камшик, той скочи. Искаше всички да се махнат, всички до един. Не можеше да понесе съжалението и любопитството им, вторачените погледи. — Това е последната ми дума.

— Но...

— Казах край — изкрещя той. Роксана замига, а Лили силно захапа долната си устна. — Все още аз решавам тук, млада лейди. Когато ми потрябват твоите предложения и съвети, ще ги поискам. Дотогава ще правиш, каквото ти се казва. Ясно ли е?

— Напълно. — Гордостта задържа главата ѝ високо вдигната, но беше шокирана от обидата. Никога преди баща ѝ не беше ѝ викал. Никога. Бяха спорили, наистина, но винаги имаше обич и уважение. Сега в очите му виждаше само гняв. — Извинете ме, бих искала да се разходя преди представлението.

Люк се изправи бавно, след като вратата се тръшна зад гърба на Роксана.

— Трябва да се съобразя с мотивите за отказа ти, Макс, но не мислиш ли, че беше прекалено груб с нея?

Мъжът рязко се обърна към него, наежен до крайност.

— Не мисля, че се нуждая от мнението ти за това, как да се отнасям към собственото си дете. Ти можеш и да спиш с нея, но аз съм ѝ баща. Моята щедрост към теб през всичките тези години не ти дава правото да се намесваш в семейните ми дела.

— Макс! — Лили скочи да хване ръката му, но Люк вече поклащаше глава.

— Няма нищо, Лили. Струва ми се, че аз също трябва да се поразходя.

Морето блестеше на звездната светлина. С ръце на перилата Роксана стоеше, загледана в него. Чувстваше ужасни болки в дъното на очите си в резултат на усилието да възпира сълзите си. Нямахше да хленчи като дете за това, че Макс ѝ се беше скарал.

Чу зад гърба си стъпки и леко се извърна. Не беше Люк, както се надяваше. Беше Сам.

— Очарователно — каза той и улови края на разпилените ѝ коси. — Една красива жена в звездната светлина и зад нея морето.

— Да не си изгубил съпругата си? — Тя нарочно надникна зад него и вдигна вежди. — Струва ми се, че не я виждам наоколо.

— Джъстин не обича да е пришита към панталона ми. — Той пристъпи и я огради с ръцете си, с които се хвана за перилото. Усети бърза тръпка на сладост. Красива и принадлежаща другиму. Беше достатъчно, за да поиска да я съблазни. — Тя е привлекателна, елегантна, богата и амбициозна. След няколко години ще бъде отлична домакиня на приеми за нийоркското общество.

— Как ли си я омагьосал с всичките тези романтични комплименти.

— Някои жени предпочитат директния подход. — Той се наведе над нея и спря едва когато Роксана го блъсна в гърдите.

— Аз не съм съпругата ти, Сам, но също обичам директния подход. Какво ще кажеш за това? Мисля, че си отвратителен,

патетичен и твърде прозрачен. Нещо като умрял пор край пътя. — Изрече това с най-приятния тон, с възможно най-приятната усмивка. — А сега защо не се оттеглиш, преди да съм ти казала нещо обидно.

— Ще съжаляваш за това. — И неговият глас беше мек заради няколкото души, които се разхождаха по палубата. Но очите му бяха станали ледени. — Много, твърде много.

Ядът му обаче надви над сдържаността, грабна ръката ѝ и я блъсна назад. — Още не съм свършил с теб.

— Мисля, че... — Тя не довърши, блъсна Сам настрани и застана между него и Люк. — Недей. — Впи пръсти в ревера на Люк, говорейки през зъби.

— Влез вътре, Роксана. — Той гледаше над главата ѝ и ако очите можеха да бъдат оръжие, Сам вече щеше да е жертва на мъчителна смърт.

— Не. — Тя видя в погледа му желанието да убива. Ако отстъпи, беше повече от сигурно, че Сам ще свърши зад борда. Това би ѝ харесало, но не можеше да позволи Люк да понесе последствията. — След няколко минути започва представлението. Няма да си в състояние да използваш ръцете си, ако ги счупиш в лицето му. — Роксана хвърли яростен поглед през рамо. — Разкарай се, по дяволите, или, кълна се, ще го оставя да си свали сакото.

— Добре. Няма да правя сцени тук. Ще му дойде времето. — Той посочи към Люк. — На друго място.

Роксана продължи да държи Люк, докато Сам изчезна вътре.

— Дявол да те вземе — изсъска тя.

— Да ме вземе дяволът? Мене? — Гневът му все още бушуваше, но той само се взираше в нея. Повтори: — Да ме вземе дяволът? Така ли?

— Да. Имаш ли представа каква каша забърка? — Всичката ярост и обида, с които беше тръшнала вратата на кабината на баща си, сега избиха и се изляха върху Люк.

— Каж ми как щяхме да обясним на Джак или на капитана защо си набил един пътник до безсъзнание и си изхвърлил тялото му през борда?

— Той те докосваше. Господ да го убие! Когато излязох на палубата, беше те притиснал до парапета. Мислиш ли, че бих могъл да стоя и спокойно да гледам някой да се отнася така с теб?

— Кой си ти, Калахан? Моят бял рицар? Нека да ти кажа нещо, приятелче. — Тя заби пръст в гърдите му. — Мога сама да убивам собствените си дракони. Не съм някаква слаба, хленчеща жена, която се нуждае да бъде спасявана. — Отново го притисна, почти забила нокти в плътта му. — Мога сама да се справям. Разбра ли?

— Да. Разбрах. — Наистина я беше разбрал. Притисна я до себе си и силно я целуна, а задавеният ѝ протест затихна и ръцете ѝ го обгърнаха.

— Съжалявам. — Роксана зарови лице в рамото му. — Това няма нищо общо с оня идиот. Нито пък с теб.

— Знам. — Целуна косите ѝ. И той беше почувствал удари от камшика на Макс, чието плющение пареше безкрайно по-силно върху кожата му, от който и да е удар на каиша на Коб.

— Той ме нарани. — Гласът ѝ едва се чуваше. Стисна устни и се опита да се овладее. Никога преди не ме е наранявал така. Това не беше заради работата, Люк. Това не беше...

— Знам — каза той отново. — Не мога да си го обясня, Рокс. Може би мислите му са заети с нещо друго, може би не се чувства добре или още хиляди неща. Никога преди не се е нахвърлял така върху теб. Недей да му се сърдиш.

— Прав си. — Тя въздъхна и се отдръпна. — Просто пресилвам нещата. — Нежно вдигна ръка към бузата му. — И си го изкарах на теб, когато се втурна да се биеш. Щеше ли да го пребиеш заради мен, бейби?

Люк се захили доволен, че тя се шегува — знак, че се е съвзела.

— Обзалагам се, щях да му смачкам физиономията. Щях да го кремирам.

Роксана потръпна и вдигна устните си.

— Ууух, как обичам да бъда целувана от силен мъж.

— Тогава ще получиш една добра доза.

Това беше един от най-трудните пътища, които Макс беше изминавал — тесният, покрит с килим коридор от собствената му каюта до каютата на Люк. Знаеше, че вътре е дъщеря му с човека, когото обичаше като свой син. Вдигна ръка да почука и отново я отпусна. Тази вечер силна болка пронизваше костите на пръстите му.

Почука силно на вратата, сякаш да се самонакаже. Люк отвори. Почувства внезапно смущение, което изби в прекалена учтивост.

— Макс, имаш ли нужда от нещо?

— Искам да вляза за малко, ако нямаш нищо против.

Люк се поколеба. Беше благодарен, че поне и двамата с Роксана бяха още напълно облечени.

— Разбира се. Искаш ли да пийнеш нещо?

— Не, нищо. Благодаря. — Стоеше изправен до вратата, нещастен, вперил очи в дъщеря си. — Роксана.

— Татко?

Останаха за миг като вкаменен триъгълник. Трима души, които бяха споделяли толкова общи радости. Макс установи, че всички предварително подготвени думи бяха изчезнали от главата му като дим.

— Съжалявам, Рокси — беше всичко, което успя да каже. — За мен няма извинение.

Скованите ѝ рамене се отпуснаха.

— Всичко е окей. — Заради баща си можеше да пренебрегне дори гордостта си. Сега направи точно това. Протегна ръце и тръгна към него. — Мисля, че прекалих и те ядосах.

— Не. — Засрамен от прошката ѝ, той пое и двете ѝ ръце и ги целуна. — Ти просто изрази своята позиция, както винаги съм очаквал от теб. Не бях справедлив, нито любезен. — Усмивката му трепна, когато вдигна поглед към нея. — Единственото утешително нещо е, че за пръв път от двайсет години Лили ме нахока и ме нарече какъв ли не.

— О! И какво ти каза?

— Мисля, че мижитурка беше най-често използваната дума.

Роксана поклати глава.

— Ще трябва да я науча на някои по-подходящи. — Целуна го и отново му се усмихна. — Ще я успокоиш, нали?

— Мисля, че да. Но като начало трябва да оправя нещата с теб.

— Е, вече ги оправя.

— С двама ви — измърмори Макс и обърна глава към Люк.

— Разбирам. — Макар и да се колебаеше, Роксана усети как трябва да постъпи. — А аз ще отида да ти поразчистя пътя към Лили. — Минавайки край Люк, тя докосна ръката му и излезе.

— Чувствам нужда да ти кажа някои неща. — Макс направи крайно безпомощен жест с ръце. — Мисля все пак да приема питието, което ми предлагаше.

— Разбира се. — Люк отвори най-долната вратичка на шкафа и извади малка бутилка коняк. — Само че нямам подходящи чаши.

— Щом ти можеш, и аз ще пия в каквото и да е.

Кимвайки, Люк наля по три пръста коняк във водни чаши.

— Имаш да ми казваш някои неща за мен и Роксана, нали? — започна той. — Чудех се защо мълча досега.

— Трудно ми е да си призная, но не знаех как. Думите ми днес следобед...

— Беше излязъл от кожата си заради Рокс — прекъсна го Люк. — Не заради мен.

— Люк. — Макс положи ръка върху рамото му. Очите му бяха изпълнени с молба и разкаяние. — Не ми затваряй вратата. Бях разгневен, но гневът, въпреки че се смята обратното, невинаги изважда истината. Режех, за да нараня. Срамувам се от това.

— Забрави го. — Люк се почувства неудобно, остави питието си на масата и се изправи. — Просто момент на раздразнение. Това беше всичко.

— Можеш ли да допуснеш, че това, което казах в момент на раздразнение, е по-силно от чувствата ми към теб през всичките тези години?

Люк се обърна към него, очите му отново бяха на онова диво, дръзко момче.

— Ти ми даде всичко, което някога съм имал. Не ми дължиш нищо.

— Съжалявам хората, които не могат да осъзнаят силата на думите. Иначе биха се отнасяли към тях с повече уважение. На Роксана ѝ е по-лесно да ми прости, защото никога не се е съмнявала в обичта ми. Надявах се, че и ти нямаш основание да се съмняваш. — Макс постави недокоснатата си чаша до тази на Люк. — Ти си синът, който с Лили не можахме да имаме. Разбираш ли какво означава това? Имало е дълги периоди, когато напълно съм забравял, че не съм те създал аз. А дори когато съм си спомнял, това е нямало значение.

За миг Люк замълча. Не можеше да каже нищо. Седна на ръба на леглото.

— Да. Защото имаше време, когато и аз самият го забравях.

— И понеже чувствата не бяха разграничени в сърцето ми, затова беше трудно, толкова трудно да приема това, което е между теб и дъщеря ми.

Люк почти се изсмя.

— Знам, това ми донесе доста тежки моменти, толкова тежки, че едва не я отблъснах. — Вдигна глава. — Не можех да я отблъсна, Макс, дори и заради теб.

— Тя не би си отишла. — Разбираше и двете си деца. Постави ръка на рамото на момчето и пръстите му сякаш изстенаха от болка, когато го стисна. — Безплатен урок — измърмори той, а Люк се усмихваше. — Любовта и илюзията имат много общи неща. Те обогатяват душата, радват сърцето. И двете изискват непрекъсната, всеотдайна практика.

— Ще го запомня.

— Опитай се да не го забравяш. — Макс тръгна към вратата, но една мисъл го спря. — Искам внуци — каза той и устната на Люк увисна. — Много искам.

21.

Сам беше много доволен. Плановете му напредваха. Уважаваха го в обществото, имаше власт във Вашингтон. Като дясна ръка на сенатора работеше в самостоятелен кабинет — скромно украсен бастион на мъжествеността — кожени столове, неутрални цветове. Имаше личен секретар — един ветеран в политиката с остър ум, който знаеше точно кой номер да набере, за да докопа информация.

Макар че предпочиташе чуждестранните коли, Сам беше хитър и караше „Крайслер“. Акцията да се купуват американски стоки набираще сила, а той беше запланувал да стане любимият син на Америка.

Според неговите пресмятания след шест години неусетно щеше да се настани на мястото на сенатора. Цялата подготовка за това беше налице — годините на предана обществена работа, контактите във Вашингтон, в света на корпорациите и на улицата.

Действайки за своята собствена кариера, Сам почти беше готов да се хвърли в предстоящите избори, но реши да е търпелив. Знаеше, че младостта ще бъде минус за него и много от симпатизантите биха сметнали това за нелоялност към стария глупак Бушфийлд.

Така той изчакваше времето си и хладнокръвно утъпкваше пътя си за деветдесетте години. Ухажваше Джъстин Спринг и се ожени за нея. Тя беше богата наследница на универсален магазин, с безупречно потекло и измежду най-добрите в благотворителните акции. Можеше да организира вечеря за петдесет души, без да си мръдне пръста, и имаше допълнителното преимущество да излиза чудесно на снимка.

Когато постави пръстена на ръката ѝ, Сам знаеше, че прави още една важна стъпка. Американците предпочитат лидерите им да са женени. Ако всичко вървеше по плана, щеше да участва в кампанията за сенаторското място като предан баща на едно, а Джъстин ще е бременна с второто и последно дете.

В още по-далечно бъдеще се виждаше като един Кенеди — но не и по отношение на политиката му, разбира се. Сега бяха дните на

Рейгън. Но Сам беше млад, имаше приятен външен вид, красива жена и бяха очарователно семейство.

Щеше да стане, защото той знаеше правилата на играта. Изкачваше стъпалата към Овалния кабинет с бавни, премерени стъпки и вече беше на половината път.

В света на Сам съществуваше само едно нещо, което го човъркаше. Семейство Нувел. Те бяха като изнизани нишки, които всеки момент можеха да се разплетат. Искаше да им отмъсти по лични причини, но остро се нуждаеше от това и заради кариерата си. Беше важно те да бъдат смазани, обезвредени, така че всички неприятни истини, които биха разгласили за него, да бъдат отхвърлени с насмешка от хората.

По време на сватбеното пътешествие имаше достатъчно време да ги наблюдава отблизо. Сега, удобно настанен в разкошния „Хелмсли палас“ в Ню Йорк в очакване на церемониите и тържествата по случай стогодишнината на Статуята на Свободата, имаше време да се порови във впечатленията си.

Старият изглеждаше уморен, Сам си спомняше светкавичната бързина на ръцете му преди десет години и направи заключение, че Макс вече отпада. Интересно беше също, че остаряващият фокусник посвещава толкова много време на търсенето на някакъв магически камък.

Сам написа „философски камък“ на лист от елегантното хотелско тефтерче и разсеяно го заобръща между пръстите си. Може би някой от неговите хора ще се поразрови и ще разбере нещо повече за този камък.

Лили — както винаги — наплескана и с пищен бюст. И все така наивна, помисли си Сам и се усмихна. Устните оголиха зъбите му. Нарочно я издебна на палубата един ден и когато си тръгваше, тя вече приятелски го потупваше по ръката, доволна, че така е преуспял в живота.

А Роксана? Ах, Роксана. Ако въобще съществуваше магия, тя беше в нея. Какво ли заклинание беше превърнало кльощавото момиче с буйни коси в такава прелестна жена? Жалко, че не беше успял да направи нещо в тази посока преди Джъстин. Представяше си начина, по който ще я прельсти и използва — такава удоволствие не можеше

да му достави неговата красива и хладна жена, която би се шокирала и отвратила.

Но въпреки че перспективата беше много привлекателна, там щеше да действа по-внимателно. Инцидентът на кораба едва не предизвика сцена, която би се отразила зле на един политик, и то женен.

И така, стигна до Люк. Винаги стигаше до Люк. Той беше ключът към всички Нувел. Отминаваше Лъо Клерк и Мауз, както се пренебрегват слуги. Те бяха нищо. Но Люк беше обектът за линчуване. Ако го съсипеше, това щеше да бъде пукнатина в стената на всички Нувел, която никога нямаше да може да бъде възстановена. А и колко сладък личен триумф.

Работата с Коб напредваше така, както Сам се беше надявал. Отне му години, след като напусна Ню Орлеанс, за да стигне до положение, което му позволяваше да наеме детективи, за да разследват миналото на Люк.

Беше му струвало много пари, но го приемаше като инвестиция за бъдещето и разплащане с миналото. Издирването на проститутката, която е била майка на Люк, беше за него голям късмет. Но Коб, Коб беше глазура на тортата.

Сам притвори очи и излезе от елегантния апартамент, за да се вмъкне в един усоеен крайбрежен бар.

Вътре миришеше на бира и урина, на евтино уиски и тютюн. Мъжете, които играеха на зарове, хвърляха мрачни погледи към масата, докато чакаха реда си.

В края на бара седеше една-единствена проститутка с подли очи, която си търсеше обект. Погледът ѝ опипа Сам, когато той седна на масата в ъгъла, спря за малко, размисли и се отмести.

Беше избрал сянката. Шапката му бе нахлупена ниско, обемисто палто закриваше фигурата. В бара беше студено — късният зимен вятър блъскаше по прозорците, но лека пот от очакването дразнеше кожата му.

Той видя как Коб влиза. Видя как повдига колана на корема си, преди да огледа помещението. Забеляза фигурата в дъното, кимна и равнодушно отиде до бара. Донесе си чаша уиски.

— Някаква работа ли имаш с мен? — каза грубо, преди да отпие първата глътка.

— Имам делово предложение.

Коб сви мощните си рамене и се престори на отегчен.

— И така?

— Мисля, че познаваш един мой познат. — Питието на Сам стоеше недокоснато на масата. Беше забелязал с отвращение, че чашата не е твърде чиста. — Люк Калахан.

Изненада блесна в очите на Коб, преди да ги присвие.

— Не бих казал.

— Да не усложняваме една проста работа. Чукал си майката на Калахан години наред. Живял си с тях, когато той е бил малко момче — нещо като неофициален втори баща. По това време си се занимавал с най-долно сводничество, набъркал си се в перверзии, по-точно между деца и възрастни.

Лицето на Коб изгуби цвета си така, че спуканите капилляри по него светнаха като мрежа от факли.

— Не знам какво ти е казало това неблагоприятно лайно. Но аз се отнасях добре с него. Имаше храна в стомаха си, нали? Учех го на едно-друго.

— Оставил си белези по него, Коб. Виждал съм ги. — Сам се захили и Коб видя как лъсват белите му зъби.

— Момчето се нуждаеше от възпитание. — Глътна още уиски. — Виждал съм го по телевизията. Сега е голяма клечка. Но не виждам да се отплаща на мен или на старата си майка за всичките тези години, през които се грижихме за него.

Сам чу точно това, което очакваше — недоволство, злоба, завист.

— Мислиш, че той ти дължи нещо?

— По дяволите, той е първокласен артист и прави много пари. — Коб се наведе напред, но смътно видя изражението на Сам поради пушека и тъмнината. — Ако той те е изпратил тук да ми подрънкваш с вериги...

— Никой не ме е изпратил, Калахан е и мой длъжник. Ти можеш да ми бъдеш полезен.

Сам бръкна в джоба си и извади плик, Коб набързо се огледа наоколо и го взе. Дебелите му пръсти светкавично преброиха петстотин в добре използвани двайсетачки.

— Какво искаш?

— Удовлетворение. Това искам от теб.

Така Сам беше изпратил своето куче в Ню Орлеанс.

Изнудването не се оказа така ефективно, както беше очаквал. Трийсет-четирийсет на година се плащаха без коментар. Сам си постави за цел да научи точно какъв годишен доход декларира Люк, за да вдигне размера на вноската. Една празна пощенска картичка щеше да го очаква при завръщането му. Този път цифрата на нея щеше да е десет хиляди.

Сам изчисли, че няколко такива картички ще подкопаят основите на Люк и не след дълго той ще рухне.

Люк се вбеси. Смачка белия къс хартия в юмрука си и го захвърли. Изпадна в ужас.

Десет хиляди долара. Не заради самите пари. Имаше достатъчно и лесно можеше да получи още повече. А заради мисълта, че Коб никога няма да се махне от пътя му и ще става все по-алчен.

Следващия път могат да бъдат два̀сет или трийсет хиляди.

Нека мръсникът върви при пресата. Сензационните вестници можеха да тържествуват един ден.

ПОТАЙНОТО ДЕТСТВО НА МАГИСТЪР ИЛЮЗИОНИСТ

Е, и какво?

ЖИВОТЪТ НА ЕДИН АРТИСТ ИЛЮЗИОНИСТ КАТО ПРОСТИТУТКА

Кой дава и пет пари за това?

ГРОЗНИЯТ ТРИЪГЪЛНИК НА НУВЕЛ

ОТНОШЕНИЯТА НА ЕДИН ИЛЮЗИОНИСТ С НЕГОВИЯ БЛАГОДЕТЕЛ.

О, Господи! Люк разтри лицето си и се опита да размисли. Той носеше отговорност за живота си, дявол да го вземе. Този живот, който беше градил парче по парче, след като избяга от онзи вонящ на джин апартамент с обезобразен от рани гръб и обзет от ужас, че не знае какво са правили с него, докато е бил в безсъзнание.

Не можеше, нямаше да понесе това, от което беше избягал, да се изрови и да изцапа лицето му. Нямаше да допусне вонята на тази кал да бъде лепната върху единствените хора, които някога бе обичал. И все пак. Все пак губеше нещо от себе си всеки път, когато отговаряше на поредната картичка като някаква добре тренирана маймуна.

Имаше една възможност, която досега не беше обмислял. Люк вдигна една чаена чаша и втренчено се загледа в изящната ѝ украса — виолетки върху порцелан в слонова кост. Вариант, за който беше мечтал, но никога сериозно не беше обмислял.

Можеше да отиде в Мейн и да измъкне Коб от дупката му. Да направи това, за което беше жадувал всеки път, когато камшикът шибаше плътта му. Да го убие.

Чашата затрепери в ръцете му, но той не помръдна. Продължи да се визира, докато видението му стана по-ясно и кръвта потече като тънка усмивка по дланта му.

Той можеше да го убие.

Почукването на вратата го сепна. Ярката картина все още се въртеше пред очите му, когато се втурна да отвори.

— Хай! — От косите на Роксана се стичаха струйки в очите ѝ. Тениската ѝ беше натежала от вода. Вдигна устни към Люк и му лъхна на дъжд и летни ливади. — Предположих, че си мечтаеш за един пикник.

— Пикник? — Той трябваше да се пребори, за да отхвърли от себе си мисълта за насието, и ѝ се усмихна. Погледна навън към поройния дъжд и затвори вратата зад нея. — Мисля, че този дъжд е прогонил дори мравките.

— Пилешки крилца на барбекю. — Тя му подаде една картонена кутия.

— О, наистина ли?

— От истински сочните. Една купа от картофената салата на Льо Клерк, която задигнах от хладилника, и едно бяло „Бордо“.

— Явно си помислила за всичко, освен за десерта.

Тя му отправи дълъг поглед отдолу, приклякайки на килима.

— О, помислила съм. Защо не дадеш две чаши? Какво е това? — Роксана вдигна от земята едно парче порцелан.

— Аз... счупих една чаша.

Когато Люк се наведе да събере парчетата, тя видя кръвта на ръката му.

— Ама какво си направил? — Цъкайки с език, започна да попива кръвта с края на фланелката си.

— Това е само драскотина, докторе.

— Не се шегувай. — Но с облекчение видя, че наистина е драскотина, и то лека. — Твоите ръце струват много, знаеш го. Професионално.

Той пъхна пръст в цепката на деколтето ѝ.

— Професионално?

— Да. Освен това съм и лично заинтересувана. — Докосна устните му и се наклони назад в стратегическо отстъпление. — Какво става с чашите? И един тирбушон.

Готов да се подчини, той стана и тръгна към кухнята.

— Защо не си намериш в гардероба една суха фланелка? От тебе капе върху картофите.

— Няма нищо. — На една крачка зад него върху линолеума плъосна мократа тениска. Люк я погледна, после вдигна погледа си към Роксана. Ще бъде интересен пикник, зарадва се той. Пиле, картофена салата и мокра полугола жена. Напрежението му се стопи в усмивка.

— Обичам практичните жени.

Беше тъмно. Мракът потискаше и вонеше на пот. Само четири стени и нисък таван отгоре като капак на ковчег.

Нямаше врата. Нямаше ключалка. Нямаше светлина.

Знаеше, че е гол, защото горещината притискаше беззащитната му кожа и удряше, удряше като неспирен чук върху наковалня. Нещо пълзеше по него. В един миг на ужас помисли, че са паяци. Но бяха капчици от собствената му пот.

Опитваше се да бъде напълно спокоен и тих, много, много тих, но звуците от тренираното му дишане отекваха като силно ехо въпреки

затвореното пространство.

Те ще дойдат, ако не пази тишина.

Не успя да го спре. Не можеше да спре сърцето си, което биеше като чук в гърдите му от паниката, нито слабите животински звуци, които бълбукаха в гърлото му.

Ръцете му бяха вързани. Въжето преряза тънките му китки, докато се бореше да се освободи. Подуши кръвта и усети вкуса на сълзите си, а потта изгаряше от болка прерязаните му китки, като че ли ги горяха факли.

Трябваше да се измъкне. Трябваше. Трябваше да има начин за бягство. Но нямаше врата, нямаше механизъм, който да се подчини на ловките му ръце.

Все пак беше само едно момче. И беше толкова трудно да мисли. Толкова трудно да бъде силен. Потта му замръзна на малки топчета лед, когато осъзна, че не е сам в сандъка. Чу отблизо тежкото възбудено дишане и усети вонята на джин.

Зави като вълк, когато ръцете го сграбчиха. Тялото му се разтресе, отдръпна се.

„Ще правиш това, което ти се казва да правиш. Ще правиш, каквото ти се казва, малък негоднико.“

Ударът на камшика проряза с парещ болка плътта му до костите. Той крещеше и крещеше. Изправи се. В първия миг виждаше само тъмнината. Тялото му още трепереше от ударите на каиша, ръцете се протягаха към него.

Отскочи със стиснати юмруци и видя втрещеното лице на Роксана.

— Сънуваше някакъв кошмар — каза тя спокойно, макар сърцето й силно да биеше. Той изглеждаше не на себе си. — Това беше кошмар, Люк. Вече си буден.

Лудостта изчезна от очите му, преди да ги затвори с въздишка. Кожата му още потръпваше, когато тя го докосна по рамото.

— Мяташе се насън. Едва те събудих.

— Съжалявам. — Потърка лицето си, сякаш да се освободи от погнусата.

— Няма защо да се извиняваш. — Тя нежно вдигна влажната от пот коса от челото му. — Сигурно е било ужасно.

— Да. — Люк посегна към бутилката и отпи глътка топло вино.

— Ще ми кажеш ли?

Той само поклати глава. Имаше неща, които никога не би могъл да каже. Дори и на нея.

— Свърши вече. — Но един мускул на челюстта му трепна. Роксана го погали.

— Да ти донеса ли малко вода?

— Не. — Грабна ръката ѝ, преди тя да успее да се изправи, придърпа я близо до себе си, като че ли не можеше да понесе да остане сам дори докато тя отиде до съседната стая. — Само стой тук. Окей?

— Окей. — Плъзна ръката си около него.

Беше забравил, че са голи. Допирът на нейната кожа до неговата беше магическо усещане — отнемаше и последните следи от ужасния кошмар. Нуждаеше се от нея. Зарови лице в рамото ѝ.

— Все още вали — измърмори той.

— Ъхъ. — Тя инстинктивно погали гърба му и пръстите ѝ се плъзнаха по белезите. — Харесва ми шумоленето на дъжда. Омякотява светлината и въздухът натежава.

Люк наблюдаваше как вали — все още силно, въпреки че гръмотевичната буря се беше изтеглила на запад. Зад балконската врата сандъчето с мушката триумфално светлееше в мрака.

— Винаги съм обичал червените цветя. Не можех да разбера защо. После един ден осъзнах, че ме карат да мисля за теб. Тогава узнах, че те обичам.

Пръстите ѝ спряха, все още на гърба му. Почувства лека болка в сърцето, но сладостна, от щастие.

— Не мислех, че някога ще ми го кажеш. — С леко вълнение тя притисна устни на врата му. — Мислех да отида при мадам Д'Амур и да ѝ поискам от нейните билки за магия.

— Ти си цялата магия, от която се нуждая. — Приблужи лицето ѝ към своето. — Страхувах се да ти го кажа. Тези две думи са заклинание, което отрицва всички възможни усложнения.

— Твърде късно. — Впи устните си в неговите. — Заклинанието вече е направено. Тук. — Вдигна ръцете си с дланите навън в очакване да срещне неговите. — И аз те обичам. Нищо не може да го промени. Никаква магия, никакво вълшебство.

Много бавно той плъзна пръсти между нейните така, че разперените им длани се превърнаха в здраво споени юмруци.

— Сред всички илюзии ти си единствената истина, от която се нуждая.

Тогава Люк разбра, че ще плати на Коб, ще танцува със самия дявол, но ще я запази, ще запази чисто това, което двамата имаха.

Тя забеляза светлината, която проблесна в очите му като мълния в буреносно небе. Пръстите му стиснаха нейните.

— Нуждая се от теб, Роксана. — Освободи ръцете й, за да я притегли към себе си, и я положи на килима. — Сега! Боже мой! Сега!

Огънят му премина в нея, кръвта й кипна. Отчаянието му ритмично удряше с тях върху килима, запалваше в нея искри, раздухваше ги все по-високо и по-високо, по-искрящи, докато огънят пламна.

Ръцете му бяха навсякъде — светкавици върху плътта й, които предизвикаха бумтенето на пулса й в стотици точки на тялото. Невинната им любовна игра от следобеда избледня като луната на слънчева светлина.

Той разпери и силно притисна ръцете й, обгърна устните й със своите. Зъбите му дращеха и леко хапеха, искаше да усети вкуса на плътта. Ръцете й се отпуснаха под силата на неговата прегръдка, а тялото й жадно прие върховното чувство от обладаването.

Така да желаеш и да бъдеш желан. Никога не би могла да го обясни, да го опише. Можеше само да благодари на небето за това. Когато той я издигна още по-високо в заслепяващата си страст, душата й се разтърси от огромното удоволствие.

Още. Това беше всичко, което успя да си помисли.

Освободи ръцете си и го обгърна бързо и с нетърпение. Ловка и гъвкава, с полузамъглено от страст съзнание, тя се качи върху него, пламналата й плът се гърчеше върху неговата, а целувката й беше като удар на блеснали мечове.

Вътре в нея растеше сила, пееше в кръвта й, излизаше като искри от върховете на пръстите й, когато чувстваше как мускулите му трептят под ръцете й. Той я беше научил на магията. Сега, в този момент, ученикът стана учител.

Той изпъшка, заслепен от внезапността на нейната атака. Отговорът й беше усмивка — притаена, без дихание, разрушителна. Можеше да се закълне, че подушва пушека на ада, примесен с парфюма на диви цветя.

— Роксана... — Името ѝ потрепери върху устните му от задъханото дишане. — Сега! За Бога!

— Не. — Тя отново се засмя, навеждайки глава. — Още не, Калахан. Още не съм свършила с теб. — Подразни с устни дупчицата в основата на шията му, после слезе надолу по гърдите, по корема, докато той избухна.

Бореше се като диво животно, мятайки се, за да се освободи. А тя държеше камшика, измъчваща, обещаваща, възпираща окончателната експлозия на освобождаването.

— Ти ме убиваш — едва успя да произнесе той.

Прокара езика си по него.

— Знам.

Това я зашемети. Опиянена от властта си, тя го доведе до самия ръб на освобождаването и се оттегли. Плъзна се като магьосница нагоре по тялото му.

— Кажи ми го отново. — Очите ѝ бяха широко отворени и блестяха. — Кажи ми сега, когато ме желаш толкова силно, че имаш чувството, че ще се разпаднеш на части, кажи ми го сега.

— Обичам те. — Обхвана ханша ѝ с треперещи ръце, когато тя го възседна.

— Магически думи — измърмори Роксана и намести тялото си да го приеме.

Когато той я изпълни, когато нейните пулсиращи мускули трепнаха, за да го приветстват, отхвърли глава назад от върховното удоволствие, което изпита. Задържа го, притиснат в себе си само за няколко удара на сърцето, извила назад тяло като статуя. Люк никога нямаше да забрави как изглеждаше тя в този момент — бледозлатистото тяло, блеснало във влага, набъбналите откряхнати устни, затворените очи, косата, разпиляла огън по гърба ѝ.

Тогава тялото ѝ се разтърси, победено от бързия силен оргазъм. От устните ѝ се отдели бавна въздишка, но тя все още не помръдваше. После се усмихна, клепачите ѝ трепнаха и откряха най-красивите смарагди, за които той можеше някога да мечтае.

Потърси ръцете му, склучи отново пръстите си в неговите и пак го яхна, но вече като задоволена жена.

Принадлежаха си напълно, тялото ѝ се спусна като вода върху неговото. Дъждът беше спрял. В стаята мистично проникваше

водниста светлина. Люк милваше косите ѝ.

— Премести се при мен — каза той.

С остатъка от силите си тя вдигна глава.

— Багажът ми е вече опакован.

Той се засмя и леко щипна хубавото ѝ дупе.

— Доста си сигурна в себе си.

— Точно така. — Целуна го звучно. — Имам само един въпрос.

— Какъв?

— Кой ще готви?

— А! — Плъзна пръста си по ребрата ѝ, търсейки убедителен довод. — Аз прегарям всичко.

Но Роксана не беше вчерашна.

— И аз.

Той реши, че няма лесно да се измъкне.

— Кварталът гъмжи от ресторанти.

— Да. — Усмивка се разля по лицето ѝ. — Не сме ли късметлии?

Отново се намести в прегръдката му. Лежаха един до друг в слабата слънчева светлина и им се струваше, че най-големият проблем, който можеше да изникне, беше апетитът им.

22.

Беше толкова лесно, колкото да извадиш заек от цилиндър. Все пак бяха живели заедно години наред. Познаваха навиците си, недостатъците, ексцентричностите.

Тя ставаше на разсъмване; той придърпваше завивката и покриваше главата си. Той стоеше безкрайно дълго под душа, докато изхаби всичката топла вода; тя взимаше някой роман, пъхваше се във ваната и оставаше там, докато водата изстине.

Той правеше упражнения с гири на пода в дневната; тя предпочиташе три пъти седмично да ходи на тренировки.

От стереоуредбата гърмеше рок, когато Люк контролираше положението, и стенеха блусове, когато беше в ръцете на Роксана.

Имаха много общи неща. Не се оплакваха, ако се наложеше още и още да се упражнява някой от триковете. И двамата обожаваха храната в Каджун, филмите от четирийсетте години и дългите разходки из квартала.

И двамата крещяха, когато спореха.

Доста повикаха през следващите няколко седмици. Това просто беше неизбежна част от живота им. Търканията бяха нещо толкова естествено — като дишането, и двамата не можеха без тях.

Докато август, пъшкайки, премина през Ню Орлеанс, за да отстъпи мястото си на благословеното отдъхване през есента, те се караха и се сдобряваха, зъбеа се и си крещяха, редувайки средни със смях.

За рождения ден той ѝ подари кристална магическа пръчица — дълъг тънък аметист, обвит със сребърни нишки и напръскан с рубини и лимоненожълти и тъмносини топази. Тя я постави на масата до прозореца, така че слънцето да я огрява и да разпръсква магията ѝ наоколо.

Бяха диво влюбени и споделяха всичко. Всичко, освен тайната за чека с десет хиляди долара, който Люк изпращаше всеки месец.

Макс беше свикал съвещание, но не бързаше да започва. Сръбваше от горещото, ароматизирано с цикория кафе на Льо Клерк и

изчакваше. Приятно му беше, че семейството му отново е около него. Не беше си представял колко тежък щеше да е ударът Люк и Роксана да не бъдат под неговия покрив. Макар да живееха съвсем наблизо, загубата го беше сломила.

Имаше усещането, че губи страшно много неща за съвсем кратко време. Децата си, които вече не бяха деца, ръцете с втвърдяващите се пръсти — все по-често ги чувстваше като чужди.

Даже мислите си — това го ужасяваше най-много. Твърде често те излитаха и увисваха някъде, където не можеше да ги стигне, и той трябваше да спре и отчаяно да се опитва да ги догони.

Казваше си, че сигурно това е така, защото съзнанието му е пренатоварено. Това беше причината да поеме в грешна посока, когато тръгна към Френския пазар, и да се изгуби в града, който познаваше от толкова много години. Сигурно затова забравяше някои неща. Например името на борсовия си агент. Или къде е шкафът, в който Льо Клерк държи чашите за кафе.

Но днес, когато всички бяха около него, се чувстваше по-силен, по-сигурен. Гласът му не издаде нито едно от съмненията му, когато призова за тишина.

— Струва ми се, че имам да ви кажа нещо интересно — започна той, когато стаята утихна. — Една изключителна колекция бижута... — Забеляза, че Роксана стрелна с очи Люк. — Интересуват ме главно сапфирите в нея. Изглежда, дамата има слабост към тези камъни и това явно личи от огромното им количество. Има и една много елегантна огърлица от перли и диаманти, която не е за пренебрегване. Естествено, това е само част от колекцията, но достатъчно, струва ми се, за нашите нужди.

— Колко парчета са? — Роксана извади от чантата си бележник и се приготви да запише информацията със своя сложен секретен код. Макс засия, горд със своята прецизна и практична дъщеря.

— Сапфирите са десет. — Раздвижи пръстите си. Странно, сега, когато играта започваше, не чувстваше болки. — Две колиета, два чифта обици, една гривна, два пръстена, игла и закопчалка на колие. Имат осигуровка за половин милион. Колието е оценено на деветдесет хиляди, но е малко надутото. Сигурен съм. Осемдесет хиляди е действителната му цена.

Люк си взе една сладка от чинията, която Лили му поднесе.

— Имаме ли някакви снимки?

— Естествено. Жан?

Льо Клерк взе дистанционното управление и го насочи към телевизора. Той щракна, видеото под него издаде звук и оживя.

— Прехвърлих снимките на видеокасетата. — Когато първата се появи на екрана, Льо Клерк запали клечка кибрит, постави я под лулата си и започна да дърпа дима. — Много ми харесват тези нови играчки. Огърлицата — продължи той — е традиционен модел, без много въображение в дизайна. Но самите камъни са добри. Има десет изящно шлифовани металносини сапфира. Общо тегло дваисет и пет карата. Диамантите са от много добро качество, продълговати, с общо тегло приблизително осем карата.

Следващото изображение — закопчалката — грабна вниманието на Роксана. Тя издаде звук на изненада и премести поглед върху баща си.

— Джъстин Уайът. Ако това не е същото, което видях на нея на парахода миналото лято, значи не съм с всичкия си.

— Ти винаги си била с ума си, скъпа моя — каза Макс. — Това е точно същото бижу.

Усмивката ѝ избухна в искрен смях.

— Значи все пак ще го направим? Защо не ми каза?

— Исках да бъде изненада. — Той се изпъчи, доволен от реакцията ѝ. — Можеш да го считаш като предварителен подарък за Коледа, макар че ще дойде Великден, докато уредим всичко. — Махна с ръка към видеото. — Продължавай нататък, Жан. Може да се върнем на това после. Снимките са копирани от досието за осигуровката. Нашият собствен принос ще бъде още по-забавен.

Снимките преминаха бързо на зигзаг, после по видеото започна собственооръчно направеният филм на „Янки принсес“.

— Домашно кино — засмя се Мауз с пълна със сладки уста. — Аз съм го снимал.

— Ето един процъфтяващ Спилбърг между нас — поздрави го Макс.

И наистина, видеофилмът беше чист като кристал, картината не трепкаше, звукът беше идеален. Смяната на разстояния, на сцени, на темпото — никъде не личаха грешките, които обикновено допускат аматьорите.

— О, погледни. Ето я симпатичната мисис Улбъргър. Спомняш ли си, Макс? Седеше на първия ред на всяко представление.

— А това е Дори. — Роксана се наведе напред и подпря лакти на бедрата си. — И... о! — Изчерви се, когато камерата на Мауз се насочи към перилата на палубата, улавяйки нея и Люк в една дълга целувка.

Беше странно и някак възбуждащо да гледа себе си как заравя пръсти в косата на Люк, как той накланя глава, за да поеме по-добре устните ѝ.

— Това е любовната история — засмя се отново Мауз. — Има я във всеки добър филм.

— Повтори тази част. — Люк стисна с пръсти рамото на Роксана. Тя грабна дистанционното, преди Мауз да успее да се подчини.

— А, заговорът се сгъстява — промърмори тя.

На екрана Сам и Джъстин се разхождаха по палубата. Роксана отново се наклони напред, когато камерата се фокусира върху гривната, която току-що бяха видели на статична снимка. Обективът ги проследи, докато си намериха столове да седнат. Нямахте ги скритите усмивчици и нежните докосвания, така типични за младоженците. Без да разменят нито дума, те се облегнаха. Тя държеше лъскаво списание, а той — научнофантастичен трилър.

— Романтични дяволи, нали? — реши Роксана, изучавайки Сам. Вятърът разпиляваше косите му. Имаше тен на човек, свикнал да бъде на открито. — Фотогеничен е. Мисля, че това е предимство за един политик.

— Барби и Кен — изкоментира зад гърба ѝ Люк. — Удивителните пластмасови човечета.

Мауз мислеше, че Сам има очи на акула, но не го каза, защото допускаше, че фамилията ще се изкикоти, а идеята му не беше да показва смешни неща. Дълбоко в сърцето си той искаше Макс да беше останал на първоначалното си мнение да не се занимават със Сам, с жена му и нейните красиви бижута. Но за Мауз Макс беше най-умният човек на света и никога не му беше минавало през ума да се усъмни или да търси обяснение за неговите решения.

Когато екранът избледня до сиво и после цветовете блеснаха, Роксана леко подсвири.

— Значи това е огърлицата.

— Съвършена, нали? Задръж, скъпа. — Тя задържа кадъра, а Макс започна да изнася лекция като всеотдаен професор.

— Тази огърлица е подарък от нейните родители за пълнолетието ѝ през април преди четири години. Купена е от „Картие“, Ню Йорк, за деветдесет и две хиляди петстотин деветдесет и девет долара плюс всички придружаващи такси.

— За това те информираха от Ню Йорк — измърмори Люк и Макс кимна утвърдително.

— Не мога да повярвам, че съм пропуснала да видя бижу като това — изкоментира Роксана.

— Носеше го на прощалната вечер. — Лили си спомняше много добре. — Мисля, че ти и Люк бяхте... заети до започването на представлението.

— О! — спомни си Роксана и хвърли поглед през рамо към Люк. — Май беше така.

Люк обгърна талията ѝ и я дръпна да седне в скута му.

— Това е изключително, нали?

Макс просия. Добре беше обучил децата си.

— Да, така изглежда. Затова е по-трудно, но не и невъзможно човек да я притежава. Струва ми се, че това е достатъчно, Роксана. — Видеото изгасна. Той се облегна назад. Съзнанието му беше толкова ясно, че се учуди дали не си внушава мъглата, която толкова често го връхлиташе. — Очакваме плановете на къщата им в Тенеси, както и на резиденцията в Ню Йорк. Сведенията за алармените системи в двете къщи ще отнемат известно време.

— Значи първо ще се порадваме на Коледа. — Това не беше въпрос. Лили, която се бе погрижила празникът да е хубав, беше категорична. — Всички сме тук и можем тази вечер да украсим коледното дърво. — Погледна крадешком към Роксана и Люк. — Жан ни е приготвил печено на фурна.

— С онези малки хрупкави картофчета и моркови? — Стомахът на Люк се обади, измъчен от двуседмичното ядене навън и проваления опит за пържено пиле. Въздъхна.

Роксана го ръгна с лакът в ребрата, защото тя беше тази, която се опита да изпържи пилето.

— Този човек е самият ходещ апетит. Не се налага да ни подкупвате, за да останем.

— Няма да ви обидим. — Люк отправи умолителен поглед към Льо Клерк. — Бисквити?

— Разбира се. Има достатъчно, за да сложа и в пликче за вкъщи за един млад вълк.

Дните до Коледа и Нова година минаваха бързо. Трябваше да се купуват и опаковат подаръци, да се правят сладкиши, в частност в апартамента на Нувел-Калахан — да се изгарят сладкиши. Годишното благотворително представление на илюзионистите набра пет хиляди долара, много необходими за педиатричното крило на болницата. Люк продължи традицията на Макс да забавлява децата, които трябваше да прекарат вълшебната нощ приковани към болничните легла или инвалидните колички.

През единия час, в който измъкваше монети от някое ухо или измежду пръстите му разцъфтяваше цвете, той разбра защо Макс посвещава толкова време на тези деца.

Те бяха най-благодарната публика. Познаваха болката и действителността беше често жестока за тях. Но те вярваха. През този един час. И това беше големият смисъл.

Тази нощ, след като се раздели с малките личица, отново сънува. Сънува и се събуди с разтуптяно сърце и вик, който изгаряше гърлото му.

Роксана се размърда, промърморвайки нещо в съня си. Обви с изстиннали пръсти нейните и дълго лежа, загледан в тавана.

Студената зима упорито заседна чак до март. Уличните артисти страдаха. В къщата на улица „Шартръоз“ Льо Клерк поддържаше своята кухня уютно топла. Преодоляваше гордостта си и за безопасно си стоеше вкъщи, рядко рискуваше да излезе дори на пазар. Когато го правеше, всяко подухване на вятъра проникваше през изтънялата му кожа до мозъка на костите.

Старостта, осмели се да си помисли той, е истинска негодница.

— Затвори проклетата врата. Това не е пещера.

— Извинявай.

Извинението на Люк бе посрещнато намръщено. Той беше без шапка и ръкавици и само дънковото яке го предпазваше от вихрушката. Льо Клерк почувства горчива завист да се промъкна в сърцето му.

— Май си дошъл да си изпросиш нещо?

Люк подуши въздуха и улови безпогрешно аромата на печени ябълки.

— Ами, може ли да получа една?

— Защо не се научите да си готвите сами? Какво си мислиш — че можете да танцувате навътре-навън по всяко време и да си излизате с пълни стомаси, когато ви скимне! Аз да не управлявам кухня за бедни!

— Май така изглежда. — Люк не се стресна, защото беше привикнал напълно към грубия език на Каджун, а си сипа от кафето, което се топлеше на печката. — Мисля си, че човек може да бъде добър, ама истински добър, само в ограничен брой неща.

Льо Клерк изсумтя.

— И в какво си толкова добър, топ амі, та не можеш да си свариш две яйца?

— Илюзията. — Люк взе една лъжичка захар, сви юмука си на фуния и изсипа от нея дъжд от бели кристали. Почака един миг, после отвори дланта си, за да покаже, че ръката му е празна. Старецът изръмжа нещо подобно на смях. — Кражбата. — Върна на Лео Клерк портфейла, който беше задигнал от джоба му, отивайки до печката. — И да правя любов. — Той вдигна чашата си и сръбна. — Но за това специално трябва да ми повярваш, защото не мога да ти го демонстрирам.

Останалото само кожа и кости лице на Лео Клерк се разтегли в усмивка.

— Значи смяташ, че вършиш тези неща добре, а?

— Правя ги великолепно. А сега ще получа ли една от онези печени ябълки?

— Седни и яж на масата, както са те учили. — Вече доволен от компанията, той продължи да меси тестото. Ръцете му сръчно се справяха с домашните задължения; извиващите се нагоре по тях змии се размърдаха. — Къде е Роксана?

— На гимнастически упражнения. Каза, че след това може би ще обядва с две жени от групата.

— И ти се шляеш, оуі?

— Поработих върху детайлите на освобождаването, но имах нужда от почивка. — Не искаше да си признае, че без нея в

апартаментата му беше пусто. — Ще съм готов за последния ден на карнавала.

— Имаш само две седмици.

— Достатъчно. Ще вися на едно горящо въже над езерото Понтшартрен, ще се събере дяволски огромна тълпа. Обзалагам се на петдесет хиляди долара, че ще се освободя от белезниците и ще успея да се върна на моста, преди въжето да изгори.

— А ако не успееш?

— Губя петдесет хиляди и ще се намокря.

Льо Клерк постави тестото в една голяма купа и го покри.

— Височината е много голяма за падане.

— Знам как да падам. — Пъхна с вилицата една топла печена ябълка в устата си. — Искях да уточня някои подробности с Макс. Някъде тук ли е?

— Спи.

— Сега? — Люк повдигна вежда. — Единайсет часът е.

— Не спи много добре нощем. — По челото му се изписа загриженост, докато чистеше пръстите си от тестото, но беше с гръб към Люк. — В собствената си къща човек има право да спи до късно и когато си иска.

— Не, нямах предвид това... Просто никога не го е правил. — Люк погледна към антрето и за пръв път осъзна колко тихо е в къщата. — Той е добре, нали?

Загледа се в неподвижния гръб на Лео Клерк. Мислеше си за Макс, представяше си как той тренира ръцете, пръстите си, огъва ги, разперва ги, раздвижва ги отново и отново като пианист преди концерт.

— Зле ли са ръцете му? — Раменете на Лео Клерк леко се стегнаха и Люк разбра, че е улучил. Леко му се повдигна от познатия аромат на подправки, ябълки и тесто, докато напрегнато очакваше отговора.

— Не знам какво имаш предвид. — Лео Клерк остана с гръб към него, докато спря чешмата и посегна за пешкир.

— Жан, не ме баламосвай. Позволи ми да бъда толкова загрижен, колкото и ти.

— По дяволите. — Но не изруга от сърце и Люк разбра истинския отговор.

— Ходи ли на лекар? — Стомахът на младежа се сви. Блъсна чинията и вилицата.

— Лили успя да го замъкне на един лекар. — Льо Клерк се обърна и малките му тъмни очи издадоха цялата обърканост и тревога, които го потискаха. — Дадоха му хапчета. За успокояване на болките в пръстите, *comprendre*^[1]? Не тази болка. — Той потупа с юмрук сърцето си. — Това няма да върне магията. Невъзможно е.

— Трябва да има нещо, което...

— *Rien*^[2] — прекъсна го Льо Клерк. — Нищо. Всеки човек има свое разписание. И то определя кога ще се замъглят очите и ще се запушат ушите му. Кой ден ще стане от леглото с втвърдени кости и болки в ставите. И деня, в който или жлъчката му ще откаже, или белите му дробове ще отслабнат, или пък сърцето ще се пръсне. Лекарите ще кажат: направи това, вземи онова, но *bon Dieu*^[3] е определил срока и когато каже: Дотук нищо не може да го спре.

— Не мога да повярвам на това. — Не искаше. Люк се изправи и столът му се потътри. — Значи казваш, че не можем да направим нищо повече. Нямаме власт.

— А ти мислиш ли, че имаме? — Льо Клерк се засмя, но се чу само някакво хриптене. — Това е арогантността на младите. Мислиш ли, че беше случайност идването ти на панаира в онази нощ и това, че ти намери Макс, а той намери теб?

Люк много добре помнеше всичко — властното привличане на плаката, нарисуваните очи, които го изкушиха да влезе в палатката.

— Просто добър късмет.

— Късмет, *oui*. Това е другата дума за съдба.

Люк достатъчно се беше наслушал на фаталистичната философия на Льо Клерк. Тя внасяше смут в душата му, където вярата беше дълбоко погребана.

— Всичко това няма нищо общо с Макс. Трябва да го заведем на специалист.

— *Pourquoi*? Да му правят изследвания и да разбият сърцето му? Той има артрит. Може да бъде облекчен, но не и излекуван. Неговите ръце сега сте ти и Роксана.

Люк седна отново, втренчен в тъмното петно на изстиващото кафе.

— Тя знае ли?

— Може би не знае точно, но го чувства със сърцето си. Също както и ти. — Льо Клерк се поколеба, но се довери на интуицията си и седна срещу Люк. — Но има и още нещо — каза той спокойно.

Младежът вдигна поглед. От израза на стареца по гърба му пролазиха тръпки на страх.

— Какво?

— Макс прекарва часове наред със своите книги и карти.

— Философският камък?

— Oui, камъкът. Разговаря с учени, професори, даже с медиуми.

— Това е обсебило въображението му — каза Люк. — Но с какво му вреди?

— Може би с нищо само по себе си. Това е неговият Свещен граал. Мисля, че ако го намери, ще се успокои. Но сега-засега... Виждал съм го вторачен в една страница, минава цял час и все още не я е прелистил. На закуска например иска Мауз да сложи дивана в гостната до прозореца, а на обяд пита защо мебелите са разместени. Казва на Лили, че днес трябва да репетира новия номер, тя дълго чака в кабинета, а после отива и го намира заровен в книгите — дори не си спомня уговорката.

Страхът прониза Льо Клерк с безброй иглички.

— Безпокои ме разумът му — въздъхна той. Мислеше, че очите му са твърде стари за сълзи, но те избликнаха горещи и трябваше да се пребори с тях. — Вчера го намерих на двора. Беше по костюм, без палто, а духаше вятър. „Жан — попита, — къде е караваната?“

— Караваната? Но нали...

— Нямаме каравана. — Льо Клерк гледаше Люк право в очите. — Почти от десет години, а той попита дали Мауз не я е закарал да я измие преди представлението. Казах му, че днес няма представление и че трябва да се прибере, за да не настине. — Льо Клерк вдигна чашата си и отпи дълга глътка. — После Макс се огледа наоколо като изгубен, в очите му видях страх. Заведох го вътре до леглото му. Попита ме дали Роксана се е върнала от училище. Отговорих му, че още не е. Малко след това той каза: „Люк трябва да доведе красивата си приятелка на вечеря“, а аз отвърнах: „Bien, ще направя etouffee“^[4]. После заспа и когато се събуди, мисля, че вече не си спомняше нищо от това.

Люк разпери ръцете си, които беше свил на юмруци в скута си.

— Исусе Христе!

— Когато тялото на човек го предаде, той започва да се движи по-бавно. Но какво става, когато умът откаже?

— Макс трябва да се прегледа.

— А, оуі, и това ще стане, защото Лили настоява. Но има едно нещо, което ти трябва да направиш.

— Какво мога да направя аз?

— Той не бива да пътува с теб за Тенеси. — Люк понечи да отговори, но Льо Клерк го прекъсна с жест: — Ще участва в планирането, но не и в изпълнението. Какво ще стане, ако забрави къде е, какво прави? Можеш ли да рискуваш? Можеш ли да рискуваш с него самия?

— Не — каза Люк след дълга пауза. — Няма да го направя. Но няма и да го нараня. — Разисквах известна време. — Мисля, че трябва да...

— Жан, какъв е този разкошен банкет? — Макс влезе. Изглеждаше толкова бодър и сигурен в себе си, че Люк почти отхвърли историята на Льо Клерк. — А, Люк, ти също си подушил. Къде е Роксана?

— Излезе с приятелки. Искаш ли малко кафе? — Люк вече беше станал и отиваше към печката. Макс седна и протегна крака с въздишка. Пръстите му се движеха и движеха, сякаш свиреше на невидимо пиано.

— Надявам се, че няма да се развява дълго. Лили искаше да я изведе да й купи нови обувки. На детето едва му стават старите.

Ръката на Люк трепна. Кафето се изля върху бюфета. Макс говореше за Роксана, като че ли все още беше на дванайсет години.

— Скоро ще си дойде. — Сърцето биеше като наковалня в гърдите му, докато носеше кафето към масата.

— Работиш ли по ключалките в номера с освобождаването от водната камера?

Люк искаше да изкрещи на Макс да спре, да изскочи от капана на машината на времето. Вместо това заговори:

— Всъщност работя върху „Горящото въже“. Спомняш ли си? — подсети го нежно. — Предвижда се за края на карнавала. Следващата седмица.

— „Горящото въже“? — ръката на Макс спря. Кафето, наполовина поднесено до устата му, се разплиска. Болезнено беше да се наблюдава усилието му да се върне към настоящето. Долната му устна увисна, очите загледаха безизразно. После отново дойдоха на фокус. Ръката му продължи пътя си до устата. — Ще привлечеш добра тълпа. Предварителните съобщения в пресата са чудесни.

— Знам. И не бих могъл да искам по-добро прикритие за работата с Уайът. Имам желание да я свърша още същата нощ.

Макс се намръщи.

— Трябва да се уточнят още много детайли.

— Има време. — Люк се облегна назад в стола си. Отвращаваше се от себе си. — Искам да те помоля за една услуга, Макс.

— Добре.

— Нека аз да свърша работата. — Люк забеляза шока на Макс, неговото разочарование. — За мен е важно — продължи да дълбае той. — Знам правилата — в тази работа няма място за лични интереси, но случаят е изключителен. Имам да разчиствам много стари сметки със Сам.

— Още по-основателна причина да попречим на чувствата да замъгляват работата.

— Работата е точно в чувствата. — Поне това беше вярно. — Той ми е длъжник. Това ще бъде плащане на стари дългове. — Тогава извади и последната си карта, мразейки се заради това. — Ако ми нямаш доверие, ако мислиш, че не съм достатъчно добър, просто ми го кажи.

— Разбира се, че ти вярвам. Но работата е там, че... — Той не виждаше къде е, а разбираше само, че синът му се отдалечава от него с още една крачка. — Прав си. Крайно време е да опиташ нещо сам. Достатъчно си добър, за да си получат заслуженото.

— Благодаря ти. — Искеше да поеме тези неспокойни ръце в своите, но само вдигна кафето си като за поздравница. — Учил ме е най-добрият.

— Как така сам? Какво искаш да кажеш? — поиска да знае Роксана. Метнала на гърба си торбата с гимнастическия екип, тя последва Люк от дневната, където той хвърли бомбата си, до спалнята.

— Точно това, което казах. Представлението е мое.

— По дяволите. Работим всички заедно. — Въпреки че беше нервирана, вроденото ѝ чувство за ред я накара да отвори ципа на чантата и да я изпразни. — Татко няма да се съгласи.

— Той вече се съгласи. — Люк смъкна дънковото яке и го захвърли към един стол. То се плъзна по облегалката и падна на пода. — Не е голяма работа.

— Е. — Роксана затвори ципа на чантата и я постави на мястото ѝ в шкафа. Ритна встрани захвърлените обувки на Люк. — Ако заедно сме го планирали на всички етапи от самото начало, защо мислиш, че ти единствен трябва да изпиташ удоволствието?

— Защото... — отпусна се на леглото и постави ръцете си на тила — ... така искам аз.

— Виж какво, Калахан...

— Ти виж, Нувел. — Когато използваше презимето ѝ, това обикновено я караше да се изкикоти. Макар устните ѝ да се извиха, брадичката ѝ остана упорито върната нагоре. — Обсъдихме го с Макс. Той го прие хладнокръвно, така че да не разискваме повече.

— Той може да го е приел, но аз не съм. — Тя сложи ръце на хълбоците си. — Аз съм в играта, приятелче. Това е всичко.

Очите му блеснаха.

— Искам да го направя сам.

— Опасен човек си! Аз искам да имам прави руси коси, но да си ме видял да хленча за това?

— Харесвам косите ти — каза той с надежда да отвлече вниманието ѝ. — Приличат ми на сноп нажежени до червено тирбушони.

— Много поетично.

— Особено ми харесва, когато си гола. Искаш ли да се съблечеш, Рокс?

— Я малко заглуши хормоните си, Калахан. Няма да се отървеш от мен. Идвам с теб.

— Това си ти. — Нямахше значение дали ще отиде с него, или не. Но докато спореха, той отвлече вниманието ѝ от Макс. — Обаче аз ръководя представлението.

— Въобразявай си. — Тя облегна ръцете си на леглото от двете страни на краката му. — Партньори във всичко.

— Аз имам повече опит.

— Така говореше и за секса, но аз се проявих, нали?

— Та, като споменавах за това... — Люк се изправи и я сграбчи, но тя леко му се изплъзна. — Ела — настоя той.

Роксана наклони глава, изпращайки му дълга съблазнителна усмивка през рамо.

— Изглеждаш достатъчно силен, за да се изправиш и да дойдеш, Калахан. Защо не се мръднеш да ме хванеш?

Той знаеше как да играе играта. С едно безразлично движение на раменете си погледна към тавана.

— Не, благодаря. Не ме интересува чак толкова.

— Окей! Искаш да отидем да се нахраним по-рано, за да избегнем празничната тълпа, нали?

— Разбира се. — Без да мръдне на сантиметър, Люк премести погледа си и я наблюдаваше как си съблича блузата. Отдолу имаше тънко бяло памучно сутиенче на гимнастичка, което можеше да съблзни колкото студена супа от бамя. Кръвта му се спусна от главата към слабините.

— Искан ми се нещо горещо. — Тя сгъна грижливо блузата и я постави най-горе в шкафа. С нарочно подчертани движения смъкна ципа на джинсите си. Той чу отсечения звук и се концентрира, за да не преглътне. — И с много подправки.

Роксана смъкна панталоните. Носеше обикновени практични бикини, снежнобели като сутиена. Кожата ѝ беше бледа както винаги през зимата. И джинсите прибра със същата педантична процедура.

Взе четката за коса и започна да я тупа по ръката си.

— За какво имаш настроение, Калахан? — Приближи до леглото на такова разстояние, че той, протягайки бързо ръка, можа да я хване. Стовари се със смях на матрака.

— Спечелих — каза Люк, търкулвайки се върху нея.

— Аха! Уреждане на сметки. — Тя вдигна глава, за да се срещнат устните им. — Ние сме съдружници. Не забравяй това.

[1] разбра ли (фр.). — Б.пр. ↑

[2] нищо (фр.). — Б.пр. ↑

[3] добрият Господ (фр.). — Б.пр. ↑

[4] задушено (фр.). — Б.пр. ↑

23.

Вторникът на плодородието започна с палачинки. Доколкото Роксана си спомняше, Льо Клерк, приказвайки за късмет, съдба и прочее, поднасяше палачинки в последния ден преди постите, за да се застрахова срещу злото. Тя беше достатъчно практична да не си навира носа в разни суеверия и единственият ѝ изход бе да купи готова смес.

Палачинките ѝ бяха може би малко по-тънки и препечени по краищата, но изпълниха основното си предназначение. Успя да сдъвче една, която приличаше на подметка, но Люк доволно изгълта половин дузина и тя реши, че късметът през годината им е осигурен.

И може бе беше.

Улиците бяха претъпкани през този последен ден на карнавала. До балкона достигаха музика и смях — така беше през цялата седмица на тържествата. Знаеше, че тази вечер тълпата ще нарасне, напрежението ще се засили. Шествия, костюми, танци, а после четирийсет дни въздържание преди Великден.

Щеше да има и препъващи се пияници, и крадци, лоши сбивания, също някое и друго убийство. Зад красивата привлекателна маска последният ден на карнавала можеше да има тъжно лице.

Ако вечерта им беше свободна, можеха да отидат с Люк в къщата на улица „Шартрьоз“, за да наблюдават шествието от балкона. Но, изглежда, щяха да прекарат по-голямата част от нощта на тържествата в Тенеси, за да освободят мистър и мисис Уайът от приблизително половин милион в бижута.

Справедлива сделка, помисли Роксана, усмихвайки се. Уайът ще получат гадната застрахователна премия като компенсация за обидата, че тяхната собственост е измъкната под носа им. В края на краищата не печелеха само Нувел.

Роксана притисна с ръка стомаха си. Нещо ѝ беше зле. Явно от палачинките. Надяваше се железният стомах на Люк да се е справил по-добре с тях. Последното нещо, което му трябваше, докато виси с главата надолу над езерото Понтшартрен, са проблемите със стомаха.

Трябваше да тръгва. Освобождаването щеше да започне точно след един час и Люк искаше тя да е наблизно. „Горящото въже“ я тревожеше, но беше свикнала да бъде нервна и неспокойна при всички негови освобождавания.

Взе чантата си, но веднага я захвърли и изпъшка.

Дявол да ги вземе тези палачинки, помисли си и се затича към тоалетната.

— Роксана трябваше вече да е тук. — Разкъсван между загриженост и раздразнение, Люк се опитваше да се съсредоточи върху предстоящата задача. Тялото му беше готово. — Защо не тръгна направо с мен?

— Само ще се тревожи по време на приготовленията. — Лили зорко следеше Макс, който даваше интервю на един от репортерите. Тя имаше свои тревоги. — Концентрирай се — заповяда му. — Роксана ще дойде.

— Господ знае как ще успее да се провре сега.

Люк хвърли поглед към моста. Зад възвишенията хората се тълпяха и се бутаха за по-добро място. Местните власти помогнаха, като спряха движението по моста, докато Люк се подготви и изпълни номера. Но това не попречи да се събере тълпа. От двете страни на моста се бяха стекли хора и се притиснаха към бариерите.

Люк си помисли колко ли джобове ще бъдат пребъркани този следобед. Винаги беше готов да подаде ръка за помощ на някой събрат.

Къде, по дяволите, беше Роксана?

Той засенчи очите си срещу блесналото слънце и за последен път огледа моста откъм страната на Ню Орлеанс.

Лили е права, помисли си. Трябва да се концентрирам върху това, което ми предстои. Роксана — когато дойде, дойде.

На тази височина над водата вятърът бръснеше. Имаше го предвид, но знаеше също, че природата често скрива капризни номера и разваля сметките. Този вятър просто щеше да му извади душата.

— Да започваме.

Люк пристъпи на определеното място. Тълпата внезапно избухна в аплодисменти и започна да реве насърчителни думи. Камерите се насочиха към него. След деликатна дипломатия бе решено Лили да обяви номера вместо Макс.

Тя взе мегафона и вдигна ръка за тишина. Изглеждаше блестящо в червения си костюм.

— Добър ден, дами и господа. Днес имате привилегията да наблюдавате едно от най-смелите освобождавания, които някога са правени. „Горящото въже“!

Тя продължи, обяснявайки точно какво ще се случи, и представи двамата полицаи — от Ню Орлеанс и от Лафайет, които провериха белезниците и усмирителната риза.

Люк подаде ръце и единият закопча едната му китка, прехвърли веригата и хвана другата. Ключът подаде Мис Луизиана, облечена във вечерен тоалет. Другият полицай постави усмирителната риза.

Въжето около краката завърза последният шампион по връзване на възли на националното родео. Оркестърът на едно местно училище осигури подходящ музикален фон с барабани.

Спуснаха Люк надолу с главата, с лице, обърнато към водите на езерото. Някой от тълпата изпищя и той му беше признателен за навременната реакция. Нямаше нищо по-добро при подобно изпълнение от един истеричен вик и някой припаднал, за да се подсили драматичният ефект.

Силен повей на вятъра го плесна и очите му се насълзиха. Тялото му се изви и се заклати. Вече работеше върху заключените белезници.

Почувства обтягането, когато още отпуснаха въжето. Имаше пет секунди, докато един доброволец запали горния му край с факла и огънят започне да пропълзява надолу към него. Изведнъж вятърът го пое в игрилата си длан и силно го завъртя като вретено.

Дяволска физика, помисли той. Едно тяло, поставено в движение, продължава да се движи, и той се оказа хванат в капана на този ветровъртеж за удоволствие на публиката, която изпадна в екстаз, но работата му се превърна в адска мъка.

Зарадва се, че успя бързо да освободи ръцете си, но за кратко. Вече подушваше пушека. Хлъзгав като змия, той изви тялото си в усмирителната риза. Остра болка преряза завързаните му глезени. Пръстите му заработиха бързо.

Една-единствена мисъл владееше съзнанието му и безпощадно направляваше работата му.

Няма да остане хванат в капан.

До ушите му достигна ревът на тълпата, когато усмирителната риза полетя във водата. Поздрави го сирената на спасителната лодка, която дежуреше в езерото. Люк оцени това радостно приветствие, но знаеше, че е още рано да се отваря шампанското. С голямо усилие се изви в кръста и коремните му мускули се напрегнаха, когато започна да се бори с възлите, които каубоят затегна около краката му. Не гледаше към огъня, но можеше да го помирише. Беше на сантиметри от него и пълзеше надолу.

Знаеше, че няма да умре от опърлянето на краката, но щеше да е дяволски неудобно. Мисленият часовник му напомняше, че остават секунди и огънят ще изпепели въжето, а той ще полети с главата надолу към езерото.

Каубоят е използвал някакъв трик във възела, откри Люк. Сега му се искаше да бе послушал Лъо Клерк да пхне нож в ботуша си, но беше твърде късно за съжаления. Трябваше да се справи с възлите, иначе щеше да падне и да охлади в езерото вече горещите си крака.

Усети, че въжето поддава. Беше сложно да се прецени времето в този последен етап. Ако се освободеше много бързо, щеше да падне във водата. Ако изчакаше прекалено дълго, щеше да завърши с пътуване към отделението за изгаряния. И двете възможности не го привличаха.

Надяна на ръката си второто въже. Грешен ход, но публиката не го забеляза само защото беше твърде тънко. Люк усети как пламъкът на горящото въже опушва кокалчетата на пръстите му, когато здраво се хвана за него.

С един ритник освободи краката си и започна да се изкачва по въжето. От моста изглеждаше, че пълзи нагоре по тънък стълб от огън. А и наистина щеше да има нужда от щедро количество от мехлемите за изгаряния на Лъо Клерк.

Тълпата затаяваше дъх всеки път, когато вятърът силно го залюляваше. Стигна горе и усети здравата ръка на Мауз да го издърпва. Лъо Клерк се наведе уж да го поздрави.

— Държиш ли го? — попита той Мауз.

— Да.

— Vien. — Старецът извади от ръкава си един нож и срязва двете въжета. Викове раздираха въздуха, когато горящото падна в езерото.

— Искате да ме теглите през малкото разстояние, което остава?
— Люк беше възвърнал дъха си. Знаеше, че в момента, в който приливът на адреналин спадне, ще ругае. Изправи се с помощта на Мауз. Фотоапаратите вече приближаваха, но той търсеше из тълпата.

— Роксана?

— Сигурно са я приклецили някъде — каза Мауз и силно го ръгна в гърба отзад, за да се стегне. — Ризата ти пушеше — каза той кротко и се засмя. — Хубаво го направи, Люк. Може би ще отидем в Сан Франциско и ще го изпълниш от моста на Голдън Гейт? Би било славно, нали?

— Разбира се. — Прокара ръка през косите си, за да се увери, че не гори. — Защо не?

Може би беше глупаво и твърде себично. Реакцията му може би беше крайно неприятна, но когато влезе в спалнята триумфиращ и вмирисан на пушек и намери там Роксана изтегната на леглото, изпита единствено раздразнение.

— Е, това вече е наистина много мило. — Той захвърли ключовете си върху скрина така шумно, че Роксана отвори очи и изпъшка. — Представях си, че си претърпяла опасна злополука, а ти си тук и си дремеш.

Тя пое ужасния риск да си отвори устата и да продума.

— Люк...

— Предполагам, че за теб не е било кой знае какво, че аз месеци наред работих върху този номер и че може би това е най-голямото нещо, което съм направил, нито пък, че ми обеща да бъдеш там, когато се изкача по въжето. — Той се изправи пред леглото ѝ, погледна навъсено и се отдръпна. — Просто трябваше да се концентрирам, очаквах малко подкрепа от моята жена...

— Твоята жена? — Това беше достатъчно да я накара да скочи. — Не ми подхвърляй тази фраза, като че ли съм пъхната някъде между копринения ти костюм и колекцията от плочи.

— Ти стоиш малко по-високо от колекцията ми, но явно моето място е доста по-долу.

— Не се заяждай!

— По дяволите, Рокс, знаеш, че това беше важно за мен.

— Бях тръгнала, но... — Тя млъкна, защото стомахът ѝ отново се разбърка. — О, по дяволите. — Изправи се с усилие и забърза към

банята.

Когато пристъпът свърши, Люк беше вече там с мокър пешкир, по лицето му се четеше разкаяние.

— Хайде, бейби, ела си обратно в леглото. — Нейното изтощено тяло сякаш се изля от ръцете му в завивките. — Прости ми, Рокс. — Той нежно бършеше лепнещото ѝ лице. — Влязох зашеметен и дори не погледнах как изглеждаш.

— Колко зле изглеждам?

— Не питай. — Той я целуна по челото. — Какво се случи?

— Мислех, че е от палачинките. — Очите ѝ бяха затворени, главата неподвижна, едва отваряше устата си, за да продума. — Страхувах се, че и ти ще се върнеш вкъщи позеленял, защото бях сигурна, че е отравяне.

— Съжалявам. — Той отново докосна с устни челото ѝ. Беше изпотено, но според него нямаше температура. — Мисля, че е някакво краткотрайно неразположение.

Ако не беше толкова изтощена, щеше да се обиди.

— Никога не страдам от такива неразположения.

— Никога не страдаш от нищо, но когато те налегне, те държи дълго. — Спомни си шарката, единствената детска болест, която я беше повалила. Само тогава и по време на морската болест на „Янки принсес“ беше я виждал така зле. Досега.

— Трябва само да си полежа още малко. Ще се оправя.

— Роксана. — Люк махна кърпата и обхвана лицето ѝ с ръце. — Ти няма да идваш.

Тя бързо отвори очи. Опита се да се изправи, но той само с леко притискане ѝ попречи да мръдне.

— Разбира се, че ще дойда. Идеята за тази операция е моя. Няма да я пропусна заради една развалена палачинка.

— Не е от палачинките. Но независимо каква е причината, ти си много болна.

— Не съм. Само малко ми се повдига.

— Не си във форма за работа.

— Напълно съм във форма.

— Добре. Ще направим сделка. — Той седна и се вгледа в нея. — Сега ще станеш и ще отидеш до дневната и обратно, без да се

строполиш, и тогава пристъпваме към задачата, както е планирано. Ако не го направиш, отивам сам.

Роксана не устоя и прие изпитанието.

— Добре. Дръпни се.

Той се изправи, а тя стисна зъби и пусна крака от леглото. Главата ѝ се завъртя и отвратителна пот полази по гърба ѝ, но успя да се задържи на крака.

— Без да се държиш — каза Люк, когато тя понечи да се подпре на стената.

Това я накара да се стегне, изправи гръб и бързо отиде до дневната. И там се отпусна на един стол.

— Само една минута почивка.

— Сделката се разваля. — Люк коленичи пред нея. — Рокс, виждаш, че не можеш да го направиш.

— Бихме могли да го отложим... — предаде се тя, клатейки глава. — Не, това ще бъде глупаво. Аз съм глупава. — Тя безсилно отпусна глава назад, беше смазана. — Ужасно ми е противно да пропусна тази работа, Калахан.

— Знам. — Повдигна я и я заведе до леглото. — Мисля, че понякога нещата не стават точно както му се иска на човек. — Моментът не беше подходящ да споменава, че и неговите лични планове са провалени. Беше въодушевен от мисълта тяхната триумфална вечер да бъде последвана от романтична нощ, в която да ѝ предложи да се оженят, но сега това трябваше да почака.

— Не познаваш алармената система така добре като мен.

— Десет пъти се занимавахме с нея — напомни ѝ той леко засегнат. — Тази нощ за пръв път аз ще я блокирам.

— Ще те забави повече.

— Сам и Джъстин са във Вашингтон. Ще имам време.

— Вземи Мауз. — Внезапна паника я накара да сграбчи ръката му. — Не отивай сам.

— Рокс, отпусни се. Мога да го направя и насън. Знаеш това.

— Нещо не е както трябва.

— Ти не се чувстваш както трябва — поправи я той. — Искам да си отпочинеш. Ще се обадя на Лили да дойде при теб. Остави лампата да свети, бейби. — Целуна я леко. — Ще се върна преди изгрев-слънце.

— Калахан. — Тя още по-силно стисна ръката му, когато Люк понечи да тръгне. Глупаво е това ужасно нежелание да го пусна да върви, помисли Роксана. — Обичам те.

Той се усмихна и се наведе отново да я целуне — лека приятелска целувка на мъж, който знае, че скоро ще има повече.

— И аз те обичам.

— Стискам ти палци. — Тя въздъхна и се облегна назад.

Люк обичаше да пътува със самолет. Страстта го завладя още когато за пръв път влезе в пилотска кабина и получи първите си уроци от Мауз. Летеше не само защото така беше най-удобно и за двете му професии. Просто му доставяше удоволствие.

Самолетът, който пилотираше, беше регистриран на името на някой си Джон Керол Брейкмън, несъществуващ застрахователен чиновник. За да завърши преобразяването си, Люк си беше сложил късо подстригана брадичка, раиран костюм от три части, спешно подплатен с няколко сантиметра. Косите му бяха прошарени на слепоочията.

Кацна в Тенеси, регистрира се, провери плана за обратния си полет и понесе чантата с монограм към елегантния „Мерцедес 450“, който беше наел. Отиде с колата до „Хилтън“, регистрира се в резервирания апартамент и разпореди да не бъде безпокоен.

Петнайсет минути по-късно бързо слезе по стълбите към паркинга без брадата, подплатения костюм и сребърните коси. Там го очакваше поръчаната на съвсем друго име черна лимузина. За по-безопасно не взе ключовете от рецепцията, а сам отвори ключалката, запали мотора и елегантно потегли.

Щом си свърши работата, ще върне лимузината на паркинга и ще се промъкне обратно в стаята. Ще си постави отново дегизировката и ще напусне хотела. По-богат с около милион и половина долара, ще отлети обратно за Ню Орлеанс. Нищо няма да свързва неговата личност нито с имената на тези мъже, нито с кражбата.

Малко заобиколен път, може би, но както Макс обичаше да казва, и по заобиколен път можеш да стигнеш там, където искаш.

На два блока разстояние от къщата на Сам Люк паркира тъмната лимузина в една улица с дървета от двете страни. Тези покрайнини бяха истински рай — всички поляни ниско окосени, кучетата се

държаха прилично, къщите бяха почтително тъмни в един часа през нощта.

Уличните лампи хвърляха светлина, която той лесно избегна. Облечен в черно от главата до петите, Люк се промъкна в сенките. Имаше лека мъгла, която можеше да му създаде неприятности на летището, но беше свикнал с нея. На небето грееше луна, изрязана в полумесец, но бързащите облаци често закриваха светлината ѝ. Въздухът беше сладък, напомняше за пролетта.

Той обиколи имението на Уайът — просторна двуетажна тухлена сграда с бели колони, които в полумрака приличаха на елегантни кости. Алеята за коли беше пуста. Осигурителните прожектори осветяваха красивите лехи с жълти нарциси и раззеленияващи се дървета. Почти съжали, че Сам е във Вашингтон. Удоволствието щеше да е по-пълно, ако можеше да отнесе каквото си поиска, докато старият му враг хъркаше вътре.

Оградата обикаляше къщата от трите страни, а отпред много разлистени дървета закриваха фасадата.

Когато започна да работи по алармената инсталация, остро почувства липсата на Роксана. Притесняваше се от новите компютъризирани системи, те обиждаха творческите му способности. Номерата и сложните комбинации допадаха на логичния ум на Роксана, но Люк мислеше, че принизяват изкуството на кражбата до нивото на изчисленията.

Указанията ѝ се въртяха в главата му, но за да се справи и да открие кода, му потрябва два пъти повече време, отколкото на нея. И все пак няма да ѝ го каже.

Доволен, той избра задния вход и ловко отвори ключалката. Предпочиташе да не отваря с лост — това можеше да извърши всеки второстепенен крадец, а напълно изключваше разбиването на стъклото, което въобще не изискваше изкуство.

Люк пристъпи в един салон, който миришеше на лимоново дърво и глициния. Познатото въодушевление пролази по гърба му. Имаше нещо неописуемо възбуждащо в това да стоиш в тъмната празна къща, заобиколен от силуетите на чуждите вещи. Сякаш ти се разказваха нечии тайни.

Тихо излезе от салона и се запъти към кабинета на Сам. Пръстите му, облечени в тънки хирургически ръкавици, вече го

сърбяха да отвори сейфа.

Не се нуждаеше от светлина. Имаше достатъчно време очите му да свикнат с мрака. Познаваше размера на всичко в дома на Уайът по-добре от самите собственици.

Винаги имаше нещо особено в тишината на един дом, което Люк много обичаше. Нещо като шепот, жужене, някаква приятна музика във въздуха, когато никой не диша наоколо.

Вече беше влязъл в кабинета на Сам, когато разбра, че тази музика липсва. Тогава блесна светлина, която го ослепи.

— Е, Люк, дойде точно на място. — Сам се облегна гърба на стола пред бюрото си, кожената тапицерия изпука. — Очаквах те. Моля. — Покани го с жест да седне и тогава в ръката му просветна хромът на трийсет и две милиметров пистолет. — Да пийнем нещо.

Люк разгледа лицето на Сам, гладката повърхност на бюрото, върху която стояха две чаши с коняк. Помисли си, че е „Наполеон“, но не вярваше вкусът му да промие отвратителната горчилка в устата му.

— Откога знаеш?

— О, вече няколко месеца. — С насочен към гърдите на Люк пистолет той се наведе да вземе своята чаша. — Срам ме е да призная, че не се усъмних по-рано. През всичкото това време си обяснявах екстравагантния начин на живот на Нувел с дребни спекулации и нечестни печалби. Седни — покани го отново. — Ужасно съжалявам, че дойде сам.

— Работя сам. — Люк направи отчаян опит да спаси поне останалите.

— Винаги си бил патетично галантен. Седни. — Гласът на Сам беше студен като хромираното оръжие. Люк прецени, че най-добрият му шанс е да изиграе сцената, и се подчини. — Конякът е превъзходен. — Сам остави настрана чашата си и вдигна телефона. — Не се безпокой. — Забеляза искрата, която блесна в очите на Люк. — Не звъня в полицията. Мисля, че няма да ни потрябва. — Натисна набор от копчета и почака. — Той е тук. Да. Ела през задната врата.

— Усмихна се и остави слушалката. — Една малка изненада. За какво ще си поговорим, докато чакаме?

— Човек може да опита да влезе в някаква къща — каза Люк хладнокръвно. — Възможно е да е опит за кражба. Но бих могъл

изискано да обърна всичко това в шега. Бих могъл да кажа, че е опит да се подиграя с един мой съперник от детството.

Сам замълча за миг, сякаш да размисли.

— Съмнявам се, че ще мине. Особено след като разбрах цялата ви схема. Всичко, което доскоро ми се изплъзваше. Ти, кучи сине — каза със замръзнала широка усмивка. — Вие, лицемерни негодници, всички вие. Да се правите на вбесени, че съм задигнал някакви си дреболии, докато вие самите не сте нищо повече от дребни крадци и изнудвачи с фокуси.

— Не дребни — поправи го Люк. И реши все пак да опита коняка. — И не изнудвачи. Какво искаш?

— Това, което винаги съм искал. Да ми платиш. Мразя те от самото начало. Дръж си ръцете така, че да ги виждам — предупреди той. Люк сви рамене и отпи от коняка. — Не знаех точно защо, просто те мразех. Сигурно защото сме си приличали.

Сега Люк се засмя.

— Имаш оръжие в ръцете си, Сам. Можеш да ме убиеш или да ме пратиш в затвора. Но не и да ме обиждаш.

— Винаги хладнокръвен и безразсъдно смел. Бих се възхитил от тази комбинация, ако ти не ме превъзхождаше така отвратително много. Държеше всички Нувел в ръцете си. О, още тогава виждах възможностите, но ти вече се беше настанил.

— Признай си, приятелче. — Сигурно беше възможно, може би имаше някаква малка възможност да го ядоса, за да направи грешка. — Ти си прееба шанса.

Очите на Сам светнаха, но ръката с оръжието не трепна.

— Това, което ебах, беше твоето момиче. Прельстих и Роксана и ти я отнех. Повярвай ми, ако тогава бях осъзнал каква жена ще стане, щях да еба нея, а не онази, как й беше името... Анабела.

Гневът преля. Люк трябваше да впие нокти в дръжките на стола, за да остане седнал на мястото си.

— Трябваше да ти счупя не само носа.

— Ето, за пръв път си прав. Тогава трябваше да ме унищожиш, Люк, защото сега аз ще те унищожа. Влез, мистър Коб.

Сега вече Люк скочи. Конякът се разля върху ръкавицата му. Там, в рамката на вратата, беше неговият стар кошмар.

— Сигурен съм, че вие двамата се познавате много добре — продължи Сам. О, това е огромна награда, помисли си. Великолепна. Какво повече можеше да иска — видя как лицето на Люк преbledня. Много повече, отколкото очаквах, изкикоти се той вътрешно. Много повече. — Може би не знаеш, че господин Коб отдавна вече работи за мен. Налей си нещо от бара, докато обясня някои подробности на нашия приятел.

— Нямам нищо против. — Коб се дотътри до шкафа и си наля двойно уиски. Харесваше му да пие уиски в компанията на човек от калибъра на Уайът, да бъде поканен след толкова време в дома му. — Май те е хванал натясно, а, Люк?

— Да, казано с две думи. А сега, след като всички сме заедно, ще изложя сделката. — Свършеното беше толкова перфектно, че Сам едва съдържаше гласа си да не затрепери от възмущение. — Моя беше идеята мистър Коб да се свърже с теб и да ти смуче пари — по няколко хиляди на месец. Представи си каква беше изненадата ми, че ти плащаше спокойно, не се притесни дори когато го накарах да увеличи сумата. Е, как може един човек, мислех си аз, дори и с печалби като твоите, да изплаща изнудвачески искания, стигащи до сто хиляди на година, без да промени стила си на живот ни най-малко? — Сам изчака и потупа устната си с пръст. — Не е възможно, разбира се, освен ако има друг източник на доходи. Затова започнах да те дебна. Все още имам връзки, нали знаеш? После сложих примамка и те хванах на въдицата. Моята застрахователна компания, моята алармена система, програмата ми. Не беше трудно да те накарам да повярваш, че тази седмица ще бъда във Вашингтон.

Първата вълна на погнуса предизвика студена пот по гърба на Люк.

— Ти отвори вратата на клетката — успя да каже той. — Това не значи, че ще я оставя да се заключи след мен.

— Сигурен съм в това. С един добър адвокат би могъл някак си да се измъкнеш. Дойде сам и ще бъде трудно, може би невъзможно, обвинението да засегне всички Нувел. Мога просто да те убия. — С издути устни той вдигна пистолета към челото на Люк. — Но в такъв случай само ще бъдеш мъртъв.

— Не убивай златната патица — изкикоти се Коб на собственото си остроумие.

— Разбира се, че няма, особено щом мога да я изпека бавно.

— И той ще продължи да плаща. — Коб си наля още уиски.

— Да, макар че не така, както ти си мислиш. — Сам се усмихна на Коб и дръпна спусъка.

Изстрелът избумтя в малката стая, Люк усети как ехото мина през него като през празен тунел. Зашеметен, той гледаше как Коб се гърчи, видя изненадата на лицето му и кръвта, която шурна от малката черна дупчица на челото.

Чашата с уиски най-напред се удари в скъпия турски килим и без да се счупи, се търкулна. Коб падна като дърво.

— Стана по-лесно, отколкото си представях. — Ръката на Сам трепна, но това беше по-скоро от въодушевление, отколкото от нерви. — Много по-лесно.

— Исусе Христе! — Люк се опита да скочи, но крайниците му бяха натежали. Изправи се бавно като човек, който се мъчи да мине през вода. Стаята се завъртя като въртележка, цветният окървавен килим се изправи и плесна в лицето му.

Когато се събуди, главата му беше като задръстена. Усещаше в нея тъпи, болезнени удари.

— Явно си много жилав. — Чу гласа на Сам като от мъгла. — Мислех, че още дълго ще останеш в безсъзнание.

— Какво? — Люк успя да се изправи на ръце и колене. Трябваше да се пребори със силна вълна на гадене, преди да успее да вдигне глава. Когато го направи, видя бялото мъртво лице на Коб. — О, Господи! — Вдигна ръка да избърше изпотеното си чело. Главата му беше олекнала, повдигаше му се, но беше достатъчно на себе си да установи, че ръкавиците не бяха на ръцете му.

— Няма ли да ми благодариш? — попита Сам. Той седеше зад бюрото, но когато Люк успя да фокусира погледа си върху него, забеляза, че държи друг пистолет. — В края на краищата този човек беше превърнал живота ти в ад. Сега е мъртъв.

— Ти дори не трепна. — Сам, оръжието, стаята, всичко плуваше пред очите на Люк, докато се бореше да дойде на себе си. — Ти хладнокръвно го застреля, без дори да трепнеш.

— Благодаря ти. Запомни, че мога да направя същото с теб или с Макс, или с Роксана.

Нямаше да се моли, още повече на ръце и колене. С мъка се изправи. Краката му унизително се преплитаха, изпитваше ужас.

— Какво искаш?

— Точно това, което ще получа. Сега мога да повикам полицията и да кажа, че тази нощ с Коб сте нахлули в дома ми, но аз съм работел в кабинета си. Изненадал съм ви, ти си извадил пистолет. После двамата сте се скарали и ти си го застрелял. В бъркотията съм успял да взема своя пистолет. Това е моят пистолет, апропо.

Той размаха елегантен дваисет и пет милиметров револвер. Искаше да натисне спусъка, страшно искаше да го натисне и отново да тържествува от властта си. Но всичко щеше да свърши много бързо. Прекалено бързо и окончателно.

— Другият не е регистриран и за него няма следа. Освен дето сега носи отпечатъците на твоите пръсти. Ще бъдеш обвинен в убийство и се съмнявам, че ще можеш да се измъкнеш, защото наистина си свързан с Коб.

Тогава той широко се усмихна. Заслепен от собствения си блясък.

— Това е първият ни сценарий — продължи Сам. — Който може да бъде хубаво изигран, убеден съм. Но той не ми допада толкова, колкото вторият, защото включва теб и мен. Ти вземаш трупа и се отърваваш от него. След това си отиваш.

— Отивам си? — Мъчейки се да запази ума си ясен, Люк прокара ръка през косите си. — Просто така?

— Да. Само че няма да се върнеш в Ню Орлеанс. Няма да се свържеш с никой от Нувел. Изчезваш в буквалния смисъл. — Усмивката му се разтегна и той избухна в смях. — Абракадабра. — Тази дума стисна със студени пръсти гръбнака на Люк.

— Ти си луд.

— Искат ли се да мислиш така, нали? — попита Сам и очите му блеснаха. — Така ти се иска, защото най-после те победих, най-после те унищожих.

— Ти намисли всичко това? — Гласът на Люк все още беше неуверен от опиата. Говореше бавно, внимателно, сякаш да е сигурен, че самият той разбира думите. — Ти планира всичко това и уби Коб само за да ми отмъстиш?

— Нима не изглежда резонно? — Сам се облегна на стола си и започна да се върти с него наляво-надясно. — Може би в твоето положение и аз щях да мисля така. — Наведе се напред и с удоволствие видя как Люк трепна и настръхна. — Но както виждаш, не съм. Сега командвам аз. И ти ще правиш точно каквото кажа. Иначе ще бъдеш арестуван за убийство и ще се погрижа Максимилиан Нувел да бъде разследван за големи кражби... освен ако не намеря за по-забавно да го убия.

— Той те прибра от улицата.

— И ме изрита отново на нея. — Усмивката на Сам се изкриви в гримаса на отвращение. — Не очаквай от мен лоялност, Калахан, особено когато ти самият нямаш намерение да проявиш такава.

— Защо просто не ме убиеш?

— Предпочитам да драскаш за прехраната си в някой забравен от Бога град, да сънуваш, облян в пот, Роксана и мъжа, с когото тя ще запълни живота си, да изгубиш тази звезда, която толкова години държа близо до себе си. Махай се, Калахан. Или ще изчезнеш, или ще плащат всички Нувел до края на живота си. И не мисли, че би могъл да заминеш и след някоя и друга седмица да се появиш отново. Можеш да се изплъзнеш от примката, но аз ще я стегна около врата на Макс, обещавам ти го. Имам всички доказателства да го окача на въжето точно заради сейфа, който ти никога не успя да отвориш.

— Никой няма да ти повярва.

— Няма ли? На един престижен политически деец, отдаден на народа си? На човека, издигнал се от улицата с толкова мъка, който въпреки цялата си лоялност не може повече да скрива фактите? Който вижда, че Макс губи разума си, и ще пледира за задържането му в лудница вместо в затвор?

Страхът се превърна в лед, остро като нож парче лед, което заплашваше да среже до кръв.

— Никой няма да пипне Макс.

— Това зависи от теб, Калахан.

— Ти държиш ножа. — Почувства как животът му изтича между пръстите като шепя пясък. — Аз ще изчезна, Уайът. Но ти никога няма да си сигурен кога ще се върна. Една нощ аз просто ще бъда тук.

— Вземи със себе си стария си приятел, Калахан. — Той посочи Коб. — И мисли за мен всеки ден, докато си в ада.

24.

Люк знаеше, че е глупаво и рисковано, но рисковете вече нямаха значение. Той остави втората наета кола на паркинга на хотела и с главния асансьор се изкачи до стаята си. Щом влезе, веднага извади бутилка „Джак Даниълс“ от една книжна кесия, постави я върху шкафа и я загледа.

Дълго се визира в нея, преди да счупи печата ѝ. Вдигна я и пое три големи глътки, за да попари с огъня им страшното си нещастие.

Не се получи. Още в ранната си младост беше получил жестокия урок, че пиенето не решава проблемите, а ги усложнява. Но си заслужаваше да пробва.

Още усещаше миризмата на Коб. Потта, кръвта и вонята на смърт лепнеха по кожата му. Пренасянето и хвърлянето на трупа в реката беше отвратително изживяване.

Беше желал да го види мъртъв. Господ е свидетел, че искаше Коб да умре. Но не си представяше какво означава една внезапна, жестока, насилствена смърт.

Не можеше да забрави как Сам натисна спусъка — така естествено, сякаш отнемането на човешки живот не беше нищо повече от игра на карти. Не беше го направил от омраза, нито за да спечели нещо, или заслепен от страст. Извърши го, без много да му мисли, както едно дете срутва къщичка от кубчета. Просто защото Коб му беше необходим повече мъртъв, отколкото жив.

Контрол, помисли Люк и грохна на леглото като старец. През всичките тези години беше мислил, че сам контролира съдбата си. Самозаблуда. Винаги някой зад кулисите е дърпал конците и се е подигравал с неговата увереност, че е направил или ще направи нещо от живота си.

И само от някакво изродено чувство на ревност, от прекалена злоба и отмъстителност заради един счупен нос. Ако тази вечер в облицования с дъб и кожа кабинет имаше свидетел, той би разбрал колко невероятно амбициозен е Сам. И колко хладнокръвен. Направо луд. Но само един човек видя всичко това и още е жив.

Какво можеше да направи? Люк потърка очите си с длани, като че ли да изтрие спомена и да прецени положението по-ясно.

Беше влязъл в чужд дом. Ако полицията знаеше къде да търси, щеше да открие следите и тези следи директно щяха да доведат до Нувел. Ако Люк отиде в полицията със заплетената история за изнудване и убийство, кому щяха да повярват? На крадеца или на почтения гражданин?

Можеше да рискува. Макар че би полудял, ако се стигне до затвор, би рискувал. Но Сам имаше шанс да успее с другите си заплахи. Макс в лудница, Лили съсипана, Роксана провалена. А можеше да предпочете убийството и да ги убие... и то с оръжието, което носеше неговите собствени отпечатъци.

Тази мисъл предизвика такава паника, че Люк грабна телефона и набра номера. Пръстите му силно стискаха слушалката. Тя отговори след първото позвъняване, като че ли беше чакала на телефона.

— Ало... Ало? Има ли някой там?

Виждаше я — така ясно, като че ли с магия я беше довел в стаята. Седи в леглото с телефона до ухото, в скута ѝ има книга, а на телевизионния екран трепти някой стар черно-бял филм.

После образът изчезна като дим, защото той знаеше, че вече никога няма да я види така.

— Ало? Люк, ти ли си? Да не би нещо да...

Той бавно, спокойно сложи слушалката.

Беше направил своя избор. Ако ѝ отговори, ако ѝ каже, ще я запази за себе си и ще знае как страда. Ако я напусне без нито една дума или знак, тя ще го намрази, но ще бъде спасена.

Люк отиде с бутилката до леглото — типично за един пиян. Тя нямаше да намали нещастieto му, но можеше да го приспи.

На сутринта, изкъпан и отново дегизиран, напусна хотела и се отправи към летището. Искаше да живее. Може би само за да бъде сигурен, макар и от разстояние, че Нувел са в безопасност. Може би, за да изчака своето време, да наблюдава и да замисля отмъщението си.

Но нямаше план за полета, нямаше посока. Обичаше да лети, но животът му сега беше празен като бутилката, която остави зад себе си.

— Трябваше да се е върнал още преди няколко часа. — Потривайки овлажнелите си ръце, тя крачеше напред-назад из кабинета на баща си. — Нещо е станало. Не трябваше да отива сам.

— Но той не го прави за пръв път, скъпа моя. — Макс вдигна от пейката една ярко боядисана кутия на височината на кръста и оттам се показва отрязаната усмихната глава на Мауз. — Люк знае какво прави.

— Не е регистрирано пристигането му.

— Това не е най-важното. — Макс натисна едно копче на дистанционното управление, скрито в ръкава му, и главата издаде дълго, звучно стенание. Друго копче накара очите да се заобръщат наляво и надясно и устата да се раздвижи. — Отлично. Съвсем като жива, нали?

— Татко! — За да привлече цялото му внимание, Роксана тръсна кутията с главата на масата. — Люк е в беда. Знаем го.

— Как така го знаеш! — Той изключи дистанционното.

— Защото никой не е чул за него нищо, откакто тръгна снощи. Защото трябваше да се върне до шест часа тази сутрин, а вече приближава обед. Защото от летището ми казаха, че Джон Керол Брейкмън е оставил при тях своя план за полета, но повече не се е появил.

— Очевидни факти. Точно както е очевидно, че главата е все още в кутията. — С характерната си показна грация той вдигна кутията. Главата беше изчезнала и на нейно място имаше едно цъфнало мушкато. — Мисля, че те възпитах да отчиташ не само очевидните неща.

— Това не е фокуснически трик, по дяволите. — Тя се напрегна. Как беше възможно баща ѝ да прави своите номера, когато Люк липсваше? Той сложи ръка на рамото ѝ и тя цялата се стегна.

— Той е умно момче, с възможности, Рокси. Разбрах това още когато го видях за пръв път. Скоро ще се върне.

Отговори му с неговите думи:

— А ти откъде знаеш?

— Има го в картите. — За да я разсее и развесели, Макс извади от джоба си една колода и я разпери на ветрило. Но скованите му пръсти не можаха да направят номера. Стори му се, че картите оживяха — весело заскачаха от ръцете му и се разпръснаха. Той гледаше с тъп ужас как излитат от пръстите му.

Роксана усети, че и двамата са съкрушени. Наведе се да събере колодата и за да запълни тишината, каза:

— Знам, че понякога Люк нарушава правилата, но не така. — Тя проклинаше картите, проклинаше старостта, проклинаше и самата себе си, че не успя да се справи със ситуацията. — Мислиш ли, че трябва да отида да го потърся?

Той продължаваше да се взира в пода, макар че картите ги нямаше, бяха скрити зад гърба на Роксана. Има ги, няма ги. Но Макс имаше по-добра формула за магия. Съзнанието му изключи. Когато очите му отново срещнаха тези на дъщеря му, в тях имаше усмивка — мила, приятна, късаща сърцето усмивка.

— Ако ние търсим достатъчно упорито, достатъчно дълго, винаги намираме това, което искаме. Знаеш ли, много хора вярват, че има повече от един философски камък. Но те попадат в капана на очевидното.

— Татко! — Роксана посегна към него със свободната си ръка, но Макс поклати глава — беше на мили далеч от дъщеря си, която стоеше и го гледаше с насълзени очи.

Внезапно той плесна върху масата една книга така силно, че момичето подскочи. Усмивката в очите му беше отстъпила на страстта и отчаянието.

— Почти съм го проследил. — Той държеше сноп бележки и ги размахваше. — Когато окончателно го получа... — Нежно положи листовите на масата и започна да ги гали с болните си пръсти. — Е, ще открия магията, нали?

— Да. — Тя отиде до него, прегърна го и притисна бузата си до неговата. — Защо не се качиш горе с мен, татко?

— Не, не, върви сама. Аз имам работа. — Той седна и жадно заобръща страниците на старинните книги, съхранили древни тайни. — Кажи на Люк да се обади на Лестър. Искам неговата осветителна система да е в ред.

Тя понечи да му каже, че старият управител на „Магическата врата“ още преди три години се премести в Лас Вегас. Но стисна устни и отговори:

— Добре, татко.

Изкачи се по стълбите и потърси Лили. Намери я на двора, хранеше гълъбите.

— Льо Клерк страшно ми се ядосва за това. — Лили хвърли шепа натрошен хляб във въздуха и се разсмя, когато гълъбите се скупчиха и се сборичкаха за трошите. — Цвъкат му по керемидите. Но са толкова сладки, когато накланят главички и те гледат с черните си очички.

— Лили, какво му е на татко? Какво не е наред с татко?

— Не е наред? — Ръката на Лили замръзна в пластмасовата кутия. — Да не се е наранил? — Обърна се рязко и понечи да избяга вътре, но Роксана я спря.

— Не се е наранил. Той е долу в кабинета и се занимава с книгите си.

— О! — Лили с огромно облекчение притисна ръка към сърцето си. Сигурно и сърчицето на гълъба не би могло да тупка така бързо, помисли си. — Изплаши ме.

— Аз съм изплашената — каза Роксана спокойно и престорената усмивка на Лили изчезна. — Той е болен, нали?

Жената замълча за миг. После бледосините ѝ очи изгубиха безпомощния си израз. Станаха силни.

— Мисля, че трябва да поговорим. — Лили обви с ръка талията на Роксана. — Ела да седнем.

Заведе момичето до желязната пейка под все още рехавата сянка на един дъб. Водата в малкия фонтан тихо бълбукаше като поточе върху речни камъни.

— Дай ми една минута, сладка. — Тя седна, като продължаваше да държи плътно ръцете на Роксана с едната си ръка, а с другата все още хвърляше трохи на гълъбите. — Обичам този сезон — промърмори. — За разлика от мнозина горещината никога не ме е притеснявала, но пролетта, ранната пролет е вълшебна. Цъфтят нарциси и зюмбюли, стъблата на лалетата пробиват земята. На това дърво има гнездо. — Тя вдигна поглед, но усмивката ѝ не беше истинска. — Те се връщат всяка година. Винаги. Птичките, цветята. Идвам тук, наблюдавам ги и знам, че има вечни неща.

Гълъбите гукаха и се въртяха в краката им. Зад градинската порта глухо долиташе уличният шум. Слънцето беше приятно, бризът шумолеше в нежните млади листа. Някъде наблизко флейтист изпълняваше старата ирландска мелодия „Дани бой“. Роксана я чу и потрепери. Сети се, че в нея се разказва за смърт и загуба.

— Накарах го да отиде на лекар. — Лили галеше ръката на момичето, за да го успокои, както бяха успокоявали нея. — Макс не издържа да му се натяква непрекъснато. Направиха му изследвания. После трябваше да го накарам да отиде пак за още изследвания. Не искаше да постъпи в болница, за да направят всичко наведнъж. И аз... е, също не настоях. И аз не исках да отива в болница.

Някакъв кръвоносен съд започна силно да пулсира зад очите на Роксана. Гласът ѝ прозвуча като чужд.

— Какви изследвания?

— Всякакви. Толкова много, че изгубих нишката. Поставяха го на апарати и изучаваха графични записи. Изследваха му кръвта и урината. Гледаха го на рентген. — Тя вдигна рамене и отново ги отпусна. — Може би не бях права, Роксана, но реших да кажат не на него, а на мен, ако резултатът е лош. Знам, че ти си негова дъщеря, неговата кръв, но аз...

— Не си направила нищо нередно. — Роксана облегна глава на рамото на Лили. — Направила си точно каквото трябва. — Отне ѝ минута, за да събере кураж. — Нещо лошо е, нали? Трябва да ми кажеш, Лили.

— Той ще продължи да забравя. — Гласът на Лили затрепери. — Ще има дни, когато ще е съвсем добре, друг път няма да успява да се концентрира дори с лекарства. Като влак, който излиза от релсите. Казаха, че може да се развива много бавно, но трябва да сме подготвени за времето, когато няма да познава дори нас. — По бузите ѝ потекоха сълзи и капнаха върху сплетените им ръце. — Ще изпада в ярост, ще ни се сърди, че го обиждаме, или ще прави, каквото му се каже, без да пита. Може да отиде до ъгъла за кофичка мляко и да забрави да се върне у дома. Може да забрави кой е и ако не успеят да спрат това, някой ден може просто да потъне толкова дълбоко, където никой от нас няма да го стигне.

Роксана осъзна, че това е по-лошо, много по-лошо и от смърт.

— Ние... ние ще намерим специалист.

— Лекарят препоръча един. Обадих му се. Можем да заведем Макс в Атланта следващия месец да го види. — Лили извади една от своите безполезни дантелени кърпички да избърше очите си. — Междувременно той ще проучи всички изследвания на Макс. Наричат болестта Алцхаймер, Рокси, и няма лечение за нея.

— Тогава ние ще намерим. Няма да позволим това да се случи на Макс.

Тя скочи, но без малко не се свлече на колене. Лили успя да я прихване.

— О, сладка моя, какво ти стана? Не трябваше така да ти го казвам.

— Не. Просто много рязко се изправих. — Но все още беше замаяна. Призля ѝ на стомаха.

— Толкова си бледа. Да влезем да пийнем малко чай или нещо друго.

— Добре съм — настоя тя, докато Лили я мъкнеше към къщи. — Просто някакъв глупав вирус. — Стигнаха до вратата на кухнята и в момента, в който Роксана усети миризмата на любимата си супа, която Льо Клерк готвеше, лицето ѝ позеленя. — По дяволите — каза тя със стиснати зъби. — Нямам време за това.

Изтича до тоалетната, Лили я последва.

След като спря да повръща, нямаше сили да се противопостави на Лили, която я качи горе и я накара да легне.

— Това голямо безпокойство... — беше диагнозата на Лили.

— Вирус. — Роксана затвори очи и се помоли в стомаха ѝ да не е останало повече нищо за изхвърляне. — Мислех, че вече е минало. Същото ми се случи вчера следобед. До вечерта бях добре. И сутринта.

— Е — потупа Лили ръката ѝ, — ако ми беше казала, че ти прилошава две поредни сутрини, щях да се усъмня, че си бременна.

— Бременна! — Роксана широко отвори очи. Искаше да се изсмее, но не изглеждаше особено смешно. — От това на човек не му прилошава следобед.

— И аз така мисля. — Но умът на Лили продължаваше да работи. — Цикилът ти е редовен, нали?

— Не е прескачал цял месец. — Роксана почувства първия пристъп на паника, но и нещо друго. Не страх, а по-скоро някаква кокетна гордост. — Само малко закъснявам.

— Колко?

Роксана подръпваше кувертюрата на леглото.

— Около две седмици. Може би три.

— О, сладка моя! — В гласа на Лили имаше истинско удоволствие. В главата ѝ вече танцуваха терлички и бебешки пудри. —

Бобенце!

— Не избързвай. — Роксана внимателно притисна корема си. Ако вътре имаше бебе, то беше подличко. Това я накара да се усмихне. Не можеше да очаква бебето на Люк да бъде благонравно, нали?

— Сега правят тестове за бременност и вкъщи. Можеш веднага да разбереш. Люк ще подскочи от изненада.

— Никога не сме говорили за това. — Страхът ѝ се върна. — Лили, никога не сме говорили за деца. Той може и да не иска...

— Не ставай глупава, разбира се, че ще иска. Той те обича. Сега стой тук. Аз ще сляза долу и ще ти донеса мляко.

— Чай — поправи я Роксана. — Мисля, че стомахът ми би приел само малко чай и сухи бисквити.

— А може би ягоди и вкусна туршийка? — Тя се засмя, а Роксана изпъшка. — Съжалявам, сладка. Просто съм толкова ентузиазизирана. Ще се върна веднага.

Бебе, помисли си Роксана. Защо не бе допуснала, че може да е бременна? Беше ли? Въздъхна и внимателно се обърна настрани. Не беше истински изненадана от това предположение. И макар да мислеше, че прилежно си е вземала хапчетата, сега не съжаляваше.

Бебе — нейно и на Люк. Какво ли ще каже? Какво ли ще почувства?

Единственият начин да узнае, беше да го намери.

Тя се пресегна, взе телефона в леглото и набра номера.

Когато Лили се върна с чай, препечени филийки и една пъпка от роза върху таблата, Роксана лежеше отново по гръб, безизразно втренчена в тавана.

— Той си е отишъл, Лили.

— Кой?

— Люк си е отишъл. — Изправи се. Повдигането беше нищо в сравнение с другото, което бушуваше в нея. — Обадох се на летището. Излетял е от Тенеси в девет и двамайсет и пет тази сутрин.

— Девет и половина? — Лили остави таблата за шкафа. — Как може, сега минава дванайсет. За около час трябваше да стигне в Ню Орлеанс.

— Не е отлетял за Ню Орлеанс. Беше невероятно трудно, но успях да разбера посоката на полета му, успях...

— Какво искаш да кажеш, как така не е отлетял за Ню Орлеанс? Разбира се, че е...

— Мексико — прошепна момичето. — Той е заминал за Мексико.

До следващата сутрин Роксана беше сигурна в две неща. Че е бременна и че е възможно един човек да изчезне от лицето на земята. Но това, което изчезва, може да бъде върнато с магия. Тя неслучайно беше магьосник второ поколение.

В момента, в който затваряше ципа на куфара си, чу почукване. Първата мисъл премина като светкавица — Люк! Втурна се към вратата.

— Къде беше по... О, Мауз.

— Съжалявам, Рокси. — Огромните му рамене увиснаха.

— Няма нищо. — Успя да наподобя усмивка. — Знаеш ли, точно излизах.

— Знам. Лили ми каза, че заминаваш за Мексико да търсиш Люк. Идвам с теб.

— Много мило от твоя страна, Мауз, но аз вече съм си направила плановете.

— Идвам с теб. — Беше флегматичен, мил, но можеше да бъде и упорит. — Не можеш да отидеш чак там в... в състоянието... в което си — набързо завърши той и лицето му почервения като ряпа.

— Лили сигурно вече плете терлички? — Но тя смекчи сарказма си, като го потупа по ръката. — Мауз, няма за какво да се безпокоиш. Знам какво правя и това малко като върха на игла нещо, което нося, няма да ми попречи.

— Ще се грижа за теб. Люк, също би го поискал.

— Ако Люк беше толкова дяволски загрижен, нямаше да е в Мексико — кресна тя и изведнъж съжали, защото видя как лицето на Мауз посърна. — Извинявай. Мисля, че бременността обърква хормоните и прави жената раздразнителна. Вече имам резервация за полета, Мауз.

Той не се предаваше.

— Можеш да я отмениш. Ще летим с моя самолет.

Тя запротестира, после се примири. Може би пък щеше да е по-добре с компания.

На летище Канкун изтича в дамската тоалетна. Когато ѝ се повдигна, ѝ дойде наум, че вече може точно да определя в колко часа ще има пристъпи. Може би бебето беше наследило нейния усет за разпределяне на времето.

Когато успя отново да се изправи, видя загриженото лице на Мауз в малката, обляна от слънце чакалня.

— Всичко е окей. Това е едно от преимуществата на бъдещите майки.

— И ще бъдеш така цели девет месеца?

— Благодаря ти, Мауз — каза тя изтощено. — Точно това трябваше да чуя.

Повече от час се опитваха да получат информация за самолета на Люк от кулата на летището. Да, трябвало е да кацне там. Не, въобще не е пристигал. Въобще не е влизал в контакт с тях по радиото, за да поиска разрешение да промени назначението. Просто се е отклонил някъде над Залива.

Или, както веселякът диспечер подсказа, в Залива.

— Не се е разбил, по дяволите. — Роксана бързо се отправи към самолета. — Няма начин да се е разбил.

— Той е добър пилот. — Мауз пъшкаше зад нея, потупвайки я по рамото, по главата. — Аз самият проверих самолета, преди да тръгне.

— Не се е разбил — повтори тя. Разтвори една от картите на Мауз и започна да изучава мексиканския бряг на Залива. — Къде може да е отишъл, Мауз, ако е искал да избегне Канкун?

— Щях да направя по-добро предположение, ако знаех защо.

— Не знаем защо. — Тя потърка с ръце студената кутия с кола, която Мауз ѝ донесе. — Нека да разсъждаваме. Възможно е да се е опитал да заличи следата. Не можем да се обадим на Сам и да го попитаме липсват ли сапфирите на жена му. По новините не съобщиха за никакъв грабеж, но много често нарочно не разгласяват известно време. Ако се е натъкнал на затруднения в Тенеси, може по някакви свои идиотски съображения да е решил да отпътува на запад, за да изчезне лицето Джон Карол Брейкмън.

— Но защо не се е регистрирал при пристигането?

— Не знам. — Искеше да изкрещи, но запази умерения тон. — Тези острови тук. На някои от тях би трябвало да има летища. Официални, неофициални. За контрабандисти.

— Да, сигурно.

— Окей. — Тя пхна картата в ръцете на Мауз. — Да проверим.

Три дни претърсваха полуостров Маян. Надлъж и нашир по брега разпространиха описанието на Люк, пускаха пари в лакоми ръце и ходиха по фалшиви следи.

Когато Роксана имаше пристъпи, Мауз само кършеше ръце и се молеше отнякъде да може да се появи Лили. Притесняваше се, но щом се опиташе да ѝ помогне, Роксана избухваше срещу него като териер. Всъщност нейните изблици на раздразнение само допълнително го уверяваха, че тя е в тежко състояние. Разбираше много добре, че ако ѝ се удаде случай, ще хукне сама през джунглата, въоръжена единствено с манерка вода и превозно средство. Но докато откриеха Люк, Мауз се чувстваше отговорен за нея. Когато му изглеждаше твърде бледа или силно почервеняла, насила я караше да спре и да си почине, като понасяше натякванията както дъб ударите на кълвача — мълчаливо и с мрачно достойнство.

Те дотолкова свикнаха с всичко, че имаха усещането, че така ще живеят до края на дните си.

И тогава намериха самолета.

Струваше на Роксана хиляда американски долара само да поговори десет минути с еднооклия мексикански посредник, който въртеше бизнеса си пред една схлупена колиба в джунглата на Маян близо до Мерида.

Той си режеше ноктите с джобно ножче, а една жена с уморени очи и прашни крака пържеше тортили.

— Той казва иска продава. Искам ли аз купувам. — Беше доволен, че не го е откраднал и затова надълго и нашироко разказваше на красивата синьорита. — Той нуждае от пари, аз дава пари.

— Къде отиде той?

— Аз не задава въпроси.

Искаше ѝ се да изпсува, но като забеляза колко изплашена е жената до печката, реши да бъде тактична. Устните ѝ разцъфнаха в очарователна усмивка.

— Но вие не може да не знаете, ако той е някъде наоколо. Няма начин за човек с вашите контакти.

— Si. — Мексиканецът оцени факта, че тя проявява уважение. — Отива си. Преспал една нощ в джунглата и после — пуф! — Хуарес

щракна с пръсти. — Отива си. Движи леко и бързо. Ако знае такава хубава лейди го иска, може движи по-бавно.

Роксана се дръпна от масата. Люк знае, че тя го иска, помисли си угрижено. И все пак бяга.

— Имате ли нещо против да погледна в самолета?

— Гледай. — Хуарес посочи с жест и нещо в очите ѝ го спря да поиска допълнителна сума за тази привилегия. — Но няма намери.

Не намери нищо негово, дори пепел от пурата му. Нямахше никаква следа, че Люк е седял в тази кабина, държал е кормилото и е гледал звездите през стъклото.

— Можем да опитаме на север — каза Мауз, когато тя седна на мястото на Люк с безцелно реещ се поглед. — Или навътре в страната. — Той се чудеше как да привлече вниманието ѝ. — Може да е продължил по-навътре.

— Не. — Роксана поклати глава. Горещината жулеше покрива на самолета. Изразът на лицето ѝ остана студен и не се разплака. — Той е оставил своето съобщение точно тук.

Объркан, Мауз заоглежда кабината.

— Но, Рокси, тук няма нищо.

— Знам. — Затвори очи и остави мъката да я разкъса така, че да пресуши всяка надежда. Когато ги отвори отново, те бяха твърди и ясни. — Тук няма нищо, Мауз. Той не иска да бъде намерен. Да се връщаме у дома.

ЧАСТ ТРЕТА

„Тази груба магия аз тук отричам.“

Уилям Шекспир

25.

Беше се завърнал. Неговото петгодишно изчезване беше прекратено като с магия и като един истински артист-ветеран Люк се появи с голяма доза драматичност и показност. Публиката му от един-единствен човек беше грабната.

За миг.

Притиснатият до нея мъж, който нападаше с устните си нейните, не беше илюзия. Беше от плът и кръв. Всичко беше до болка познато — солидната му тежест, мирисът на кожата му, пулсът ѝ, който се ускори, когато тези силни ръце обгърнаха лицето ѝ.

Той беше истински.

Той си беше у дома.

Той беше най-нисщата форма на живот, която някога е изплувала от тинята.

Ръцете ѝ, заровени в косите му, се напрегнаха и тя го удари така силно, че той изрева.

— За Бога, Роксана...

Точно това беше погрешният ход. Изви се, заби остро лакът в ребрата му, вдигна коляно да го ритне между краката. Той успя да спре коляното, но твърдият ѝ лакът подпря брадичката му.

Привидяха му се звезди. Следващото, което разбра, беше, че лежи по гръб. Роксана го е яхнала и протяга хубавия си маникюр към лицето му.

Той я улови за китките и свали пръстите ѝ, преди да одерат кожата му. Останаха така, обзети и двамата от чувствени спомени, дишаха тежко и се гледаха с неодобрение.

— Пусни ме, Калахан.

— Искам да запазя лицето си в състоянието, в което беше, когато влязох в стаята ти.

Тя се опита да се извие и да се освободи, но петте години, които беше прекарал Господ знае как, не бяха отслабили мускулите му. Все още беше силен като бик. Искаше ѝ се да хапе, но беше унизително. Реши да отстъпи.

— Пази си лицето. То не ме интересува.

Въпреки че пусна ръцете ѝ, остана нащрек, докато тя се изправи с грация и предизвикателност, с каквито една богиня би излязла от езеро.

Той бързо стана — с почти неестествена скорост и малко движения, които тя си спомняше много добре, и се изправи на пръсти. Роксана се обърна с гръб и без да продума, си наля чаша шампанско. Искрящата течност зашумя в устата ѝ, без да усети вкуса и свежестта ѝ. Но този момент ѝ беше необходим, за да щракне и последната ключалка в сърцето си.

— Още ли си тук? — попита, обръщайки се назад.

— Имаме да си кажем много неща.

— Така ли? — Тя отново отпи. — На мен пък нищо не ми идва наум.

— Тогава ще говоря аз. — Той мина по разлятата вода и счупените рози, за да си налее една чаша. — Можеш да опиташ нещо ново. Да ме изслушаш. — Ловко улови китката ѝ, преди тя да плисне шампанското в лицето му. — Искаш още да се боричкаме ли, Рокс? — Гласът му беше нисък и опасен. Господ да ми е на помощ, помисли тя и по гърба ѝ полазиха тръпки на ужас. — Ще изгубиш. Помисли за преимуществата ми.

Тя нямаше да спечели. Идваше ѝ да се нахвърли и да изхапе и издере лицето му от ярост, но накрая пак щеше да е повалена на пода. Но тя имаше и други оръжия. И щеше да ги използва, за да си върне за всичките години, в които беше изоставена.

— Няма да хабя хубавото вино заради теб. — Когато пръстите ѝ се успокоиха, отново вдигна чашата до устните си. — А времето ми е още по-ценно. Имам среща, Люк. Трябва да ме извиниш.

— Свободна си до пресконференцията утре. — Той вдигна чашата си за здравица. — Вече проучих при Мауз. Защо не отидем на една късна вечеря. Може да поставим малко ред в нещата.

Роксана едва не избухна. Внимателно се обърна и седна на тоалетната си маса.

— Не, благодаря. Няма значение. — Оставяйки чашата, започна да сваля с крем сценичния грим. — По-скоро бих вечеряла с някой смахнат негодник.

— Тогава ще поговорим тук.

— Люк, времето тече. — Хвърли настрана използваните салфетки. Той видя, че под блясъка, който си беше сложила за сцената, е още по-красива. Някоя от снимките, до които успя да се добере и да има през тези години, не се доближаваше до истинския ѝ образ. Желанието, което го обзе, беше несравнимо по-силно от всичко, изстрадано досега. — И когато отминава — продължи тя, втривайки лосион в кожата си, — нещата стават или по-значими, или съвсем се смаляват. Може да се каже, че това, което имахме, толкова се е смалило, че е станало невидимо. Така че да не се опитваме да оправяме нещата, окей?

— Зная, че те нараних. — Всички намислени думи замръзнаха в гърлото му, когато очите ѝ го стрелнаха в огледалото. Беше болезнено да се наблюдава страданието в този зелен облак.

— Нямах представа какво ми причини. — Думите ѝ, само шепот, го смазваха. — Никаква представа — повтори тя. — Обичах те с цялото си сърце, с цялото си същество, а ти ме съсипа. Съсипа ме. Не, недей. — Дъхът ѝ секна и цялата се вцепени, когато той протегна ръка към косите ѝ. — Никога вече не ме докосвай.

Ръката му спря във въздуха на сантиметър от косата ѝ и после се отпусна надолу.

— Имаш пълното право да ме мразиш. Искам само да ми позволиш да ти обясня.

— Значи искаш твърде много. Мислиш ли, че това, което ще ми кажеш, каквото и да е, може да компенсира всичко, което изгубих? — Тя завъртя стола си и се изправи. Винаги е била силна, спомни си Люк, но сега е още по-силна и далечна като луната. — Мислиш ли, че съществува обяснение, което би ме накарало да те посрещна с отворени обятия и готово легло? — Млъкна, защото усети, че е на ръба да изкрещи и да изгуби и остатъка от достойнството си. — Имам право да те мразя — каза по-спокойно. — Бих могла да ти кажа, че разби сърцето ми и аз с много усилия и пот отново го сглобих. И ще бъде вярно. Мога да ти кажа една още по-точна истина. Сърцето ми истина за теб. Ти си дим и огледала, Люк, а кой знае по-добре от мен колко измамни са те?

Той изчака, за да бъде сигурен, че гласът му ще прозвучи така безстрастно, както нейният.

— Искаш да ме накараш да повярвам, че не чувстваш нищо?

— За мен има значение само това, в което вярвам.

Той се обърна. Учудваше се, че толкова дълго и силно е желал да бъде близо до нея, а сега се нуждаеше от дистанция. Тя беше права. Времето минаваше. Независимо че магията беше в него, не можеше просто да заличи изминалите години с един замах.

И все пак нямаше да позволи миналото да диктува бъдещето му. Искаше да усети хладния, сочен вкус на отмъщението. За всичко това се нуждаеше от нея.

— Ако казваш истината за своите чувства, значи няма никакъв проблем да работиш с мен.

— Занимавам се със свой собствен бизнес.

— И то много добре. — Променяйки тактиката, той извади пура и седна. — Казах ти вече, че имам едно предложение за теб. Едно делово предложение. Мисля, че силно ще те заинтригува.

Тя вдигна рамене и свали сребърните звезди от ушите си.

— Съмнявам се.

— Философският камък — бяха единствените му думи.

Обиците издрънчаха на гримьорната маса.

— Свириш на погрешна струна, Калахан.

— Знам кой го притежава. Знам къде е и имам идея как да го получа. — Той се усмихна. — Тази струна харесва ли ти?

— Откъде знаеш?

Може би беше от пламъка на запалката му, която поднесе към пурата си, но на Роксана ѝ се стори, че видя как в очите му блесна искра.

— Да го кажем просто — постарах се да узная. Интересува ли те?

Тя отново вдигна рамене и бавно започна да тегли четката по косите си.

— Може би. Къде мислиш, че е?

Той не можеше да говори. Не и сега. Връхлетяха го спомените и всичките му горещи желания, които го измъчваха години наред. Роксана реши косите си сред облак от рози и смях. Толкова нежна, толкова хубава.

Очите им отново се срещнаха в огледалото. Шокът от спомена блесна като светкавица във въздуха. Ръката ѝ трепна и тя остави четката.

— Попитах те къде мислиш, че е.

— Казах ти, че знам. — Той пое бавно и дълго въздух. — В библиотеката в подземиеето на една къща в Мериленд. Притежава го един стар наш приятел. — Люк вдъхна дим и го издуха на тънка синя струйка. — Сам Уайът.

Роксана присви очи. Люк познаваше този поглед и разбра. Имаше я.

— Искаш да кажеш, че Сам притежава философския камък? Камъка, за който Макс пропиля толкова години?

— Точно така. И, изглежда, е истински. Сам положително вярва, че е.

— И за какво му е на него?

— Защото Макс го искаше — отговори просто Люк. — И защото е убеден, че камъкът притежава сила. Не мисля, че вижда някаква мистика около него. — Сви рамене и кръстоса глезени. — За него по-скоро е символ на завоевание. Макс го искаше, а той го притежава. Има го от шест месеца.

Изглеждаше разумно да седне отново и да събере мислите си. Не вярваше истински в камъка. Имаше време, когато мразеше дори легендата за него, защото той все повече и повече откъсваше баща ѝ от действителността, с която го свързваше и без друго съвсем изтъняла нишка. И все пак, ако той съществуваше...

— Откъде знаеш за него, за Сам?

Можеше да ѝ отговори. Имаше толкова много неща, които би ѝ разказал, протягайки се през петгодишната пропаст. Но ако споменеше едно, трябваше да каже всичко. А той също имаше гордост.

— Това е моя работа. Питам те имаш ли желание камъкът да е твой.

— Ако се интересувам, нищо няма да ме спре да си го намеря и сама.

— Аз ще те спра. — Люк не помръдна, запази удобната си поза на стола, но тя усети предизвикателството и бариерата. — Посветих много време и усилия в преследването на този камък, Роксана. Няма да ги позволя да ми го измъкнеш под носа. Но... — той обърна пурата си да провери върха ѝ — предлагам ти един вид партньорство.

— Защо? Защо ми предлагаш и защо трябва да приема?

— Заради Макс. — Той я погледна. — Каквото и да се е случило между нас, аз също го обичам.

Това я нарани. Преглътна болката и заби ръце в скута си.

— И наистина показва привързаността си през последните пет години, нали?

— Предложих да ти обясня. — Люк сви рамене и посегна за шампанското. — Сега ще трябва да почакаш. Ако искаш, поработи с мен и ще получиш камъка, иначе ще го взема сам.

Тя се колебаеше. Умът ѝ вече пресмяташе възможностите. Със сигурност нямаше да е трудно да разбере къде е къщата на Сам в Мериленд — той беше на първо място в предизборната борба за места в Сената. Охраната на дома му, по същата причина, щеше да е много засилена, но не беше невъзможно да се справи.

— Ще трябва да си помисля.

Той я познаваше твърде добре.

— Да или не, Рокс. Сега. Ще ти трябва месеци да събереш информацията, която аз вече имам. Дотогава ще съм взел камъка.

— Тогава защо съм ти нужна аз?

— Ще стигнем и до това. Да или не?

Взираше се в него, в лицето, което познаваше така добре. Някога, преди много време, със сигурност би разбрала какво мисли и какво чувства той. Но годините го бяха превърнали в чужд човек.

Така е по-добре, помисли си. Ако остане чужд, ще бъде по-лесно да работя с него.

— Да.

Вълната на облекчение беше като струя свеж въздух. Той отново можеше да диша. Показа го външно само с лека усмивка и кимване.

— Добре. Има някои условия.

Очите ѝ станаха ледени.

— Не се и съмнявам.

— Мисля, че можеш да ги преживееш. Тази есен във Вашингтон ще има разпродажба на търг.

— Имението Клайдбърг, знам.

— Би трябвало да знаеш, че само бижутата надхвърлят шест милиона.

— Шест милиона и осемстотин хиляди, ако сме прецизни.

— Точно така — съгласи се той и изпи шампанското до дъно. — Искам да ги задигна.

За един миг тя не можа да проговори.

— Ти не си наред. — Но очите ѝ издадоха възбудата. — Може също да се поразходиш из „Смитсониън“ и да се опиташ да свиеш Диаманта на надеждата.

— Стига да имам късмет. — Той знаеше, че я е спечелил, знаеше го. Изправи се и посегна към бутилката да налее шампанско и на двамата. — Доста съм напреднал в предварителното проучване. Трябва да се нагодят още няколко винтчета.

— С размер на атоми, предполагам.

— Работата си е работа — каза Люк, цитирайки Макс. — Колкото е по-сложна, толкова по-голяма е илюзията.

— Търгът е през октомври. Нямаме много време.

— Достатъчно е. Особено ако утре обявиш на пресконференцията, че отново работиш с партньор.

— Защо, по дяволите, да го правя?

— Защото ще бъдем такива, Рокси. На сцената и извън нея. — Той взе ръката ѝ и въпреки съпротивата я изправи на крака. — Чист бизнес, бейби. Аз съм една завърнала се мистерия. Използвай го в номера, който ще изработим, и ще станем сензация. И спокойно ще отвлечем вниманието през октомври на нашето галапредставление преди аукциона.

— Ти вече си ни ангажирал?

Той реши да не обръща внимание на сарказма ѝ, не и когато играеше, за да спечели.

— Остави това на мен. — Все още държеше ръката ѝ.

Роксана можеше да се закълне, че чувства силата, която струи от пръстите му. Това я възбуждаше, но и плашеше.

— Не съм сигурна в теб.

— Трябва да бъдеш. — Закова поглед върху нея. — Винаги си била. Искам те обратно, Роксана. — Люк вдигна скованите ѝ пръсти до устните си. — И имах много време да планирам как да получа това, което искам. Ако се страхуваш, оттегли се сега.

— Не се страхувам от нищо. — Тя отривисто измъкна ръката си и вирна брадичка. — Аз съм вътре, Калахан. Когато приключим

работата, ще щракна с пръсти. — Тя го направи пред лицето му. — И ти ще си отидеш. Това е.

Той само се засмя, хвана я за раменете и я привлече към себе си за една кратка силна целувка.

— Господи, колко е хубаво, че отново съм тук. Рокси, накарай ги да паднат на пресконференцията. Кажим им, че работиш върху нещо ново. Подразни апетита им. След това ще дойда в апартамента ти. Можем да започнем да разработваме детайлите.

— Не. — С две ръце, подпрени на гърдите му, тя се опита да го отблъсне. — Ще се справя с пресата и тогава ще дойда при теб. С достатъчно много неща успя да ме заинтригуваш.

— Обещавам ти го. Аз съм в твоя хотел, един етаж по-долу.

Цветът на лицето ѝ се промени.

— От колко време си там?

— Регистрирах се само час преди представлението. — Заинтригуван от реакцията ѝ, той наклони глава. — Защо те безпокои това?

— Просто трябва по-добре да проверявам ключалките си, това е всичко.

Усмивката изчезна от очите му.

— Никаква ключалка не би могла да ме спре, ако реша да вляза, Рокс. Бих се спрял само ако ти кажеш не. Ела към обед — каза той и тръгна към вратата. — Ще ти поръчам обяд.

— Люк. — Тя не се приближи към него. Не искаше да направи този жест. — Срещна ли се вече с Лили? — Когато той поклати глава, сърцето ѝ, уж добре барикадирано, се сви. — Мога да я извикам да се видите.

— Не сега. — През целия си живот беше обичал само две жени. Да се изправи и пред двете тази вечер, беше повече, отколкото можеше да понесе. — Утре.

Отиде си бързо, без нито дума повече. Роксана не беше сигурна колко дълго остана загледана към вратата, която бе затворил след себе си. Не разбираше напълно чувствата си. Животът ѝ се обърна с главата надолу, когато той я напусна. Не мислеше, че се е оправил с неговото завръщане. Ако изобщо нещо се е случило, то той му придаде съвсем различен смисъл. Този път бе в нейна власт да контролира ъгъла и градусите на завоя.

Но тя беше уморена. Уморена до мозъка на костите. Дори за да смени сценичния си костюм с всекидневни дрехи, ѝ трябваша повече сили, отколкото имаше. Пръстите ѝ замръзнаха на ципа на джинсите, когато на вратата се почука.

Ако се е върнал, ще... но не, помисли си с усмивка, Люк не би си направил труда да чука.

— Да. Кой е?

— Аз съм, сладка. — Лили подаде глава на вратата, очите ѝ светеха. Част от блясъка им угасна, когато огледа стаята и в нея видя само Роксана. — Мауз ми каза. Изчаках, колкото можах да издържа. — Влизайки, забеляза разлятата вода и смачканите цветя на пода. — Той е тук! — Усмивката ѝ отново се появи лъчезарна. — Не можех да повярвам. Къде е бил? Добре ли е? Сега къде е?

— Не знам къде е бил. — Роксана взе чантата си и започна да проверява съдържанието ѝ, колкото да заангажира с него ръцете си. — Изглежда добре и нямам представа къде е.

— Но... но... той не може да е заминал пак така.

— Не по начина, който ти си представяш. Отседнал е в града, в нашия хотел. Може би ще обсъждаме заедно някаква работа.

— Работа? — Засмяна, Лили прегърна силно Роксана. — Мисля, че това е последното нещо, за което трябва да разговаряте. Нямам търпение да го видя. Това е като някакво чудо.

— Като някаква чума — измърмори Роксана.

— Хайде, Рокси, сигурна съм, че ти е обяснил всичко.

— Не пожелах да го чуя. — Тя се отдръпна и борейки се със себе си, се противопостави на бързото примирение на Лили. — Не ме е грижа защо ни напусна, нито къде е бил. Тази част от живота ми е приключена.

— Рокси...

— Точно така мисля, Лили. Ако смяташ да му устройваш тържествено посрещане, моля. Само не се надявай да ме видиш на празненството. — Наведе се да събере и да изхвърли смачканите рози. — Може би ще работим заедно, временно. Но това е всичко. Между нас вече няма нищо. Аз искам да е така.

— Може да го казваш — отвърна спокойно Лили. — Може дори и да го чувстваш по този начин в момента. Но това не е така и не може

да бъде. — Наведе се да сложи ръка на рамото на Роксана. — Не си му казала за Натаниъл?

— Не. — Хвърли една роза и се загледа в капката кръв на палеца си, където се беше набола. — Когато каза, че е в същия хотел, се уплаших, че може да знае. Но не знае.

— Скъпа, трябва да му кажеш.

— Защо? — Очите ѝ искряха от гняв.

— Люк има правото...

— Неговите права свършиха преди пет години. Всички права сега са мои. Натаниъл е мой. По дяволите, Лили, не ме гледай така. — Тя скочи, за да не вижда мекия съжалителен поглед. — Какво трябваше да му кажа? А, между другото, Калахан, няколко месеца след като изчезна, аз ти родих син. Прилича на теб. Чудесно дете е. Защо да не те запозная някога с него? — Притисна устните си, за да спре хлипането.

— Рокси, недей.

— Няма да плача. — Тя поклати глава, когато Лили я прегърна. — Никога не съм плакала за него. Нито веднъж. Няма сега да започна. — Но се остави да бъде утешавана, като облегна глава на рамото на Лили. — Какво мога да кажа на Нейт, Лили? Това е баща ти, бях ти казала, че той трябваше да замине. Сега се е върнал, но не свиквай с него, за да не ти изиграе номера „сега го виждате, сега го няма“.

— Той няма да обърне гръб на сина си. Не би го направил.

— Няма да рискувам. — Пое дълбоко въздух и отстъпи назад, беше се посъвзела. — Ако някога реша да кажа на Люк за Натаниъл, ще бъде, когато и където аз пожелая. Имам това право. — Сграбчи раменете на Лили и здраво ги стисна. — Искам да ми обещаеш, че ще мълчиш.

— Няма да му кажа, ако ти пък обещаеш да постъпиш справедливо.

— Опитвам се. А сега да вървим, окей? Беше дълъг ден.

Часове по-късно Роксана стоеше на вратата на стаята, където спеше синът ѝ. Сенките започваха да избледняват, настъпващото утро ги правеше перлени. Тя се заслуша в дишането на Натаниъл. Нейното дете, нейното чудо, нейната най-могъща магия. И мислеше за мъжа,

който спеше в стаята долу, за мъжа, който ѝ помогна да създаде един живот.

Спомни си колко уплашена беше, когато седна до баща си да му каже, че е бременна. Колко силно я беше притиснал до себе си Макс. Безрезервната им помощ: неговата, на Мауз и на Льо Клерк. Терличките, които Лили плетеше, тапетите в детската стая, с които Мауз я беше изненадал, млякото, което Льо Клерк я караше насила да пие.

Спомни си деня, в който бебето мръдна за пръв път. Тогава едва не се разплака, но сдържа сълзите си. Дрехите за бременна, подутите глезени. Бебето здравата я беше ритнало — това я събуди от дълбокия сън. Курсовете „Ламаз“ за подготовка на майката за раждане — посещаваше ги заедно с Лили, която я тренираше по правилата. И винаги зрънцето надежда, че Люк ще се върне, преди детето им да се роди.

Но той не го направи. Роксана прекара цели осемнайсет часа в родилни мъки, изпадайки ту в ужас, ту във възторг. Беше наблюдавала как синът ѝ се бори да излезе на бял свят, беше чула първия му вик.

Обичаше го и всеки ден, щом го погледнеше, виждаше отразен в лицето му самия Люк.

Наблюдаваше как синът ѝ расте и как болестта, с която никой не можеше да се пребори, все повече поглъща баща ѝ. Беше сама. Въпреки цялата обич в дома ѝ, нощем до нея нямаше никой. Нямаше ръце, които да я обгърнат и да я утешат, когато плачеше, защото баща ѝ вече не я познаваше.

И сега, в настъпващото утро, никой, освен нея не наблюдаваше сина ѝ.

26.

Лили разбухна косата си, провери грима в огледалото на обсипаната с кристали пудриера и постави на лицето си светла приятелска усмивка. Изпъна рамене и глътна корема си, който, мразеше да признава това, беше станал малък проблем за нея. Едва тогава видът ѝ я задоволи и тя почука на вратата на апартамента на Люк.

Това не е нелоялност към Роксана, казваше си тя, докато нервно изчакаше. Щеше само да каже едно здрасти и може би да внуши на момчето някои неща, докато си говореха. Но това не означаваше нелоялност дори само заради факта, че сърцето ѝ щеше да се пръсне от радост, че ще го види.

Освен това беше изчакала Роксана да слезе долу на пресконференцията.

Докато ключалката щракна, вече беше изяла половината си червило. Затаи дъх, нагласи усмивката си и глупаво зяпна към ниския чернокос мъж, който стоеше срещу нея от другата страна на прага. Той също се взря през очилата си със сребърни рамки, дебели колкото палеца ѝ. Колкото и да беше се променил Люк, не би могъл да се смали с шест инча.

— Съжалявам. Изглежда, съм сгрещила стаята.

— Лили Бейтс! — Викът му огласи хотела. Той грабна ръката ѝ и ентузиазирано започна да я потупва. — Бих ви познал навсякъде. Навсякъде! Вие сте по-хубава дори, отколкото на сцената.

— Благодаря ви. — По навик примигна с изкуствените си мигли, въпреки че леко наклони тежестта си навън, за да не му позволи да я вмъкне през вратата. Една жена с фигура, която поразява, трябва да умее да поразява и инстинктите, които е предизвикала. — Страхувам се, че съм сбъркала номера на стаята.

Той продължаваше да държи ръката ѝ, а с другата побутваше нагоре плъзгащите се по изпъкналия му нос очила.

— Аз съм Джейк. Джейк Файнстейн.

— Приятно ми е. — Продължаваха малката схватка. Лили с неудобство хвърляше погледи назад през рамо, чудейки се дали някой ще ѝ дойде на помощ, ако извика. — Съжалявам, че ви обезпокоих, мистър Файнстейн.

— Джейк, Джейк. — Той се засмя и блеснаха бели зъби, така правилно наредени, като че ли бяха изработени под инструкциите на цял инженерен корпус. — Няма нужда от формалности между нас, Лили. Великолепно представление беше снощното. — Черните му очи, уголемени от дебелите лещи на очилата, я гледаха лъчезарно. — Чудес-но!

— Благодаря ви. — По-висока съм от него, помисли Лили. Със сигурност и по-тежка. Под ризата с къси ръкави се показваха хилави като клечки ръце и кокалести китки. Ако се стигнеше до най-лошото, тя можеше да го надвие.

— Не бих могла да разговарям сега. Бързам.

— О, сигурно имате време за чаша кафе? — Той замахна със свободната си ръка към приготвената маса с чаши, канички и покрити чинии. — И закуска. Обзалагам се, че тази сутрин още нищо не сте хапвали. Поръчах хубави кроасани. Ще ги опитате, ще изпие чаша кафе, ще се отпуснете. Аз задължително хапвам нещо сутрин, иначе организмът ми страда през целия ден. Какво ще кажете за малко портокалов сок? — Придърпа я още някой и друг сантиметър. — Изстискват го пресен.

— Наистина не мога. Аз просто...

— Джейк, ще престанеш ли да си говориш сам! Подлудяваш ме.

С коса, от която все още капеше вода от взетия душ, Люк излезе от спалнята, закопчавайки ризата си. Спря като закован, изражението на лицето му издаваше истински шок.

— Кой си говори сам, когато при него има красива жена? — Усмивката на Джейк съчастнически се накъдри, когато пръстите на Лили стиснаха ръката му. — Наистина красива. Поговорихме си много приятно. Точно казвах на Лили, че трябва да седне да изпие едно кафе, а може би и да си хапне кроасан.

— Аз... аз може да изпия едно кафе — успя да каже Лили.

— Добре, добре. Ще ви наляя. Искате ли сметана? Захар?

— Да, благодаря. — Джейк можеше да налее в чашата ѝ и машинно масло, тя нямаше да забележи. Виждаше единствено Люк. —

Изглеждаш чудесно. — Усети сълзите в гласа си и се изкашля, за да ги прикрие. — Съжалявам, че прекъсвам закуската ви.

— Няма нищо. Хубаво е, че те виждам. — Беше толкова ужасно, толкова отвратително учтиво. Искаше само да стои, да гледа и да я поглъща с поглед. Красивото, смешно, младо лице, глупавите емайлирани папагали, които висяха на ушите ѝ, миризмата на „Шанел“, която вече изпълваше стаята.

— И така, седнете, седнете. — Джейк с широк жест посочи към масата. — Ще си поговорите. Ще хапнете.

Люк хвърли бърз поглед към сервираната закуска.

— Тръгвай, Джейк.

— Отивам, отивам. — Мъжът се суетеше с чаши и канички. — Да не мислиш, че ще остана тук да разваля голямата среща? Мисис Файнстейн не е отгледала глупаци. Ще си взема камерата и тръгвам да правя снимки из града като всеки турист. Мадам Лили! — Той грабна ръката ѝ и отново я стисна. — За мен беше удоволствие. Истинско удоволствие.

— Благодаря ви.

Джейк отправи към Люк многозначителен поглед, после се запъти към втората спалня и дискретно затвори вратата след себе си. Какво лошо имаше, ако залепи ухо на цепнатината за някоя и друга минута.

— Той е... много... приятен човек.

— Истинско наказание. — Люк наподоби нещо като усмивка. — Но съм свикнал с него. — Пъхна ръце в джобовете си, беше нервен като момче на първата си среща. — И така, заповядай, седни. Ще поговорим, ще похапнем.

Устните на Лили трепнаха — той убийствено точно повтори думите на Джейк.

— Не искам да ти отнемам времето.

Предпочиташе да го прободат в сърцето.

— Лили, моля те.

— Може би само малко кафе. — Седна, запазвайки изкуствената си усмивка. Но когато взе чинийката, чашата в нея затрака. — Не знам какво да ти кажа. Май че искам да разбере дали си добре.

— Цял-целеничък. — Той също седна, но апетитът му напълно го напусна. Отпи само малко чисто кафе. — Как си ти? Роксана... е,

снощи не беше много в настроение да ме уведоми за всеки поотделно.

— Аз съм малко по-стара — опита се Лили да внесе весела нотка.

— Не ти личи. — Разглеждаше лицето ѝ и се бореше с чувствата, които заплашваха да го размекнат. — Сякаш не е минал и един ден.

— Винаги си знаел точно какво да кажеш на една жена. Може би ирландската ти жилка... — Тя пое дъх и разчупи един кроасан. — Льо Клерк е добре. По-опак от всякога. Не излиза много. Мауз се ожени. Разбра ли вече?

— Мауз? Женен? — Люк спонтанно се разсмя, а в очите на Лили бликнаха сълзи. — Ама не се ли шегуваш? Кога?

— Алис дойде... да работи за нас — каза внимателно. Не можеше да издаде, че Роксана я нае да гледа Натаниъл. — Тя е умна и много сладка. Хлътна силно по Мауз. Трябваха ѝ две години да го убеди. Не знам колко часове наред му помагаше да си човърка моторите.

— Трябва да я видя. — Изведнъж надвисна тишина. — Макс?

— Няма да се подобри. — Лили отново вдигна чашата с кафето. — Вече е някъде, където никой от нас не може да го достигне. Не го... просто не можахме да го дадем в болница, устроихме го у дома. Не може да се обслужва. Това е най-страшното — да го гледаш така безпомощен. Много е тежко за Роксана.

— А за теб?

Лили стисна устни. Когато проговори, гласът ѝ беше силен и твърд.

— Той си отиде. Гледам очите му и там вече го няма Макс. О, все още седя до тялото му, храня го, почиствам го, но всичко, което той беше, вече е умряло. Тялото му просто изчаква времето си. Така че за мен е по-лесно. Вече изживях скръбта си.

— Много искам да го видя, Лили. — Щеше му се да протегне ръка. Пръстите му бяха на сантиметри да я докоснат, но той ги сви, преди да го направи. — Знам, че Роксана може да е против, но аз трябва да го видя.

— Макс питаше за теб десетки пъти. — В гласа ѝ имаше болка и упрек. Не можеше да му го спести. — Забравяше, че теб те няма, и питаше, търсеше те.

— Съжалявам. — Това беше жалък отговор.

— Как можа да го направиш, Люк? Изчезна без нито една дума и разби толкова много сърца. — Той само поклати глава и Лили погледна настрана. — Съжалявам — каза сковано. — Нямам никакво право да те разпитват. Винаги си бил свободен да дойдеш или да си отидеш, както на теб ти харесва.

— Директен удар — измърмори той. — Много по-точен от всичко, с което Роксана се нахвърли миналата вечер.

— Ти я съсипа. — Лили не знаеше, че е таила този гняв у себе си, докато не го изля. — Тя те обичаше от малко момиче. Вярваше ти. И всички ние. Помислихме, че ти се е случило нещо ужасно. Бяхме сигурни, докато Роксана не се върна от Мексико.

— Почакай! — Той здраво сграбчи ръката ѝ. — Тя е ходила в Мексико?

— Намери следите ти дотам. Заедно с Мауз. Нямах представа в какво състояние беше. Изплашена, бременна, с разбито сърце. — Лили измъкна ръката си и се изправи. Имаше мек характер, затова избухването ѝ въздействаше още по-силно. — Беше те търсила, изплашена, че може да си мъртъв, болен или Бог знае какво. Тогава намерила твоя самолет и мъжа, на когото си го продал. И разбрала, че не искаш да те намери. Проклет да си, Люк, мисля, че тя никога не успя да се примири с това. — Блъсна стола към масата и порцеланът изтрака. — Каж ми, че си имал амнезия. Каж ми, че са те ударили по главата и си ни забравил, нас и всичко останало. Така ли беше?

— Не.

По лицето ѝ се стичаха едри, тихи сълзи, а Люк я гледаше покрусен.

— Не мога да ти кажа това и не мога да те моля да ми простиш. Мога само да ти кажа, че направих това, което беше най-добро за всички ни. Нямах друг избор.

— Нямам ли избор? Поне да ни съобщиш, че си жив?

— Не можех. — Той взе една салфетка от масата и се приближи да попие сълзите ѝ. — Мислех за вас всеки ден. През първата година се събуждах и мислех, че съм си вкъщи. Но когато протегнех ръка, вместо Роксана улавях бутилката. Едва не умрях. Исках да мога да ви забравя, да престана да се нуждая от семейството си. — Той мачкаше салфетката на топка в ръцете си, гласът му беше надебелял. — Бях на дванайсет години, когато намерих майка си. Не искам да прекарам

остатъка от живота си без нея. Каж ми какво трябва да направя, за да те убедя да ми дадеш още един шанс.

За Лили любовта беше стихия. Независимо колко здрав беше бентът, тя винаги избликваше свободно. Направи единственото възможно за нея нещо — разтвори ръце и го прие в обятията си, люлееше го и го галеше, а той бе заровил лице в косите ѝ.

— Сега си у дома — измърмори тя. — Това е важното.

И всичко беше същото, както преди да замине. Мекотата, сладостта, силата. Чувствата му избликнаха като преливаща река. Искаше само да чувства близостта ѝ.

— Как ми липсваше, Боже, как ми липсваше.

— Знам. — Тя се смъкна на един стол и остави главата му в скута си. — Нямах намерение да те ругая, сладък мой.

— Мислех, че няма да искаш да ме видиш. — Той се надигна, за да я докосне с ръка по бузата, да почувства меката кожа. — Никога не съм те заслужавал.

— Глупости. Повечето хора биха казали, че сме си lika-прилика. — Засмя се с типично нейния кръшен смях и го притисна до гърдите си. — Ще ми разкажеш за това скоро, нали?

— Когато пожелаеш.

— По-късно. Искях само да те погледам малко. — Подсмърчайки, тя го отдръпна на една ръка разстояние и го заразглежда с вторачен майчински поглед. — Е, не изглеждаш зле. — Поглади с пръсти леките бръчици край очите му. — Може би си малко по-слаб, по-жилав. — Целуна го с въздишка по бузата, после с палец изтри следата от червилото. — Ти беше най-красивото малко момче, което бях виждала. — Люк намигна и тя се засмя. — Занимаваш ли се още с магия?

— Това ме поддържаше жив. — Пое ръцете ѝ и ги притисна до устните си. Срамуваше се, но ѝ беше благодарен. Опитвал се бе да се подготви за нейния гняв, за хладната ѝ сдържаност, дори за пълното безразличие. Но постоянството на нейната обич го обезоръжи. — Беше красива снощи на сцената. Като ви гледах — теб и Рокси — струваше ми се, че тези години сякаш не са съществували.

— Но те съществуват.

— Да. — Изправи се, но задържа ръката ѝ в своята. — Не знам заклинание, с което да ги накараме да изчезнат. Но знам какво мога да

направя, за да бъде всичко наред.

— Ти все още я обичаш? — Люк само вдигна рамене, а Лили стана и обхвана лицето му с двете си ръце. — Ти все още я обичаш — повтори тя. — Но ще ги трябват повече от шепа трикове, за да я спечелиш отново. Тя няма да се предаде лесно като мен.

Люк направи гримаса.

— Мога да бъда упорит.

Лили поклати глава с въздишка.

— Колкото си по-настойтелен, толкова повече тя ще се отдръпва. Макс казваше: човек лови повече мухи с мед, отколкото като ги изтребва с навит вестник. Послушай ме, аз съм жена... Въпреки че е инат, тя обича да бъде ухажвана. — Люк само изсумтя, но Лили продължи да настоява. — Нямам предвид само цветя и музика, сладък. Това е въпрос на отношение. Роксана се нуждае от предизвикателства, но и тя обича да бъде ухажвана.

— Ако падна на колене пред нея, ще ме ритне в лицето.

Точно така е, помисли Лили, но сметна за по-дипломатично да не се съгласи.

— Не казвам, че ще бъде лесно. Но не се отказвай, Люк. Тя се нуждае от теб много повече, отколкото можеш да си представиш.

— Какво имаш предвид?

— Просто не се предавай.

Замислен, той отново притегли Лили към себе си.

— Не бих допуснал тази грешка за втори път. Ще направя всичко възможно, Лили. — Очите му потъмняха. Помисли си за нещо ужасно. — Имам да разчиствам стари сметки.

— И в парка имаше едно голямо куче. Златисто. То пишкаше до всяко дърво.

Роксана люлееше Нейт в скута си и се смееше на приключенията му тази сутрин.

— До всяко?

— Може би бяха сто. — Той я погледна нежно с очите на баща си. — Може ли да си взема куче? Ще го науча да казва здрасти и да се преструва на умряло.

— И да пишка по дърветата.

— Уха! — Нейт се засмя и се обърна да прегърне майка си. О, как знае да ме очарова, помисли си тя. Същински бащичко още от първата си беззъба усмивка. — Искам голямо мъжко куче. Ще се казва Майк.

— Щом вече има и име, мисля, че трябва да погледнем сериозно на въпроса. — Нави една от блестящите къдрици на Нейт около пръста си и си помисли: така и той ме върти на пръста си, вади ми душата с памук. — Колко сладолед изяде?

Очите му се разшириха.

— Откъде знаеш, че съм ял сладолед?

На ризката му имаше издайническо петно от шоколад и пръстите му подозрително лепнеха. Но Роксана владееше нещо повече от тривиалните доказателства.

— Защото майките знаят всичко и виждат всичко, особено ако са фокусници.

Нейт нацупи устнички.

— Защо никога не виждам очите, които са отзад на главата ти?

— Нейт, Нейт, Нейт — въздъхна Роксана. — Не съм ли ти казвала, че са невидими?

Дръпна го рязко и го привлече в прегръдката си, стиснала очи, за да не капнат сълзите. Не можеше да каже защо ѝ се плаче, не можеше да назове причината. Истински притежаваше детето си, това единствено имаше значение.

— Най-добре върви да си измиеш ръцете, Нейт Велики. — Гласът ѝ трепереше, беше заровила лице във вратлето му. — Аз трябва да тръгвам, имам среща.

— Каза ми, че ще ходим в зоопарка.

— И ще го направим. — Целуна го и го изправи на малките му яки крачета. — Ще се върна след един час и тогава ще отидем да видим колко маймунки приличат точно на теб.

Той заподскача, смеейки се. Роксана се наведе да събере миниатюрните колички, пластмасовите човечета и книжките с картинки, разпръснати по килима.

— Алис! Тръгвам. Ще се върна след час.

— Върши си работата спокойно — изчурулика Алис и това накара Роксана да се усмихне.

Непоклатимата Алис с приятния глас, на която може напълно да се разчита, помисли си. Господ е свидетел, нямаше да може да продължи работата си по никакъв начин, ако не беше добрата нежна Алис.

И като си помисли, че замалко не я отхвърли заради крехката фигура и шепнещия глас. И все пак от целия легион благонадеждни бавачки, с които Роксана разговаря, само Алис ѝ вдъхна доверие, че Натаниъл ще бъде защитен и щастлив под нейните грижи.

Има нещо в очите ѝ, помисли Роксана, излизайки от антрето. Бледосиви, почти прозрачни и спокойно миловидни. Практичната природа на Роксана би предпочела някоя по-примитивна и опитна бавачка, но Нейт се усмихна на Алис от креватчето си и това реши въпроса.

Още се чудеше кой кого е наел. Сега Алис беше част от семейството. Тази единствена усмивка на шестмесечното бебе прибави още една връзка към веригата Нувел.

Предпочете стълбите и слезе пеша един етаж. Липсващата брънка от веригата, помисли тя, когато почука на вратата.

— Точна както винаги — изкоментира Люк, когато отвори.

— Разполагам само с един час, затова да започваме. — Тя изплува покрай него и остави лека следа от аромат на диви цветя, за да тормози сетивата му.

— Сърдечна среща?

Тя помисли за сина си и се усмихна.

— Да, и не бих искала да ме чакат. — Избра един стол, седна и кръстоса крака. — Да чуем сценария, Калахан.

— Както кажеш, Нувел. — Забеляза, че устните ѝ се извиват, но бързо преодоля усмивката. — Искаш ли малко вино преди обяда?

— Никакво вино, никакъв обяд. — Роксана категорично махна с ръка. — Ще говорим.

— Кажи как мина пресконференцията.

— Това, което касаше теб? — Повдигайки вежда, тя се облегна назад. — Казах им, че ще въведа в своя номер един, който ще ги заслепи. Магьосник, обиколил света и научил тайните на маите, мистериите на ацтеките и магиите на друидите. — Тя леко се усмихна. — Надявам се, че си близо до свръх-свръх.

— Мога да се справя. — Люк взе от масата за кафе чифт стоманени белезници и заигра с тях. — Не би била много далеч от истината. Научих много неща.

— Например? — попита, когато ѝ подаде да провери белезниците.

— Да минавам през стена, да карам слон да изчезва, да се изкачвам по стълб от дим. В Банкок се измъкнах от сандък, набоден с пирони. И излязох с рубин колкото нокътя на палеца ти. В Кайро сандъкът, който потопиха в Нил, беше от стъкло, а смарагдите — зелени почти като очите ти.

— Очарователно — каза тя и нарочно се прозя, връщайки му белезниците. Не беше открила уловка.

— Прекарах около година в Ирландия, в замъци, населени с духове, и опушени кръчми. Там намерих нещо, което не бях открил никъде другаде.

— Какво?

— Би могла да го наречеш моята душа. — Той я гледаше, докато щракна белезниците на собствените си ръце. — Открих Ирландия, нейните планини, градове, даже въздуха. Единствено Ню Орлеанс ме е привличал толкова. — Той изви китки така, че металът щракна и белезниците се отвориха. — Може би защото ти си била там. Ще те заведа в Ирландия, Рокс. — Гласът му беше омекнал, галеше като коприна. — Представих си те там, представих си как правя любов с теб на един от тези хладни, зелени поляни, а наоколо само издигащата се като дим на магьосница мъгла и звуците на арфа.

Не можеше да откъсне очи от неговите, завладя я картината, която той така изкусно създаде. Неговата магия беше толкова силна, че тя видя тях двамата, търкулнати на тревата, обвити в мъгла. Почувства ръцете му върху кожата си, стопляха я, разтапяха я, разгаряха дълго стаените ѝ желаня.

Силно заби нокти в дланта си и тогава успя да откъсне очите си от неговите.

— Добър номер, Калахан. Върви гладко. — Вече опомнена, отново го погледна. — Опитай с някоя, която не те познава.

— Ти си твърда жена, Рокси. — Вдигна белезниците за единия им край и ги пусна в скута ѝ.

В усмивката ѝ имаше леко задоволство.

— Не си изгубил уменията си в тези неща. И все пак странно. Ако така успешно си практикувал професията, защо не чух за теб?

— Мисля, че си чула. — Той се изправи, защото на вратата се почука, и просто ѝ каза през рамо: — Сигурно си чула за Фантом?

— Фан... — Тя прехапа езика си, докато келнерът вкара количката с ястията. Изчака обяда да бъде сервиран и Люк да подпише чека. Естествено, беше чула за Фантом — странният, избягващ публичност факир, който се появяваше във всички краища на света и отново изчезваше.

— Поръчах ти това, което си спомням, че обичаш.

— Казах ти, че нямам време за обяд. — Но любопитството ѝ надделя. Пилешки крилца на барбекю. Макар сърцебиенето ѝ да се усили, устните ѝ изтъняха. Учуди се как е успял, след като знаеше много добре, че ги няма в менюто на хотела. — Вече изгубих вкус към тях — и щеше да им обърне гръб, но той грабна ръката ѝ.

— Да бъдем цивилизовани, Рокс. — Улови от въздуха една роза и ѝ я подаде.

Тя прие цветето, но отказа да бъде очарована.

— Ако откажеш да обядваме заедно, ще си помисля, че това е, защото менюто ти напомня за нас. И ще си помисля, че все още си влюбена в мен.

Тя се обърна, тръсна цветето на масата и без да си направи труда да седне, лапна парче от пилето.

— Доволен ли си?

— Това никога не е било проблем между нас. — Усмивайки се, той ѝ подаде салфетка. — Ще се изцапаш по-малко, ако седнеш. — Люк вдигна ръце. — Опусни се. Нямам нищо в ръкавите си.

Тя седна и започна да бърше соса от пръстите си.

— Значи ти си бил Фантом. Не бях сигурна, че съществува наистина.

— В това се състоеше красотата. — Люк се облегна, кръстосвайки крака. — Носех маска, правех сензация, взимах си и допълнително, ако нещо ме привличаше, и изчезвах.

— С други думи... — Сосът беше дяволски вкусен. Тя близна палеца си. — Минал си на улично изнудвачество.

В очите му пламна огън, в слабините — също, предположи тя. Отправи ѝ поглед, който можеше да стопи стомана.

— Това не беше изнудвачество. — Макар в началото да беше припечелил някой и друг долар с трите карти, чашите и топките. — Това беше турне.

Тя издаде някакво сумтене, което не подхождаше много на една дама, и посегна към пилето.

— Правилно. И сега мислиш, че си готов да се върнеш към славните времена.

— Винаги съм бил готов за славните времена. — Единственият външен израз на раздражението му беше потупването с пръсти по глезените. Но тя го познаваше твърде добре и беше доволна, че го е засегнала. — Не искаш да ме изслушаш къде съм бил и защо, затова нека кажем просто, че съм бил в академична ваканция, сабатикал^[1].

— Академична ваканция, голяма дума. Покрива толкова обширна област. Окей, Калахан. Твоята академична ваканция свърши. Каква е сделката?

— Трите удара заедно. — Той си наля от златистото вино и остави нейната чаша празна. — Представлението, разпродажбата с наддаването и обирът. Всичко в един ден.

Тя вдигна вежди. Реши да му демонстрира единствено тази реакция.

— Амбициозни сме, нали?

— Добре, че съм такъв, Рокс. — Усмивката му беше дръзка. Така би се захилил Луцифер, устремявайки се към небето. — Добър, както винаги, може би и повече.

— И самоизличаващ се от лицето на земята.

— Скромността е тактика. Тя е за прикритие. Представлението е с цел привличане на вниманието от разпродажбата. — Той показва празната си длан. После обърна ръка и между пръстите му затанцува една рубла. — Разпродажбата ще отвлече вниманието от задачата при Уайът. — Рублата изчезна. Щракна с пръсти и пусна три монети в чашата ѝ.

— Стар трик, Калахан. — Поиска да го надиграе и изсипа монетите в ръката си. — Евтино като приказките ти. — С показан жест обърна дланта си и показва, че трите монети са се превърнали в малки сребърни топчета. — Това не впечатлява.

По дяволите, той нямаше представа, че и безразличието може да амбицира.

— Опитай това. Присъединяваш се към знаменитостите на разпродажбата след нашето представление. Ти си почетен гост, искаш да участваш в наддаването за някоя джунджурия.

— А ти?

— Ще имам малко работа в театъра, но ще се присъединя към теб. Въодушевено наддаваш срещу някакъв господин за един диамантен пръстен, но той предлага повече.

— А какво ще стане, ако някой друг успее да вземе пръстена?

— Каквато и да е сумата, ще даде отгоре. Той е французин и е богат и романтичен. Иска този пръстен за годеницата си. *Mais alors.* — Люк премина на френски така гладко, че Роксана примигна. — Когато огледа пръстена, както би направил всеки практичен французин, ще установи, че е фалшив.

— Фалшив?

— Както и много от другите предмети. — Люк сплете пръсти и опря брадичката си върху тях. Забавляваше се, в очите му блестеше старото въодушевление и Роксана почти се усмихна. — Защото, единствена моя любов, в ранните часове на утрото ние ще сме задигнали оригиналните бижута. И докато Вашингтон и неговите най-отбрани полицейски сили се суетят около дръзката кражба за няколко милиона, ние тихо ще се промъкнем в Мериленд и ще освободим мераклията за сенатор от философския камък.

Имаше още, още много важни неща, но постепенно щеше да ѝ ги каже така внимателно, както беше изработил сценария.

— Интересно — каза тя с глас, подобен на прозявка, въпреки че беше очарована. — Има само един малък детайл, който не разбирам.

— Кой?

Роксана сви ръката си на фуния и изсипа неговите монети до чинията му.

— Как, по дяволите, ще пробием при страшната алармена система и охраната на галерията?

— По същия начин, по който влизаме в някоя къща в богаташките предградия, Рокси. С умение. Ще ни помогне моето, така наречено, секретно оръжие.

— Секретно оръжие?

— Строго секретно. — Пое ръката ѝ и преди тя да успее да се отдръпне, я поднесе до устните си. — Винаги съм обичал вкуса на сос

от барбекю по пръстите на красива жена. — Наблюдавайки я, облиза кокалчетата ѝ. — Особено ако са твоите. Спомняш ли си деня на нашия пикник? Когато лежахме на килима и слушахме дъжда? Мисля, че започнах да играя с езика си с пръстите на крака ти и после тръгнах нагоре. — Обърна ръката ѝ, за да я ухапе леко над китката. — Никога не бих могъл да ти се наситя.

— Не си спомням. — Сърцето ѝ учестено биеше. — Била съм на много пикници.

— Тогава ще освежа спомените ти. Ядохме същото барбекю. — Стана и бавно я изправи на крака. — По прозорците плющеше дъжд, беше мрачно. Когато те докоснах, ти трепереше, също както трепериш сега.

— Не е вярно. — Но тя наистина трепереше.

— Целунах те. Тук. — Докосна с устни слепоочието ѝ. — И тук. Надолу по бузата. — И тогава... — Проклятие, някой превъртя ключа в ключалката.

— Какъв град! — Джейк влезе, затрупан с пакети и торби. — Човек може да не се прибере цяла седмица!

— Да беше опитал още един час — промърмори Люк.

— Уух! Аз май ви прекъснах. — Усмивайки се, той пусна пакетите на пода и прекоси стаята да поеме ръката на Роксана. — Много очаквах тази среща. Искрах да надзърна в гардеробната ви снощи, но това щеше да ми коства живота. Аз съм Джек Файнстейн, партньорът на Люк.

— Партньор? — повтори Роксана.

— Роксана, това е нашето секретно оръжие. — Люк беше вбесен, седна и си наля още вино.

— Разбирам. — Но не разбираше. — А каква е вашата тайна, мистър Файнстейн?

— Джейк. — Той се протегна зад нея да си вземе едно пилешко крилце. — Люк още не ви е информирал? Може да се каже, че аз съм вундеркинд.

— Idiot savant^[2] — поправи го Люк и Джейк се разсмя от сърце с характерния си задавен смях.

— Ядосан е. Това е всичко. Мислеше, че веднага ще му паднете в ръцете. Момчето е твърде добър крадец, но не разбира нищо от жени.

Роксана искрено се засмя.

— Мисля, че приятелят ти ми харесва, Калахан.

— Не съм казал, че ми е приятел. По-скоро трън в задника, пясък в обувките.

— Муха в супата му. — Джейк намигна и бутна нагоре очилата си. — Предполагам, не ви е казал, че му спасих живота в Ница.

— Не е споменавал.

— Едва не ме уби — отбеляза Люк.

— Вие знаете как нещата се оплитат след години. — Винаги готов да си поприказва, Джейк наля вино в една чаша. — Както и да е, имаше малка свада в един бар.

— Беше отвратително сбиване. — Люк направи жест с чашата си. — Което ти започна.

— Това са подробности. Ставаше въпрос за привлекателна млада дама. Наистина твърде прив-ле-ка-тел-на. И един нахален господин.

— Един крадец и една курва — измърмори Люк.

— Но аз предложих по-висока цена от него, нали? Бизнесът си е бизнес, така ли е? Да не би да са подписали законен договор! — Въпреки че чувството му за свобода на сделките все още беше накърнено, Джейк въздъхна, сви рамене и продължи: — Както и да е, едното повлече другото и когато Люк се намеси...

— Просто исках да се спася от ръгване между ребрата.

— Както и да е. Настъпи обрат и аз цапнах негодника с шише уиски по главата, преди да ти пререже гърлото. И сега вместо благодарност — какво? Измъкнах го навън и си ударих пищяла в един стол и после дни наред не можех да ходя като хората. Ами цицината? — Махна с ръка. — Ух, беше голяма като бейзболна топка. — Начумери се от спомена, но после въздъхна. — Но сега се разхождам.

За да покаже, че не таи лоши чувства, Джейк потупа Люк по рамото.

— И изведнъж откривам, че Люк е факир, а той открива, че аз съм за компютрите това, което Джо ди Магие беше за бейзбола. Голям играч. Няма система, която да не мога да сразя. Това е дарба. — Наредените като войници зъби блеснаха и напомниха на Роксана за бобър с очила. — Един Господ знае откъде ми е. Баща ми имаше фурна за евреи в Бронкс и автоматичната му каса нещо се повреди. А на мен само ми дай клавиатура и съм на седмото небе. Така едно нещо води към друго и човек намира себе си.

— Джейк беше в Европа, бягаше от една афера за фалшификация.

— Малка грешка в пресмятането — каза Джейк уклончиво, но вратът му почервения. — Компютрите са моята страст, мис Роксана, а фалшификацията е моето изкуство. За съжаление, прекалено бях прибързал.

— Случва се на всеки — увери го Роксана и спечели вечната му благодарност.

— Една жена, която те разбира, е по-ценна от рубини.

— Но твърде малко го прави по отношение на мен.

Роксана вдигна вежда, гледайки Люк.

— Калахан, виждаш, че Джейк ми харесва. Както разбирам, вашето изкуство ще ни преведе през охраната.

— Няма изобретена система, която да може да ме спре. Ще ви вкарам, мис Роксана, и ще ви изведе навън. Що се отнася до останалото...

— Да вървим стъпка по стъпка — прекъсна го Люк. — Имаме много работа с теб, Рокс. В състояние ли си?

— Мога да се справя със задачите си, Калахан. Винаги съм можела. — Тя се обърна с усмивка към Джейк. — Били ли сте някога в Ню Орлеанс?

— Това е удоволствието, което очаквам.

— Утре си заминаваме със самолета. Бих искала да дойдете у дома на вечеря, когато ви е удобно. — Хвърли бърз поглед към Люк. — Мисля, че можете да го вземете със себе си.

— Ще го държа под контрол.

— Сигурна съм в това. — Вземайки чашата на Люк, тя се чукна с Джейк и мънистените му очички блеснаха. — Мисля, че това е началото на едно хубаво приятелство. — Сръбна една глътка, преди да остави чашата на масата. — Ще трябва да ме извинете. Имам ангажимент. Очаквам да ми се обадите.

Когато Роксана затвори вратата след себе си, Джейк сложи ръка на сърцето си.

— Оииий, каква жена!

— Само една стъпка в тази посока, приятелче, и ще ядеш яденето си през тръбичка.

— Мисля, че тя ме хареса. — Зад дебелите лещи бляскаха звездички. — Мисля, че категорично беше покорена.

— Провери си жлезите, Файнстейн, и върви да си вземеш инструментите. Искам да видя доколко се приближаваш до подписа на Уайът.

— Даже неговият посредник няма да открие разлика. Повярвай ми.

— Дано — измърмори Люк. — Това ми е проблемът.

[1] В американската академична система всяка седма година е свободна за преподавателя и тогава той пътува и прави свои научни изследвания в други страни. — Б.пр. ↑

[2] Умен идиот. (фр.). — Б.пр. ↑

27.

Беше може би най-трудната роля, която някога е играл. И със сигурност най-важната. Отклонявайки се по пътя от Вашингтон до Ню Орлеанс, той пристигна в имението на Уайът в Тенеси. Държеше шапката си в ръка, а таеше в сърцето си отмъщение.

Знаеше, че трябва да го изиграе — да се моли, да е смирен, уплашен. Това може би накърняваше гордостта му, но да запази семейство Нувел, беше много по-важно от всичко, свързано с неговото его. И така, той щеше да бъде с маска, но не в буквалния смисъл — беше носил истинска при един или друг случай през последните пет години, а такава, която да убеди Сам Уайът да приеме завръщането му. Поне временно.

Нуждаеше се само от няколко месеца и щеше да има всичко, което иска. Или нищо.

Почука и зачака. Когато униформената прислужница отвори, Люк си подаде главата и преглътна така, че да се чуе.

— Аз, във, мистър Уайът ме очаква. Аз съм Калахан. Люк Калахан.

Тя отривисто кимна и го поведе надолу по познатия коридор към кабинета, в който някога бе видял едно убийство и бе изстрадал собствената си малка смърт.

Както и преди пет години, Сам седеше зад бюрото си. Този път елегантната мебел беше засенчена от огромен предизборен плакат, поставен на триножник. Фотографираната усмивка излъчваше искреност и чар. С големи дебели букви пишеше:

САМ УАЙЪТ ЗА ТЕНЕСИ

САМ УАЙЪТ ЗА АМЕРИКА

В една купа в края на бюрото му имаше значки със същия лик и същото излъчване.

Колкото до самия кандидат, Сам леко се беше променил. Люк забеляза, че над слепоочието му блестяха малко бели коси и едва забележими бръчици се оформяха около очите му, когато се усмихваше. А той се усмихна широко. Много широко, помисли Люк, като паяк, който забелязва безнадеждно бореща се муха в мрежата си.

— Ето, ето, блудният син се завръща. Това е всичко — обърна се той към прислужницата и се облегна назад, все още засмян, докато тя затваряше вратата. — Калахан, изглеждаш забележително добре.

— А ти изглеждаш... преуспяващ.

— Да. — По стар навик Сам извърна китката си да се порадва на блясъка на златните копчета за ръкавели. — Трябва да ти кажа, че вчерашното ти обаждане много ме изненада. Не мислех, че ще се осмелиш да...

Люк стегна рамене, знаейки, че това ще се изтълкува като жалък опит за перчене.

— Искам да ти направя едно предложение.

— О! Целият съм в слух. — Кикотейки се, Сам се изправи. — Предполагам, че трябва да ти предложи питие. — Нарочно отиде сам до шкафа и намигна, обръщайки се назад. — За доброто старо време.

Люк се бе втренчил в предложената му чаша и реагира внезапно и високо.

— Аз наистина не...

— Какво се е случило, Калахан? Да не си загубил вкус към коняка? Не се безпокой. — Сам опита, после отпи дълга глътка. — Не ми трябва да троя питието ти, за да получа това, за което си ми нужен. — Това беше заповед на господар към куче. Кръвта на Люк кипна, но той смирено се подчини. — Е... — Сам се облегна на ръба на бюрото. — Защо според теб ти позволих да се върнеш?

— Помислих... — Люк отпи като за кураж. — Надявах се, че може би е достатъчно.

— О, не. — Сам поклати глава, демонстрираше силата си. — Между теб и мен никога не е достатъчно дълго. Може би не съм бил достатъчно ясен преди... колко беше, преди пет години. В тази същата стая, нали? Не е ли интересно?

Той се придвижи до мястото, където Коб се бе проснал, облян в кръв. Килимът беше нов. Италианска антика, която беше поръчал с парите на жена си.

— Не мога да допусна, че си забравил какво се случи тук.

— Не. — Люк стисна устни и извърна поглед. — Не, не съм забравил.

— Вярвам, че помниш точно. Казах ти какво ще направя, ако се върнеш. Какво ще се случи с теб и с фамилията Нувел. — Като че ли в момента му хрумна нещо и той потупа устните си с пръст. — Или може би след толкова дълга раздяла срещата с Нувел не ви очарова взаимно? Може би не те е грижа, че ще изпратя стареца в затвора, а и всички тях, ако се стигне дотам. Включително и жената, която някога обичаше.

— Не искам нищо да им се случи. Не е нужно да си го изкарваш на тях. — Като че ли за да овладее разтреперания си глас, Люк отпи още една глътка. Беше дяволски хубав коняк, достави му удоволствие. Жалко, че не можеше да се отпусне и да му се наслади. — Дай ми възможност да се върна за малко у дома. Само за малко — прибави бързо той. — Сам, Макс наистина е болен. Няма да живее още дълго. Моля те да ми разрешиш да прекарам при него месец или нещо такова.

— Колко трогателно. — Сам отиде отново зад бюрото си. Отвори едно чекмедже и извади цигара. Позволяваше си само по пет на ден и ги пушеше задължително сам. В днешния политически климат пушенето беше неприемливо. Той се котираше много добре и нямаше да проиграе шансовете на изградения си образ. — Така значи, искаш да му посветиш малко време и да бъдеш със стареца, докато той умира. — Сам запали цигарата и дръпна дълбоко и с удоволствие. — Защо трябва мен да ме е грижа за това?

— Знам... Не очаквам това да те трогне. Надявах се само че... щом ще е за толкова кратко... някой и друг месец... — Люк отново погледна умолително. — Не виждам какво ще ти попречи това.

— Грещиш. Всичко, свързано с теб и Нувел, винаги ще ми пречи. И знаеш ли защо? — Усмивката му стана свирепа. — Вие, никой от вас не откри какво има в мен, кой съм аз. Приехте ме от съжаление и ме изхвърлихте с отвращение. И се имахте за по-добри от мен. Не бяхте нищо друго, освен обикновени крадци, а мислехте, че сте по-добри от мен.

Старият гняв се надигна, почти го задуши. Въпреки омразата обаче гласът му остана ясен.

— Но не бяхте, нали? — продължи той. — Ти остана без дом, дори без родина, а на врата на фамилия Нувел тежи един старец, който не си помни дори името. А ето ме мен, Калахан. Богат, преуспяващ, печелещ адмирации по своя път към върха.

Люк трябваше да си спомни за плана, за дълго замисления план и да се успокои, защото беше изчислил и детайлите на ухапването. Иначе би скочил да извие на място врата на Сам. Защото част от това, което Сам каза, беше истина. Люк нямаше дом, а Макс бе изгубил разсъдъка си.

— Ти имаш всичко, което искаш. — Люк продължаваше да седи с отпуснати рамене. — Моля те само за няколко седмици.

— Мислиш, че само толкова му остава? — Сам въздъхна и леко бутна коняка си. — Всъщност, надявах се той да живее още дълго, много дълго, умът му да вегетира, тялото му да се смалява и цялата тази ситуация да разбие напълно сърцата на фамилията.

Той изведнъж се засмя, лъскавата усмивка на политика, която подмамваше хората.

— Знам всичко за Алцхаймеровата история. Повече, отколкото би могъл да си представиш. Бях вдъхновен от тежкото положение на Макс и отделих внимание в платформата си на семействата, които се грижат и хранят свои любими членове с глави като ряпа. А! — изсмя се на внезапния пламък в очите на Люк. — Това те обижда. Засяга твоята чувствителност. Е, добре, нека ти кажа нещо, Калахан. Не давам и пет пари нито за Максимилиан Нувел, нито за който и да е с неговите проблеми. Репите не гласуват. Но не се безпокой, след като спечеля, ние ще продължим... илюзията. — Той изпита удоволствие от избраната дума. — Ще продължим да даваме обещания, даже ще изпълним някои — за научни изследвания и държавно субсидиране, защото знам как се планира за дълъг срок напред. — Сам се облегна на стола и разкри истинския си лик пред единствения човек, за когото беше сигурен, че не може да му навреди. — Сенаторското място е първата крачка... следващата ще бъде Белият дом. След десет години ще съм спечелил всичко. Веднъж да имам контрол, пълен контрол, и нещата ще тръгнат по моя воля. Кървящите сърца ще бъдат изцедени докрай и всички тези проблемни групи могат да потънат в пълна

забрава. През следващото столетие американците ще разберат, че имат лидер, който разбира от контрол и власт. Лидер, който знае как да използва и двете и не се страхува да жертва нещо, когато се наложи.

Гласът му се беше извисил като на евангелист, тръгнал да спасява души. Люк мълчаливо наблюдаваше изпадналия в транс мъж. Рано или късно той ще откачи, забавляваше се в мислите си. Но Господ да е на помощ, ако тогава Уайът има бутони под пръстите си. Сам отново дръпна от цигарата си и отново фокусира поглед върху Люк.

— Но мисля, че теб не те интересуват нито политиката, нито съдбата на нацията. Твоите интереси са по-лични.

— Спечелих малко пари през последните няколко години. — Люк нарочно облиза устни, за да изглежда притеснен. — Ще ти платя, ще ти дам колкото поискаш за няколко седмици с Макс и семейство Нувел.

— Пари? — Доволен, Сам отхвърли глава назад и се засмя. — Приличам ли ти на човек, който има нужда от твоите пари? Имаш ли въобще някаква представа колко събирам месечно от контрибуции за компанията ми? Много повече от това, което имам от хубавата си жена.

— Но ако имаш още повече, би могъл да засилиш телевизионната си кампания или каквото друго е необходимо, за да си сигурен, че нещата вървят в твоя полза.

— Те са в моя полза. — Сам откачи. Очите му светнаха разширени. — Искаш ли да видиш проклетите цифри? Хората от този щат искат мен, Калахан. Те искат Сам Уайът. Ще се справя с Къртис Ганнър, този кучкар, и те няма да го искат. Аз печеля. — Той плесна с ръце по бюрото, разпилявайки пепел. — Аз печеля.

— Един милион долара — изломоти Люк. — Със сигурност би могъл да употребиш един милион, за да се застраховаш. В замяна искам само малко време. След това отново ще изчезна. Дори и да исках да остана, опитах вече. Роксана няма да го допусне. — Той наведе глава. Един победен мъж. — Тя ясно ми го показва.

— Направи ли го? — Сам започна да трака с пръсти по масата. Отново беше спокоен. Знаеше, че е важно да запази спокойствие. Също както да извлече всяка възможна полза, която му се предоставеше. — Значи си я виждал?

— Във Вашингтон. Отидох на представлението й. — Когато погледна нагоре, очите му излъчваха страх. — Само за миг. Не можах

да се въздържа.

— И твоят курс на вярна любов удари на камък? — Нищо не можеше да го зарадва повече. Но се учудваше, защото знаеше доста неща за Роксана и за едно малко момченце на име Натаниъл. — И запозна ли те с важните неща, които се случиха в живота ѝ по време на твоето отсъствие?

— Тя почти не разговаря с мен — прошепна Люк. — Аз я нараних и след като не мога да обясня защо, няма да ми прости.

Страхотно, помисли Сам. Той не знае за детето. Колко ли още ще страда Роксана, преди да му каже, ако въобще го направи. А ако се реши, колко ли ще е голяма раната в сърцето на Люк, при положение че отново ще трябва да си отиде.

Всичко това той съобрази само за миг. Помисли си, че завръщането на Люк ще се окаже по-задоволително за него дори от изгнанието му извън страната. В края на краищата по-забавно беше да наблюдаваш как хората страдат, отколкото да си го представяш. А, както изглежда, щеше и да получи пари за това, че ще се забавлява.

— Един милион долара? И как успя да събереш толкова много?

— Аз... — с разтреперана ръка Люк побутна коняка настрани. — Давах представления.

— Значи не си изгубил вкуса към магията? Предполагам, че си продължил и да крадеш? — Кимна, доволен от виновното стряскане на Люк. — Да, така си и мислех. Един милион долара — повтори той. — Ще трябва да си помисля, Калахан. В наши дни парите за предизборни кампании се оглеждат много внимателно. Не бихме искали моят престиж да бъде накърнен от каквото и да е намек за мръсни пари, особено когато Ганнър проповядва колко безупречно чист е. Бих искал да... — Той провлачи думите си, защото го озари нова идея. Беше съвършено, съдбата сякаш му връчваше ново оръжие.

— Мисля, че можем да сключим сделка.

Целият в слух и очакване, Люк се приведе леко напред.

— Парите ще имам след седмица. Мога да ги донеса, когато поискаш.

— Парите ще почакаат до след изборите. Искам моят счетоводител да намери за тях приличен, чист канал. Междувременно имам за теб работа. Ще ти продам времето, което толкова ти трябва.

Завой, който Люк не беше очаквал. Мислеше, че Сам просто ще прояви алчност.

— Каквото поискаш.

— Сигурно си спомняш един малък инцидент, наречен Уотъргейт. Взломаджиите там бяха много долнокачествени. Ти трябва да бъдеш много умен, много ловък.

Люк смени скоростите и кимна.

— Искаш да крада документи?

— Няма как да разбере дали има документи, които да си заслужават това. Но човек с твоите контакти би трябвало да е способен да изработи документи, фотографии, такива неща. Който може да краде, може също да вкарва там, където трябва.

Кръстосвайки ръце, Сам се наведе няколко сантиметра. Беше наистина съвършено. С новото си оръжие щеше не само да спечели изборите, а да разбие напълно своя опонент — и политически, и лично.

— Къртис Ганнър е щастливо женен, баща на две деца. Досието му в Държавния сенат е чисто като бистра вода. Искам ти да промениш това.

— Да го променя? Как?

— С магия. — Подпирайки брада на заключените си ръце, той се захили. — В това си най-добър, нали? Искам снимки на Ганнър с други жени, с проститутки. И с мъже, да, с мъже. — Дълбок смях го разтърси. — Това ще бъде дори още по-интересно. Искам писма, документи за негово участие в незаконен бизнес, които да показват как е изсмуквал пари за собствена облага. Един ритник в либералния му задник. Искам да го изработиш добре, така че въобще да не могат да бъдат поставени под съмнение.

— Не знам как...

— Тогава ще намериш начин. — Очите на Сам блестяха. Властта беше в ръцете му, цялата. Този път дори не трябва да я търси. — Искаш да предприемеш своето сантиментално пътуване, Калахан. Трябва да платиш за него. Трябва да комбинираш фалшивите снимки, книжа, разписки, кореспонденция. Давам ти срок, да кажем, до десет дни преди изборите. Да, десет дни — промърмори на себе си. — Искам да бъде прясно в ума на избирателите, когато отиват зад

завесата да пуснат гласа си. — Чувствайки се щедър, той наклони глава. — Срещу това имаш същото време да прекараш при Нувел.

— Ще направя, каквото мога.

— Ще направиш точно каквото ти казвам, иначе, когато му дойде времето, ще си платиш. Те всички ще си платят.

— Не разбирам какво имаш предвид.

С усмивка, играеща по устните му, Сам вдигна за дръжката от слонова кост ножа за рязане на писма, изпробвайки върха му с палец.

— Трябва да остана доволен от работата, която ти възлагам. Напълно. Или всичко, с което те заплаших преди пет години, ще се случи.

— Каза ми, че ако напусна, няма да се случи нищо.

Сам злобно заби върха на ножа в подплатения ъгъл на папката си.

— Но ти промени правилата със завръщането си. Ти отново хвърли зара, Калахан. Какво ще се случи на Нувел, зависи само от това, как играеш ти. Разбра ли?

— Да, да, разбрах.

Ще играя, помисли си Люк. Този път ще спечеля.

— Така значи? — Джейк танцуваше от напрежение, докато следваше Люк до самолета.

— Нещата ми на борда ли са?

— Да, да. Какво стана при Уайът? Аз, аз съм само една пионка, разбира се. Един редник от тила, само един...

— Задник — довърши Люк. Той се качи в пилотската кабина и започна да проверява уредите. — Мина добре — каза, когато Джейк обидено замълча. — Ако не броиш факта, че трябваше да се унижа до ролята на молец бърборко, когато ми се искаше да му изтръгна сърцето.

— Според това, което чувам, този денди въобще няма сърце. — Джейк закопча колана и побутна очилата си нагоре. Явно Люк беше в опасно настроение, което означаваше, че краткият полет до Ню Орлеанс щеше да е забележителен. Като предпазна мярка Джейк погълна драматин и валиум с остатъка от стопляща се вече сода с портокал. — Все пак получи времето, което ти беше необходимо?

— Получих го. — Люк млъкна, за да се свърже с кулата и да получи разрешение за излитане. Запалвайки мотора, той погледна към преbledнелия Джейк, който вече беше изцъклил очи, а кокалчетата на ръцете му белееха. — Получих и друга работа.

— О, добре. Това е велико. — За самозащита Джейк затвори очи, когато носът на самолета се вдигна. Както многократно беше казвал на Люк, мразеше да лети. Винаги му го казваше. И точно заради това, знаеше го със сигурност, ставаше така, че Люк го натикваше в пилотската си кабина поне веднъж седмично.

— Сделката с Уайът включва творческо окалване. — Когато самолетът набра още височина, Люк усети как напрежението го напуска. Обичаше да лети, винаги беше обичал и винаги щеше да обича. — Това е точно в твоята област.

— Да хвърлям кал? — Джейк внимателно отвори едното си око. — Какво разбирам от това?

— Той иска подправени снимки, документи, бизнес кореспонденция, за да злепостави Къртис Ганнър. Свидетелства за незаконност, неетичност, аморалност — такива, заради които се губят избори, развалят се семейства, разрушава се живот.

— Глупости, Люк, ние с теб нямаме нищо против този Ганнър, нали така? Знаем, че трябваше да танцуваш с дявола, и получи времето, което ти е необходимо, за да разчистиш сметките си с Уайът. Но, по дяволите, това не изглежда хубаво.

След като регулира полета, Люк извади пура.

— Животът поглъща, Файнстейн, ако си забелязал. Ти ще свършиш тази работа и ще я направиш добре. С едно малко доуточнение.

Джейк въздъхна.

— Казах ти, че съм вътре в сделката и оставам. Ще получиш материала и той ще бъде достатъчно горещ, за да изпепелява.

— Разчитам на това.

— А какво е уточнението?

Люк стисна пурата си между зъбите и се усмихна.

— Ще го направиш не за Ганнър, а за Уайът.

— За Уайът...? Но ти каза... — Преbledнелото лице на Джейк просветна в замечтана усмивка. Валиумът вече действаше. — Сега вече разбирам, сега разбирам, двойна игра.

— Исусе Христе, ти си загревал бързо, Файнстейн. — Усмивката на Люк беше още по-ведра, когато приземи самолета и се запъти към дома.

28.

Спалнята, която Лили и Макс някога споделяха, беше напълно оборудвана за пациент със сериозни умствени увреждания. Докато я обзавеждаше, Роксана си сътрудничеса с болничния персонал и с един декоратор, за да бъде сигурна, че обстановката ще е уютна и удобна за баща ѝ без типичната болнична атмосфера.

Дежурства и лекарства бяха абсолютно необходими, но според нея бяха нужни и светлите цветове, и меките материи, които Макс винаги беше обичал. Екип от три медицински сестри работеше на смени по осем часа, психотерапевт и консултант редовно правеха визитации. Но имаше също свежи цветя, пухкави възглавници и богат избор от любимата на Макс класическа музика.

На балконската врата беше монтирана специална заключалка, за да му се попречи да излиза сам навън. Роксана категорично отхвърли предложението на един от лекарите да се сложат решетки на прозорците и вместо това постави нови дантелени завеси.

Баща ѝ може и да беше затворник на собствената си болест, но нямаше да го превърне и в затворник на дома му.

Доставяше ѝ удоволствие да гледа как слънчевата светлина струи през дантелените завеси, да слуша приглушената музика на Шопен, пристъпвайки в стаята на Макс. Сърцето ѝ вече не се разкъсваше от мъка, когато той не я познаваше. Беше приела, че ще има и добри дни, но ще има и лоши. Сега, гледайки го как седи на бюрото си и прехвърля дунапренени топчета през пръстите си, тя почувства зрънце облекчение.

Днес Макс беше доволен.

— Добро утро, мис Нувел. — Сестрата от първа смяна седеше до прозореца и четеше. Тя остави книгата си настрана и се усмихна на Роксана. — Мистър Нувел малко се упражнява преди терапията.

— Благодаря ви, мисис Флек. Ако желаете, отпочинете си десетпетнайсет минути. Льо Клерк е сварил прясно кафе.

— Може и да глътна малко.

Мисис Флек имаше двайсетгодишна практика като медицинска сестра. Беше миловидна и всъщност много повече заради добротата в очите ѝ, отколкото заради опита ѝ, Роксана я нае. Жената надигна тежките си килограми от стола и леко докосна ръката на момичето, преди да излезе.

— Здравей, татко. — Роксана пресече стаята до бюрото на баща си и се наведе да го целуне по бузата. Кожата му беше тънка, толкова деликатна, че беше чудно как издържа натиска на костите. — Хубав ден е днес. Поглеждал ли си навън? Всички цветя на Лъо Клерк са цъфнали, а Мауз пусна фонтана. Може би по-късно ще поседиш в градината да го послушаш?

— Трябва да се упражнявам.

— Знам. — Тя застана леко подпряна с ръка на рамото му, загледана как изкривените пръсти се борят да овладеят топчетата. Някога можеше да щракне и да запали огън, но беше по-добре да не мисли за това. — Представлението мина чудесно. Финалът особено — съвсем гладко. Оскар вече става истински актьор и така се вписва в групата, че дори Лили престана да се страхува от него.

Тя продължи да говори, без да очаква отговор. Рядко се случваше Макс да спре заниманието си, а още по-рядко да се намеси в разговора.

— Водихме Нейт в зоологическата градина. Много му хареса. Мислех, че никога няма да мога да го измъкна от къщата на змиите. Вече толкова е пораснал, татко. Понякога го наблюдавам и не мога да повярвам, че е мой. Изпитвал ли си това някога, когато аз растях? Случвало ли ти се е да ме гледаш и да се чувстваш просто заслепен, да се чудиш как това същество е излязло от теб.

Едно топче отскочи на пода. Роксана се наведе да го вдигне. После клекна, за да погледне Макс в очите и му го подаде.

Погледът му избяга от нейния като паяк, който търси ъгъл да изплете мрежата си. Но тя беше търпелива и изчака, докато очите му отново се върнаха на нея.

— Безпокоеше ли се непрекъснато? — попита тя тихо. — В дъното на съзнанието си, въпреки непрекъснатата работа, за да осигуриш съществуването ни? Страхуваше ли се, че можеш да направиш грешна стъпка, погрешен избор? Никога не е било лесно, нали? Да имаш дете, е вълшебно и толкова плашещо.

Усмивката на Макс разцъфна бавно. За Роксана това беше като да наблюдаваш бавното издигане на слънцето над пустинята.

— Ти си много красива — каза той, галейки косите ѝ. — Аз сега трябва да се упражнявам. Ще дойдеш ли на представлението да видиш как срязвам една жена на две?

— Да. — Тя го загледа как разиграва топчетата. — Ще бъде много интересно. — Замълча за момент. — Люк се върна, татко.

Той продължи да работи с топчетата, веждите му се сбърчиха от усилието да се концентрира, а усмивката му изчезна.

— Люк — каза след дълга пауза. И повтори: — Люк.

— Да. Иска да те види. Мога ли да му разреша да дойде?

— Той излезе ли от онзи сандък? — Лицевите мускули на Макс започнаха да се изкривяват. Топчетата се разпръснаха, подскачайки. Гласът му се издигна високо, заповеднически. — Излезе ли?

— Да. — Роксана пое неспокойните ръце на баща си. — Той е много добре. Ще го видя след малко. Да го доведе ли при теб?

— Сега се упражнявам. — Макс беше повишил глас, но отново продължи тихо: — Трябва да се упражнявам. Как ще успея, ако не се упражнявам?

— Добре, татко. — За да го успокои, Роксана събра топчетата и ги постави на бюрото.

— Искам да го видя — измърмори Макс. — Искам да го видя, когато излиза от сандъка.

— Ще го доведе. — Отново целуна почти прозрачната буза, но Макс вече беше зает да стиска топчетата в шепата си.

Когато слезе надолу по стълбите, Роксана вече имаше изработена стратегия. Люк се бе завърнал и тя не можеше да пренебрегне факта. Нито връзката му с Макс. Но това не означаваше, че няма да го дебне като ястреб, когато му позволеше да ги посети.

Винаги се подготвяше, преди да започне някаква работа, също и сега щеше да вземе мерки спрямо Люк. Щеше да работи с него, защото това ѝ допаднаше — предложението бе интригуващо, и защото, освен ако драстично не се бе променил през последните години, той беше най-добрият. На сцената, както и в отварянето на най-сложните сейфове.

И така, щеше да го използва за своите цели — ще си вземе дела от печалбата и ще си отиде.

Само че съществуваше Натаниъл.

Навеждайки се на предпоследното стъпало, Роксана вдигна едно „Ферари“ колкото кибритена кутийка. Пъхна количката и задържа ръката си в джоба, замислена за детето, чиито пръстчета я направляваха по килима и плочите чак до двора. Детето, което сега беше на предучилищна забавачница и прекарваше весело часовете си с приятелчета. Можеше ли да игнорира връзката на Люк с детето, за което той дори не знаеше, че съществува? Ще поддържа ли тази илюзия до края на живота си?

Още време ми трябва, насърчаваше се тя, отивайки към кухнята.

Не ѝ подеждат успокояващо това, че завари Люк, седнал до масата, както беше правил години наред, съвсем като у дома си, с чаша кафе в едната ръка и с последната хапка от поръсена със захар кифличка в другата.

Льо Клерк се смееше, очевидно доволен от завръщането на блудния син и така готов да му прости и да забрави, че Роксана още по-твърдо реши да не прави нито едното, нито другото.

— Ама истински трик, Калахан, да се промъкнеш така между цепнатините.

Той отбеляза появяването ѝ с лека усмивка.

— Едно от петте неща, които най-много ми липсваха, бяха вкусотиите на Лео Клерк.

— Това момче винаги е било ходещ апетит. Седни, момиченце. Ще ти направя кафе.

— Не, благодаря. — Тя знаеше, че гласът ѝ е твърд и сърцето ѝ леко се сви, когато Лео Клерк извърна очи от нея. По дяволите, да не би да очакваха да наеме духов оркестър? — Ако си свършил със закуската, можем да започваме работа.

— Вече съм готов. — Люк се изправи, взимайки си отново кифличка от кошничката на масата. — Само една за из път. — Намигна на Лео Клерк, преди да тръгне към вратата, която Роксана държеше отворена. — Той все още ли поддържа градината сам? — попита, когато минаваха през двора, потънал в цветя.

— Понякога оставя на... Нейт. — Един от нас му помага — завърши тя. — Но си е същият тиранин по отношение на розите.

— Почти не е остарял. Страхувах се. — Люк спря и сложи ръка върху нейната, когато тя посегна към вратата на работното помещение.

— Едва ли ще ме разбереш, но ме беше страх, че те са се променили. Но докато седях в кухнята, всичко си беше както едно време. Миризмите, звуците, атмосферата, всичко си беше същото.

— И това прави нещата за теб лесни.

Искаше да я обвини, че така умело обръща ножа.

— Не напълно: Ти си се променила, Рокс.

— Така ли? — Тя се обърна. Беше по-близо до нея, отколкото ѝ се искаше, но не мръдна. Остана така и се усмихна хладно.

— Имаше време, когато можех да чета всичко по лицето ти — промърмори Люк. — Но ти си дръпнала шалтера. Изглеждаш същата, миришеш на същото, гласът ти е същият. Предполагам, че ако мога да те заведа в леглото и там ще бъдеш същата, но си щракнала този малък ключ. — Гледайки я право в очите, прокара ръка по лицето ѝ. — Сега има и някаква друга жена, освен онази, която помня. Коя си ти, Рокси?

— Аз съм тази, която искам да бъда. — Тя завъртя топката на бравата и отвори. — Аз съм такава, каквато се изградих. — Щракна ключа и освети огромната работна стая, пълна с разноцветни кутии, дълги маси и различни приспособления за триковете. — И така, ти видя представлението. Трябва да си получил добра представа как работя сега. Основното е елегантност, моменти на изненада, но винаги с грация и плавност.

— Да, наистина красиво. — Люк отхапа от кифличката, разсипвайки пудра захар. — Може би малко прекалено женствено.

— Наистина ли? — Веждата ѝ се изви. Вдигна един сребърен кинжал с дръжка, обсипана със скъпоценни камъни, който използваше за подпора. — Предполагам, че ти би предпочел да ходиш важно по сцената, да се биеш по гърдите и да показваш мускулите си.

— Мисля, че можем да намерим златната среда.

Облягайки се на ръба на масата, Роксана потупа с острието на кинжала дланта си.

— Мисля, че тук се разминаваме, Калахан. Аз съм спектакълът. Напълно съм съгласна да демонстрираш на сцената завръщането си, но отговорна за постановката съм и ще бъда аз.

— Моето завръщане. Ти си права в едно, бейби. Ние се разминаваме. Това, което е било, отново ще бъде. В Европа си изцъкляха очите по мен.

— Не е ли мило как в тези малки селца се трупат тълпи на уличните представления?

Очите му се присвиха и заблестяха.

— Искаш ли да оставиш настрана този нож и да повториш думите си?

Тя само се засмя, прокарвайки палец по върха.

— Както разбирам, ще правим само едно представление. Предварителната реклама трябва да ни осигури пълен салон. „Една вечер с магията на Роксана Нувел.“ — Тя отметна косите си, те се развиха и отново паднаха надолу. — Със специалното участие на Калахан.

— Поне гордостта ти е същата. Партньори, Роксана. — Той пристъпи по-близо. — Държиш да си на първо място в рекламата, ще бъда джентълмен в това отношение. Но обявата ще бъде „Нувел и Калахан“.

Тя помръдна с рамо.

— Ще се договаряме.

— Виж какво, няма да си губя времето с твоите дребни глупости.

— Дребни? — Тя се изви към него и заби ножа в сърцето му. Вцепенението му я накара да падне назад от смях. — Господи, какъв мухльо!

— Умно. — Той разтри гърдите си, където се бе допрял триковият кинжал. Сърцето му беше спряло. Наистина хитро. — А сега искаш ли да почнем работа, или ще си играем?

— Разбира се, че ще работим. — Тя остави ножа и седна върху масата. — Това представление е мое и продължава час и петдесет и пет минути. Съгласна съм да ти дам петнайсет.

— Ще имам петдесет минути, включително последните десет, когато на финала ще сме заедно.

— Искаш да заемеш мястото на Оскар? — Когато той я погледна неразбиращо, Роксана се засмя. — Тигърът, Калахан. Финалът е с тигъра.

— Ще го преместим в последната сцена преди антракта.

— Кой, по дяволите, ти дава право да решаваш нещата?

— Моята съдба, Роксана. — Оставяйки нещата дотук, той отиде до един от ярко боядисаните сандъци. Беше висок колкото него и разделен на три равни части. — Искам да направя един номер с

освобождаване, една мултипликация, върху която съм работил, една мащабна илюзия и транспортация.

За да ангажира ръцете си с нещо, тя започна да жонглира с три топки.

— Това ли е всичко?

— Не, финалът е отделно. — Люк се обърна и взе четвърта топка. Преценявайки ритъма на Роксана, той я подхвърли между трите. Тя улови четвъртата топка, без да ѝ мигне окото. — Искам да направя вариация на илюзията с метлата, която показвахме на морското пътешествие. Изработил съм повечето от основните части. Искам да започнем да репетираме колкото е възможно по-скоро.

— Не искаш ли много?

— Да. — Той пристъпи напред и бърз като змия мушна ръцете си под нейните и улови топките. — Трикът се състои в това да разбереш кога да действаш и кога да чакаш. — Захили ѝ се през кръжащите топки. — Можем да репетираме тук или в къщата, която току-що купих.

— О? — Мразеше се заради факта, че проявява интерес. — Мислех, че ще се навреш в хотел.

— Обичам да имам собствено място. Достатъчно голяма къща в „Гардън дистрикт“. Още не съм се занимавал сериозно с обзавеждането, така че ще имаме достатъчно място.

— Още?

— Аз се завърнах, Рокси. — Подхвърли ѝ топките, но тя ги остави настрана. — Свикни с този факт.

— Пет пари не давам къде ще живееш. Това е бизнес, при това еднократен. Не си въобразявай, че се връщаш в нашия екип.

— Вече съм в него. Точно това те дразни. — Той вдигна ръка да въдвори мир. — Защо да не поговорим как ще се справим със задачата? Мауз и Джейк вече разсъждават заедно по проблемите за преодоляването на охраната и...

— Млъкни. — Разгневена, тя блъсна масата, скачайки от нея. — Какво значи размишляват заедно?

— Искам да кажа, че Джейк дойде с мен. Двамата с Мауз излязоха да разискват въпросите, свързани с електрониката.

— Това няма да приема. — Избута го настрана, за да може свободно да крачи из стаята. — Разбра ли, няма да го приема. Няма да

допусна да поемеш нещата в свои ръце. Аз ръководя всичко вече три години. Откакто Макс... откакто той не може вече. Мауз е мой.

— Не знаех, че ти е станал собственост, след като заминах.

Ядосана, тя се въртна назад.

— Знаеш много добре какво имам предвид. Той е част от моето семейство. От моя екип. Ти се отказа от това.

Люк кимна.

— Отказах се от много работи. Искаш да направиш нещата лични. Добре. Прекарах пет години без всичко, което има значение за мен. Защото то има значение за мен. Сега си връщам всичко, Рокси. Всичко. — По дяволите предпазливостта, любезността, контролът. Хвана я за двете рамене. — Всичко до последната частица. И никой няма да ме спре.

Тя можеше да се дръпне. Да дере, да хапе и да се освободи. Но не го направи. Нещо в очите му, някаква дива и отчаяна решителност я закова на място дори когато той прилепи устни до нейните. Усети вкуса на гнева, на отчаянието и още нещо, някакво неописуемо желание, твърде дълбоко и твърде силно, до сълзи. Стари, грижливо потискани желания си пробиха път и тя отговори с ненаситност на ненаситността.

О, колко много го желаше все още. Как ѝ се искаше да затвори очи за времето и разстоянията и да бъде просто отново каквато беше. Всичко да е като някога — усещането, вкусът, начинът, по който се срещаха устните им, тази бърза като камшик възбуда, която я напрегна, и тялото ѝ го пожела сега, в момента.

Но не беше съвсем същото. Прегърна го и почувства, че той е много по-слаб. Като че ли беше отстранил със скалпел всичко, освен мускулите и костите. Но промяната не беше само физическа. Люк не можеше да се засмее така лесно, както преди, да се отпусне и може би да люби така силно.

Но, Боже, как го искаше все още.

Можеше да я обладае там, на масата, която бе служила на две поколения магьосници. На пода, посипан с магически прах. Тук и сега. И ако го направеше, ако си върнеше изгубеното, може би щеше да намери своето спасение. Да намери покой. Дори това да се окажеше самият ад и хаос, Люк щеше да благодари на Бога за него. Той остави

съзнанието си да блуждае в това, докато ръцете му моделираха съвършеното тяло, което се топеше до неговото.

Тя беше единствената. Каквато е била винаги. Никой и никога нямаше да го спре да си я върне.

Освен самия той.

— Същото е. — Откъсна устните си от нейните, за да ги зарови в шията ѝ. — По дяволите, Рокси, между нас е същото. И ти го знаеш.

— Не, не е. — И все пак остана притисната до него, желаеща.

— Кажи ми, че не го чувстваш. — Разгневен, той я дръпна отново към себе си, за да се взре в лицето ѝ. Видя това, което искаше — натежалите очи, бледата кожа, набъбналите устни. — Кажи ми, че не чувстваш какво се случва между нас.

— Няма значение какво чувствам. — Тя повиши глас, като че ли с викане щеше да убеди сама себе си. — Има значение това, което е. Ще ти вярвам на сцената, ще ти вярвам дори при акцията. Но в нищо друго, Люк. Нищо друго, никога вече.

— Тогава ще карам без доверие. — Пъхна пръсти в косите ѝ и ги прокара през тях. — Ще си взема каквото е останало.

— Чакаш да ти кажа, че те желая. — Тя се отдръпна, за да си поеме дъх. — Е, добре. Искам те и дори може да реша да го направя. Но никаква връзка, никакви обещания, нищо.

Той имаше чувството, че някой меси мускулите на корема му като тесто.

— Решавай сега.

Роксана почти се засмя. Имаше толкова много от предишния Люк в тази команда.

— Сексът е нещо, в което съм много внимателна. — Погледът ѝ го срази. — И това ще бъде всичко.

— Ще си внимателна — промърмори той, пристъпвайки към нея, — защото се страхуваш, че ще бъде нещо много повече. — Наклони главата си, за да я целуне отново, но този път тя го плесна по гърдите.

— Това ли е твоят отговор за всичко?

Но бяха направили стъпка напред, независимо дали тя разбираше това, или не, и Люк се усмихна.

— Зависи от въпроса.

— Въпросът е можем ли да изпълняваме серия от сложни работи, когато хормоните ни бушуват. — Усмихна му се дръзко. — Аз

мога, а ти?

— Сделката е направена. — Улови ръката ѝ. — Но аз ще те заведа в леглото. Затова, защо не дойдеш у дома? Бихме могли... да репетираме.

— Отнасям се сериозно към репетициите, Калахан.

— Аз също.

Смеейки се, Роксана се залюля на пети и пъхна ръце в джобовете си. Пръстите ѝ докоснаха малката количка и тя се опомни. Твърде много. Усмивката ѝ изчезна.

— Ще го направим утре.

— Какво има? — Объркан, че шалтерът отново беше дръпнат, той взе брадичката ѝ в ръце. — Къде се отнесе?

— Просто нямам време да го сместя днес.

— Знаеш, че не това те питам.

— Имам право на самостоятелност, Люк. Дай ми адреса си и ще дойда утре сутринта. Да репетираме.

— Добре. — Той отпусна ръката си. — Ще играем по твоята. Засега. Но преди да си отида, има още нещо.

— Какво?

— Позволи ми да видя Макс. — Люк се напрегна, когато усети колебанието ѝ. — Дявол да го вземе, дери ме, удрай ме колкото си искаш, но не ме наказвай по този начин.

— Ти май съвсем не ме познаваш — каза тя унило. Обърна се и тръгна към вратата. — Ще те заведа горе при него.

Той знаеше, че ще бъде тежко. Беше следил цялата информация в пресата за състоянието на Макс, прочете всичко, което намери, за болестта на Алцхаймер. Беше сигурен, че е подготвен за физическите и за емоционалните изменения.

Но не знаеше колко много ще го нарани да види тази гигантска фигура от детството си така смалена, така остаряла и изгубена.

Стоя един час в слънчевата стая с музиката на Моцарт. Говори безкрайно и дори когато нямаше никакъв отговор, се взираше в лицето на Макс да види знак, че го е познал.

Тръгна си едва когато Лили дойде и нежно му каза, че е време за упражненията на Макс.

— Ще дойда пак. — Люк постави ръката си върху изтънялата китка на Макс и почувства пулса. — Имам някои нови номера, които

може би ще искаш да видиш.

— Трябва да се упражняваш — каза Макс, загледан в силната тънка ръка на Люк. — Добри ръце. Трябва да се упражняваш. — Той внезапно се усмихна. — В теб има потенциал.

— Ще се върна — повтори Люк и тръгна с невиждащ поглед към вратата. Намери Роксана долу, в предния салон, загледана през прозореца към улицата.

— Съжалявам, Рокси. — Когато пристъпи към нея и обгърна талията ѝ, тя не се възпротиви, а за миг се облегна на него.

— Никой няма вина за това. В началото не мислех така. Лекарите, съдба, Господ. Даже и теб считах за виновен само защото не беше тук. — Той я целуна по главата, а тя силно стисна клепачите си. Но когато отвори очи, в тях нямаше сълзи. — Макс е отишъл някъде, така е трябвало. Сега мисля така. Не изпитва болка, макар че понякога изтръпвам от ужас, че може да съществува някаква дълбока, невидима болка. Но знам, че все пак имаме късмет, защото можем да го гледаме у дома, близо до нас, докато наистина бъде готов да си отиде напълно.

— Не искам да го загубя.

— Знам. — Разбираше го така истински, но не устоя, протегна ръка и преплете пръсти с неговите. Макс дълбоко ги свързваше. — Люк, трябва да ти поставя някои условия не за да те наказвам. Искам да виждаш Макс колкото е възможно по-често. Знам, че е трудно, че е болезнено, но вярвам, че е добре за него. Ти беше, ти си голяма част от живота му.

— Не е нужно да ти казвам какви са чувствата ми към него. Бих направил всичко, само да можем да помогна.

— Не. Не, няма нужда. — Тя въздъхна продължително. — Искам само да ми кажеш кога смяташ да идваш при него. Не трябва да се отбиваш без предупреждение, това нарушава режима му.

— За Бога, Роксана!

— Има причини. — Тя се обърна, гледаше го твърдо. — Няма да ти ги обяснявам, просто поставям ограниченията. Ти си добре дошъл тук, Макс също би искал това, но определям аз.

— Значи да имам час за посещение?

— Точно така. Най-добре е преди обяд, както днес. Някъде между девет и единайсет. — Когато Натаниъл със сигурност е на забавачница. — Репетициите ще останат за следобед.

— Добре. — Той се запъти към вратата. — Напиши ми дяволското разписание.

Роксана чу как външната врата тресна. Познатият шум почти я накара да се разсмее.

29.

За първи път в своя живот Роксана изстрада неодобрението на семейството си. Не ѝ казваха, че не е права. Не ѝ четяха лекции, не ѝ даваха натрапчиви съвети, усмихваха се, говореха.

Предпочиташе да е така, въпреки че чуваше мърморенето, преди да влезе в някоя стая, усещаше дългите съжалителни погледи зад гърба си. Те не я разбираха. Можеше да си го обясни и да им прости. Или почти. Никой от тях не бе изпитал нейната мъка — бременна, изоставена и сама. Е, може би не точно сама. Подпря брадичката си с ръка и се загледа как Натаниъл играе с количките на двора. Имаше семейство, дом и всеотдайна подкрепа.

Но никой не можеше да поправи стореното от Люк. Да бъде проклета, ако като за награда сподели с него чудесното си дете и рискува щастието на Нейт, за което бе положила толкова усилия.

Защо не можеха да видят това?

Погледна нагоре, защото кухненската врата се отвори, и се усмихна на Алис, която прекоси двора към тях. Един съюзник, помисли си Роксана. Алис не познаваше Люк, никакви чувства не я свързваха с него. Тя единствена от всички би се съгласила, че майката има право да закриля детето си. И себе си.

— Стана страшна катастрофа — каза Натаниъл на Алис.

Заинтригувана, тя се наведе, русите ѝ коси се разпиляха, дългата памучна рокля почти избърса плочника.

— Изглежда тежка — съгласи се спокойно. — Най-добре е да се обадиш на девет-едно-едно.

— Девет-едно-едно! — прие Натаниъл с възторг и започна да издава звуци като сирена.

— Това е третата катастрофа за петнайсет минути. — Роксана се смести на желязната пейка, за да седне и Алис. — Нещастните случаи се увеличават.

— Тези пътища са предателски — усмихна се Алис с красивата си ефирна усмивка. — Опитвах се да го убедя в преимуществата на автомобилните състезания, но той предпочита уличните задръствания.

— Нейт обича катастрофите. Надявам се това да не изкриви съзнанието му.

— О, мисля, че можем да сме спокойни. — Алис вдъхна дълбоко аромата на рози и петунии и на току-що полята пръст. Дворът беше любимото ѝ място — прохладен през летните месеци, чудесен за отдих и размисъл. Типично южняшко място. Като присадена тук янки, тя прегръщаше всичко от Юга така, както покръстен католик прегръща църквата. — Мислех да заведа Нейт до площад „Джексън“ след забавачницата. Да потича малко там.

— Как ми се иска да дойда с вас. Имам чувството, че не прекарвам достатъчно време с него, работата ме откъсва.

Алис бе приела всички страни на професията на Нувел философски. Според нея те раздаваха повече, отколкото крадяха.

— Ти си чудесна майка, Роксана. Никога заради работата си не си лишавала от нещо Нейт.

— Надявам се да е така. Най-важното нещо за мен е той да има всичко необходимо. — Разсмя се, когато синът ѝ тресна две колички, издавайки разрушителни звуци. — Склонност към убийство?

— Здравословна агресивност.

— Алис, толкова е хубаво, че си до мен. — Роксана въздъхна и се облегна, но непрекъснато потриваше ръце — сигурен признак на нервност. — Всичко ми изглеждаше така балансирано, така на мястото си, така лесно. Обичам рутината, знаеш ли? Може би това идва от дисциплината във фокусничеството.

Алис разглеждаше Роксана със спокоен поглед.

— Не бих казала, че си жена, която не обича изненадите.

— Някои изненади. Не бих допуснала да се обърка живота на Нейт. Нито моят, ако се стигне до това. Знам кое е най-доброто за него. По дяволите, бих искала наистина да знам. Но със сигурност знам кое е най-доброто за мен.

Алис замълча за миг. Не беше от жените, които говорят, преди да помислят. Подреждаше мислите си така внимателно, така прецизно, както би брала диви цветя.

— Искаш да чуеш от мен, че ако скриеш Нейт от баща му, ще е правилно.

— Така е. — Роксана хвърли поглед към детето, предпазливо снишавайки глас. — Поне докато не усетя, че е дошло времето за това.

Той няма никакво право над Нейт, Алис. Отказа се от всичко, когато ни напусна.

— Не е знаел, че сте били двама.

— Това няма нищо общо.

— Може да няма, а може и да е точно най-важното. Не съм в състояние да преценя.

— Така. — Устните на Роксана изтъняха. Ново предателство. — Ти подкрепяш останалите.

— Това не е футбол, Роксана — да избереш едната или другата страна. — Но приятелството им беше най-важното за Алис и тя постави ръка върху втвърдените ѝ пръсти. — Каквото и да направиш или да не направиш, ние всички сме с теб. Независимо дали сме съгласни, или не.

— А ти не си.

Алис поклати глава с въздишка.

— Не знам какво бих направила на твое място. Единствено ти познаваш собствените си чувства. Мога само да ти кажа, че харесах Люк въпреки че го познавам само от една седмица. Харесвам неговата твърдост, безкомпромисност, целеустременост. Заради същото харесвам и теб.

— Значи мислиш, че трябва да го допусна до Нейт?

Толкова е трудно да се даде съвет, помисли Алис. Учуди се защо тъй много хора имат нужда да бъдат съветвани.

— Трябва да направиш това, което чувстваш, че е правилно. Но каквото и да е то, фактът си е факт. Люк е баща на Натаниъл.

Люк, Люк, Люк. Роксана стоеше наострена и го наблюдаваше как прави с Лили рутинното упражнение за номера с жената в стъкления сандък. Мауз и Джейк седяха настрана, увлечени от електронния мишунг, който сверяваха с часовника.

Как стана така, че Люк се върна и изведнъж се превърна в слънцето, около което всички се завъртяха като планети. Мразеше този факт.

Всичко беше наопаки. Репетираха тук, в неговата огромна като плевня дневна с високи, красиви гипсови тавани. Внезапно се бяха озовали на негова почва и той дърпаше конците.

От уредбата звучеше рок. Той премерваше времето си по „Роден, за да бягам“ на Спрингстийн. А винаги сме работили с класическа

музика, помисли си Роксана, пъхвайки ръце в джобовете на работния костюм. Винаги. Още повече се ядоса, че тази музика подхождаше и на него, и на илюзията.

Беше бърза, въодушевяваща, секси. Люк беше в пълен синхрон с нея. Роксана знаеше дяволски добре, че на публиката щеше да ѝ хареса. От това настроението ѝ стана още по-кисело.

— Добре. — Люк се обърна и целуна пламналата буза на Лили.
— Времето, Джейк?

— Три минути и четирийсет. — Той вече беше щракнал хронометъра.

— Мисля, че можем да отрежем още десет секунди.

Въпреки климатичната инсталация се потеше. Но искаше да изпълни тази специална илюзия с бясна бързина и опитваше отново и отново. — Можем ли да го направим още веднъж, Лили?

— Разбира се.

Разбира се, каза си Роксана подигравателно. Всичко, което поискаш, Люк. Винаги когато кажеш, Люк. Отвратена, тя се обърна и се оттегли в далечния ъгъл на стаята. Щеше да упражнява номера с въртящия се кристал, който не беше успяла да усъвършенства преди последното представление. Там, до масивната каменна камина имаше дълга сгъваема маса с много уреди за различни номера.

Особено много харесваше кристала с форма на диамант, който проблясваше с цветовете на дъгата. Ръцете ѝ чувстваха приятната му солидна тежест. Представи си музиката на Чайковски, затъмнената сцена, кръстосващите се снопове на прожекторите, омекотени в синьо, и самата себе си в ослепително бяло от глава до пети.

И изруга, когато началният крясък на Спрингстийн наруши концентрацията ѝ.

Люк дочу ругатнята и се засмя.

— Мауз, какво ще кажеш да се подготвиш за левитацията. Мисля, че с този номер свършихме.

— Разбира се. — Мауз се размърда, за да се подчини.

— Дърпаш конците на всички, нали? — каза Роксана, когато Люк се приближи към нея.

— Нарича се синхрон.

— Знам друга дума. Пълзене. Подмазвачество.

— Това са две думи. — Сложи ръцете си върху нейните, които обгръщаха кристала. — Мисли за всичко по този начин, Рокси. Веднъж да свършим с това, и няма да пристъпиш на по-малко от десет крачки от мен. Освен ако самата не пожелаеш.

— Мисля за това... — Трябваше, защото усети как само от докосването на ръцете му кръвта ѝ кипва. — Трябва да знам повече за историята с Уайът. Премълчаваш нещо и това не ми харесва.

— Ти също — каза той спокойно. — И на мен не ми харесва.

— Не знам за какво говориш. — Но отклони погледа си.

— Знаеш. Има нещо, което не ми казваш. Нещо, което преглъщате. Като станеш наясно, ще разчистим ситуацията.

— Да стана наясно? — Тя отново го погледна. Очите ѝ горяха. — Нещо, което не ти казвам? Какво ли може да бъде? Да видим... може би, че те мразя?

— Не. — Той не ѝ позволи да маневрира, прокарайки ръцете си нагоре по нейните. — Вече цяла седмица се опитваш да ме накараш да повярвам на това. А ме мразиш само когато се насилиш да си го внушиш.

— Но то идва така естествено. — Усмивката ѝ беше блага като на усойница.

— Само защото все още си луда по мен. — Люк целуна върха на носа ѝ, когато тя изсъска насреща му. — Това е бизнес, нали?

— Да.

— Тогава да работим. — Усмивката му беше бавна и опасна. — И ще видим какво идва естествено.

— Искам повече информация.

— Ще я получиш. Както и камъка, когато всички свърши.

— Почакай. — Роксана сграбчи ръката му, когато той понечи да се обърне. С разтреперани ръце постави обратно кристала. — Какво каза?

— Че камъкът ще бъде твой, когато всичко приключи. Изцяло твой.

Взираше се в лицето му, търсейки истината, искаше да може да чете по него така ясно, както преди.

— Защо?

— Защото и аз обичам Макс.

Не можеше да каже нищо — това беше самата истина. Дъхът ѝ секна, думите също.

— Искам да те мразя, Калахан — успя да произнесе. — Наистина искам да те мразя.

— Трудно е, нали? — Погали с пръст бузата ѝ. — Знам, защото и аз исках да те забравя. Наистина исках да те забравя.

Роксана вдигна погледа си към него и Люк видя, че за пръв път, откакто се беше завърнал, тя се откри пред него. Добре си прокарах пътя към нея, няма що, помисли си с известно отвращение. Чрез обичта ѝ към Макс. А той не би предпочел този начин.

— Защо? — Не беше го питала досега, защото се страхуваше от отговора.

— Защото да те обичам, да не забравям, че те обичам, ме убиваше.

Коленете ѝ се разтрепериха.

— Няма да се добереш до мен, Калахан.

— Напротив. — Той пое ръката ѝ, за да я заведе до средата на стаята. — Ще го направя.

— Почти съм готов — изсвири през зъби Мауз. Колко е хубаво, че отново са заедно, помисли си. Дори и да не се усмихват. Смущаваше се, защото усещаше искрите помежду им. Според него това беше нещо, което трябва да се случва между двама души само на тъмно и когато са сами. Беше неудобно да си свидетел на подобна интимност.

Роксана вдигна ръце, за да може Мауз да монтира върху тях жиците, но не сваляше очи от Люк. Не искаше да си признае, че тази илюзия ѝ харесва — искряща и плавна, изпълнена с драма и поезия.

Освен това имаше удоволствието да се заяжда с него за всеки детайл.

— Ще имаме музика, нали? — попита тя.

— Да. По мой избор.

— Защо...

— Защото ти избра осветлението.

Роксана се намръщи, но беше трудно да го оспори.

— И каква е тя?

— „В очите ти влиза мъгла.“ — Люк се засмя, когато тя изцъкли своите. — Плетърсите, Рокс. Не е класика, но е класическо.

— Ако имаш въобще някаква представа как се гради тема, трябваше да знаеш, че последователността през цялата програма е най-важното нещо.

— А ако ти имаше представа за това, що е усет, щеше да знаеш, че смяната на ритъма засилва жизнеността и изяществото на стила.

— Изящество — присмя се тя, отмятайки назад косата си. — Да го направим.

— Чудесно. Следвай музиката.

Тя вдигна ръце и се залюля. Той също, но пръстите му се извиха в приканващ жест. Или заповед. Съпротивлявайки се, отказвайки, тя вдигна ръце към лицето си с длан към него и плавно се извърна настрана. Но не се оттегли. Някакво привличане. Фокусирал погледа си върху нея, единствено върху нея, той повтаряше движенията ѝ стъпка по стъпка. Движеха се като свързани с невидими нишки. Пръстите им се докоснаха, забавиха се за миг, отдръпнаха се.

Роксана почувства силата да блика в нея като руйно вино. Не трябваше да си припомня целия сценарий, за да държи погледа си закован в него. Просто не беше в състояние да го отмести. Подчиняваше се на концентрацията му и не беше трудно да отпусне глава и да я обръща леко, замечтано. Може би щеше да спечели дуела. А може би, подчинявайки се, вече го бе направила.

Люк протегна ръце — драматично пожелаване, на което Роксана се противопостави, елегантно измъквайки се, но само за да спре смаяна, когато ръцете му се сведоха и я призоваха. Бавно, като в транс, тя се обърна към него.

Не помръдна, когато Люк се приближи. Прокара ръце пред лицето ѝ. Клепачите ѝ трепнаха и тя затвори очи. Телата им почти се докосваха — беше на милиметри, когато я обиколи в кръг. Жестовете му бяха бавни, подчертано показни. Стъпалата ѝ леко се отделиха от пода, косите увиснаха, а тялото ѝ се издигна.

Докато мелодията се изграждаше, той я потърси с ръце, все още на един дъх разстояние. Тялото ѝ потръпна извън контрола на концентрацията. Наблюдаваше го между миглите си. Беше невъзможно да си помогне и със сигурност щеше да изкрещи от желание и страст, ако тези ръце продължаваха да я обикалят, без да я докоснат.

Люк имаше чувството, че чува ударите на сърцето ѝ. Едва устоя на силното си желание да притисне ръка върху гърдите ѝ, за да

почувства там пулса на живота. Устните му бяха пресъхнали и знаеше, че диша прекалено бързо. Беше преминал отвъд илюзията.

Замислил беше този номер като романтичен, секси и знаеше, че ще нагази в дълбоки води. Но не знаете колко бързо ще се удави.

Наведе главата си над нейната, устните му бяха така близо, че почти я докосваха. Тихият звук, който тя издаде, борейки се да не изпъшка, заудря мозъка му.

Люк пое ръката ѝ, прокара пръсти по дланта ѝ и по обратната страна. Когато пръстите им се преплетоха, той също започна да се издига. Очите му бяха заковани върху лицето ѝ, докато двамата лежаха във въздуха плътно един до друг. Когато музиката започна да затихва, той привлече с ръка главата ѝ и устните им се сляха.

Вплетени едно в друго, телата им се въртяха, докато се изправиха вертикално. Когато стъпалата им докоснаха земята, неговите ръце още я обгръщаха и устните ѝ бяха пленници на неговите.

Джейк щракна хронометъра и изчисти гърлото си с леко покашляне.

— Не мисля, че някой го е еня за времето — измърмори той и пхна часовника в джобчето си. — Хайде, Мауз, да вървим на булеварда, тук няма нужда от нас.

— А?

— На булеварда, на булеварда. Трябва да потърсим онези части.

Мауз замаха объркан.

— Какви части?

— Онези части. — Джейк направи знак с очи и кимна към Роксана и Люк. Сега телата ми се бяха отделили, но сякаш единствено за да могат да останат загледани един в друг.

— О, и на мен ми трябват някои неща. — С просълзени очи Лили сграбчи Мауз и го помъкна към вратата. — Трябват ми много неща, да вървим.

— Но репетицията...

— Мисля, че свърши — каза захилен Джейк, докато изтикваше Мауз навън.

Тишината завладя замаяното съзнание на Роксана.

— Май... май, че продължи повече.

— Ти ли го казваш? — Беше готов да експлодира. Леко прокара ръце нагоре-надолу по гърба ѝ, преди да я освободи от

приспособленията за левитация. — Финалът ще бъде страхотен.

— Трябва да се работи.

— Не говоря за този финал. — Той освободи и себе си. — Говоря за теб и мен. — Наблюдавайки я, пъкна ръката си под тениската ѝ и погали топлата гладка кожа на гърба. — И това. — Отново нежно я целуна.

Тя нямаше избор. Вкопчи се в раменете му, за да запази равновесие.

— Нали нямаш намерение да ме прелъстяваш?

Прокара устни по шията ѝ — знаеше точно местата, които ще я накарат да потръпне.

— Искаш ли да се обзаложим?

— Мога да си отида от теб по всяко време. — Но тялото ѝ беше притиснато до него, а устните ѝ обсипваха лицето му с целувки. — Нямам нужда от теб.

— Нито пък аз. — Той я грабна на ръце и тръгна към стълбата.

Ако успееше да овладее тръпнещото си тяло, сигурно би могла да се съвземе, но сега най-сигурното беше да се държи здраво за него.

Роксана знаеше какво прави. Божичко, надяваше се, че знае. Пред това ужасно, разкъсващо я желание всичко друго изглеждаше така дребно и жалко. Единствено то имаше значение. Въздъхна и притисна лице към врата му. Успя да каже само:

— Побързай.

Ако имаше начин, Люк би литнал по стълбите. Ритна да затвори вратата на спалнята и отново потърси устните ѝ. Благодареше на неведомите сили, които го бяха накарали предвидливо да купи легло.

А то беше невероятно. Легнаха и балдахинът на четирите колони остана като облак над главите им. Люк спря и я погледна за миг, само за миг. Накара я да си спомни всичко, което бяха имали и което бяха един за друг отвъд бездната на петте години.

Прочете в очите ѝ вътрешна съпротива и ѝ се противопостави с жадна целувка. Не, сега не бива да се отдръпне от него, нямаше да го допусне. Улови я за китките и вдигна ръцете ѝ високо над главата. Само ако го докоснеше, щеше да се възпламени като динамит. А той искаше да я направи щастлива.

Тя се изви в ръцете му, сърцето ѝ тупкаше в гърлото като тъпан в хралупа. Той започна да обхожда с устни всички тайни места, които си

спомняше.

Беше мечтал за това безброй пъти, в безброй стаи, на безброй места. Само действителността беше по-силна от фантазията. Ароматът ѝ го възбуждаше, беше като богата гощавка след години пост. И това пиршество трябва да продължи вечно.

Роксана не се противопостави на заливащото я невероятно удоволствие. Не беше в състояние. Той отново ѝ даваше всичко, което ѝ бе отнел, дори повече. Почти беше забравила какво значи да копнееш и за първи път разбра истински какво означава напълно да те напусне волята. След дългото въздържание всичко беше толкова естествено, толкова на място. Всеки път, когато устните му намираха нейните, изпитваше шок от познатото и тръпка от неизвестното.

Кръвта му закипя, когато чу да произнася името му. Всяка въздишка, всеки звук удряха като чук под стомаха му. Желанието му стигаше до полуда, пусна ръцете ѝ и бързо започна да сваля дрехите ѝ. Изрева от удоволствие, когато тя остана гола под него.

— Побързай — каза тя отново, разкъсвайки ризата, за да усети плътта му. Огънят в нея се разгаряше шеметно. Желаше го. Желаше той да поеме този огън.

Люк искаше да вкуси всичко. Да погълне всичко. Поемайки дълбоко дъх, дръпна ципа на джинсите си. Ръцете ѝ притискаха тялото му и устните ѝ целуваха раменете и гърдите му.

Той потъна в нея. Избухна гейзер от някакво тъмно, неопикуемо удоволствие. Тялото ѝ се изви, вибриращо като струна на арфа. От гърдите ѝ се откъсна вик, който беше едновременно и болка, и триумф.

Вкопчи се около него, краката ѝ бяха меки като коприна, силни като стомана. Почти полудял, той отново и отново нахлуваше в нея, докато постигна собственото си освобождаване и, може би, спасение.

Люк продължаваше да лежи върху нея, бяха все още слети. Осъзнаваше, че тя мълчи вече твърде дълго. Ако нещата бяха като преди, досега щеше да въздъхне или да прошепне нещо, с което да го разсмее.

Но сега нямаше нищо, освен дългата празна тишина. Това го подразни, но и изплаши.

— Надявам се, не съжаляваш за това, което се случи. — Той собственически вмъкна ръка в косите ѝ и я погледна. — Би могла да излъжеш себе си, но не и мен.

— Не съм казала, че съжалявам. — Колко трудно беше да се прави на спокойна, когато животът ѝ току-що се бе преобърнал из основи. — Знаех, че ще се случи. Разбрах го още в мига, когато влязох в гримьорната и те видях отново. — Роксана успя да наподобява нещо като безразлично свиване на рамене. — Често правя грешки, за които не съжалявам.

Очите му блеснаха и той се търкулна встрани от нея.

— Знаеш точно къде да удариш, нали? Винаги си знаела.

— Това не е въпрос на отмъщение. — Искаше да погледне прагматично на всичко. Дори това да я убиеше. — Приятно ми беше да правя отново любов с теб. Винаги сме били добри в леглото.

Улови ръката ѝ, която беше посегнала към дрехите.

— Ние бяхме добри навсякъде.

— Бяхме — съгласи се тя внимателно. — Ще бъда искрена, Калахан. Не съм отделяла много време за това в живота си, след като ти изчезна.

Той не можа да се овладее. Възпламени се така безпомощно, както балонът се надува от хелия.

— Нима?

Тя не можеше да разбере как един мъж може едновременно да ядоса, да възбуди и да забавлява една жена.

— Не бъди толкова самодоволен. Такъв беше моят избор. Бях много заета.

— Признай си. — Той лениво прокара пръст по гърдата ѝ. — Аз те... разгледах и ти не успя да харесаш друг.

— Искам да кажа... — Тя плесна ръката му, преди докосването да унищожи малкото останала ѝ гордост. — Свари ме в момент, когато... — не искаше да каже уязвима — ... се възпламених лесно. Мисля, че всеки, който би поднесъл умело кибрита, щеше да ме запали.

— Ако беше така, досега щеше да си изгоряла напълно.

Винаги е бил бърз. Нямахте да се изненада, ако се озовеше отново по гръб, а ръцете му докажеха, че огън може да се разпали и от въглен.

— Това е само секс — успя да измърмори тя.

— Разбира се. — Той избърса влагата между гърдите ѝ. — И секвоята е само дърво. — Захапа зърната на гърдите ѝ и си игра с тях,

докато ноктите ѝ се забиха в гърба му от възбуда. — И диамантът е само камък.

Искаше ѝ се да се изсмее. Да изкрещи.

— Млъкни, Калахан.

— С удоволствие. — Той вдигна бедрата ѝ и победоносно влезе в нея.

Не мислеше, че е изгорена. По-скоро изтърбушена. Изглежда, в тялото ѝ не беше останал и един нерв. Когато отново успя да отвори очи, светлината бе порозовяла от настъпващия здрач. Опита се да подреди мислите си и зараглежда стаята.

В нея нямаше нищо, освен огромното легло, на което се бяха излегнали, и един-единствен голям скрин от блестящо черешово дърво. И дрехи, разхвърляни по пода, закачени на дръжката на вратата, натрупани по ъглите.

Типично за Люк, помисли си Роксана. Също и това, че се беше обърнал така, че тя да се сгуши в него.

Колко много пъти бяха лежали точно така, ноц след ноц. Много често тя просто се унасяше в сън, спокойна, сигурна, удовлетворена.

Но сега бяха различни хора.

— Люк, това не променя нищо.

Той отвори едното си око.

— Бейби, ако искаш да ти докажа още веднъж моята гледна точка, ще бъда повече от щастлив. Само трябва да ми дадеш няколко минути.

— Единственото, което сме доказали, е, че двамата все още знаем как да почешем взаимно сърбежа си. — Гневът ѝ беше изчезнал, оставяйки бездна от мъка. — Не е нужно да... По дяволите, какво е това? — Тя се изви, за да види по-добре гърба му.

— Татуировка. Не си ли виждала никога татуировка?

— Някоя и друга. — Нацупи устни, разглеждайки я в оскъдната светлина. Точно над мястото, където започваха белезите от камшик, беше изрисуван един озъбен вълк. Не знаеше дали да плаче, или да се смее, но май предпочиташе първото.

— Исусе Христе! Калахан, ти полудял ли си, или какво?

Това адски го притесни.

— Татуировки се правят.

— Е, да, и ти си г-н Филанкишията. Защо, по дяволите, допусна да те бележат така... — Тя избухна ужасена. — Съжалявам.

— Няма нищо. — Той сви рамене и махна косата от очите си, сядайки в леглото. — Бях изпаднал в ужасно състояние една нощ. Малко пиян и много опасен. Предпочетох да ми направят татуировка, вместо да търся подходяща глава, която да смажа. Освен това ми напомняше откъде произлизам.

Тя го разглеждаше — предизвикателно наклонена глава, въпреки настъпващия мрак виждаше твърдия блясък в очите му.

— Знаеш ли, почти съм в състояние да повярвам в теорията на Лили за амнезията.

— Каж ми, когато си готова за истината. Ще ти разкажа абсолютно всичко.

Тя погледна настрани. За него беше лесно, твърде лесно да я въвлече.

— Няма никакво значение. Каквото и да кажеш, не можеш да заличиш петте години.

— Не може, ако не ми позволиш да го направя. — Улови лицето ѝ и го откри, като плътно прибра косите назад. Предишната нежност, която беше забравил, а тя беше сигурна, че е прегоряла, се върна. На нея беше по-трудно да устои, отколкото на страстта. — Имам нужда да говоря с теб, Рокс. Трябва да ти кажа толкова много неща.

— Нещата не са каквито бяха, Люк. Не бих и могла да започна да ти разказвам колко много са се променили. — Не биваше да остава, защото щеше да каже повече, отколкото беше разумно, преди да го е премислила. — Не можем да върнем миналото. Трябва ми време да реша накъде да продължим оттук нататък.

— Можем да отидем, където пожелаем. Винаги сме можели.

— Свикнах да вървя сама по своя път. — Тя дълбоко въздъхна, преди да започне да се облича. — Става късно. Трябва да се прибирам.

— Остани тук. — Докосна косите ѝ с върховете на пръстите си, което беше невероятно изкушение.

— Не мога.

Пръстите му навиваха косите ѝ. Стягаха ги.

— Не искаш.

— Добре, не искам. — Тя оправи блузата си и стана. Беше по-лесно да е силна, когато стоеше на краката си. — Сега аз ръководя

живота си. Можеш да останеш или да си отидеш, а аз ще се оправя с последствията и в двата случая. Ако ти дължа нещо, то е благодарност, че ме направи толкова твърда и мога да се справям с всичко, което ме сполети. — Тя наклони глава. Да беше и сърцето ѝ така силно като думите. — Така че, благодаря ти, Калахан.

Как може да си тръгне толкова лесно, страдаше Люк.

— Няма защо.

— До утре. — Излезе от стаята и преди да стигне стълбата, вече тичаше.

30.

В къщата се вдигаше голяма врява, когато Роксана се прибра. Едва пристъпила прага, и бе въввлечена в данданията. Всички говореха едновременно. Тя вдигна Натаниъл и силно го целуна по издадените напред чакащи устички, за да го поздрави, а и като извинение, че не е била там да го изкъпе и да му облече пижамката с костенурките Нинджа.

— Дръж се. — Помогна на Нейт да се закрепил на хълбока ѝ и вдигна ръка да въдвори някакъв ред.

Доволно от бъркотията, детето се друсаше и запя с пълен глас някаква песничка за пияни моряци.

Тя дочу отделни фрази от оживения разговор — за някакъв телефон, черен хайвер, Кларк Гейбъл, Сан Франциско и „Високите аса“. Умът ѝ, размътен от прекарания с Люк следобед, се мъчеше да дешифрира всичко това.

— Какво? Кларк Гейбъл е телефонираше от Сан Франциско и е дошъл да прави тук номера с карти?

Алис се засмя и Нейт реши, че това е голяма шега. Кикотейки се, той увисна на косите на майка си.

— Кой е Кларк Гейбъл, мамо? Кой е?

— Той е умрял, бейби, и това ще се случи след малко на няколко души тук, ако не млъкнат! — Гласът ѝ възхитително се беше издигнал при последните две думи. Настъпи благодатна пълна тишина. Преди който и да е от тях да беше си поел дъх, за да се започне отново, тя посочи Алис. Знаеше, че ако не може да разчита на нея за спокойно, разумно обяснение, всичко е загубено.

— Наистина всичко тръгна от Сан Франциско — започна Алис. — От онзи филм, спомняш си го, с Кларк Гейбъл и Спенсър Трейси. Знаеш колко обича вечерната сестра да гледа стари филми в стаята на баща ти, нали?

— Да, да.

— Е, гледала филма, докато Лили помагала на Макс да вечеря...

Лили постави ръце на лицето си и се разхълца. Роксана започна да изпада в паника.

— Татко? — Тя притисна Нейт и щеше да се втурне нагоре по стълбите, ако Алис не беше я спряла.

— Не, Роксана, той е добре. Съвсем добре. — Ръката ѝ беше твърде силна за дребна и крехка жена като нея. Дръпна Роксана и я задържа. — Чуй и останалото, преди да отидеш горе.

— Той започна да говори — каза Лили иззад дланите, покрили лицето ѝ. — За... за Сан Франциско. О, Рокси, той си спомни за мен, позна ме. Спомни си всичко.

Нейт толкова се натъжи от сълзите ѝ, че протегна ръце към нея. Лили го пое, притисна го и започна да го люлее, а той потупваше с ръчичка бузите ѝ.

— Целуна ми ръка точно както правеше преди. И разказа за седмицата, която прекарахме в Сан Франциско, как стояхме на терасата на стаята в хотела с шампанско и черен хайвер и наблюдавахме как мъглата се вие на валма по брега на океана. И как... как се опитваше да ме учи на номера с карти.

— О! — Роксана притисна ръка до устните си. Знаеше, че Макс може да има мигове на просветление, но не можеше да се изкуши да повярва, че това ще бъде задълго. — Трябваше да бъде тук.

— Нямахме как да го знаеш. — Лъо Клерк пое ръката ѝ. Той мислеше само колко го боли за стария му приятел и колко утешително беше да поседи един момент с него. — Когато ти излезе, Алис тъкмо говореше по телефона с Люк.

— Качвам се горе. — Тя се наведе към рамото на Лили, където Нейт беше заровил главичката си. — Ще дойда да те целуна за лека нощ.

— А ще ми разкажеш ли приказка?

— Да.

— Ама много дълга, с много чудовища.

— Страшна, с ужасни чудовища. — Тя го целуна и видя как разцъфва усмивката му.

— Дядо каза, че ми е пораснал крак. А аз имам само два.

— Третият е невидим.

— А той как го вижда?

— Нали е фокусник. — Целуна върха на нослето му и се качи при баща си.

Макс беше облечен в копринен халат в кралско червено. Стоманеносивата му лъскава коса беше току-що сресана. Седеше зад бюрото си, както го беше сварвала много пъти, но сега пишеше с дълги, отривисти движения.

Роксана погледна към сестрата, която попълваше картоната в долната част на леглото. Размениха по едно кимване, сестрата взе картоната и излезе, за да ги остави сами.

Толкова много неща се надпреварваха в съзнанието на Макс. Блъскаха се и гърмяха в него като музика. Трябваше да бърза, за да смогне да запише нотите, преди да са му избягали.

Знаеше, че ще избледнеят и ще ги изгуби и това беше неговият ад. Бореше се с усилие да отпъди мъглата и да задържи писалката. Ръката му се свиваше от болка при всяко движение, но някакъв вътрешен пламък гореше в него и надмогваше физическата му немош. Само с негова помощ можеше да си върне съзнанието. Дори да беше само за един час или за един ден, той нямаше да загуби и миг.

Роксана се приближи. Не смееше да заговори от страх да не би Макс да вдигне поглед и да разбере по очите му, че отново не я познава. Или дори по-лошо — като че ли е някаква сянка, някаква прозрачна илюзия, която за него е само зрителна измама.

Погледна я и тя се уплаши от вида му. Изглеждаше изтощен, блед, измъчен и ужасно слаб. Очите му бяха светли, може би прекалено светли, но в тях видя нещо повече от красотата им. Той я позна.

— Татко. — Препъвайки се, измина последните стъпки, коленичи пред него и зарови лице в слабите му гърди. Не знаеше, забраняваше си да мисли колко много се нуждаеше от тази прегръдка. Колко много ѝ беше липсвало да я погали по косите.

Гърдите ѝ се надигнаха да се преборят с напиралците хлипове. Не, няма да го поздрави със сълзи.

— Говори ми, говори ми, моля те, кажи ми как се чувстваш.

— Съжалявам. — Той се наведе, за да потърка бузата си в косите ѝ. Неговото малко момиче. Беше трудно, прекалено трудно да се опита да си спомни всички години, които бяха минали, докато детето се

превърне в жената, която прегръщаше сега. Бяха като мъгла, лабиринт и Макс прие Роксана просто като своето малко момиче.

— Така съжалявам, Рокси.

— Не. Не. — Очите ѝ блестяха напрегнато, когато се отдръпна малко, за да го гледа. Стискаше ръцете му до болка, но това беше сладка болка. — Не искам да съжаляваш.

Тя е невероятно хубава, помисли си Макс. Неговото дете, неговата дъщеря с пламнало лице и сълзи в очите. Обичта, която тя излъчваше, беше невероятно силна, почти го покосяваше.

— И съм благодарен. — Мустаците помръднаха, когато устните му се извиха в лека усмивка. — За теб. За всички вас. — Целуна ръцете ѝ и въздъхна. Не можеше да говори. А и толкова малко неща можеше да каже. Но можеше да слуша. — Кажи ми какви нови илюзии си усвоила?

Тя се сгуши в краката му, като остави пръстите си преплетени с неговите.

— Сега работя върху вариация на трика с индийското въже. Драматичен и изпълнен с много настроение. Върви добре. Правим видеофилм, така че мога да се наблюдавам. — Тя се засмя. — Самата аз се учудвам, като го гледам.

— Бих искал да го видя. — Той се помести да подпре брадичката си с една ръка, за да може да я гледа в очите.

— Лили ми каза, че разработваш и илюзията с метлата.

Напрегна цялата си воля, за да запази спокойствие.

— Тогава знаеш, че той се върна.

— Сънувах, че се е върнал... — Сън и действителност така се завъртяха, че Макс не беше сигурен. Просто не беше сигурен. — Седеше тук до мен...

— Той идва да те види почти всеки ден. — Искаше ѝ се да закрачи из стаята, но не можеше и да помисли да се отдели от ръката на баща си. — Отново работим заедно. Временно. Задачата беше твърде интригуваща, за да я пренебрегне човек. Ще има разпродажба на търг във Вашингтон...

— Роксана — прекъсна я Макс. — Какво означава за теб завръщането на Люк?

— Не знам. Бих искала да не означава нищо.

— Нищото е твърде жалко, за да бъде желано — промърмори той и се усмихна. — Каза ли ти защо ни е напуснал?

— Не. Не му позволих. — Тя нервно се изправи, без да пристъпи. — Какво значение има това? Той ме изостави. Изостави всички нас. Щом свършим тази работа, ще замине отново. Този път това няма да има значение за мен, няма да го допусна.

— В книгите няма магически трик за предпазване на сърцето, Рокси. Сега между вас има дете. Моят внук. — Макс силно страдаше, че има само смътни спомени за него.

— Не съм му казала. — Баща ѝ замълча и тя се замисли готова ли е да брани позицията си. — Ти не одобряваш ли?

Той въздъхна.

— Винаги си решавала сама. Верен или грешен, изборът ще бъде твой. Но каквото и да направиш, няма да се промени фактът, че Люк е баща на Натаниъл. — Макс вдигна ръка към нея. — И да искаш, нищо не е в състояние да промени това.

Свитите в стомаха ѝ мускули се отпуснаха. Железните пръсти, които притискаха основата на врата ѝ, изчезнаха. Магия, помисли тя и въздъхна. Кажете магическите думи.

— Не, нищо не мога да направя, за да променя факта. — О, как ми липсваш, татко! Не му го каза, за да не го нарани. — Толкова е трудно да бъдеш отговорен. Страшно трудно.

— Лесното е отегчително, Рокси. Кой иска да прекара живота си лесно?

— Е, поне за малко би могло.

Той отново се смееше, клатейки глава.

— Рокси, Рокси, не можеш да ме измамиш. Ти жадуваш да носиш отговорност, да ръководиш. Крушата не пада по-далеч, от дървото.

Тя се разсмя и отново се сгуши в краката му.

— Окей, може би. Но все пак не бих възразила от време на време някой да ми казва какво да правя.

— И пак ще направиш, каквото ти решиш.

— Разбира се. — Преливаща от обич, отново го прегърна. — Но някак си е по-сладко, ако някой първо се опита да ми каже какво да правя.

— Тогава ще ти кажа следното. Избери от двете злини по-малката. Да простиш, е трудно, но още по-страшно е да гониш карез на някой цял живот.

— Безплатен урок? — продума тя и с въздишка долепи бузата си до неговата.

Беше като замаяна, когато остави баща си заспал и слезе долу. Макс беше много изморен и тя забеляза, че мъглата отново пада над съзнанието му. Когато го завиваше в леглото, както завиваше сина си, той я нарече Лили.

Трябваше да се примири, че сутринта баща ѝ може би нямаше да си спомня вече нищо. Беше благодарна и за този един час, който прекара с него.

Угрижена и разплакана, тя спря пред стълбището малко да се съвземе. Беше длъжна да бъде опора на семейството си, да бъде силна. Когато тръгна към кухнята, постави на лицето си задължителната усмивка.

— Цялата къща мирише на кафе... — Думите ѝ секнаха, чувствата ѝ се объркаха. Срещу нея стоеше Люк, заобиколен от семейството ѝ, облегат на кухненския бюфет и с ръце в джобовете.

И пак всички говореха едновременно. Роксана само поклати глава и отиде до печката да си налее кафе.

— Макс заспа. Измори се от дългите разговори.

— Може би вече ще бъде добре. — Лили въртеше пръстените на ръцете си. — Може би всичко ще премине. — Но когато срещна очите на Роксана, извърна поглед. Толкова тежко беше да погребеш надеждата си, после отново да я изровиш само за да видиш, че умира окончателно. — Беше толкова хубаво да си поговорим.

— Знам. — Роксана обхвана чашата с две ръце, но не отпи. — Можем да насрочим нови изследвания.

Лили издаде тих звук на отчаяние и започна нервно да върти купичката за сметана. Всички знаеха колко трудни и объркващи бяха за Макс изследванията. Колко мъчителни за всички, които го обичаха.

— Можем да се надяваме, че новото лекарство му помага — продължи Роксана. — Или да оставим нещата каквито са.

Льо Клерк постави изтънялата си ръка върху рамото ѝ, за да намали напрежението.

— Какво искаш да направиш, chere?

— Нищо — каза тя полугласно. — Не искам да правя нищо. Но ми се струва, че трябва да се съгласим на изследванията, които лекарите препоръчват. — Пое дълбоко дъх, оглеждайки лицата на всички. — Какъвто и да е резултатът, ние имахме тази вечер. Трябва да сме благодарни.

— Мога ли да се кача да постоя при него? — Мауз гледаше върховете на обувките си. — Няма да го събудя.

— Разбира се. — Роксана изчака, докато той и Алис излязат, и се обърна към Люк.

— Защо си тук?

— А ти как мислиш?

— Договорихме се, че няма да се отбиваш току-така — започна тя, но яростта в очите му я спря.

— Това не е отбиване току-така. Ако искаш да го дискутираме, тук и сега, с удоволствие. — Люк забеляза, че тя все още можеше да се изчервява. Беше очарователно да наблюдава как руменината облива лицето ѝ и спира високо на скулите, докато в очите ѝ няма и помен от смущение. — А освен всичко друго, след като Лили телефонира, не можех да остана вкъщи и да се занимавам с карти.

— Сладка моя. — Лили посегна внимателно към нея. — Мисля, че Макс би искал Люк да е тук.

— Макс спи — тросна ѝ се Роксана и отново се обърна към него. — А ти няма за какво да стоиш тук. Ако сутринта Макс отново е на себе си, можеш да бъдеш с него колкото искаш.

— Дяволски щедро от твоя страна, Роксана.

Само за миг тя показва слабост, притискайки слепоочието си с ръка.

— Трябва да мисля преди всичко за Макс. Независимо какво се случва между нас, трябва да знаеш, че няма да те държа настрана от него.

— А какво точно има между нас?

— Нямам намерение да дискутирам това сега.

Тихо подсвирквайки през зъби, Льо Клерк отиде да лъска печката. Знаеше, че трябва да излезе, да ги остави сами, но беше твърде интересно. Лили не се замисли дали да се оттегли. Стисна двете си ръце и внимателно ги наблюдаваше.

— Ти стана от леглото, където беше с мен, и си отиде. — Люк се дръпна от шкафа. — Държа да получа обяснение.

— Обяснение? — Иронията ѝ беше толкова остра, че Роксана се учуди как не го насече на малки парчета. Но нищо, все пак ще го нареже. — Имаш наглостта да ми говориш за напускане на нещо... каквото и да е... и за обяснение? Ти, който една нощ излезе по работа и вече не се върна. Много хитра вариация на старото „отивам-да-купя-пакет-цигари“, Калахан. Но, по дяволите, това вече не ме засяга.

— Имах причини — скочи той срещу нея, а Лили местеше погледа си от единия на другия напрегнато като рефер на тенис мач от Уимбълдън.

— Не давам и пет пари за причините ти.

— Да, единствената ти грижа е аз да лазя. — Той се приближи и сериозно помисли да я удуши. — Е, няма да го направя.

— Не ми е притрябвало да лазиш. Освен ако си гол върху натрошени стъкла. Легнах с теб, окей. Е, това беше грешка, явна глупост, момент на слабост.

Той сграбчи в шепа блузата ѝ.

— Може би беше глупаво и може би беше просто страст, бейби. Но не и грешка. — Люк вече крещеше и главата, която и без това я болеше, затрещя. — И ние ще уредим това веднъж завинаги, дори ако трябва да те завържа и да ти сложа белезници, за да слушаш.

— Само се опитай, Калахан, и тези ръце, с които толкова се гордееш, ще се превърнат в кървави чукачетата. Вземи си назад заканите и жалките си...

Но той вече не я слушаше. С ужас Роксана видя как кръвта изчезва от лицето му и то побелява като разтопен восък. Очите, които се вираха над рамото ѝ, потъмняха до кобалтово.

— О, Господи! — беше всичко, което той каза и ръката, сграбчила блузата, увисна.

— Мамо.

Сърцето на Роксана спря, буквално спря, когато чу гласа на сина си. Обърна се бавно, като насън, със сигурност чу костите си да скърцат като ръждясала верига. Нейт стоеше на кухненската врата, търкаше сънливо очички и държеше скъсано сламено куче.

— Ти не дойде да ме целунеш за лека нощ.

— О, Нейт. — Наведе се да вдигне детето си. Внезапно беше замръзнала. — Извинявай. Тъкмо щях да се кача при теб.

— Не можах да чуя и края на приказката, която Алис ми чете — оплака се той, прозявайки се и сгушвайки главичка в познатото майчино рамо. — Заспах преди кучешкото парти.

— Късно е вече, детенце — измърмори тя.

— Може ли да ми дадеш малко сладолед?

Искаше да се засмее, но се получи някакво изхълцване.

— Невъзможно.

Люк можеше само да се вира в малкото момченце с потъмнели, пламтящи очи. Сърцето му сякаш беше паднало в коленете и туптеше там, оставило празна кухня в гърдите. Детето имаше неговото лице. Неговото лице. Като че ли виждаше себе си през обърнат бинокъл. В миналото. Миналото, което никога не му беше дадено.

Успя да помисли единствено: Мое! О, мили Боже! Мое!

След още една широка прозявка Нейт се огледа с любопитство и сънлива увереност.

— Кой е този? — попита той.

Във всички сценарии как да представи сина на неговия баща, които бяха минавали през ума на Роксана, нямаше ситуация, подобна на тази.

— Аааа... Той е... — Приятел, помисли тя.

— Това е Люк — обади се Лили, прокарвайки длан по ръката на Люк от горе до долу. — Той беше нещо като мое момче, когато беше малък.

— Окей — усмихна се Нейт. Сладко, без лукавство. Срецу себе си виждаше един висок мъж с черни коси, прибрани на опашка, и с красиво лице като на принц от приказките. — Здравсти.

— Здравей. — Люк се учуди колко спокойно прозвуча гласът му, след като сърцето му беше изскочило от коленете и беше заседнало в гърлото като буца. Искаше да го докосне, а го беше страх, че ръката му може да премине през бузите на детето като в сънищата. — Ти май обичаш кучета — каза той и се почувства невероятно глупав.

— Това е Уалдо. — Винаги приятелски настроен, Нейт подаде на Люк натъпканата със слама играчка. Ръчичката му беше мека и топла, когато Люк се докосна до нея.

По-скоро хитро, отколкото срамежливо, Нейт зарови глава в рамото на майка си, лъчезарно усмихвайки се на Люк.

— Може би ти ще поискаш малко сладолед?

Роксана не издържаше повече. Нито мъката, нито учудването в очите на Люк, нито ужасяващото чувство за вина.

— Кухнята е затворена, господинчо. — Собственически притисна сина си още по-силно. Желанието да се обърне и да побегне с това, което е нейно, беше толкова недостойно, че се засрами. — Гасят светлините, Нейт. Трябва да си лягаш, преди да си се превърнал в жаба.

При тези думи той се закикоти и започна да квака.

— Ще го заведе горе. — Лили протегна ръце към детето, преди Роксана да успее да протестира.

Нейт заигра с една от къдриците на Лили, трепвайки от удоволствие.

— Ще ми прочетеш ли приказка? Най-много обичам ти да ми четеш.

— Наистина ли? Жан? — Лили повдигна вежди, гледайки как Льо Клерк усърдно търка вече отдавна лъсната печка. — Защо не дойдеш с мен?

— Като си свърша работата. — Той въздъхна, като видя Лили да присвива очи. Твърде често дискретността беше като горчив хап, който обаче трябваше да се погълне. — Ето, идвам веднага.

Нейт, никога не пропускайки възможност, започна преговори, докато вървяха по коридора.

— Може ли да ми прочетете две приказки? Едната ти, едната ти?

Гласчето му заглъхваше, а Роксана стоеше пред Люк и мълчеше.

— Аз мисля... — Тя прочисти гърлото си и опита отново. — Мисля, че имам нужда от нещо по-силно от кафе. — Понечи да се обърне, но ръката на Люк с бързината на змия сграбчи нейната. Почувства, че пръстите му се впиват до кокал.

— Той е мой. — Гласът му беше спаднал, смъртно опасен. — Мили Боже, Роксана, това момче е мой син. Мой. — Завладян от силното преживяване, той я разтърси. Главата ѝ се изви, така че нямаше друг избор, освен да гледа бялото му като платно лице. — Ние имаме дете и ти скри това от мен. Проклета да си, как можа да не ми кажеш, че имам син?

— Ти не беше тук! — изкрещя тя, залитайки. Плесна го по гърдите и звукът вцепени и двамата. Изплашена, постави пръсти на устните си, после отпусна вдървената си ръка. — Ти не беше тук — повтори Роксана.

— Сега съм тук. — Отблъсна я, преди да направи нещо, за което никога нямаше да си прости. — Тук съм от две седмици. „Не идвай току-така у нас, Калахан“ — изръмжа той, в очите му имаше нещо повече от гняв. Имаше страдание. — Това не беше заради Макс. Ти ми постави ограничения, за да не видя нашия син. Искаше да го скриеш от мен.

— Щях да ти кажа. — Не можеше да си поеме дъх. Никога през живота си не беше се страхувала физически от него. Досега. Изглеждаше способен на всичко. Несъзнателно потърка с длан между гърдите си, като че ли да прокара въздуха навън и навътре. — Трябваше ми време.

— Време. — Той я сграбчи и я вдигна от земята с онази удивителна сила, която едновременно и плашеше, и възбуждаше. — Изгубих пет проклети години, а ти си се нуждаела от време?

— Ти си изгубил? Ти? Какво очакваше от мен, когато се върна отново в живота ми, Люк? А, здравей, приятно ми е да те видя отново. Между другото, ти стана баща. Да искаш една пура?

Той се взря в нея вцепенен. Обзе го жестоко мрачно желание да руши, да причинява болка, да крещи за отмъщение. Пусна я на земята. В очите ѝ имаше страх, въпреки че не трепна. Грозно изпсува и отвори вратата.

Навън пое горещия тежък въздух. Ароматът на цветя замая главата му и като че ли полепна по кожата му. Той потърка лицето си с ръце. Болката беше остра и внезапна, беше шокиран и не можеше да повярва. Чувстваше се така, сякаш бяха източили кръвта му.

Негов син. Люк притисна очите си с длани и издаде див, изпълнен с ярост и мъка звук. Неговият син го погледна, усмихна му се и го помисли за чужд човек.

Роксана дойде при него. Странно, сега беше спокойна. Нямаше да се изненада, ако се обърнеше и я удареше. В очите му имаше заплаха. Беше готова да се отбранява, но страхът ѝ беше преминал.

— Няма да ти се извиня, че го държах настрана от теб, Люк. Реших, че така е най-добре. Грешно или не, бих го направила отново.

Не се обърна да я погледне, а продължи да се взира към фонтана, който пееше своята тиха, плавна песен.

Направили сме това чудо заедно, помисли той. Тя е заченала момчето в любов, смях и страст. Дали затова е толкова красиво, толкова съвършено, толкова невероятно сладко?

— Знаеше ли, че си бременна, когато заминах?

— Не. — Тя се улови, че търка ръцете си една в друга и ги отпуска. — Макар че разбрах веднага след това. Беше ми лошо онзи следобед, спомняш ли си? Оказа се, че обичайните сутрешни неразположения мен ме спохождаха следобед.

— Сигурен съм, че при теб всичко е наопаки. — Люк стискаше ръце в джобовете си, мъчейки се да бъде спокоен, да бъде разумен. — Трудно ли беше?

— Кое?

— Бременността — процеди през зъби. Но все още не се обръщаше да я погледна. Не можеше. — Трудно ли ти беше? Непрекъснато ли ти се повдигаше?

Това беше последният въпрос, който бе очаквала.

— Не. — Извадена от равновесие, тя прокара ръка през косите си. — Повръщането продължи около два месеца, останалото мина леко. Може би никога през живота си не съм се чувствала по-добре.

Ръцете в джобовете му се свиха на юмруци.

— А как се роди той?

— Е, не беше разходка по плажа, но нямах и чувството, че минавам през долината на смъртта. Малко повече от осемнайсет часа и Натаниъл изскочи.

— Натаниъл — повтори Люк шепнешком.

— Не исках да го кръщавам на никого. Исках да има свое име.

— Здравото дете е. — Люк продължаваше да се взира във фонтана. Виждаше как капките се издигат, падат и пак се издигат. — Изглежда... здрав.

— Добре е. Никога се боледува.

— Като майка си. — Но има моето лице, помисли Люк. Той има моето лице. — Обича кучетата.

— Нейт обича всичко. Освен фасул. — Несигурно пое дъх и се възползва от момента. — Люк — измърмори, докосвайки рамото му.

Той така бързо се извърна, че Роксана се дръпна назад. Но когато я сграбчи, не беше, за да ѝ отмъщава.

Просто я обгърна и я притисна до себе си. В момента, в който я докосна, по тялото му премина тръпка. Тя не устоя и го погали по косите, отвръщайки на прегръдката му.

— Имаме син — прошепна Люк.

— Да. — Тя почувства как една сълза премина отвъд бариерата и въздъхна. — Имаме невероятен син.

— Не мога да ти позволя да го държиш настрана, Роксана. Независимо какво мислиш за мен, какво чувстваш към мен, не мога да позволя да ме оставиш настрана.

— Знам. Но не искам да го нараниш. — Тя се отдръпна. — Няма да допусна да се превърнеш в нещо толкова значимо за него, че да оставиш празнота, когато си отидеш.

— Искам сина си. Искам и теб. Искам обратно живота си. Господи, Роксана. Ще си взема това, което искам. Ти ще ме изслушаш.

— Не тази вечер. — Но Люк вече я водеше за ръка. Тя прокланаше, докато я мъкнеше през двора към работната зала. — Достатъчно изпитания за тази нощ. Остави ме да си отида.

— Пет години живях в изпитания. — За да опрости нещата, той я взе на ръце. — Просто ще трябва да издържиш още само час. — Блъскайки с крак вратата, Люк внесе боричкащата се Роксана.

— Как смееш? Как си позволяваш да се държиш така? — Почти изрева, когато тръсна дупето ѝ на една от работните пейки. — Току-що откри, че имаш син, и вместо да седнеш спокойно и да разговаряш като улегнал възрастен човек, ме разнасяш насам-натам.

— Няма да водим разговор като възрастни — спокоен, улегнал или какъвто и да е. — Извади белезници и щракна едната на ръката ѝ. — Разговор означава да говорят поне двама. — Тя го цапна с юмрук, но слабо. При втория удар му разкървави устата. — Сега ще ти кажа какво ще правиш — продължи той, като хвана двете ѝ ръце отпред и ги заключи в белезниците. — Ще слушаш.

— Не си се променил. — Роксана би се търкулнала през масата въпреки явната опасност да си разбие носа на пода, но Люк я хвана и закрепил халките на белезниците към едно менгеме. — Ти си същият негодник и грубиян.

— А ти продължаваш да си опърничава всезнайка. Сега млъкни. — Доволен, че не ѝ остави нищо друго, освен да седи и да слуша, той отстъпи назад. Роксана изсъска след него и после изпадна в дълбоко мълчание.

Щом иска да говори, добре, помисли си. Ще го изтърпя, докато езикът му окапе. Но това не означава да го слушам. Концентрира се изцяло да се освободи от белезниците. Не само той криеше трикове в ръкавите си.

— Аз те напуснах — започна той. — Не мога да отрека това. И няма да го отричам. Напуснах и теб, и Макс, и Лили, и всичко, което имаше значение в живота ми, и излетях за Мексико с петдесет и два долара в портфейла и с касоразбиваческите инструменти, които Макс ми беше подарил за двайсет и първия рожден ден.

Концентрация или не, но Роксана подуши лъжата.

Забравяш неколкостотинте хиляди в бижута.

— Никакви бижута. Никога не стигнах до сейфа. — Въпреки че обърна глава и опита да го ухапе, той я хвана за брадичката, за да срещне погледа ѝ. — Беше скроена история. Слушаш ли ме? От самото начало е било скроена история. Господ знае какво би могло да се случи с теб, ако беше дошла. Колкото и да бях зле, винаги съм бил благодарен, че тогава не ти беше добре и си остана вкъщи.

— Скроена история? Виждаш ли ми задника? — Тя отново се изви и се прокле, че никога не е била и не би могла да бъде толкова добра в освобождаването от пранги, колкото него.

— Той знаеше. — Старият гняв се надигна отново. Застанал на разстояние, Люк избърса кръвта от устната си. — Той знаеше за акцията. Знаеше какво правим. — Отново се обърна с лице към Роксана. — Знаеше всичко за нас.

Нещо се сви в стомаха ѝ.

— Какво искаш да кажеш? Искаш да ме накараш да повярвам, че Сам е знаел за плановете ни да го ограбим?

— Знаеше и искаше да го направим.

Устните ѝ изтъняха и се извиха, но не за усмивка.

— За толкова глупава ли ме смяташ, Калахан? Той ми загатна, че знаел нещо, когато преди години попаднахме на него във Вашингтон. Но ако е знаел, щял е да го използва. Едва ли е искал да ограбим къщата и да задигнем бижутата на жена му.

— Никога не е имал предвид да задигнем бижутата им. И го използва много добре, Рокс. Използва го да ми плати, задето му пречех толкова години. Затова, че счупих проклетия му нос. За това, че го унизах. Използва го, за да нарани всички вас, че го приехте и се опитахте да му помогнете, а след това го отблъснахте.

Презрението ѝ започна да се стопява. Усети студ.

— Ако е знаел, че сме крадци, защо не е размахал още преди това пръста си на важен политик?

— Искаш да ти обясня механизма на мисленето му? Не мога. — Борейки се да запази самообладание, за да говори спокойно, Люк се извърна. На масата имаше три чаши и цветни топки. Той подхвана старата игра и продължи: — Бих могъл да направя едно предположение. Предава ви на властите, вие не съумявате да отвърнете на удара и всичко, което получава като удовлетворение, е, че ви вижда в затвора. Заради репутацията и известността на Нувел щяхте да намерите широко място в пресата. — Тя изсумтя, но Люк дори не вдигна поглед. Ръцете му се движеха все по-бързо и по-бързо. — Това, което искаше той, беше да ви види нещастни. И най-вече мен. Знаел е много отдавна, от месеци.

— Как? Към нас не е имало и зрънце подозрение. Как е могъл да разбере това някакъв си политик?

— Чрез мен. — Ръцете на Люк трепереха. Отстъпи назад и отново разигра пръстите си. — Той ми изпрати Коб.

— Кого?

— Коб. Майка ми живееше с него, когато избягах. — Люк погледна към Роксана с безизразно лице. — Този, който ме биеше до припадък или ме заключваше в клозета, завързан за тръбите. Този, който ме продаде за двайсет долара на един пиян перверзен тип.

Лицето ѝ побеля и се скова. Това, което Люк ѝ казваше, беше достатъчно ужасно, но равният празен глас направо вледени кръвта ѝ.

— Люк. — Опита се да протегне ръце, но само се чу издрънчаването на белезниците. — Люк, остави ме да си отида.

— Не, докато не чуеш. Докато не чуеш всичко. — Той отново взе една от чашите и се учуди на следите от пръстите си там, където я беше стискал. И разбра, че срамът е още жив. И ще остане завинаги, както и бледият отпечатък върху чашата. — Онази нощ, спомняш ли си онази нощ в дъжда, Рокс? Разказваше ми за очилатия студент, който

беше се опитал да те изнасили? Аз полудях, защото знаех какво значи да те изнасилват. И не можех да понеса това да се случи с теб... който и да е да те нарани по този начин. Тогава те държах плътно до себе си. И те целунах. Не исках да го направя, но страшно те желяех. Исках те цялата. И само за един невероятен миг помислих, че може би всичко ще бъде добре.

— То беше — прошепна тя. Имаше чувството, че менгемето стяга сърцето й. — Беше чудесно.

— И тогава го видях. — Люк остави чашите. — Той мина точно до нас и ме видя. Знаех, че нещата не са на добре. Може би никога нямаше да бъдат. Тогава те изпратих да се прибереш и тръгнах след него.

— Какво... — Тя прехапа устни, спомняйки си колко пиян се върна Люк онази нощ. — Ти да не би...

— Да съм го убил? — Той отметна глава и усмивката му я смрази. — Щеше да е по-просто, ако го бях направил. Какво бях аз, момче на двайсет и две-три години? Исусе Христе, в онзи момент като че ли отново станах на дванайсет, така ме изплаши той. Поиска пари и му дадох.

Роксана почувства прилив на облекчение.

— Платил си му, но защо?

— За да не раздрънка каквото знае. За да не отиде в пресата и да им каже, че съм се продавал.

— Но ти не си...

— Какво значение имаше истината? Аз бях продаден. Бях използван. Носех срама. — Погледна я отново, но този път погледът му не беше безизразен и разтърси сърцето й. — И все още го нося.

— Не си направил нищо.

— Бях жертва. Понякога това е достатъчно. — Люк нервно сви рамене. — Затова му платих. Винаги, когато ми изпращаше картичка с написана на нея сума, аз му пращах парите. Когато се премести да живееш при мен, правех всичко възможно аз да взимам пощата.

Съжалението в очите й пресъхна.

— Чакай, чакай. Само минутка. Искаш да кажеш, че той продължи да те изнудва и след като вече бяхме заедно? През всичкото това време? И ти не ми каза? — Инстинктивно ритна по посока към него. — Не ми се довери и не сподели с мен?

— По дяволите! Срамувах се, срамувах се от това, което ми се беше случило, срамувах се, че не ми стискаше да му кажа да върви по дяволите. Бях ужасен, че ще се умори да ме шантажира и ще разкаже на пресата, че Макс ме е... — Люк не довърши и изпсува. Не беше имал предвид да стигне толкова далеч.

Срам и гняв стиснаха стомаха му, той чакаше.

31.

Роксана пое дъх дълбоко и спокойно. Страхуваше се, много се страхуваше, че знае какво ще чуе. Но трябваше да го знае.

— Че Макс какво, Люк?

Е, добре, ще ѝ каже всичко. Доверието вече няма да е проблем.

— Че Макс ме е използвал сексуално.

Пламналият гняв постепенно изчезна и лицето ѝ стана прозрачно като стъкло. Но очите ѝ святкаха, тъмни и опасни като буря.

— Той щеше да каже това? Щеше да каже тази лъжа за теб и за татко?

— Не знам. Но не можех да поема риска и плащах. И така се насадих още по-лошо.

Тя затвори очи.

— Какво би могло да бъде по-лошо?

— Казах ти, че Уайът беше изработил изнудването с Коб и той е определял сумите. Не знаех това, макар че би трябвало да се сетя, че Коб не е достатъчно умен, за да измисли такава сложна схема. Колкото и да растяха цифрите, аз плащах. Без въпроси. Това усъмнило Уайът и той поровил малко по-дълбоко да разбере как мога да давам повече от сто хиляди на година, без да се разоря.

— Сто... — Само мисълта за това я задави.

— Бих платил и два пъти повече, за да те запазя. — Тя го погледна и Люк разбра, че ѝ е отговорил само наполовина. — И да не допусна да разбереш, че съм страхливец. Че някой е щракнал около мен верига, от която не мога да се освободя. — Извърна се и заговори бавно: — Аз бях използван. Никога не разбрах дали клиентът на Коб си получи това, за което беше платил, но така или иначе бях използван.

— Знаех. Казах ти, че винаги съм знаела.

— Но не си знаела какво ми причини това. — Люк сви рамене и се обърна с гръб. — Белезите по гърба. По дяволите, те са като татуировка, Рокс. Само едно напомняне откъде съм дошъл. Но не исках да видиш отвъд тях. Исках да се чувствам силен и ти да мислиш същото. Това беше гордост и, Бога ми, платих за нея.

Сега Роксана седеше спокойно. Белезниците на ръцете ѝ бяха нещо временно, лесно за отключване. Но гордостта на Люк го беше оковала в много по-страшни вериги.

— Вярваш ли наистина, че това би променило чувствата ми към теб?

— Аз самият промених собствените си чувства към себе си. Уайът разбра това и го използва. И понеже следеше всяка моя стъпка, видя нещата. Трябваша му месеци, за да изработи сценария. Предполагам, затова всичко беше така проклето гладко.

Тя вече не се бореше, не се гневеше. Беше просто онемяла.

— Той е знаел, че ще отидеш онази нощ?

— Знаеше. И ме чакаше в кабинета си. Държеше пистолет. Помислих, че ще ме убие и ще се свърши. Сам обаче не искаше да свършва. Предложи ми коняк. Хладнокръвният негодник ми предложи питие и ми разказа какво знае. Нарисува ми някои картини, като например какво би станало, ако ти и баща ти влезете в затвора. Знаеше, че състоянието на Макс не е стабилно, и ми се подигра за много неща. — Устните му се изкривиха в гримаса. — Доповръща ми се. Мислех, че е от напрежение, а то било от коняка.

— Той те е упоил? Господи!

— Докато седях там, опитвайки се да преценя злината, влезе Коб. Тогава разбрах комбинацията им. Рокс, той каза на Коб да си налее питие. И тогава... тогава го уби. Насочи оръжието, натисна спусъка и го уби.

— Той... — Роксана отново затвори очи, но вече ясно виждаше всичко. Започваше да проглежда. — Искал е да хвърли върху теб вината за убийството.

— Беше свършено изработено. Припаднах и когато дойдох на себе си, Сам държеше друг пистолет. — По-уверен, отколкото очакваше, че може да бъде, Люк седна на пейката до нея, запали пура и ѝ разказа останалото.

— И така, аз напуснах. Изчезнах — заключи той. — Прекарах пет години, опитвайки се да те забравя, но жестоко не успях. Обиколих целия свят, Рокси. Азия, Южна Америка, Ирландия. Опитах да се напивам до смърт, но не обичам последиците от алкохола. Опитах работа. Опитах жени. — Погледна я изпод вежди. — Те помагаха мъничко повече от бутилката.

— Обзалагам се.

Хладното раздражение в гласа ѝ го зарадва.

— Преди шест месеца се случиха някои неща. Научих за състоянието на Макс. Ти доста добре се беше постарала да не се разчуе.

— Личният ми живот е само мой. Не го разисквам с пресата.

Люк разглеждаше върха на пурата си.

— Това сигурно е причината да не науча за Нейт.

— Не делия детето си с обществеността.

— Нашето дете — коригира я той, поглеждайки я отново в очите.

— Другото нещо, което научих, беше, че Уайът кандидатства за място в сената в предстоящите избори. Може би прекалено много се изтерзах през последните пет години, Рокс. Може би просто поумнях, но започнах да размишлявам. И да планирам. Попаднах на Джейк и това беше добре дошло. Дотогава живеях с припечеленото като Фантом. Не можех да докосна швейцарските си сметки, защото нямах кода и нямаше как да го получа. — Люк се засмя. — Докато не срещнах Джейк. Той започна да работи по въпроса и животът ми стана полесен. Парите правят пътя по-гладък, Рокси. И ще ми дадат това, което искам.

— Какво е то?

Той изтърси пурата си.

— Да го наречем справедливост. Нашият стар приятел ще си плати.

— Не говориш само за камъка, нали?

— Не. Него го искам заради Макс, но това не е достатъчно. Изработил съм начин да хвана Сам натясно. Отне ми много време да го измисля и се нуждая от теб, за да го осъществя. Все още ли си с мен?

— Този човек ми отне пет години. Отне бащата на детето ми. И ти ме питаш?

Люк се засмя, навеждайки се да я целуне, но тя се дръпна.

— Искам да те питам нещо, Калахан, затова се отдръпнах.

Той се премести на сантиметър-два.

— Достатъчно ли е?

— Затова ли си тук? Защото съм ти необходима за твоя план?

— Роксана, необходима си ми ти. — Люк се смъкна от пейката и плъзна ръце нагоре по бедрата ѝ. И понеже главата ѝ все още беше

извърнатата настрани, се задоволи да я целуне по ухото. — Казах ти, че имаше и други жени.

— Това едва ли ме изненадва. — Гласът ѝ беше сух като пустинен пясък.

— Но не ти казах, че те бяха бедни, бледи илюзии. Дим и огледало, Рокс. Нямаше ден, в който да не те пожелах. — Премести ръцете си на талията ѝ и обърна лицето ѝ към себе си, целувайки всяко местенце по него. — Обичал съм те винаги, откакто се помня. — Почувства как тя омеква, как се разпалва, когато пхна ръце под блузата, за да обгърне тялото ѝ. — Тръгнах си заради теб. Завърнах се заради теб. Каквото и да кажеш или да направиш, няма да е в състояние да ме накара отново да те напусна.

Палците му заиграха по зърната на гърдите ѝ.

— Ще те убия, ако го направиш още веднъж, Калахан. — Отчаяна, обърна устни към неговите. — Заклевам се. Няма да ти позволя още веднъж да ме любиш, ако не съм сигурна, че оставаш.

— Никога не си преставала да ме обичаш. — Възбудата растеше непоносимо. Той улови в длани двете ѝ гърди и продължаваше с палци да си играе със зърната. — Кажи го.

— Искях го. — Изпъшка и отметна назад глава, а Люк жадно я целуна по врата. — Искях да спра да те обичам.

— Кажи магическите думи отново — поиска той.

— Обичам те. — Щеше да се разплаче. — Дявол да те вземе, винаги съм те обичала. Никога не съм преставала да те обичам. А сега отключи тези глупави белезници.

— Може би. — Улови косата ѝ в шепа и я държеше така, докато тя отново отвори очи. Изразът на лицето му издаваше такава възбуда, че по гърба ѝ полазиха тръпки. — Може би по-късно.

Устните му отново поеа нейните, заглушавайки всякакъв протест.

Първия път всичко беше станало толкова бързо — плът, пламък и необходимост. Този път искаше да ѝ достави нещо повече от наслада. Искаше да я обладае стъпка по стъпка, сантиметър по сантиметър, до границата на истинската лудост. Искаше да я зашемети, да я очарова така, че никога да не забрави този миг.

Прокара езика си по дългата линия на шията ѝ, а ръцете му лениво, собственически играеха по тялото ѝ.

— Ако не ти харесва, ще спра — измърмори той, докосвайки устните ѝ. — Да спра ли?

— Не знам. — Как можеше да очаква от нея да мисли разумно, когато главата ѝ се въртеше? — Колко време ми даваш, за да реша?

— Давам ти много време.

А истината беше, че бе останала без разум, без воля.

Ако ставаше въпрос за власт, той я владееше напълно. И тържествуваше. Роксана никога не беше вярвала, че безпомощността може да е еротична. Усещането, че тялото ѝ му принадлежи напълно, разпалваше в кръвта ѝ искри, които я горяха като опиат. Искаше да бъде обладана, използвана за удоволствие на двамата и в този малък, само техен момент, да бъде победена.

Дълъг гърлен стон се изтръгна от нея, когато той скъса блузата ѝ. Искаше, жадуваше за върховно настървение, но ръцете и устните му бяха мъчително нежни.

Сетивата ѝ се разтърсиха от емоция, която нарастваше все по-заstraшително и търсеше своя освобождаващ край. Всеки път, когато се устремеше към този финал, този бездиханен връх, той я връщаше, довеждайки я почти до полуда.

Беше изумително да я наблюдава, да вижда отразено на лицето ѝ всичко, което чувства, всяка тръпка, която разтърсва тялото ѝ, да чува отново и отново как шепне името му, докато удоволствието расте.

Силата ѝ беше още по-голяма поради факта, че бе твърде замаяна, за да я разбере. Нейното подчинение го подчини напълно — съвършена хармония и никакъв страх. Тя се стопяваше под него и Люк се почувства силен като бог и смирен като просяк.

Бавно смъкна леките ѝ панталони, разглеждайки всеки сантиметър от откриващото се тяло и дарявайки ѝ удоволствие със зъби, език и опитни пръсти, докато тя силно се разтресе от първата кулминация.

— Обичам те, Роксана. — Притисна гърба ѝ към пейката. — Винаги теб — мърмореше той, докато ръцете, които беше освободил, го прегръщаха. — Само теб.

Той влезе. Тя го обгърна. И се отдадоха един на друг.

Безпокоеше го това, че Роксана не искаше да прекарват нощите си заедно. Нуждаеше се от нещо повече от интимността на секса. Искаше да може нощем да се обръща към нея, да я наблюдава как се събужда сутрин.

Но тя оставаше непреклонна и премълчаваше причините.

Вече не поставяше никакви ограничения за посещенията му в дома на „Шартръоз“. За това също имаше съображения. Всички страдаха, защото Макс отново бе потънал в забравата си, и всеки ден, в който отиваше на изследвания, им се струваше непоносимо дълъг. Знаеше, че присъствието на Люк повдига духа на всички, включително и нейния. А искаше да даде и на Нейт възможност да го опознае като човек, преди да го приеме като свой баща.

Разумно или не, всяко решение, което Роксана взимаше, докато отново допускаше Люк в живота си, беше свързано с нейния син. С техния син.

Работеха заедно. През втората седмица номерът, който изпълняваха, вече доби плътност и съвършенство. Също така безупречно свършиха и работата си по време на разпродажбата на бижутата. Роксана трябваше да признае, че Люк бе отработил подробностите до съвършенство. Впечатли се силно и от първите имитации, които пристигнаха по негова поръчка от Богота.

— Хубава работа — каза му тя, нарочно премълчавайки липсата на прецизност в изработката на диаманта и рубинената огърлица. Сложи ги на врата си пред огледалото в неговата спалня.

— Малко натруфено за моя вкус, но съвсем добро. Колко ни струва?

Беше гола, той също. Изтягаше се на леглото с ръце под главата и я наблюдаваше на светлината на залязващото слънце.

— Пет хиляди.

— Пет! — Веждата ѝ се вдигна. Беше шокирана от сумата. — Доста нанагорно.

— Човекът е художник. — Люк се усмихна, когато пръстите ѝ заиграха с фалшивите камъни. — Истинските струват над сто и петдесет хиляди, Рокс. Ще покрием добре разходите си.

— Предполагам. — Трябваше да признае, пред себе си поне, че без инструментите за проверка можеше да бъде заблудена. Не само

камъните изглеждаха истински, но и изработката добре имитираше старинната. — Кога ще получим останалите?

— Навреме.

Навреме, мислеше тя сега, докато внасяше две торби с продукти в кухнята. Започваше да я човърка фактът, че Люк продължаваше да бъде неясен. Изпитва ме, предположи и тръсна торбите на бюфета. Няма значение.

— Носиш ли яйца? — попита раздразнено Льо Клерк.

Тя примигна, доволна, че е с гръб към него, после вдигна рамене.

— Ами направи омлет.

— Направи омлет, направи омлет. Винаги празни приказки. Върви... Излез от кухнята ми. — Той ѝ махна с ръка. — Имам да готвя вечеря за цяла армия.

Което означаваше само едно нещо.

— Люк тук ли е?

— Изненадана ли си? — Той изсумтя и започна да вади продуктите. — Всеки винаги е тук. Ти на това зрял пъпеш ли му викаш? — Преизпълнен с обвинения до последната си клетка, Льо Клерк извади един пъпеш.

— Как, по дяволите, да разбере дали е узрял? — Пазаруването никога не я изпълваше със слънчево настроение. — Всички изглеждат еднакви.

— Колко пъти съм ти казвал: помириши, почукай го. — Той потупа пъпеша близо до ухото си. — Зелен е.

Роксана сложи ръце на хълбоците си.

— Защо винаги изпращаш мен за плодове и зеленчуци, а после се оплакваш?

— Трябва да се научиш, нали?

Тя помисли за момент.

— Не. — Завъртайки се на пети, излезе, мърморейки. Този човек никога не беше доволен. Отиде да пазарува направо от репетиция, а той дори не ѝ каза благодаря.

И освен това не обичаше пъпеш.

Щеше да се качи направо горе, но дочу гласове от салона. Гласът на Люк. Гърленият смях на Нейт. Приблужи се тихо до вратата и се

загледа.

Бяха на пода — две тъмнокоси глави, наведени една до друга, коленете им се допираха. По килима бяха разхвърляни играчки, което показваше какво са правили нейните мъже, докато тя мъкнеше пъпеша. Сега Люк търпеливо обясняваше някакъв дребен трик. „Изчезващата писалка“, ако не грешеше. Развеселена, тя се облегна на вратата и загледа как баща учи сина си.

— Под носа ти, Нейт. — За да илюстрира, Люк пипна нослето му и го накара отново да се разкикоти. — Пред твоите собствени очи. Ето, дай сега да го опитаме. Можеш ли да пишеш името си?

— Разбира се, че мога. Н-Е-Й-Т. — Детето взе листа и писалката, които Люк му подаде, лицето му се сви от силното съсредоточаване. — Сега се уча да пиша Натаниъл. После Нувел, защото това ми е второто име.

— Да. — В очите на Люк премина сянка. — Мисля, че е така. — Той изчака, докато Натаниъл изпише последната дълга буква — Окей. Сега наблюдавай внимателно. — Със забавени движения Люк зави писалката в хартията и подви двата края. — Сега си избери една магическа дума.

— Ъмммм...

— Не, ъмммм не е много добра — каза Люк и Нейт отново избухна в смях.

— Рокер! — реши детето, доволно, че използва дума, която беше научило от едно приятелче в забавачницата.

— Отвратителна, но може да свърши работа. — Люк скъса хартията на две и имаше удоволствието да види как очите на Нейт се разшириха.

— Изчезна! Писалката я няма!

— Напълно. — Стана му толкова приятно, че не устоя, вдигна и двете си ръце и ги завъртя. Синеоката вяра, която струеше от очите на сина му, го накара да се почувства като цар. — Искаш ли да се научиш как се прави?

— Ама може ди?

— Може, но трябва да положиш клетвата на илюзиониста.

— Вече съм го правил — каза Нейт твърдо. — Когато мама ми показва как карето минава през масата.

— Тя учи ли те на фокуси? — Люк лакомо поглъщаше всичко, което можеше да научи, за мислите на сина си, за неговите чувства и желания.

— Разбира се, но трябва да ми обещаеш, че няма да казваш на никого, дори и на най-добрите си приятели, защото това е тайна.

— Точно така. Ти ще станеш илюзионист един ден.

— Да. — Не можейки да стои мирен дълго време, Найт тупна дупе на килима. — Аз ще стана илюзионист и състезател със спортни коли, и полицай.

Ченге, помисли си Люк развеселен. Боже, Боже, къде ли сме сбъркали?

— Всичко едновременно? Хайде сега първо да видим дали можеш да научиш този трик, преди да си спечелил „Индианаполис 500“ и наградата за най-добър преследвач на престъпници.

Стана му приятно, че Найт не се разочарова, а се заинтригува още повече, когато научи как се прави трикът. Люк сякаш надникна в съзнанието на детето, което разучаваше и опитваше всички възможности.

Има добри ръце, помисли си, когато постави неговите до своите. Бърз ум. И усмивка, която направо разби сърцето на баща му.

— Това е ловко.

— Удивително — каза Люк тържествуващо и усмивката на Нейт премина в страхотно хилене. — Удивително ловко.

Не успя да се сдържи. Наведе се и целуна широката усмивка.

— Опитай отново, плавно. Сега да видим можеш ли да го правиш, като едновременно отвличаш вниманието на публиката. Понякога има и такива, които се заяждат.

— Какви?

— Ами такива, които подвикват закачки или говорят твърде високо и пречат. Или... те гъделичкат.

Нейт изпищя от удоволствие, когато Люк го хвана. След кратка ожесточена борба мъжът се остави да бъде прикован на пода. Той пресилено охкаше, а Нейт седна на корема му.

— Много си силен за мен, дете. Чичо.

— Кой чичо?

— Просто чичо. — Хилейки се, Люк разроши черните коси на сина си. — Това означава предавам се.

— Можеш ли да ми покажеш още някой фокус?

— Може би. А какво ще получа за това?

Нейт знаеше какво винаги действа при майка му. Наведе се и сладко го целуна право в устата. Обхванат от неудържимо чувство, Люк вдигна разтрепераната си ръка и погали косичката на детето.

— Искаш ли една прегръдка?

— Разбира се. — Разтвори ръце и изпита неописуемото удоволствие да гушне сина си. Със затворени очи потърка бузата си в бузата на Нейт. — Тежиш цял тон.

— Аз съм ходещ апетит. — Нейт отново се наведе към Люк да му се захили. — Мама казва така. Ям всичко, което не е заковано.

— Освен боб — измърмори Люк, спомняйки си.

— Иййяп. Иска ми се да направя така, че всичкият боб на света да изчезне.

— Ще поработим върху това.

— Пишка ми се — съобщи Нейт с безгрижието, с което децата обявяват биологичните си нужди.

— Няма да го направиш тук, нали?

Момчето се изкикоти, оставайки още миг с Люк. Харесваше му да е с него, харесваше мириса му, различен от този на всеки друг от семейството. Въпреки че никога не беше оставал без мъжка компания, в този мъж имаше нещо различно. Може би това беше магията.

— Ти имаш ли пишка?

Люк едва сдържа усмивката си пред въпросителния израз на детското лице.

— Ами сигурно имам.

— И аз имам. Момичетата нямат. И мама няма.

Люк внимателно пъхна език в бузата си.

— Мисля, че тук си прав.

— Харесва ми да имам пишка, защото пишкам прав.

— Това има своите преимущества.

— Отивааам. — Нейт се изправи, подскачайки от крак на крак.

— А ти ще отидеш ли да поискаш от Лъо Клерк малко сладки?

Момчето се обърна и видя майка си, но мехурът му застрашително напираше.

— Здравсти, пишка ми сееее.

Той изтича от стаята с ръка на чатала.

— Интересен разговор — успя да каже Роксана, след како чу как се тръшна вратата на тоалетната.

— Мъжки разговор. — Засмян, Люк се приготи да седне. — Той е толкова... — Прекъсна, когато видя Роксана да запушва устата си с ръка. — Какво има? — Изплашен се втурна към нея, смачквайки един пластмасов камион.

— Нищо. — Този път нямаше да може да издържи. Просто не можеше. — Няма нищо. — Обърна се и изтича нагоре по стълбите. Щеше да се заключи в стаята си, ако Люк вече не беше на вратата, когато понечи да я затвори. Ядосана на себе си, се спусна към балконската врата и я отвори.

— Какво ти става, по дяволите? — попита той.

— Нищо не ми става. — Болката ѝ беше толкова силна, че не можеше да не отговори остро. — Отивай си. Уморена съм. Искам да остана сама.

— Поредното ти избухване, така ли, Рокс? — Неговите собствени нерви бяха изопнати до скъсване, когато обърна лицето ѝ към себе си. От квартала долиташе музика — нажежаващ ритмичен джаз. Подхождаше за момента. — Видя ме с Нейт и това те ядоса, така ли?

— Не. Да. — Тя се отдръпна, за да прокара ръка през косата си. О, Господи! О, Господи, губеше.

Колкото повече се разстройваше, толкова по-спокоен ставаше Люк.

— Ще го виждам, Роксана. Ще бъде част от неговия живот. Трябва да го направя, и за Бога, имам право на това.

— Не ми говори за права — обърна се тя, засрамена от разтреперания си глас.

— Той е и мой. Колкото и да искаш да елиминираш този факт, той съществува и аз се опитвам да разбера защо не искаш да му кажеш, че съм негов баща. Опитвам се да не ти противореча, но няма да остана настрана, защото ти искаш Нейт само за себе си.

— Не е така, по дяволите, не е така. — Тя го блъсна с юмрук в гърдите. — Знаеш ли какво ми е, като ви наблюдавам, когато сте заедно? Като виждам как ти го гледаш? — От очите ѝ избликнаха сълзи, но тя успя да не изхлипа.

— Съжалявам, че това те наранява — каза Люк сухо. — И може би не трябва да те обвинявам много, че ме наказваш, като не ми позволяваш да бъда негов баща.

— Не се опитвам да те накажа. — Отчаяно искаше да обясни всичко и отново стисна устни. — Може и да искам, не съм сигурна, и това е най-трудното. Опитвам се да разбера какво трябва да направя, кое е най-доброто и после да ви видя заедно. А знам колко много време е изгубено. Да, боли ме, като те гледам с него, но ти не разбираш защо. Така боли, когато гледаш изгрева или слушаш музика. Той държи главичката си точно като теб. — Горчиво се разплака. — Винаги го е правил и това ми е късало сърцето. Има твоята усмивка, твоите очи и твоите ръце. Много по-малки, но твоите. Дълго съм ги гледала, докато той спи. Броях пръстчетата, разглеждах ги. И страдах за теб.

— Рокс. — Люк мислеше, надяваше се, че са минали през най-страшното в нощта, когато ѝ разказа всичко. — Съжалявам. — Посегна към нея, но тя се отдръпна.

— Никога не съм плакала за теб. Нито веднъж през всичките пет години не си позволих да пролея и една сълза. Беше от гордост. — Тя притисна устни с дланта си и се олюля. — Това ми помогна да мина през най-тежкото. Не плаках, когато се върна. А когато ми каза какво се е случило, страдах за теб и се опитах да разбера какво си чувствал. Дявол да те вземе, не си бил прав, не си бил прав. — Отново се обърна да притисне с ръка гърдите си, като че ли да облекчи силната болка. — Трябваше да се върнеш вкъщи. Трябваше да си дойдеш и да ми кажеш всичко. Щях да дойда с теб. Щях да тръгна с теб независимо къде.

— Знам. — Сега не можеше да я докосне, въпреки че толкова силно желаше. Внезапно му се стори така крехка, че едно докосване би я счупило. Можеше само да остане на мястото си и да чака края на бурята. — Тогава толкова ми се искаше да се прибера вкъщи. Можех да те отведа, да те разделя с баща ти, със семейството. Може би не трябваше да се безпокоя, че той е болен, че му дължа признателност, както и на всички вас, за всичкото добро, което бях получил в живота си. Можех да рискувам да бъда хванат от ченгетата, които Уайът щеше да пусне подире ми, и да бъда осъден за убийство. Но аз не го направих. Не можех.

— Нуждаех се от теб. — Сълзите я заслепиха, тя похлупи лице в ръцете си и ги остави да се леят на воля. — О, колко необходим ми

беше.

Болеше. Сега, когато мъката ѝ се отприщи, болеше почти по същия начин, както когато трябваше да я потиска. Плачът изтерзаваше тялото, изгаряше гърлото, разбиваше сърцето. Тя потъна в изблика на мъка, тръгна като обезумяла, когато той я пое в прегръдката си, вдигна я и я занесе на леглото, където продължи да я държи в ръцете си като малко дете. Роксана преживяваше страданието, продължило пет години, и Люк можеше единствено да я държи в ръце. Нямаше думи, нямаше утеха. Познаваше я вече почти двацет години, а беше плакала пред него не повече от пет пъти.

И никога както сега, помисли си. Никога както сега.

Не можеше да спре да плаче. Страхуваше се, че никога няма да спре. Не чу, че вратата се отвори и Лили надзърна. Не усети как Люк се обърна и безмълвно ѝ направи знак с глава да не влиза.

Постепенно разтърсващите я хълцания преминаха в сухи ридания, а жестоките конвулсии — в откъслечни трепкания. Пръстите ѝ, стегнати на гърба му, се отпуснаха.

— Трябва да остана сама — пошепна тя с глас, изсъхнал като прах.

— Не. Никога вече. Никога вече, Роксана.

Беше много слаба, за да спори. Въздъхна дълбоко и отпусна глава на рамото му.

— Мразя се в такива моменти.

— Знам. — Той притисна устни към парещото, разкъсвано от болки слепоочие. — Помниш ли деня, когато откри, че Сам ме е използвал? Тогава много плака и аз не знаех как да ти помогна.

— Ти ме прегърна. — Тя подсмръкна. — И после му счупи носа.

— Да. Този път ще направя повече. — Погледът му стана остър като бръснач. — Обещавам ти.

Не можеше да мисли за това сега. Чувстваше се пресъхнала и странно освободена.

— Беше ми по-лесно да ти дам тялото си, отколкото това. — Затвори подпухналите си очи и го остави да я утешава, милвайки косите ѝ. — Оправдавах се със страстта и дори и да имаше любов, можех да я контролирам. Но се страхувах да допусна да станеш отново мой приятел. Остави ме да стана и да се измия. Остави ме за малко сама.

— Рокс...

— Не, моля те. — Тя се отдръпна. Това беше доверие, изключително голямо доверие — беше си позволила да избухне в плач пред него. — Трябва да направя едно нещо. Разходи се, Калахан. Дай ми половин час.

Целуна го нежно, преди той да се сети за някакъв аргумент.

— Ще се върна.

Този път тя се усмихна.

— Разчитам на това.

Донесе ѝ цветя. Беше осъзнал, не без чувство на вина, че не беше ухажвал Роксана истински, както Лили го разбираше. Първия път беше зашеметен, обладан от нея, втория — прекалено напрегнат.

Може би беше малко късно за нещо толкова обичайно между двама влюбени като поднасянето на цветя, след като вече бяха любовници, партньори, имаха дете, но, както казваше Макс, по-добре късно, отколкото прекалено рано.

Дори отиде до парадния вход, вместо да влезе през кухнята. Люк беше ухажор, който идва на среща. Вдигна леко косата си и звънна.

— Калахан! — Роксана отвори вратата с глух смях. — Какво правиш тук?

— Идвам да поканя една красива дама на вечеря. — Поднесе ѝ розите и после с плавен жест и поклон връчи букет книжни цветя, които изскочиха от ръкавела му.

— О... — Тя направо щеше да падне от чаровната усмивка, официалния поздрав, огромния букет ухаещи рози и глупавия трик. Тази нова практика внезапно породила у нея съмнение. — Какво си намислил?

— Казах. Каня те на среща.

— Ти... — Смахът излезе почти през носа ѝ. — Правилно. Цели двайсет години никога не си ме канил на среща. Какво искаш?

Не беше лесно да ухажваш жена със зачервени клепачи и подпухнали очи.

— Да те изведе на вечеря — процеди той през зъби. — А може би след това на разходка с кола и можем да спрем някъде край пътя и да се гушкаме.

— Да не се е спукала газова тръба у вас, или какво?

— Дявол да те вземе, Рокс, ще излезеш ли с мен?

— Всъщност не мога. Имам ангажименти. — Тя се наведе, за да вдъхне аромата на розите. Преди да им се наслади истински, отново отметна глава назад. — Не ми ги носиш, защото плаках, нали?

Исусе Христе, това се нарича костелив орех.

— Искаш да кажеш, че никога досега не съм ти подарявал цветя?

— Не, не, носил си ми. — Тя преглътна усмивката си, макар че вече започваше да се забавлява от ситуацията. — Два пъти. Веднъж, когато закъсна с два часа за вечеря — вечеря, която си направих труда да сготвя сама.

— И ти хвърли по мен...

— Разбира се. И за втори път... А, да, когато счупи малката порцеланова кутийка, която Лили ми беше подарила за Коледа. И така, Калахан, какво си направил този път?

— Нищо, просто се опитвам да бъда мил към една вбесяваща ме жена.

— Е, няма да ги хвърля по теб, все пак. — Усмихна се и го хвана за ръка. — Влизай, ще вечеряме тук.

— Рокс, искам да бъда само с теб, а не с цяла къща хора.

— Цялата къща е навън тази вечер. И Господ да ти е на помощ, Калахан, аз ще готвя.

— О... — Обичаше я толкова силно и доказателство за това бяха усмивката, която успя да извади, и възклицанието: — Страхотно!

— Да, обзалагам се, че ще бъде. Да влезем в салона. Имам нещо за теб.

За малко не попита дали не е доза сода бикарбонат, но се въздържа.

— Ако не искаш да се главоболиш с готвене, бейби, можем да си поръчаме отвън. — Влезе в гостната и видя момченцето да седи на ръба на дивана. — Хей, готин!

— Здравей. — Нейт го изгледа продължително с поглед, от който Люк не знаеше къде да се дене. — Защо не живееш тук, след като си моят баща?

— Аз... — Дълбоко потресен, можеше само да стои като втрещен.

— Мама каза, че трябвало дълго да отсъстваш, защото някакъв лош човек те преследвал. Ти застреля ли го?

— Не. — Искаше да преглътне, но не можеше. Синът му и жената, която обичаше, чакаха търпеливо. — Помислих си, че вместо това мога да му скроя номер. Не искам да убивам никого. — Отчаяно изваден от релсите, той погледна към Роксана. — Рокс. — Въпреки че очите му молеха за помощ, тя поклати глава.

— Понякога е най-добре да караш направо — промърмори. — Без репетиция, Калахан. Без сценарий и проби.

— Окей. — С размекнати крака той пристъпи към дивана и коленичи пред сина си. За миг спомените му го върнаха към дебюта му на сцената в задушната панаирна палатка. По гръбнака му потече пот. — Съжалявам, че не бях тук с теб и майка ти, Нейт.

Погледът на момчето се отмести. Не му беше добре на стомаха от момента, в който майка му го сложи да седне и му каза, че има баща. Не знаеше дали това е много весело — почувства се така, както когато Мауз го въртеше в кръг или като на празника на Все Светии, когато преяждаше от многото сладкиши и му ставаше лошо.

— Сигурно не си можел — измърмори Нейт и задърпа конците от дупката на панталончето си.

— Независимо дали съм можел, или не, съжалявам. Вече си пораснал, голям си, може би не съм ти много необходим сега. Тъбъ, ние с теб се разбираме, нали?

— Разбира се. — Нейт нацупи долната си устничка. — Предполагам.

Люк се развесели, като си помисли, че смята Роксана за костелив орех.

— Можем да бъдем приятели, ако това те устройва. Не е нужно да мислиш за мен като за свой баща.

Когато погледна отново към Нейт, в очите на детето имаше сълзи.

— Ти не ме ли искаш?

— Разбира се, че те искам. — Гърлото го болеше, но сърцето му беше излекувано. — Разбира се. И то много. Искам да кажа, е, ти си малък и грозен, но мисля, че в теб има потенциал.

— Какво е потенциал?

— Възможности, Натаниъл. — Нежно Люк пое в ръцете си личицето на своя син. — Много, много възможности.

— Потенциал — повтори Нейт и запомни думата, както правеше майка му в детството си. Усмихна се широко и сладко. — Бащата на Боби му построи къща на дървото. Ама голяяяма.

— Охооо! — Учуден и приятно изненадан, Люк се обърна към Роксана, която все още държеше цветята. — Детето бързо навакхва.

— Това е хитрата му ирландска кръв. Един Нувел е твърде горд, за да си издрънква нещо.

— Издрънква! По дяволите, той е умно момче, което знае кога да използва преимуществата си. Нали така, Нейт?

— Така е. — Изкрещя от удоволствие, когато Люк го вдигна във въздуха. Решен да стигне до съкровището, той се наведе и прошепна в ухото на баща си: — Можеш ли да кажеш на мама, че трябва да имам куче. Едно наистина голямо куче.

Люк повдигна брадичката му и двамата се захиха с еднакви усмивки.

— Ще поработя върху това. А какво ще кажеш за една прегръдка?

— Окей. — Нейт обви с ръчичка врата на баща си. Стомахът му все още се бунтуваше по същия смешен начин и това усещане бе преминало и в гърдите му. Но си помисли, че все пак му е приятно. С въздишка постави глава на рамото на Люк и прие новото в живота си.

32.

— Опитвам се да се съсредоточа. — Роксана махна с ръка към Люк да се оттегли. Той дишаше във врата ѝ.

— Опитвам се да те поканя на среща.

— Напоследък нещо те е прихванало с тези срещи. — Тя приведе рамене напред, нагласяйки светлината върху работната маса на баща си. Беше разтворила плановете на Галерията на изкуствата. Още не бяха се разбрали откъде да се влезе. — От горе на долу, Калахан. Това има смисъл. Експонатите са на третия етаж, защо да влизаме от партера и да се катерим по етажите?

— Защото по този начин се качваме по стълба, а не висим на въже.

Тя хвърли поглед през рамо.

— Остаряваш.

— Извинявай, така се случи, че са оказах родител. Сега трябва да взимам особено засилени мерки за сигурност.

— Покривът, татенце, покривът.

Той знаеше, че това е най-чистият път, но му беше приятно да поспори.

— Трябва да прекараме оттам и Джейк. А той не понася височината.

— Ами тогава ще му вържеш очите. — Тя почука по картата с молива. — Тук, източният прозорец, третият етаж. Вече съм вътре и се мотая в склада, докато дойде моментът.

Влизам в помещението на надзирателите точно в единайсет и седемнайсет минути, което ми дава минута и трийсет секунди, само минута и трийсет секунди, за да се справя с шеста камера, преди алармената инсталация да включи.

— Не ми харесва идеята ти да свършиш работата вътре.

— Недей така, Люк. Знаеш дяволски добре, че боравя успешно с електрониката. И тогава изключвам камерите. — Отметна с ръка косата си и се захили. — Искане ми се да зърна лицето на пазача, когато види на видеото какво е сътворил Мауз.

— Само аматьорите мислят, че трябва да бъдат вътре, когато опасността е най-голяма.

— Примири се, Калахан — каза тя мило. — Да продължа. Веднага щом Джейк и Мауз си свършат работата, мога да се справя с прозореца отвътре. И влизаш ти, юнако мой. — Роксана артистично примигна.

— И имаме шест минути и половина да отворим витрините, да измъкнем експонатите и да ги заменим с фалшивите.

— И тогава, presto! Изчезваме без никаква следа. — Тя прокара език по горната си устна. — Връщаме се в хотелската си стая и ще се наебем като норки.

— Господи, обичам, когато казваш нещата направо. — Той подпря брадичката си на главата ѝ. — Все още трябва да усъвършенстваме някои неща.

— Имаме няколко седмици. — Тя протегна ръце и ги обви около врата му. — Помисли за всички тези разкошни бляскави камъни. Всичките наши, Калахан.

Той примигна, въздъхна леко и се изправи.

— Смятам да поговоря с теб за това, Рокс. — Не можеше да предвиди как ще реагира тя и избра поведение на страхливец, шикалкавейки. — Искаш ли коняк?

— Разбира се. — Тя отново се протегна. Беше почти един през нощта. Къщата беше смълчана, коридорът пред кабинета — тъмен. За миг помисли да го прелъсти върху натрупания с възглавници кожен диван и бавно се усмихна, когато той ѝ поднесе чашата. — Наистина ли искаш да говорим?

Люк познаваше този поглед, този тон и за малко не се поддаде, за да избегне това, което му предстоеше.

— Не, но мисля, че трябва. Трябва да поговорим за откраднатите неща от разпродажбата.

— Ммммм.

— Няма да ги задържим.

Роксана се задави с коняка, а той я потупа по гърба, молейки се всичко да мине по най-добрия начин.

— Не си прави лоши шеги, когато пия.

— Това не е шега, Рокс. Няма да ги задържим.

Тя също познаваше този поглед, тази интонация. Това означаваше, че Люк е намислил нещо и ще води битка.

— За какво, по дяволите, говориш? Какъв е смисълът да ги крадем, ако няма да бъдат за нас?

— Обясних ти, че грабежът е само отвличане на вниманието от работата с Уайът.

— Разбира се, и то много доходно.

— Да, но не в пари. Не за нас.

Тя пийна още коняк, а него го обзе внезапен студ.

— Какво точно ще направим с двата милиона в бижута, Калахан? Бижута, които ни струват близо осем хиляди, за да организираме кражбата?

— Ще ги посадим на едно място. Те са много важно средство за ужилването, за което мечтая вече от една година.

— Ужилване? — Роксана се заразхожда, за да преодолее раздразнението си. — Сам. Ти ще ги пъкнеш на Сам. Това е твоето отмъщение, нали? — Очите ѝ пламтяха, когато се обърна към него. — Това си планирал през цялото време, нали?

— Месеци наред съм работил върху всяка подробност. Всяка отделна стъпка се връзва с другите.

— Ти си работил? — Подозрението, че е предадена, я заля като вълна и заплашваше да я помете. Опита се да я отблъсне. Не беше сигурна дали отново би могла да понесе такава загуба. — Върна се заради това. Да си отмъстиш на Сам.

— Ти си това, заради което се върнах. — Не му хареса студенината в гласа ѝ. Виждаше, че е уязвена, и му беше така омразно, истински омразно отново да обяснява. — Казах ти защо заминах, Рокс, и не мога да си върна тези години. Но вече не мога да те загубя и за нищо на света няма да рискувам семейството си. — Люк се поколеба. Беше готова да го нареже на тънки филийки, но трябваше да ѝ каже всичко. — Затова се срещнах с Уайът, преди да дойда в Ню Орлеанс.

— Срещал си се с него? — Зашеметена, тя прокара ръка през косата си. — Отишъл си при него и не считаш това за риск?

— Сключих сделка. Представих си, че ще мога да го подкупя с пари. Един милион долара, за да ми даде няколко месеца с вас.

— Един милион...

— Но той не се хвана — прекъсна я Люк. — Или по-скоро не се съгласи само на това. Тогава направихме сделка. — Взе чашата си, разклати коняка, помириша го и сръбна. Харесваше му да прекара една дълга нощ в съзерцание и размишления с една красива жена. — Реши да ми отпусне време до изборите, ако му предоставя компрометиращи снимки за Къртис Ганнър. Разбира се, фалшифицирани, понеже е напълно чист. Уайът поиска също документи, изобличаващи Ганнър в неетични бизнес сделки и аморални връзки. Поиска ми да ги направя и да ги внедря точно преди гласоподавателите да тръгнат към урните.

Роксана продължително въздъхна и се смъкна до страничната облегалка на дивана. Сега разбра, че наистина се нуждае от коняк, и отпи голяма глътка.

— Значи такава беше цената на завръщането ги?

— Трябваше да се съглася, защото не можех да бъда сигурен какво ще направи с теб, с Макс, с Лили, с всички, които имат значение за мен. — Люк прикова очи в нея. — А сега го има и Натаниъл. Бих направил всичко на света, за да го запазя. Всичко.

Леден страх полази по гърба ѝ.

— Той не би наранил Натаниъл, той... Разбира се, че ще го направи. — Роксана притисна с пръсти очите си, за да осъзнае жестоката действителност. — Знам, че трябва да направим всичко необходимо, но никога досега не сме наранявали невинни хора и не мога да си представя как сега ще го направим. Ще намерим друг начин. — Тя отпусна ръце в скута си. Лицето му отново беше спокойно и хладно. — Знам, че можем да намерим друг начин.

Люк беше сигурен, че никога не я е обичал повече, отколкото в този момент. Тя беше жена, която винаги и с цената на всичко би запазила това, което има, и никога не би направила компромис с моралните си принципи.

— Джейк вече фалшифицира документите, които ще поставя в сейфа на Сам заедно с бижутата. Няма да са точно това, което той очаква — прибави Люк, преди тя да протестира. — Първите фотографии, които Джейк направи, излязоха много добре, още малко им трябва. Но, общо взето, Уайът изглежда страхотно. Особено на една, където е с червеното си кожено сако и с ботуши, които лично на мен много ми харесват.

— Сам? Ти правиш снимките, използвайки Сам? — Устните ѝ започнаха да се извиват в усмивка, но я сдържа. Беше във възторг. Дявол да го вземе, помисли тя. Люк е измислил още нещо. — Ще го изиграеш двойно — използваш неговия план за шантаж и го проваляш като политик.

— Да. Нищо не може да ме накара да навредя на Ганнър, а имам твърде много против Уайът. Това за мен е чиста проба справедливост. В допълнение към снимките и документите. Някои от тях уличават Сам в редица кражби, които са ти добре известни, внесох пари в две сметки в швейцарски банки на негово име.

— Много умно — измърмори тя. — Изработил си всичко перфектно. Но не си си направил труда да ме посветиш.

— Да. Не го направих. Искях непременно да участваш в акцията, Роксана. Бях сигурен, че първоначалният план ще те заинтригува, но ако ти разкриех всичко, както те беше яд на мен, можеше да ми откажеш.

Тя размисли и първият ѝ прилив на гняв отмина. Господи, помисли си, дано не съм започнала да се размеквам. Работата беше в това, че можеше да види нещата от страната на Люк така добре, както и от своята. Не само ги виждаше, но съвършената красота на ужилването я очарова. И тя не би могла да го планира по-добре.

— От тази нощ нататък, Калахан, участваме наравно в акцията, иначе сделката се разваля.

— Няма ли да ме наругаеш, да чуя поне един епитет?

— Спестявам си го. — Тя вдигна чашата за наздравница. — За Нувел и Калахан.

Чукна се с нея и очите им останаха приковани, докато отпиваха.

— Не се ли канеше да ме прелъстиш, преди да те прекъсна?

— Ами... — Тя остави чашата си настрана. — Наистина се канех.

Люк стоеше до стола на Макс, който гледаше навън през френските прозорци. Чудеше се какво ли вижда през стъклата. Дали сградите на квартала, или пълния с цветя балкон на улица „Шартръоз“, или късовете синьо небе, вещаещо дъжд. Или може би нещо друго, някакъв далечен спомен.

Откакто отново се помътни, съзнанието на Макс беше потънало още по-дълбоко в света, който обитаваше. Сега той рядко проговаряше, макар че понякога тихо плачеше. Отпаднаше и тялото му, скъпоценните грамове се топяха всеки ден.

Докторите говореха за плаки и възли, за основните структурни промени в мозъка на пациентите с Алцхаймер. Ненормални форми на протеини — Т-образни протеини, В-амилоиди, Р-субстанция. Те нищо не говореха на Люк, плаки и възли му звучаха като някакъв сложен магически трик.

Знаеше, че Роксана е била горе да се сбогува, а сега надзирава приготвянията около Нейт за едноседмичния им престой във Вашингтон. Сега, когато имаше този миг с Макс, не знаеше какво да прави.

— Бих искал да можеш да дойдеш с нас. — Люк продължи да се визира през прозореца. Беше му много трудно да гледа към безизразното лице и схванатите пръсти, които продължаваха и продължаваха да разиграват монети. — Щях да се чувствам много по-добре, ако можех да прегледам целия план с теб. Мисля, че представлението би ти харесало. Драма, емоция, блясък. Има всичко. Преценил съм го до детайли. — Сякаш чувайки гласа на някогашния си наставник, Люк си позволи една усмивка. — Знам, знам, да пресметна всички неприятности, да съм готов за изненади. Ще си върна на този негодник за петте години, които ми отне, Макс, които отне на всички нас. И ще ти взема камъка. Ще ти го донеса и ще го поставя в ръцете ти. Ако в него има магическа сила, тя ще ти подейства.

Люк не очакваше отговор, но се наведе и се загледа в очите, които някога му бяха заповядали да влезе в палатката, да изпробва късмета си, да рискува. Те бяха все така тъмни, но тяхната властност беше изчезнала.

— Бих искал да знаеш, че ще се грижа за Роксана и Нейт. И за Лили, за Мауз и Льо Клерк. Рокс би се разсърдила, ако ме чуе да казвам това, тя много добре се справя с всичко. Но няма да й се налага вече да го прави сама. Нейт ме нарича татко. Не знам какво друго ми могло да има по-голямо значение. — Нежно постави ръцете си върху неспокойните пръсти на Макс. — Татко. Никога не съм те наричал

така, но ти си моят баща. — Люк се приближи и целуна тънката като хартия буза. — Обичам те, татко.

Нямаше отговор. Изправи се, за да отиде при своя син.

Макс продължаваше да съзерцава през прозореца дори когато една сълза избликна от окоето му и се търкулна надолу по бузата, която Люк беше целунал.

Джейк изчука някакъв резултат на портативния си компютър и доволно изрева.

— Какво ти казвах? Какво ти казвах, Мауз? Винаги има задна вратичка.

— Успя да влезеш? Наистина ли успя? — Изпълнен с възхищение, Мауз се наведе над превитите рамене на Джейк. — О, небеса!

— Дяволската английска банка. — Той преплете пръсти, опъна ги и кокалчетата му изпукаха. — Чарлз и Даяна имат сметка. О, човече, всички тези хубавички лири стерлинги!

— Уауу! — Мауз четеше редовно списанията, в които пишеха за знаменитости, и принцесата на Уелс му беше любимка. — Можеш ли да видиш колко имат, Джейк? Трябва да й прехвърлиш малко от неговите. Имам чувството, че не е много мил към нея.

— Разбира се. Защо не? — Пръстите на Джейк заиграха по клавишите, но спряха, когато Алис леко се изкашля.

— Струва ми се, че обещахте на Люк да не се бъркате в чужди работи, докато работите с компютъра. — Тя не вдигна поглед, а продължи съсредоточено да плете на дивана в другия край на апартамента.

— Е, да. — Джейк го сърбяха пръстите. — Само опитвам това-онова. Нищо повече. — Завъртя очи към Мауз. — Просто показвах на Мауз какво може да направи това бебче, след като го настроихме.

— Да, много мило. Мауз, мисля, че Даяна не би била много доволна да се набърква някой така в интимните й неща.

— Мислиш ли? — Той погледна към жена си, която само вдигна поглед и се усмихна. — Да. — Победен, Мауз шумно въздъхна. — От нас се чака да проверим швейцарската сметка — напомни той на Джейк.

— Добре, добре. — Клавиатурата затрака, компютърът издаде звук. — Но трябва да ти кажа, че просто се поболявам. Чувствам си така стомаха, сякаш съм ял развалена риба. Люк иска да пъхне в сметката на този мошеник още десет хиляди. Опитах се да му кажа, кажи, не се ли опитах, че мога да ги измъкна от сметката на някоя бандитска фирма, вместо да опразвам неговата. Ама не, та не. Искан сам да плати за цялата измама. Упорит е този човек, казвам ти. У-по-рит.

— Това е въпрос на достойнство — измърмори Алис.

— Това е въпрос за десет хиляди шибани долара. — Джейк примигна и хвърли поглед към нея. — Извини ме за моя френски. Въпросът е, че от цялата тази работа не получаваме и цент. Нито един цент! Не мислиш ли, че трябва да оберем нещо, за да покрием разносните си и да си докараме някаква прилична печалба?

— Получаваме удовлетворение — заяви Мауз и сърцето на жена му трепна от гордост. — Това е по-важно от парите.

— С удовлетворението не можеш да си купиш италиански обувки — измърмори недоволно Джейк, но се примири, че е малцинство. Освен това той винаги после можеше да бръкне в някоя сметка.

Алис събра плетката и се изправи. Беше едва десет часа, но се чувстваше страшно изморена.

— Мисля да ви оставя с вашите игрички и да лягам.

Мауз се наведе да я целуне и погали с ръка светлите ѝ коси. Никога не преставаше да го удивлява фактът, че нещо толкова мъничко и красиво може да бъде негово.

— Искаш ли да ти поръчам чай или нещо друго?

— Не. — Какъв чудесен мъж е той, помисли Алис с удоволствие. И колко тъп и недосетлив. Почти навря плетката в очите му. Решена да пробва още веднъж, вдигна терличето, което беше завършила. — Другото ще се опитам да изплета в някоя от следващите вечери. Хубав цвят, нали? Толкова красиво бледозелено.

— Наистина е хубаво. — Той се усмихна и отново наведе глава да я целуне. — Нейт сигурно харесва кукли от плат.

— Това не е кукла. Това е терличе, по дяволите! — Сърдита повече от всякога, Алис се обърна и влезе в спалнята.

— Тя обикновено никога не ругае — каза Мауз почти на себе си. — Никога. Май че трябва да отида да видя... — Откритието го тресна

като юмрук в челюстта. — Терличе!

— Терличе ли? — Лицето на Джейк светна в усмивка. — Ей, това не е ли готино? Поздравления, Мауз, старче. — Той стана и ръгна приятеля си в ребрата. — Май в пещта има хляб, а?

Мауз пребледня, лицето му стана на цвят като фамозното терличе, после отново прежълтя.

— О, човече. — Това беше единственото, което успя да изрече, препъвайки се към спалнята. Докато отвори вратата и я затвори след себе си, от дланите му закапа пот.

Алис стоеше с гръб към него, опитвайки се да загърне пенъоара си.

— И така, най-последно ти просветна — измърмори тя и отиде до тоалетката да разреши косите си.

— Алис. — Мауз преглътна така, че се чу. — Ти ще... ние ще...

Не беше в природата ѝ да се сърди дълго. Толкова го обичаше, че дори не се и опитваше да го прави. Усмихна се, когато очите им се срещнаха в огледалото. — Да.

— Ама сигурно ли е?

— Абсолютно сигурно. Два теста за бременност и един преглед не могат да сгрешат. Ние очакваме дете, Мауз. — Гласът ѝ секна и тя сведе поглед към ръцете си. — Хубаво е, нали?

Той не можеше да продума. Сърцето му биеше в гърлото. Пристъпи несръчно към нея. Нежно, много нежно я обгърна и разтвори голямата си длан върху още плоския ѝ корем.

Това беше много повече от всякакви думи.

* * *

Извън луксозните предградия на Мериленд Сам Уайът седеше пред старинното си бюро от розово дърво с чаша коняк „Наполеон“. Жена му лежеше горе в голямото им легло от „Чипъндейл“ с една от безкрайните си мигрени.

Едва ли е нужно Джъстин да измисля като претекст главоболие, помисли си, разклащайки и вкусвайки от тъмната течност. Отдавна беше изгубил интерес към секс с жена, представляваща ледена пръчка, дегизирана в тоалети от скъпи моделиери.

Имаше други начини да намери сексуално облекчение — само трябваше да внимава и да плаща добре. Не поддържаше любовница. Любовниците имаха навика да се самозабравят и да стават прекалено алчни. Нямахте намерение да носи последствията от разни минали истории, когато се озове в Белия дом.

Ще живея в Белия дом, мислеше Сам. В навечерието на двайсет и първи век ще седна в Овалния кабинет, ще спя в леглото на Линкълн. Това непременно ще стане.

Изборната му кампания за сенатор вървеше блестящо. Всяко следващо проучване на общественото мнение показваше, че води все по-убедително. Опонентът му трябваше да направи чудо, за да преодолее тази огромна разлика, а Сам никога не беше вярвал в чудеса.

За всеки случай той имаше скрит в ръкава си един ас, наречен Люк Калахан. Една седмица преди изборите, когато решише да извади този ас, Ганнър щеше да бъде смазан.

Оставаха още само няколко седмици, но това означаваше дълги дни и нощи на очакване. Целуваше бебета, прерязваше ленти, повдигаше духа на обикновения гражданин с речи, пълни с обещания, флиртуваше с корпорациите чрез позицията си за частните предприятия, очароваше жените с усмивката и стройното си тяло.

Сам възприемаше политическата си кариера като една изкусно изработена дълга измама.

Както беше казал на Люк, трябваше да изпълни някои от обещанията, защото измамата съвсем нямаше да спре дотук. Щеше да продължи да ухажва, да очарова, да любезничи. Неговият имидж на човек, който е постигнал всичко сам, едно олицетворение на американската мечта, ще го държи на златен пиедестал. И съвършеният екип от експерти ще го държи в течение на външната и вътрешната политика.

За него съществуваше само една политика и това беше властта.

Той имаше всичко, което беше пожелал, а щеше да поиска още повече.

Помисли си за камъка, заключен в сейфа му. Ако вярваше в магии, щеше да свърже много от нещата, които се случиха, с него. Но за Сам това беше само още една победа над стар враг.

Вярно, че откакто притежаваше камъка, скоростта на успехите му нарасна. Отдаваше това на късмет, на точно избран момент и на

собствените си политически и други способности.

Научи много от популярния сенатор от Тенеси. Лакомо смука опит от него, играейки съвършено ролята на човека в сянка, докато не се представи възможността самият той да стане фигурата.

Никой не знаеше, че Сам бе наблюдавал как умира Бушфийлд. Пред хората тъгуваше, произнесе трогателна надгробна реч, успокояваше вдовицата като син, погрижи се за неуредените дългове на сенатора като най-предан наследник.

А всъщност беше наблюдавал безучастно как сенаторът се задушаваше и се дави, как лицето му почервява до пурпурно, как се просва на пода в собствения си кабинет като пъстърва на сухо. Държеше в ръка емайлираната кутийка с хапчета нитроглицерин и остана неподвижен, когато неговият учител протегна ръка за тях, гледайки с мъка и учудване.

Едва след като се увери, че вече е твърде късно, Сам коленичи и пъхна едно хапче под езика на мъртвия. С неистова тревога позвъни на 911 и когато лекарите пристигнаха, бяха трогнати от умелите действия, с които Сам им помагаше.

Така беше убил Бушфийлд и си беше осигурил няколко поддръжници в медицинските среди.

Не беше толкова вълнуващо, както когато теглих куршума на Коб, мислеше си сега Сам. Но и в пасивното убийство има своеобразно удоволствие.

Облягайки се назад, той замисляше нов рунд — паяк, доволен от мрежата, която беше изплел за нищо неподозиращата муха.

Арогантното завръщане на Калахан в трупата на Нувел продължаваше да го интригува. Дали наистина този глупак мислеше, че ще му се размине само с пет години? Или че ще плати с пари своеволието си да се завърне на сцената без разрешение? Сам се надяваше, искрено се надяваше. Още не беше нанесъл истинския удар, защото го забавляваше да приспива Люк, докато потъне в самодоволство. Нека си даде представлението, мислеше Сам. Нека за втори път да прелъсти сърцето на Роксана. Нека се опита да бъде баща на сина си. Уайът с удоволствие обмисляше идеята си да го остави отново да попадне в пазвата на семейството си, временно да си възвърне кариерата и живота. Ще бъде още по-сладко, когато му отнеме всичко наведнъж.

И ще го направя, мислеше си Сам. Да, ще го направя.

Следеше Нувел много отблизо и трябваше да признае, че беше възхитен от стила на Роксана, от нейния маниер на кражба. Имаше заключени в сейфа си внимателно документиранни данни за дейността ѝ. Струваха му огромни суми, но наследството на жена му позволяваше такива разходи.

Наближаваше времето, когато щеше да ги използва. Цената на това, че Люк пристъпи в светлината на прожектора без разрешение, щеше да бъде висока. И всички Нувел щяха да платят за това. Ако се опитаха да организират още един грабеж, за да наваксат пропуснатото, щяха да паднат право в ръцете му.

Защото той можеше да чака, да наблюдава и да уреди властите да конфискуват всичко, което ще притежават Нувел след следващата им акция.

Това беше много сладка перспектива.

Питаше се дали не планират грабеж на бижутата от разпродажбата. Според него тези обекти бяха твърде бляскави, за да ги привлекат. Можеше дори да ги пусне да избягат с тях. За кратко, за много кратко. Тогава щеше да щракне челюстите на капана и да наблюдава как изтича кръвта им.

О, да, помисли си Сам, кикотейки се вътрешно, удобно разположен в креслото си. Това е точно способността да обмислям нещата ясно, която ще ме направи превъзходен главнокомандващ.

33.

Сам Уайът уреди да го снабдят с билети за очакваното нашумяло представление на трупата Нувел в Центъра „Кенеди“. На първия ред в средата. Джъстин седеше до него цялата в коприна, сапфири и усмивки — преданата съпруга и партньорка.

Никой не можеше да предположи, че те двамата вече се презираха.

Представлението течеше, а Сам ентусиазирано аплодираше. Отмяташе назад глава и се смееше, накланяше се напред с широко отворени очи и кимаше с глава недоверчиво. Неговите реакции, засичани често от телевизионните камери, бяха също така внимателно инсценирани, както и самото представление.

А всъщност го изяждаше старата ревност. Люк отново беше центърът на вниманието, блестящата звезда, притежателят на властта.

Сам го мразеше заради това така сляпо и безразсъдно, както го беше намразил от пръв поглед. Вбесяваше го и завиждаше на лекотата, с която Люк привличаше вниманието на аудиторията, завиждаше на очевидната сексуална искра между него и Роксана, на лекотата, с която получаваше това, което той, Сам, нямаше и нямаше да има.

След финала скочи пръв на крака, преди аплодисментите да залаят салона. Сключи ръце и се усмихваше, докато залата гърмеше от овации.

Когато се покланяше, Роксана погледна надолу към него. Макар че сведе клепачи, в очите ѝ блесна жлъч. Погледите им се срещнаха и задържаха — за миг те бяха само те двамата. Обзе я ярост, направи крачка напред и спря едва когато Люк силно стисна ръката ѝ.

— Само се усмихвай, бейби. — Той говореше ясно под тътена на аплодисментите и бързо стисна пръстите ѝ. — Само продължавай да се усмихваш.

Тя се овладя и накрая двамата слязоха от сцената.

— Не знаех, че ще ми бъде толкова трудно. — Тялото ѝ трепереше от усилието, с което беше потиснала желанието си да нападне. — Само като го гледах как седи там, толкова помпозен и

самодоволен, исках да скоча от сцената и да се хвърля с нокти върху лицето му.

— Справи се добре. — Люк потърка гърба и, водейки я между кулисите към гримьорната. — Първа фаза, Рокси, и напред към следващата.

Тя кимна и спря с ръка върху дръжката на вратата.

— Ние крадем, Люк. Аз разбирам, че повечето хора не одобряват това. Но отнетото лесно може да бъде заменено с друго. Той ни открдна време. И любов, и вяра. Те не могат да бъдат възстановени. — Погледна към него и в очите ѝ блеснаха сълзи, но не на съжаление, а на решителност. — Нека да хванем кучия син.

Той се засмя и я потупа по дупето. Джейк е прав, помисли си с удоволствие. Тя е дяволска жена.

— Преоблечи се, чака ни работа.

Посетиха приема след представлението и се чукнаха с изтъкнатите личности на Вашингтон. Люк се позавъртя и после се отдели от Роксана. Тази роля трябваше да изиграе сам. Както и очакваше, Уайът го намери само за секунди.

— Беше голямо представление.

Люк взе чаша шампанско от подноса на един келнер с нарочно треперещи пръсти.

— Радвам се, че ти е харесало.

— О, наистина ми хареса. И се възхищавам на куража ти да се явиш на сцената, без да поискаш съгласието ми.

— Не мислех, че... Минаха пет години... — Люк нервно огледа хората наоколо и сниши гласа си. Умолително постави ръката си върху китката на Сам. — За Бога, нима сгрехих с това?

Доволен, че държи в ръцете си вџето за бесене, Сам отпи от шампанското си и се усмихна.

— Това тепърва ще се оценява, Калахан. Кажи ми какво мислиш за малкия Натаниъл?

Този път на Люк не му беше нужно да се преструва, че трепери. Обзе го истински гняв.

— Ти знаеш за Нейт?

— Знам всичко, което трябва да се знае за семейство Нувел. Мисля, че ясно ти дадох да разбереш това. — Остави разсеяно чашата си на един поднос. — Завърши ли проекта, който ти възложих?

— Остава още много малко. — Люк нервно оправи връзката си. — Обясних ти, че една такава работа отнема много време, за да е сигурно всичко при евентуално разследване.

— Що се отнася до времето, аз бях щедър — напомни му Сам и прибави приятелско потупване по рамото. — Но и времето бързо изтича.

— Даде ми срок. Ще го спазя. — Люк отново се огледа. — Знам какво зависи от тази работа.

— Надявам се, че знаеш. — Сам предупредително вдигна ръка. — Два дни, Калахан. Донеси ми всичко след два дни и бих могъл да забравя за наглостта ти тази вечер. Сега се весели — прибави, отминавайки, — защото това е една от малкото вечери, които ти остават със семейството.

— Беше прав, приятелю. — Джейк, облечен в келнерска униформа, премести таблата в другата си ръка. — Той е подлец.

— Само гледай да не го изпуснеш. — Бърз като стрела, Люк пусна в подплатения с найлонова торбичка джоб на Джейк златното копче за ръкавели с монограма на Сам.

— Имай ми доверие.

— И престани да се хилиш, за Бога. Ти си слуга.

— Но щастлив слуга. — Все пак направи всичко възможно да изглежда тържествено, отминавайки с таблата.

Един час по-късно Джейк връчи на Люк найлоново пликче, в което имаше копче за ръкавели и един-единствен пясъчнорус косъм.

— Внимавай как ще ги използваш, човече. Да не изглежда много явно.

— По дяволите, нека. — Нещо зачовърка стомаха му, докато, държейки пликчето, разглеждаше елегантното мъжко украшение. Беше дискретно, с форма на копче, със златни, красиво преплетени инициали СУ. Ако всичко върви добре, зарадва се Люк, тази малка дрънкулка ще изпрати Сам Уайът в пъкъла.

— Проверихте ли оборудването? — попита той Джейк.

— Проверихме го и го препроверихме. На линия сме. Виж това. — Извади едно устройство, не по-голямо от дланта му. — Мауз — прошепна, — чуваш ли?

След миг гласът на Мауз избоботи в предавателя.

— На място съм, Джейк. Ясно е като камбана.

Захилен, Джейк връчи предавателя на Люк.

— По-добро, отколкото е в „Стар Трек“, а?

— Абе не ми е много приятно да го призная, но си добър, Файнстейн. Имаме петнайсет минути и затова дръж задника си на скорост.

— Винаги е на скорост. — Захили се и се обърна да покаже кльошавия си ханш. — Този път ще бъде фамозно. Фа-моз-но!

— Не брой билетата, преди да записукат — каза Люк, цитирайки Макс. Погледна часовника си. — Роксана чака. Да тръгваме.

— По конете! Напред! Пригответи оръжието! — Джейк се хилеше, когато тръгнаха към вратата.

— Аматор — измърмори Люк, но се усети, че и той се смее.

Щеше да бъде славна нощ.

Галерия „Хемпстед“ беше триетажно здание в неоготически стил, обкръжено от красиви дъбове. В студената есенна нощ, малко преди празника на Все Светии, листата им, обагрени в жълто, шумоляха от подухването на вятъра, вещаещ зима. Валма разпокъсана мъгла пълзяха по цимента и асфалта. Луната беше чисто срязана точно на средата, като че ли някой минаващ бог я беше отсякъл с брадвата си. Нямаше облаци и бялата светлина обливаше земята, посребряваше дърветата. Но листата все още се държаха на клоните и правеха сянка, която закриляше.

Всичко зависеше от доброто пресмятане на времето.

Фасадата на галерията беше на Уисконсин авеню. Вашингтон не беше град, в който кипи нощен живот. Политиката управляваше и предпочиташе патината на дискретността — особено в година на избори. В един часа през нощта движението на коли беше слабо и спорадично. Повечето барове бяха затворени.

Имаше таен нощен живот — свърталища на наркомани, сделки по ъглите, проститутки, които ловяха клиенти по Четиринайсето авеню. Убийствата през нощта бяха така обичайни в тази люлка на демокрацията, както и предизборните обещания.

Но тук, в този кът на града, всичко беше спокойно.

Люк стоеше в сянката на зданието под величествената колонада и фантастичните готически фигури.

— Това да беше проработило, а, Мауз? — Предавателят закачен на врата му, улавяше всеки дъх.

— Ще проработи. — Гласът на Мауз в микрофона беше спокоен и ясен. — Обхватът му е сто фута.

— Да беше проработило... — повтори Люк. Държеше в ръцете си нещо като арбалет.

Всъщност наистина беше, преди Мауз да го преправи. Сега беше залавяща се кука с газова перка. Пръстите на Люк опипваха предмета, докато си мислеше за Роксана, свита някъде в складовото помещение. Натисна механизма и с момчешко удоволствие проследи как куката с пет захватки изстреля нагоре въжето. Малкото моторче жужеше в ръцете му и трепереше като коте.

Чу тракването, когато зъбците на металната кука удариха в покрива. Спря моторчето и леко, внимателно опита въжето. То се опъна, когато остриетата се забиха в износените тухли на перваза.

Люк го провери, дръпна здраво и след това посегна достатъчно високо, за да се издигне от земята.

— Ще издържи. Добра работа, Мауз.

— Благодаря.

— Окей. Файнстейн, тръгваш пръв.

— Аз? — Гласът на Джейк прозвуча като скърцане. Бялото на очите му се завъртя на специално начерненото му лице. Огледа се патетично като второстепенен уличен артист. — Защо аз?

— Защото ако не съм след теб да те боцкам по задника, никога няма да стигнеш до горе.

— Ще падна — жално се примили той.

— Добре. Ако паднеш, внимавай да не се разцивриш, защото ще събудиш пазачите.

— Много си състрадателен. Винаги съм казвал, че си много състрадателен.

— Тръгвай. — Люк придърпа въжето към него и посочи с пръст нагоре.

Въпреки че краката му бяха още на земята, Джейк се улови за въжето като удавник. Стисна клепачи и се надигна на пръсти.

— Ще повърна.

— Тогава ще се наложи да те убия.

— Мразя тази част от работата. — Зяпна още веднъж и се залюля като маймуна на въжето. — Наистина, наистина я мразя.

— Продължавай. Колкото по-бързо се изкачваш, толкова по-бързо ще стигнеш върха.

— Мразя го. — Файнстейн продължи да мърмори и да се изкачва, упорито стиснал очите си.

Люк го изчака да стигне до втория етаж и тогава тръгна. Джейк замръзна като шушулка на леден вятър.

— Въжето — прошепна напрегнато. — Люк, въжето се клати.

— Разбира се, че ще се клати, пъзльо. Това не е стълба. Продължавай нагоре. — Изтика го още дванайсет фута. — Улови се за перваза. Прекрачи го.

— Не мога. — Джейк се молеше на еврейски, мърморейки наизустени празнични молитви. — Не мога да го направя от въжето.

— Имаш лайна вместо мозък. — Не беше очаквал това. — Сложи си крака на рамото ми. Добре, хайде. Стъпи ли?

— Това ти ли си?

— Не, Батман е, задник такъв.

— Не искам повече да играя на Робин. Окей? — Джейк стовари цялата си тежест върху Люк, така че той потрепери.

— Добре. Сега балансирай. Центрирай тежестта си върху мен и се хвани за перваза. Ако не го направиш — продължи Люк със същия спокоен, бавен глас, — ще разлюлея въжето. Знаеш ли какво значи да висиш от третия етаж на въже, което се клати, и, примерно, да си цапнеш лицето в тухлите?

— Правя го, правя го.

Все още със затворени очи, Джейк пусна въжето, за да хване перваза, и пръстите му два пъти се одраха в тухлите, преди да се улови здраво. Още веднъж глухо изохка, прехвърли тялото си и тупна на покрива.

— Грациозен си като котка. — Люк безшумно се прехвърли. — Горе сме, Мауз. — Провери часовника си, отбелязвайки, че Роксана има още деветдесет секунди, преди да напусне скривалището си. — Действай.

В склада, в който миришеше на чисто и на сапун „Мърфи“, Роксана провери светеция циферблат на часовника си. Изправяйки се, схваната от двучасовото неподвижно седене, преброи секундите. Притаи дъх, когато отвори вратата и пристъпи в коридора. Тук тъмнината бе друга — по-бледа, отколкото в склада. В дъното на

коридора имаше един осветен жълтеникав кръг, за да ориентира пазачите при обиколката им.

Отиде към него, броейки: пет, четири, три, две, едно. Лека въздишка на доволство се изтръгна от нея, когато светлината трепна и угасна.

Мауз беше успял. Роксана бързо напредваше в тъмното покрай слепите сега камери на сигналната уредба към разпределителната.

— По дяволите! — Пазачът, който здравата биеше на карти партньора си по чашка, изпсува в тъмното и грабна фенерчето. — Мръсни генератори! — Въздъхна с облекчение, когато крушките отново светнаха, мониторите се върнаха към живот и компютрите зажужаха. — По-добре да проверим — каза той, но партньорът му вече въртеше шайбата.

Люк вдигна при второто позвъняване.

— Осветление и газ, Вашингтон, добър вечер.

— Тук е галерия „Хемпстед“. Токът прекъсна.

— Съжалявам, сър. Имаме информация за повреда. Изпратихме екип да я отстрани.

— Повреда. — Затвори телефона и вдигна рамене. — Тези негодници може би няма да я отстранят и до сутринта. Проклети електрически компании, само ни смучат.

— Генераторът се справя. — И двамата се обърнаха да проверят мониторите. — Мисля да направя обиколката си сега.

— Правилно. — Пазачът се отпусна на пейката пред мониторите да си налее кафе от термоса. — Огледай се за големи лоши крадци.

— Само си отваряй очите, Макналти.

Мониторите продължаваха да цъкат през няколко секунди от експозиция на експозиция, от коридор на коридор. Достатъчно е да ти пробият една дупка в главата, мислеше си Макналти, за да ти изтече мозъкът. Видя колегата си в една зала на третия етаж и го стресна с уоки-токи.

Това малко прогони скуката му.

Започна да си тананика, мислейки да приготви по трета чашка джин. Нещо на монитор шест обаче задържа погледа му. После изтръгна от него тих звук, сякаш го душаха.

Беше жена. Не, не беше. Една бледа красива жена с развята тънка дреха и дълги сребърни коси. Тя избледняваше напълно и отново се

явяваше на екрана. И той виждаше — Исусе Христе! — виждаше картините по стените през нея. Тя му се усмихваше и го викаше с ръка.

— Карсън! — Макналти нервно натискаше бутоните на уоки-токито, но отговорът беше единствено бръмчене. — Карсън, кучи сине, идвай!

Тя беше все още там, издигнала се на сантиметри над земята и се люлееше. Успя да види и колегата си, който проверяваше втория етаж.

— Карсън, дяволите да те вземат!

С отвращение пъхна уоки-токито в колана си и реши, че трябва непременно да разследва.

Роксана загаси прожектора и холограмата на Алис изчезна. След като прибра оборудването си в чантата, влезе в стаята на надзирателите. Минутите течаха.

Беше хладнокръвна, ръцете ѝ — сигурни, твърди като скала, когато започна работа. Извади лентата от четвъртата камера и постави своята. Следвайки указанията на Джейк, наново програмира компютъра. Камерата сега не действаше, но мониторът щеше да излъчва в желаната последователност. Само че пазачите щяха да наблюдават обработената лента. Ценни мигове ѝ отне да преправи шеста камера и да изтрие холограмата. Въпреки експертизата на Джейк нямаше пълно решение за липсващото в камерата време. Тези проклетни трийсет секунди, в които се появи образът на Алис, можеха някак да се фалшифицират, ако всички камери се отвореха и се прередяха. След като се откриеше кражбата и внимателно се провереше всичко, липсата на трийсетте секунди щеше да бъде открита.

Дотогава, ако всичко вървеше добре, това нямаше да бъде техен проблем.

— Трябва да е свършила. — Люк наблюдаваше изтичането на последната секунда и кимна на Джейк. — Заглуши го.

— С удоволствие. — Спокоен, че сега има твърда почва под краката си, Файнстейн изтегли нещо, което приличаше на дистанционно управление на телевизор. Подобни приспособления бяха стихията му. Човек можеше да го сбърка и с джобен калкулатор. Пръстите му заиграха по малките бутончета. Някъде в далечината започна да вие куче.

— Висока фреквенция — обясни той. — Ще подлуди всяко куче в радиус половин миля. Алармената инсталация ще бъде боклук за петнайсет, най-много седемнайсет минути. Толкова трае това бебче.

— Достатъчно е. Стой тук.

— Можеш да се обзаложиш. — Той изпрати приятеля си с щастлива усмивка. — Късмет!

Ухилен, Люк се спусна по стената. Кракът му едва бе докоснал перваза на прозореца и той се отвори.

— Исусе, има ли нещо по-романтично от това един мъж да се спусне по въже и да влезе през прозореца? — Роксана му направи място да се приземи.

— Ще ти покажа, когато се върнем в хотела. — Той открадна един миг да я нацелува. Чувстваше как възбудата пулсира между тях. Колко отдавна не бяха работили заедно в тъмна къща. — Някакви пречки?

— Нито една.

— Тогава да започваме.

— Казвам ти, че видях някой — настояваше Макналти.

— Да, да. — Карсън посочи към мониторите. — Летяща жена, прозрачна летяща жена. Предполагам, че заради това не задейства алармената инсталация. А сега къде е?

— Беше там, дявол да го вземе.

— И те викаше с ръка, а? Е, добре, нека да видим. — Карсън потупа с пръсти брадичката си. — Може би е изчезнала някъде през стените. Затова не съм я видял при обиколката си. Затова и ти не я видя, като тръгна на лов за духове.

— Върни назад лентата. — Обзет от вдъхновение, Макналти сам натисна копчето за връщане на шести екран. — Пригответи се да си вземеш думите назад.

Два пъти я извъртя и се канеше да го направи и трети, когато колегата му го спря.

— Нужна ти е малко отпуска, опитай на Сент Елизабет. Казват, че там било много спокойно.

— Видях...

— Ще ти кажа какво виждам аз. Един задник. Ако задникът иска да докладва за някаква летяща мацка, това си е за негова сметка. — Карсън седна и започна да реди пасианс.

Твърдо решен да му докаже, Макналти се насади пред мониторите. Някаква светла ивица затрептя пред лявото му око, докато се взираше и взираше, очаквайки илюзията да се появи отново.

Люк извади от джоба си скъпоценните си инструменти. След като се бяха справили с алармената система, останалото — отварянето на експозиционните витрини — беше играчка.

Взе един от инструментите и се наведе — пръстите вече го сърбяха да отвори секретa. Внезапно се изправи, обърна се и го подаде на Роксана.

— Ето. Направи го ти. Първо дамите.

Тя посегна, после отдръпна ръка.

— Не, не. Продължавай. Делото е твое.

— Сигурна ли си?

— Напълно. — Докосвайки горната си устна с език, тя се наведе над него. — Освен това — прошепна едва чуто, — като те наблюдавам как работиш, се възбуждам.

— О, наистина ли?

Тя се изкикоти и го целуна.

— Исусе, мъжете се поддават толкова лесно! Вдигни ключалката, Калахан.

Стоеше зад него, леко подпряла една ръка на рамото му, докато той работеше. Но не гледаше прецизните му движения. Погледът ѝ беше прикован в бижутата зад стъклото, които великолепно блестяха върху драпираното синьо кадифе.

— О, Господи! О, Господи, какъв блясък! — Обзе я трескава възбуда. — Обичам красивите камъни. Цветовете и отблясъците. Ето, онези рубини там. Знаеш ли, че са най-добрите, поне от тези, които сме виждали. Затова струват повече карат за карат, отколкото диамантите.

— Зашеметяващо, Рокс. — Ключалката се отвори. Внимателно, безмълвно Люк вдигна стъклото.

— О! — Роксана пое дълбоко дъх. — Сега човек може почти да ги помирише. Гореща, сладка... лятна сладост. Не бихме ли могли да...

— Не. — Той пое раничката от гърба ѝ.

— Само една, Люк. Само онази рубинена огърлица. Нека да извадим камъните. Ще ги държа в торбичка и само от време на време ще си ги гледам.

— Не — повтори той. — Сега се залавяй за работа. Само губиш време.

— Е, добре. Заслужават си една снимка.

Пълнеха торбичката ѝ — къс по къс блестяща красота. Тя беше професионалист, но беше също и жена, и то познавач на скъпоценни камъни. Пръстите ѝ се задържаха да погалят ту някой смарагд, ту сапфир, и това си беше напълно човешко.

— Винаги съм мислила, че огърлиците по врата са за кралиците на красотата в Тексас с две първи имена — прошепна тя, но въздъхна, пускайки бижутото в торбичката. — Времето?

— Седем минути най-малко.

— Добре. — Роксана извади полароидната снимка на експозицията, която беше направила. Работейки по нея, подредиха фалшивите бижута по местата им.

— Изглеждат добре — реши Люк. — Съвършено.

— Би трябвало. Струват толкова много пари.

— Харесва ми, когато си така алчна. А сега идва най-приятният момент за мен. — Люк извади от джоба си найлоновото пликче и едни пинцети. Внимателно измъкна русия косъм, който беше взел от смокинга на Сам. След като го постави на ръба на една стъклена поличка, изтърси в дланта си копчето.

— Доста модна дрънкулка за един крадец — изкоментира Роксана.

— Той да се обяснява. — Закрепи го в малката пролука между витрината и стената на най-долния рафт, така че да се вижда съвсем мъничко. — Да, нека той да обяснява. А ние да вървим.

Хванати за ръце, те тръгнаха към прозореца. Роксана прехвърли крак и преди да се спусне, се обърна към него.

— Приятно ми е да работя с теб, Калахан.

Роксана забодеше в косите си една шнола. Френската изработка отиваше много на съвършения и елегантен сив костюм от сурова коприна. Беше прибавила дискретни обици от диаманти и една брошка на ревера, представляваща удължена петолъчна звезда. Черните италиански лачени обувки завършваха тоалета. Мислеше, че видът ѝ е подходящ за следобедна разпродажба.

До нея Лили пърхаше от въодушевление в своята розова рокля и болеро в същия ярък цвят.

— Много обичам такива забавления, всички тези сноби с номерирани картончета на пръчка. Да можехме наистина да купим нещо.

— Предлагат и предмети на изкуството. — Роксана извади пудриерата си да се напудри. Извъртя огледалцето да потърси Люк в салона. — Можеш да наддаваш за каквото си искаш.

— Имам толкова лош вкус...

— Не, ти си имаш свой вкус. И той е съвършен. — Опитвайки се да не изглежда загрижена, че не вижда Люк, Роксана щракна пудриерата. — Няма причина да не се позабавяваме, след като съм тук. И да си свършим работата.

— Аз ще пасувам. — Лили кръстоса краката си и привлече възхитените погледи на мъжете от техния ред.

Доста шумно беше, докато посетителите прииждаха и заемаха местата си в залата. Отпред в помещението с висок таван имаше катедра за водещия наддаването, една дълга маса с ленена покривка за излагане на предметите и двама пазачи. Въръжена охрана. Отстрани имаше маса в стил Луи XIV с телефон, компютър и куп бележници — насърчаваха се заявките по телефона.

Роксана прелистваше дебелия лъскав каталог и като другите около нея си водеше бележки, ограждаше цифри, отмяташе.

— О, погледни тази лампа. — Ентусиазмът на Лили беше толкова истински, колкото камъните на обиците на Роксана, и така театърът ставаше още по-убедителен. Няколко глави се обърнаха, когато тя възкликна. — Няма ли да изглежда великолепно в предния салон?

Роксана погледна снимката на едно чудовище на модерното изкуство и се усмихна. Само Лили можеше да го хареса.

— Абсолютно.

Водещият — нисък като топка мъж, чийто корем стърчеше от раирания костюм, зае мястото си.

Завеса, помисли Роксана и се облегна, очаквайки своя ред.

Откриха с предмети на изкуството и антики. Наддаването вървеше бързо, дори имаше нетърпеливци, които извикваха цената, вместо да вдигат картончето си. Някои сумтяха, други ръмжаха, трети щракаха с пръсти във въздуха. Представлението започна да харесва на Роксана. Едни бързо вдигаха картончето си, други безучастно го размахваха, сякаш даването на няколко хиляди долара ги отегчаваше. Свикнал да тълкува тези знаци, водещият гладко минаваше от предмет на предмет.

— О, погледни! — Лили нададе писък от удоволствие, когато един щедро украсен с дърворезба скрин от около 1815 година бе внесен от двама яки мъже. — Каква красота, нали, сладка? Ще стои много добре в детската стая на Мауз и Алис.

Роксана все още трябваше да свиква с идеята, че Мауз ще става баща.

— Аааа... — Скринът беше от някакъв замък, но очите на Лили блестяха. — Много ще им хареса — заяви Роксана, като се надяваше, че те ще ѝ простят.

Лили размахва картончето си, преди да завърши описанието, и няколко души се разсмяха.

Водещият кимна към нея.

— Мадам открива с хиляда. Дали чух някой да каже хиляда и двеста?

Всяко наддаване Лили отбелязваше със смях или възклицание и размахваше картончето си като щит. Тя сграбчи ръката на мъжа, който седеше до нея, викаше и още два пъти наддаде. Въобще грабна вниманието на цялата зала.

— Продадено на номер осем за три хиляди и сто долара.

— Номер осми. — Лили обърна картончето си и изпищя, когато видя числото. Започна бурно да аплодира самата себе си. — О, колко е вълнуващо.

За да покаже интерес и защото предметът наистина ѝ хареса, Роксана заложи на една скулптура на Деко. И се улови, че се изчервява от гордост, когато я получи за двайсет и седем и петдесет.

— Треската на търга — прошепна тя на Лили с леко неудобство.
— Заразителна е.

— Трябва по-често да го правим.

Следобедът минаваше и интересуващите се само от предметите, които вече бяха продадени, напуснаха. Дойдоха други. Представено бе първото бижу — яка от сапфири, лимоновожълти топази и смарагди, акцентирани от изящно гравирани диаманти. Под жакета от сурова коприна сърцето на Роксана силно заби.

— О, не е ли елегантно? — каза Лили със сценично изработен шепот. — Истинска мечта.

— Хм. Сапфирите са твърде тъмни за моя вкус. — Роксана сви рамене. Знаеше, че това е стъкло с малко кобалт и оксид, прибавено към фалшивите брилянти.

Наблюдаваше как бижутата идват и си отиват — брилянтни гривни, които не бяха нищо друго, освен бляскав циркон, рубини от стъкло със златни соли и смес за фалшиви брилянти, ахат, маскиран като лапис лазули.

Не искаше и нямаше да признае пред Люк, но парите, които бяха похарчили, си заслужаваха. Всяко ново бижу предизвикваше възбуден шепот и раздвижване в залата. Наддаванията набъбваха.

И най-сетне пръстенът. Роксана подгъна каталога на страницата, където дебело беше оградила снимката му. Спонтанно възкликна, когато започна описанието му, и промърмори към Лили:

— От Богота — каза с вибриращ от възнение глас. — Тревистозелен, абсолютно съвършенство в цвят и прозрачност. Дванайсет карата и половина.

— Подхожда на очите ти, сладка.

Роксана се засмя и се наведе като бегач пред старта.

Наддаването започна от петдесет хиляди, което веднага отдели дребните от тлъстите риби. След третото покачване на цената Роксана вдигна картона си и се присъедини.

Когато сумата стигна седемдесет хиляди, тя го откри.

Не седеше там, където ѝ беше казал. Може би нарочно, за да я държи в напрежение. Изглеждаше артистичен и впечатляващ и съвсем не приличаше на Люк. Дълги кафяви коси, прибрани назад, и същия цвят мустаци. Носеше кръгли очила със златни рамки и елегантен костюм в кралско синьо, подчертан от тъмночервена риза.

Наддаваше лаконично и стабилно, като повдигаше един пръст и го местеше като стрелка на метроном. Не обърна поглед назад дори когато Лили задавено възклищаваше или ентусиазирано скачаше от стола си. Роксана продължаваше да наддава — може би повече, отколкото беше разумно, надхвърляйки неговата цена. Вече бяха останали само те двамата. Пленена от играта, от предизвикателство, тя изстреля нагоре картата си, когато сумата стигна сто и двацет хиляди.

Абсолютната тишина след нейното наддаване я върна към действителността. И силното притискане на пръстите на Лили върху ръката ѝ.

— О, Господи! — Роксана притисна длан до устните си, благодарна, че гримът скрива силното ѝ изчервяване. — Аз се забравих.

— Сто двацет и пет — заяви Люк с хладен френски акцент.

Когато наддаването приключи, той се обърна към Роксана и се поклони.

— Моите извинения, мадам, че разочаровах толкова красива дама. — Приблужи се до масата в стил Луи XIV, извади снежнобяла ленена кърпа и започна да бърше очилата си. — Искам да проверя.

— Мосю Форденер, разпродажбата още не е приключила.

— Oui, но аз винаги проверявам това, което купувам, n'est-ce pas^[1]? Пръстенът, ако обичате.

Когато застана зад масата, вдигнал пръстена към светлината, водещият прочисти гърлото си, за да продължи търга.

— Момент! — Гласът на Люк шибна като камшик. Очите зад чистите стъкла на очилата бяха леденосини. — Това е фалшиво! Това е... обида!

— Мосю? — Водещият оправи възела на връзката си, а присъстващите се размърдаха по местата си и засушукаха. — Колекцията на Клайдбърг е една от най-изящните на света. Сигурен съм, че вие...

— Аз съм сигурен. — Люк кимна достолепно. В ръката си държеше бижутерска лупа. — Това е... — вдигна пръстена драматично — ... стъкло! Voila! — Отиде до подиума и тикна бижутото под носа на водещия. — Погледнете! Погледнете! Вижте сам — настоя. — Мехурчета, драскотини.

— Но... Но...

— И това. — С маниер Люк извади алуминиев молив. Присъстващите, които разбираха от скъпоценни камъни, знаеха, че това е начинът да се разпознаят истинските от фалшивите. Люк драсна. После вдигна пръстена нагоре и посочи сребърната черта. — Ще накарам да ви арестуват! Ще бъдете в затвора още преди да е свършил денят! Нима мислите, че можете да измамите Форденер?

— Не, но, мосю, не разбирам...

— Форденер разбира. — Рязко отметна глава към аудиторията. — *Nous sommes trompes!* Ние сме измамени!

В последвалия хаос Роксана рискува да размени поглед с него. Направи си поклона, помисли тя, завесата се вдига за последното действие.

[1] нали (фр.). — Б.пр. ↑

34.

Вестниците са пълни. — Роксана отхапа един кроасан, преглеждайки заглавията. — Това е най-забележителното нещо, което се е случвало във Вашингтон от Оли Норт насам.

— По-голямо — възрази Люк, доливайки кафе. — Хората са свикнали с правителствените увъртания и лъжи. А това е обир на бижута. Един чудесен обир, ако мога така да се изразя, което е равно на романтика и магия. И алчност.

— Властите са объркани — прочете Роксана и се засмя. — Проверяват всеки камък, повикали са един от най-известните специалисти по минерали. Разбира се, когато галерията е закупила колекцията, са били направени всички основни тестове: поларископия, дихроскопия, метиленов йодид и бензинова баня, рентген.

— Как се перчиш само!

— Е, четири години това учих.

Оставяйки вестника настрана, тя протегна ръце нагоре. Беше още по пенъоар, отдолу съвсем гола. Чувстваше се чудесно така отпусната на този малък остров на спокойствието преди следващия вълнуващ акт.

Над ръба на чашата си Люк наблюдаваше как робата ѝ се движи, разтваря се и разкрива кожа като слонова кост.

— Защо не довършим закуската си в леглото?

С още вдигнати нагоре ръце Роксана се усмихна.

— Мамо! — От съседната стая Нейт изскочи като ракета. — Направих го! Завързах си обувката! — Придържайки се към ръба на масата, той вдигна едното си краче заедно с маратонката в скута на майка си. — Сам го направих!

— Невероятно! Това момче е гений. — Тя разгледа хлабавата дъга, която вече се развързваше. — Това е направо забележителен ден.

— Я чакай да видя. — Люк прихвана Нейт в кръста и го вдигна на коленете си. — Окей. Хайде сега да изясним. Кой ти помогна?

— Никой. — С широко разтворени очи детето гледаше баща си в лицето. Докато се разсейваше по този начин, Люк незабелязано затегна

възела, за да не се разваля. — Кълна се в Бога.

— Мисля, че тогава напълно си пораснал. Да ти сипя малко кафе?

Нейт изкриви личице.

— Неее. То горчи.

— Да видим какво друго тогава? — Докато размишляваше, залюля момчето на коляното си. — Знаеш ли какво, Рокс, мисля, че всяко момче, което може само да си връзва обувките, е в състояние да се грижи за куче.

— Калахан — измърмори Роксана под възторжения вик на Нейт.

— Ще го храниш, нали, хитрушко?

— Разбира се, че ще го храня! — С тържествуващ поглед и блеснали очи момчето кимна утвърдително. — Всеки, всеки ден. И ще го науча да седи и да си подава лапата. И... — Вдъхновението го заля. — Да ти носи чехлите, мамо.

— След като ги е сдъвкал, естествено. — Тя не беше достатъчно твърда, за да устои на двата чифта смеещи се сини очи и на двете хитри усмивки. — Няма да живея в една къща с някакво джафкащо малко паленце от чистокръвна порода.

— Ние искаме голям грозен помияр, нали, Нейт?

— Да. Голям грозен помияр. — Той прегърна врата на Люк и умолително загледа майка си. Това беше неговият номер, а да играе, беше в кръвта му. — Тати казва, че в приюта за животни има много бездомни кучета. А то е все едно, че живеят в затвор.

— Подло е, Калахан, наистина е подло — измърмори Роксана под носа си. — Не искаш да кажеш, че трябва да отидем да задигнем едно, нали?

— Но това е хуманно дело, Рокс. Нали, Нейт?

— Да.

— Мисля, че можем да погледнем — започна тя, но Нейт вече беше скочил от коленете на Люк и поривисто се хвърли в прегръдките й. — Вие двамата заговорничите против мен. — Отправи лека усмивка към Люк над главичката на детето. — Мисля, че ще трябва да свикна с това.

— Отивам да кажа на Алис! — момчето се спусна като стрела, но изведнъж се спря. — Благодаря, тати. — Засмя се през рамо. — Много ти благодаря.

Люк не се въздържа и цялото му лице засия, но се направи, че е много ангажиран със закуската си.

— Ще го разглезиш.

Той вдигна рамене.

— Човек само веднъж е на четири години. Освен това ми е много приятно.

Тя се изправи, отиде до него и се сгуши на коленете му.

— Да, наистина. Много е приятно. — Мъркайки от удоволствие, се притисна до него. — Май трябва да се обличаме. Имаме работа.

— Така ми се иска да прекараме деня с Нейт. Само тримата.

— Ще има и други дни. Много дни, след като всичко това свърши. — Тя се усмихна и, обвила врата му с ръце, се отдръпна. — Бих искала да знам какво прави Таненбаум в този момент.

— Той е ветеран. — Люк я целуна по носа. — След един час ще ни позвънят по телефона.

— Яд ме е, че пропускам неговото шоу. Такова нещо се случва веднъж в живота.

Харви Таненбаум наистина беше ветеран. Повече от две трети от шейсет и осем годишния си живот беше укривал крадени вещи, боравейки само с каймака на тази реколта. За Харви Максимилиан Нувел беше каймакът на каймака.

Предложението на Роксана да прекрати четиригодишното си оттегляне от професията и да изиграе само още една кардинална роля в голямата афера отначало го извади от равновесие. После го заинтригува.

Накрая благосклонно прие да участва, изразявайки с това своите чувства към Макс и всички Нувел, и то безплатно.

Дори с нетърпение очакваше акцията.

Това положително беше завой в живота му. За пръв път през цялата си дълга биография доброволно пристъпи прага на полицейския участък. И със сигурност за пръв път направи признание — без принуда — за нарушаване на законите.

Понеже беше за пръв, а и по всичко личеше, за последен път, Харви играеше с цялото си сърце.

— Идвам при вас като загрижен гражданин — настоя той, взирайки се в двамата офицери, към които го прехвърли сержантът. Очите му бяха мрачни и хлътнали, оградени с червени кръгове от продължилия цяла нощ телевизионен филмов маратон. В своя износен и измачкан костюм и с връзката на широки райета приличаше на отчаян човек, който е спал с дрехите.

Само дето отчаянието беше чиста проба илюзия.

— Изглеждаш уморен, Харви. — Сепърстейн, старшият детектив, го обърна на състрадание. — Защо не те заведем у вас, а?

— Вие чувате ли какво ви казвам? — Харви позволи недоволството му да нарасне. — Адът гори, момчета, аз идвам тук, а хич не ми е лесно да го направя, за да ви дам информация за нещо, което има значение за целия ви живот. А вие ми казвате само да си вървя у дома. Като че ли не съм с всички си, или нещо подобно, и единственото, което искате, е да ме разкарате.

Нетърпелив по природа и раздразнен от обстоятелствата, вторият детектив, един италианец на име Лоренцо, започна да тропа с пръсти по отрупаното си с книжа бюро.

— Виж какво, Таненбаум, днес тук сме доста заети. Ти поне знаеш какво значи един голям обир на бижута, нали?

— Наистина знам. — Той въздъхна, спомняйки си доброто старо време. — Ние умеехме да се забавляваме, работейки. А днес за младите това е само бизнес. Без маниер, без творчество. Липсва, знаете ли, магията.

— Точно така. — Сепърстейн успя да извади една усмивка. — Ти беше най-добрият, Харви.

— Е, но никога не успяхте да ме пипнете, нали? Не че признавам нещо, обърнете внимание на това, но има хора, които биха могли да ви кажат, че и Али Баба не е виждал толкова съкровища, колкото аз.

— Такова беше времето — процеди през зъби вторият детектив. — С удоволствие бихме поговорили за миналото, но трябва да работим.

— Дошъл съм да ви помогна. — Харви скръсти ръце и настани по-удобно големия си задник на стола. — Изпълнявам дяволския си граждански дълг. И преди да го направя, искам имунитет.

— Исусе Христе — измърмори Лоренцо. — Обади се на прокурора. Харви иска имунитет. Да задвижим преписката.

— Няма нужда да ставаш саркастичен — отговори Харви. — Може би не трябва да се разправям с подчинените, а да отида направо при комисаря.

— Направи го — подкани го Лоренцо.

— Престанете — намеси си Сепърстейн. — Харви, ти каза, че имаш нещо за нас, изплюй камъчето. Изглеждаш уморен, уморени сме и ние и работата ни притиска.

— Може би сте твърде заети, за да изслушате какво бих могъл да ви кажа за обира в Галерията на изкуствата? — Харви понечи да стане. — Ще си вървя. Не искам да ви задържам.

И двамата детективи наостриха уши. Сепърстейн изработи убедителна усмивка. Предполагаше, че Харви само раздува балони, защото се говореше, че от няколко години вече не е в бизнеса, но беше възможно да изживява някакви пристъпи на носталгия.

После отново...

— Почакай. — Сепърстейн постави ръка на рамото на Харви и го спря. — Знаеш нещо за това, така ли?

— Знам кой го е направил. — Усмивката на Таненбаум беше самодоволна. Изчака един драматичен миг, решавайки, че дължи това на Роксана, защото тя му възложи задачата. — Сам Уайът.

Лоренцо изпсува и счупи молива си на две.

— Защо все аз трябва да се занимавам с побърканите? — обърна се той към някаква висша сила. — Защо винаги аз?

— Побъркан? Ах, ти, надут хлапак! Аз задигах скъпоценни камъни под носа на полицията, когато ти още си се напикавал в пелените. Ако не можеш да се отнасяш с нужното уважение, излизам оттук.

— Не се вълнувай, Харви. И така, ти видя кандидата за сенатор Сам Уайът да краде колекцията Клайдбърг? — подчертано търпеливо попита Сепърстейн.

— По дяволите! Как бих могъл да го видя да я краде? — Справедливото възмущение накара Таненбаум да вдигне ръце. — Какво? Вие си представяте, че аз седя зад ъглите и дебна за крадци? Не можете да ми нахлузите такова обвинение. Спях си вкъщи като малко бебе, когато работата е станала. И понеже не спях сам — отбеляза той с ехидна усмивка, — имам и алиби.

— Тогава защо обвиняваш мистър Уайът, че е откраднал колекцията Клайдбърг?

— Защото той ми каза! — Високият гневен глас на Харви прокълна из целия участък. — За Бога, свържете нещата и ще разберете. Да кажем, че някой, просто хипотетично, някой като мен например, от време на време е продавал по някоя и друга скъпоценност заради него.

— Опитваш се да ни кажеш, че си работил като параван на Сам Уайът? — Лоренцо сумтеше.

— Не съм казал такова нещо. — Харви заплашително изкрещя, почервенял целият. — Казах хипотетично. Ако имате намерение да ме изкарате виновен, ще ви оставя да си мислите сами. Дойдох тук по собствена воля и ще си отида по същия начин. Няма да вляза в затвора.

— Не се вълнувай. Искаш ли чаша вода? Лоренцо, донеси вода.

— Наистина! Защо не, по дяволите? — С отвращение Лоренцо се затытри навън.

— Хайде сега, Харви. — С възможно най-дипломатичния си полицейски глас Сепърстейн продължи: — Ние сме тук, за да изслушваме. Това е факт. Но ако имаш намерение да съчиняваш истории за един уважаван политик, само ще се вкараш в беда. Може би не харесваш политиката на този човек и искаш да му навредиш?

— Политика, топки. — Харви не скри отвращението си. — Не давам и пет пари за неговата политика. Но ви казвам — хипотетично, разбра ли ме?

— Разбира се, че разбрах.

— Хипотетично аз познавам Сам от много години. Още когато беше юноша. Никога лично не ме е било грижа за него, но бизнесът си е бизнес. Така ли е? Както и да е, той ме използваше доста редовно. Преди да навлезе в политиката, това беше дребна работа, но после започна да прави големи удари.

— Значи ти познаваш Сам Уайът от дете? — Дори търпението на Сепърстейн можеше да се изчерпи. Той взе чашата от ръцете на Лоренцо и я подаде на Харви. — Слушай какво, по този начин не правиш добро никому...

— Не искам никога да упражнява натиск върху мен — прекъсна го Харви. — А този негодник иска да направи точно това. Вижте какво,

вече съм се оттеглил, хипотетично казано. И ако искам да откажа някоя работа, отказвам я.

— Окей, ти му отказа. — Сепърстейн завъртя очи. — Не си замесен. Какво знаеш?

— Знам много. Обажда ми се по телефона, нали така? И ми казва, че възнамерява да обере галерията. Наслука, отговарям му, мен какво ме касае? Той започва да ме кара да се заема с пласирането на камъните. Отрязвам го и той се ядосва. Започва да говори, че ще направи живота ми черен. Знаете, че имам син от втората си жена, от Флорънс.

Зъболекар е в Лонг Айлънд. Е, Уайът знае за него и ми казва, че ще го постави натясно. И хем ме заплашва, хем ми подхвърля комплименти, че съм най-добрият, че не можел да остави в ръцете на второстепенни от занаята такава ценна стока. Напомня ми как сме работили заедно преди и как тази печалба ще ни осигури бъдещето. — Харви изпи остатъка от водата и въздъхна. — Трябва да ви кажа, че изгубих съня си от мисли. Уайът ме разтревожи, а трябва да си призная, че ме и заинтригува. Работа като тази не идва всеки ден. Комисионата добре би ме оправила. Мислех да се местя в Ямайка. Там винаги е топло. Накъдето погледнеш — полуголи жени.

— Не се разсейвай, Харви — посъветва го Сепърстейн. — Какво направи с работата?

— Мислех. Отначало смятах, че ще мога да я свърша, но си дадох сметка колко горещо ще бъде, като се заема. Вече не съм млад и не е за мен такава натоварване. И реших да направя това, което трябва. Да го предам, нали разбирате? Да бъде като възмездие за този негодник, а пък аз може да получа някоя хилядарка.

— Значи той ти предаде нещата? — Сепърстейн протегна ръка. — Дай да ги видим.

— Остави ме да говоря. Срецнах се с него вчера в зоологическата градина при маймуните.

— Добре — каза Сепърстейн, пресичайки партньора си. — Продължавай.

— Каза ми, че ги е измъкнал. Той винаги е бил добър в това, първа класа, но му липсва емоционалност в работата. Каза ми как го е направил, как е поставил фалшиви бижута на мястото на истинските,

за да спечели време. И ми каза, че иска да бъдат продадени веднага след изборите.

— Това вече е прекалено, Харви.

— Може за вас да е, но аз ще ви кажа и друго. Той не беше прав. Тук. — Харви потупа главата си.

Въздъхвайки, Сепърстейн взе един бележник.

— Коя компания за таксите използва, за да отидеш до зоологическата градина? — Записа информацията. — По кое време взе колата от къщи? Как се върна оттам? — Всичко това можеше лесно да се провери и докаже. — Каза ли ти по какъв начин ги е задигнал?

Сърцето на Харви трепна, както става, когато видиш едра риба на въдицата си или изящен камък в ръката си. Накратко описа едно влизане с взлом, толкова подобно на истинското, че щеше добре да пасне при разследването.

— Доста хитро и много техническо. Холограми, замърсители на електронните екрани... — Би могло и да е така, помисли си Сепърстейн, когато полицейската му кръв започна да кипи.

— Сам бил научил някои магически трикове от онези илюзионисти в Ню Орлеанс. Каза ми, че е живял при тях. Те сега били много известни или нещо такова. Както и да е, беше се научил да прави някои трикове с карти.

— Знаеш ли, дори някои неща да пасват, това не е достатъчно да привикаме Сам Уайът на разпит.

— Знам нишките, дете. Имам още. — С жест на изпитан в занаята, той извади от вътрешния си джоб сгънат лист. По силата на навика Сепърстейн го хвана за ръбчето. — Даде ми това да ми помогне да организирам пласирането. Но направи голяма грешка. Аз не обичам заплахите. И, за Бога, вече съм се оттеглил. — Той сви вежди. — Хипотетично казано.

— Не ставай нахален. — Лоренцо се намръщи към хартията, която Сепърстейн пхна в един плик за улики. — Искаш сигурно да го занеса в лабораторията за изследване?

— Имаш достатъчно парченца, Лоренцо, просто трябва да започнеш да ги сглобяваш. Да я проверят за отпечатъци. Провери дали в досието имаме отпечатъци на Уайът. И докато си там, виж дали бихме могли да получим образец от неговия почерк.

Лоренцо въздъхна омерзен.

— Току-що чух, че са намерили нещо в галерията. Едно копче за ръкавели, златно. С инициали СУ.

Сепърстейн едва не подскочи.

— Окей, Харви, защо не дойдеш да седнеш тук? — Поведете го към една пейка при вратата на участъка. — Ще вземем показанията след малко.

— И ще имам имунитет. — Таненбаум стисна ревера на Сепърстейн. — Няма да лежа заради този негодник.

— Не мисля, че това е нещо, за което трябва да се безпокоиш.

След последното потупване по рамото детективът се отдалечи. Усмивката му изчезна, когато се изправи пред партньора си.

— Ще обработя най-внимателно това копче за ръкавели. А ти се обади в лабораторията да побързат с документите. После ще псуваш, Лоренцо — каза той, а очите му бълваха огън. — Този старец може би току-що ни направи кариерата.

Таненбаум седеше търпеливо, оползотворявайки времето си с размисъл. Хората грешат, като казват, че отмъщението е сладко. То е силно усещаше, което витае с острия си вкус около теб. И той се наслаждаваше заради стария си приятел Макс.

— Тогава това ще е последното действие. — Роксана гледеше през прозореца как вятърът върти листата и ги натиква във вдлъбнатините. — Бих искала татко да е тук. — Отметна глава да отпъди настроението си и се усмихна. — Надявам се събитията да не забавят завръщането ни в Ню Орлеанс с повече от един ден. Ще ми бъде неприятно, ако не сме у дома за празника на Все Светии.

— Ще стане. — Той вдигна ръката ѝ и я целуна. — Това е обещание.

Багажът на Сам беше опакован. Щеше да пътува за Тенеси. Според разписанието на предизборната кампания трябваше да прекара там десет дни заедно със сътрудниците и жена си. Налагаше се да бъде предпазлив. Джъстин вече му бе създавала главоболия с огромния си багаж и сега беше в стаите си горе — цупеше се, че намали четирите ѝ куфара — на два.

Ще ѝ мине, усмихна се вътрешно Сам. Веднъж като види напечатано на коледните ни картички „Сенатор и мисис Самюъл Уайът“, ще забрави много неща.

Съжаляваше, че времето не му позволява веднага да довърши отмъщението си над Люк. Мислеше, че ще изпитва по-голямо удоволствие с нарастването на напрежението, но нещо го човъркаше отвътре. Искаше да го удари бързо и окончателно.

Щеше да му достави голяма наслада фактът, че Люк ще се окаже сред заподозрените в обира на колекцията Клайдбърг. Сам и за миг не се усъмни, че кражбата е негово дело. Това щеше допълнително да натези на везните, когато реши да предаде в полицията цялата документация за Люк.

Но трябваше да почака, докато Калахан му донесе изфабрикуваното досие на Ганнър.

Сам Уайът щеше да използва тези последни дни до изборите да си осигури място в историята.

Не обърна внимание на позвъняването на входната врата — слугите щяха да отворят. Камериерът беше опаковал личния му багаж, но той винаги сам се справяше със съдържанието на дипломатическото си куфарче. Книга, речи, презервативите, които използваше в извънбрачните си връзки, програмата му, писалки, бележници, една дебела книга по икономика. Щракна ключалките да затвори чантата, когато една прислужница се появи на вратата.

— Мистър Уайът, полицията е тук. Искат да разговарят с вас.

— Полиция? — Долови интереса в очите ѝ и реши, че ще я уволни при първия удобен случай. — Покани ги.

— Господа офицери! — Заобиколи бюрото си, за да подаде ръка на Сепърстейн и Лоренцо. Беше ръкостискане на истински политик — твърдо, сухо и самоуверено. — Винаги ми е приятно да приема момчета от силите. Какво да ви предложи, кафе?

— Не, благодаря — отговори Сепърстейн и за двамата. — Ще се опитаме да не ви отнемем много време, мистър Уайът.

— Бих искал да ви кажа: вземете колкото искате, но гоня самолет, който излита след два часа. В предизборна кампания съм. — Той намигна дружелюбно. — Имате ли приятели или роднини в Тенеси?

— Не, сър.

— Е, дължен бях да попитам. — Посочи към един стол. — Седнете, офицер...

— Детектив Сепърстейн и детектив Лоренцо.

— Детектив... — Сам се обърка и започна да се изпотява около яката. — Защо не ми кажете какво значи всичко това?

— Мистър Уайът, имам съдебно разпореждане. — Сепърстейн извади документа и се забави за миг да си сложи очилата. — Оторизирани сме да направим обиск в жилището ви. Детектив Лоренцо и аз ще ръководим групата, която чака отвън.

— Заповед за обиск? — Целият чар на Сам се изпари. — За какво, по дяволите, говорите?

— За колекцията на Клайдбърг, която беше открадната на двайсет и трети октомври от галерията „Хемпстед“. Имаме доказателства, че сте замесен в кражбата, и по заповед на съдията Херолд Лоринг сме оторизирани да направим обиск.

— Вие сте полудели! — С внезапно овлажнели длани Сам грабна заповедта от Сепърстейн. — Това е измама. Не знам каква игра играете, но аз... — Той млъкна, смеейки се презрително. — Калахан ви е изпратил. Помислил е, че може да скрои тази история, за да ме провали. Но греша. Можете да се върнете и да кажете на негодника, че дяволски е сгрешил и аз ще го погребя заради това.

— Мистър Уайът — продължи Сепърстейн, — натоварени сме да направим този обиск и ще го извършим със или без ваше съдействие. Моля да ни извините за безпокойството, което ще ви създадем.

— Глупости. Да не мислите, че не надушвам скроената измама? — той размаха заканително пръст към тях. — И двамата напуснете къщата ми или ще извикам полиция.

— Можете да го направите, мистър Уайът. — Сепърстейн си взе заповедта. — Ще почакаме.

Няма да им се дам. Жалък комплот, помисли си Сам, въртейки телефона на съдията Херолд Лоринг. Казано му бе, че наистина преди половин час е издадена заповед за претърсване на дома му и той вече нервно дърпаше възела на копринената си вратовръзка. Набра номера на адвокатата си.

— Уиндфийлд, тук е Сам Уайът. В кабинета ми има две мижитурки, които твърдят, че са полицаи, и носят някаква скалпена

заповед за обиск. — Рязко издърпа връзката от врата си и я захвърли. — Да, точно това казах. А сега размърдай дебелия си задник и ела да се справиш. — Сам тресна слушалката. — И нищо няма да пипате, нито едно проклето нещо, докато адвокатът ми не дойде.

Сепърстейн кимна.

— Имаме време. — Не можеше да каже нищо друго. Нещо у Уайът силно го отблъскваше. Погледна часовника си и се усмихна. — Само се страхувам, че ще изпуснете самолета.

Преди Сам да изругае вместо отговор, Джъстин се втурна в стаята.

— Сам, за Бога, какво става тук? Пред къщата ни са паркирани две полицейски коли!

— Млъкни! — Скочи към нея като тигър и я изблъска навън. — Млъквай и се махай!

— Мистър Уайът — прислужницата заекваше от вълнение, — имате гости във фоайето.

— Прати ги да си ходят — процеди той през зъби. — Не виждаш ли, че съм зает? — Отиде до бара и си наля два пръста уиски. Беше изгубил самообладание за минута-две, но нищо. При такива обстоятелства всеки би реагирал като него. Изгълта уискито и почака един миг да се съвземе.

— Офицери — обърна се отново с усмивката си от плаката. — Съжалявам, че изпуснах нервите си. Но това е такъв удар за мен, разбирате, нали? Човек не го обвиняват всеки ден в кражба.

— Грабеж — поправи го Лоренцо.

— Да, разбира се. — Щеше да му смъкне значката на този тип, ако не беше фалшива, разбира се. — Предпочитам да изчакам, докато дойде адвокатът ми, за да удостовери процедурата. Уверявам ви, че можете да обърнете къщата с главата надолу. Нямам нищо, което да крия.

Гласовете в коридора накараха всички да се обърнат. Когато Люк се вмъкна през вратата покрай прислужницата, следван от Роксана, току-що придобитата от Сам благовидна физиономия се изкриви.

— Какво правите в моя дом?

— Ти ни повика. Ти поиска да дойдем. — Люк покровителствено обви с ръка раменете на Роксана. — Не знам какво искаш от нас, Уайът, но никак не ми хареса тонът, с който ни извика. Аз... — Той

провлачи гласа си, като че ли сега забеляза, че не са сами в стаята. — Кой са тези хора?

— Ние сме ченгета. Приятно ми е да се срещнем. — Лоренцо се усмихна. Забавляваше се.

— Какво означава всичко това? — Роксана отметна назад глава — една красива и смела жена, явно ядосана.

— Съжалявам — заяви Сепърстейн. — Ще трябва да помоля да напуснете. Имаме служебна задача.

— Искам да знам за какво е всичко това! Пак си направил нещо ужасно, нали? — Тя се нахвърли срещу Сам. — Няма обаче да навредиш отново на Люк. — Хвана го за реверите и го разтърси. — Веднъж ме използва, но никога, никога повече.

— Скъпа, моля те. — Люк се приближи до нея. — Не се разстройвай. Той не го заслужава. Никога не го е заслужавал.

— Въведох те в нашия дом. — Тя бутна Сам назад. Само присъствието на свидетели му попречи да я удари. — Вярвах ти и семейството ми ти вярваше. Не ти ли стига, че тогава, в онези години, измами всички ни? Още ли трябва да таиш тази свирепа омраза към нас?

— Свали си ръцете от мен. — Сам я улови за китките и ги изви. Роксана извика от болка и двамата детективи се притекоха на помощ.

— Успокойте се, Уайът.

— Любима!

Дошъл беше редът на Роксана. Обляна в сълзи, тя се запрепъва към Люк, бутна дипломатическото куфарче и то падна от бюрото. Ключалките му щракнаха. Леден блясък на диаманти, огнени рубини. Всички гледаха смаяно.

— О! — Роксана притисна ръка до устните си. — Господи, това е кралската огърлица от колекцията Клайдбърг. Ти, ти си ги откраднал, както през онези години ограби мадам Д'Амур!

— Ти си луда! Той ги е пхнал тук! — Сам се оглеждаше като подивял, не можейки да повярва, че грижливо граденият около него свят може така внезапно да рухне. — Този негодник ги е пхнал вътре. Той ме е насадил. — Двамата с Люк настръхнаха един срещу друг. Лоренцо се втурна да се намеси, но Роксана го изпревари. Не й беше приятно, че ще го направи толкова безобидно, но реши, че целта

оправдава средствата. Пъхна крака си пред Сам и за миг го просна на пода върху отвореното куфарче.

— Не си стигнал много далеч, Калахан — изрече задъхано Уайът. — Няма да успееш с малките си трикове. Държа те в ръцете си, в сейфа. — Изправяйки се, той избърса устата си с опакото на дланта. Очите му бяха разширени, лицето — посивяло, разкривено от злорада усмивка. — В сейфа си имам обвинителни документи срещу този човек. Той е крадец и убиец. Тази жена също е крадла. Те всички са такива. Мога да го докажа. — Куцукайки към сейфа, той продължи да говори.

— Мистър Уайът. — Сепърстейн постави ръка на рамото му да го спре. — Съветвам ви да почакате адвокатата си.

— Чаках достатъчно дълго. Чаках години. Исканте да претърсите, нали? Е, добре, обискирайте това. — Той набра всичките цифри на кода, грубо дръпна и отвори вратичката. Бръкна вътре и изведнъж се вцепени, когато един албум с цветни снимки се разпиля.

— Интересни снимчици, мистър Уайът. — Лоренцо се наведе и събра няколко. Ровеше и ги разглеждаше с издадени напред устни. — Наистина сте фотогеничен и ловък.

— Захилен, той подаде снимките на колегата си.

— Това не съм аз! — Все още взирайки се, Сам отново избърса устните си с ръка. — Това е Ганнър! Трябваше да е Ганнър! Те са подправени! Всеки може да го види. Никога не съм бил с тези хора.

— Не личи да се отнасят към вас като към непознат — измърмори Сепърстейн. Беше се сблъсквал много пъти с порока, но никога не беше виждал чак толкова творчество.

— Не прилагайте тези номера вкъщи.

— Да. — Лоренцо потупа с пръст една от снимките, показваща изключително неприлична и необикновена поза.

— Как си представяш, че се е изявил при това движение? На жена ми сигурно ще ѝ хареса.

— Няма значение. — Сепърстейн прочисти гърлото си, спомняйки си с малко закъснение, че в стаята има дама. — Мистър Уайът, ако обичате, седнете, докато ние...

— Те са подправени! — изкрещя Сам. — Той ги е подправил! Той ме излъга, измами ме. — Дишайки тежко, посочи към Люк. — Но ще си плати. Всички ще си платят. Имам доказателства. — Сам ехидно

се смееше, ровейки в сейфа, но засече, когато извади отвътре една диамантена корона.

— Това е мръсен номер — едва измърмори. — Това е трик. — Отстъпи назад с короната в ръка. Грозната му усмивка премина в кикот. — Сега тя ще изчезне.

Сепърстейн кимна на Лоренцо, който взе украшението и го сложи настрани.

— Имате право да запазите мълчание — започна той, щраквайки белезниците на ръцете му. През това време Сепърстейн изпразваше сейфа.

— Аз ще бъда президент. — Слюнки хвърчаха от устата на разбеснелия се Сам. — Още само осем години и ще бъда президент.

— О, мисля, че ще ти дадат малко повече от осем — измърмори Люк. Щракна с пръсти и подаде на Роксана розата, която се появи между тях. — Абракадабра, Рокс.

— Да. — Тя притисна лице към гърдите му, за да скрие широката си една миля усмивка. — А какво ще изпълним на бис?

35.

Есента в Ню Орлеанс беше топла, слънчева и блажено суха. Дните намаляваха, а залезите представляваха симфония от цветове, която заслепяваше очите и караше гърлото да пресъхва от възторг.

Макс почина при един от тези прелестни спектакли от цветове в своето собствено легло, над което рубиненочервеното залязващо слънце се спускаше като завеса. Семейството му беше около него и, както отбеляза Льо Клерк между многобройните чаши кафе, които изпи през тази нощ, това е най-добрият начин да умреш.

Роксана трябваше да бъде доволна от това, както и от факта, че Люк беше пъхнал в крехката ръка на баща ѝ философския камък, така че той премина от единия свят в другия, държейки го.

Не беше бляскава скъпоценност или бижу. Камъкът беше обикновена сива скала, изгладена от времето и от докосването на човешки пръсти. Беше голям точно колкото дланта ѝ и стоеше там спокойно, както беше стоял в различни длани векове наред.

Тя не усети в него някаква сила. Надяваше се, че Макс я е усетил.

Погребаха го заедно с него в един светъл ноемврийски предобед с ясно небе и лек бриз, който поклащаше дивите треви между гробовете. Във въздуха се носеха благоухания, а двацет цигулки изпълняваха Шопен.

Макс нямаше да хареса черния креп и музиката на орган.

Стотици бяха изпълнили гробището — хора, които по един или друг начин беше трогвал през живота си. Млади илюзионисти, които искаха да ги забележат, възрастни, на които ръцете и умът започваха да изневеряват, както беше и при Макс. Някой пусна дванайсет бели гълъба, които запърхаха с криле над главите на множеството, създавайки илюзията за ангели, дошли да отнесат душата на Максимилиан Нувел.

Този жест се стори на Роксана невъобразимо красив.

Прощалното представление на Макс, както и той би очаквал, беше от висока класа.

През следващите дни тя все тъгуваше, не можеше да се отърси от загубата. Баща ѝ беше за нея единственото и най-важното влияние в живота ѝ. Когато се разболя, тя нямаше друг избор и пое отговорността за семейството. Но докато тялото му съществуваше, живееше с илюзията — отново илюзия, че го има.

Искаше ѝ се да можеха да споделят последния си триумф с него. Заглавията по вестниците все още крещяха за скандала със Самюъл Уайът, бивш кандидат за сенатор, а сега следствен за голямо престъпление и за няколко по-дребни.

В дома му в Мериленд бяха намерени още доказателства. Малък инструмент, нещо средно между дистанционно управление и калкулатор, фин комплект инструменти за кражба от неръждаема стомана, излъскани до блясък, приспособление за рязане на стъкла, моторче, което изхвърля въже с куки за залавяне за висока стена, другото копче от комплекта с гравирани инициали СУ и най-ужасното — дневник, в който грижливо бяха отбелязвани всички кражби, извършвани в течение на петнайсет години.

На Джейк му беше нужен цял месец да го попълни, имитирайки почерка на Сам, но беше добре свършена работа.

Бяха изровени и сметки в швейцарски банки за повече от четвърт милион. Люк считаше това за вложение, което вече се беше възвърнало, и то в аса!

Роксана беше готова да съчувства на Джъстин, но ѝ стана забавно, когато прочете, че преданата съпруга на Сам, след като била освободена от всякакви обвинения, вече подаде молба за развод и сега живеела в един палат в швейцарските Алпи.

Колкото до Уайът, той вече не настояваше, че иска да стане президент. Направо твърдеше, че вече е. Психиатрите продължаваха изследванията, а той свикваше и командваше своето въображаемо правителство от килията си.

Може би това е възмездието, мислеше Роксана.

Завоят, който ѝ отне пет години, вече беше зад гърба ѝ. Пред нея се простираха дузина нови пътища и тя просто не знаеше по кой да тръгне.

— Става хладно навън. — В падащия здрач Лили прекоси двора и се приближи до желязната пейка, на която седеше Роксана. — Трябваше да си сложиш жакет.

— Добре ми е. — За да подчертае, че компанията ѝ е приятна, тя протегна ръка и обгърна раменете на по-възрастната жена, която седна до нея. — Обичам това място. Винаги се чувствам по-добре, като поседя тук.

— Някои места просто притежават магия. — Лили вдигна поглед към стаята, която толкова години бе споделяла с Макс. — А онова винаги е било магическо за мен.

Останаха няколко минути в мълчание, заслушани в шума на фонтана. Сенките се удължиха, стъмваше се.

— Не бива твърде много да тъгуваш, сладка моя. — Лили знаеше, че се изразява лошо, липсваше ѝ изящството на фразата на Макс. — Той не би искал да страдаш дълго.

— Знам. В началото се страхувах, че ако спре да ме боли, това ще означава, че съм престанала да го обичам. Но сега съм сигурна, че не е така. Седях тук и си мислех за деня, когато всички заминахме за Вашингтон. — Наклони глава и я облегна на рамото ѝ. — Макс седеше на стола си пред френския прозорец. Просто гледаше навън. Той искаше да си отиде, Лили. Знаех това, чувствах го. Имаше нужда от това.

И се засмя. С дълбок, истински смях, който вече дни наред не беше звучал.

— Но беше упорит — продължи Роксана. — Остави на Макс и той ще умре в деня на Сви Светии. Като Худини. — Ръцете ѝ се вкопчиха още по-силно в рамото на Лили. — Обзалагам се, че беше си го планирал. И сега си мисля, че ако има небе за илюзионисти, баща ми е там, прави разни трикове с Робърт Худини, двамата се опитват да надминат Хермановци и да измамат Хари Келър. О, това сигурно му харесва, нали?

— Да. — Просълзена, но усмихната, Лили се обърна и я прегърна. — Винаги със зъби и нокти се е борил да е на върха.

— На сцената и във вечността. Максимилиан Нувел, изключителният илюзионист. — Засмивайки се отново, тя целуна по-възрастната жена по двете бузи. — Вече не чувствам болка. Той винаги ще ми липсва, но няма да ме боли.

— Тогава ще ти кажа още нещо. — Лили пое лицето на Роксана в двете си длани. — Гради собствения си живот. Ти винаги си била

добра в това, Рокси, винаги си била смела, силна и умна. Не спирай сега.

— Не разбирам какво искаш да кажеш?

Лили чу, че се отваря врата и погледна назад. Видя Люк, облян в сноп светлина, идваща от кухненския прозорец.

— Гради си живота — повтори Лили и се изправи. — Ще вляза вътре да си кажа моето нищо неструващо мнение за избора на тапети. Сигурна съм, че Алис ще избере само пастелни тонове и цветя, ако някой не я посъветва.

— Ти си точно човекът за това.

— А ти влез вътре, ако ти стане студено — разпореди Лили.

— Добре.

Разминаха се с Люк в двора.

— И ако не я разгрееш, както трябва — измърмори тя под носа си, — вдигам ръце от теб.

Люк седна на пейката, взе Роксана в прегръдките си и я целува, докато тя премалва.

Облегнала глава на ръката му, отвори очи.

— Какво беше това?

— Просто изпълнявам заповеди. Но тази сега е от мен. — Той отново я целуна дълго и нежно. Облегна се доволно назад, изпъна дългите си крака и кръстоса глезените.

— Хубава нощ, а?

— Мммм. Луната изгрява. Нейт колко пъти те изнуди да му прочетеш „Зелени яйца и шунка“?

— Достатъчно, за да мога да ти я кажа наизуст. Кой, по дяволите, би искал да яде зелени яйца? Това е отвратително.

— Не схващаш метафората. Не е чак толкова сложна, Калахан. Идеята е да не съдиш за нещата по техния външен вид, а внимателно да изследваш новото.

— Така ли? Забавно. Точно мислех да направя едно проучване. — Но искаше да се увери, че моментът е подходящ. Първите пръсти на луната се плъзнаха между дърветата, когато той се обърна и погледна лицето ѝ. — Как си, Рокс?

— Добре съм. — Усещаше погледа му, тази така добре позната напрегнатост. — Добре съм, Люк — повтори и му се усмихна. — Знам, че не можех да го задържа завинаги, колкото и магии да пазя в ръкава

си. Помага ми и това, че и ти го обичаше колкото и аз. Странно, но и тези пет години, в които те нямаше, ми позволиха да концентрирам вниманието си върху него точно когато имаше такава нужда от мен. Макс се държа, докато ти се върнеш, и сега мога да продължа и без него.

— Съдба?

— Живот е достатъчно добра дума. Нещата сега се променят. — Тя се сгуши по-близо до него не защото ѝ беше студено, просто така се чувстваше по-добре. — Мауз и Алис не след дълго ще се изнесат. И не е ли хубаво, че сега, когато те създават своето семейство, ти имаш къща точно като за тях, която да им продадеш.

— С един хубав апартамент на третия етаж, подходящ за ерген. Джейк ще ги подлуди.

— Знаеш ли, ти го обичаш.

— Обич е силна дума, Рокс. — Но Люк се усмихна. — Моето чувство към Джейк е по-скоро мека поносимост, от време на време продупчвана от периоди на изключително раздразнение.

— Лили се е заела да му търси съпруга.

— Тя много добре прикрива тази си садистична черта. Но поне е полезен зад кулисите. — Тъй като му беше забавно да си представи Джейк в тази роля, а и мислеше ловко да използва темата, Люк хвана ръката ѝ и започна да си играе с пръстите ѝ. — Знаеш ли, Рокс, мисля си за нашето представление.

Тя въздъхна сънливо.

— Мислиш, че е готово да тръгнем на път?

— Да, готово е, но мислех за нещо по-близо до дома.

— Нещо като...

— Нещо като сградата, която продават на ъгъла в южната част на квартала. Добра е по размери. Доста ще се поработи, за да се приспособи, но има възможности.

— Възможности? Какви?

— Ами магически. Илюзионистично ателие Нувел, Ню Орлеанс. Един театър, който ще създава нови постановки, ще удивлява публиката. Може и малък магазин за магии, в който ще се продават разни трикове. С първокласно ръководство.

— Бизнес? — Заинтригувана, но и леко загрижена, тя се облегна назад, за да погледне лицето му. Видя едва сдържан ентузиазъм. — Ти

искаш да започнеш бизнес?

— Не точно бизнес. Една възможност. Ти и аз партньори. Ще изнасяме там представленията си, ще привличаме някои от големите имена и ще даваме шанс на някои нови. Един панаир, Рокс, но ще стои тук. И би могъл също така да бъде магически.

— Ти доста си мислил върху това. Откога?

— Откакто видях Нейт. Искам да му дам това, което Макс даде на мен. База. — За да й даде време да възприеме идеята, той вдигна пръстите й, целувайки ги един по един. — Ще продължим да пътуваме. Това ни е работата. Но не по девет месеца в годината. Той скоро ще тръгне на училище.

— Знам. Мислила съм за това. Смятах да намаля участията си. Да работя само в свободното и за него време.

— Ако направим това, няма да се наложи да се отказваш от работата си, дори и частично. — Видя просветналия в очите й интерес и реши да се гмурне окончателно. — Но има още едно нещо.

— Винаги има. Какво е то?

— Трябва да се омъжиш за мен.

Не беше изненадана. По-скоро почувства нещо като силен електрически шок.

— Моля?

— Ще трябва да се омъжиш за мен. Това е.

— Това е. Така ли? — Би се засмяла, но не мислеше, че има сили да го направи. Успя обаче да се изправи. — Казваш, че трябва да се омъжа за теб. Нещо като „Съгласен съм“ и „До гроба няма да се разделим“. Така ли?

— Бих ти поискал ръката, но ми се струва, че ще изгубим доста време в преценяване на негативните страни. Затова ти казвам...

Тя вирна брадичка.

— А аз ти казвам...

— Задръж! — Люк се изправи с вдигната ръка, за да се изравнят лицата им. — Мислех да ти направя предложение онази нощ, когато трябваше да се върна в къщата на Сам с пълни със сапфири джобове.

Раздразнението й изчезна, главата й се замая.

— Тогава ли щеше да го направиш?

— Бях го планирал доста добре. Романтично. Дори имах приготвен пръстен в джоба си. Но трябваше да го продам в Бразилия.

— В Бразилия. Да, ясно.

— Какво щеше да направиш, ако бях те поискал тогава?

— Не знам. — Това беше самата истина. — Въобще не бяхме говорили за това. Мислех, че нещата ще си вървят както бяха.

— Но не стана така.

— Не. Не стана. — Объркана, тя въздъхна. — Щях да помисля. Сериозно щях да си помисля.

— И ако сега ти направя предложение, пак ще бъде същото. Затова го прескачам. Женим се, или останалата част от сделката отпада.

— Не можеш насила да ме накараш да се омъжа.

— Ако насилието не помогне, ще те прелъстя. — Той прокара пръстите си нагоре-надолу по ръката ѝ. Добре познат жест, който все още я караше да потръпва. — И ще започна с това, че те обичам. Че ти си единствената жена, която някога съм обичал. И която винаги ще обичам. — Привлече я в прегръдка, нежна като кадифе и запечата устните ѝ с целувка. — Искам да си обещаем много неща. Искам да имаме още деца. Искам да бъда тук, когато те растат вътре в теб.

— О, Люк. — Ако не беше в собствената си градина, можеше да се закълне, че ѝ мирише на портокалов цвят. Женитба. Беше толкова обикновено, толкова банално. Така вълнуващо. — Обещай ми, че никога, никога няма да ме наречеш моята малка женичка.

— Заклевам се в кръвта си.

— Окей. — Тя притисна устните си с ръце, сякаш беше шокирана, че думата се изплъзна от устата ѝ. После се разсмя и повтори: Окей. Печелиш.

— И никакво дърпане назад — предупреди я той, вдигна я на ръце и я завъртя в кръг.

— Никога не мамя.

— Тогава следващия път, като излезем на сцената, ще се представим като Калахан и неговата красива съпруга Роксана Нувел.

— За нищо на света. — Тя го оципа по рамото, когато я остави на земята.

— Добре. Просто Калахан и Нувел. — Люк вдигна едната си вежда. — По азбучен ред е, Рокс.

— Нувел и Калахан. Не забравяй, че аз съм тази, която те научи на първия трик с карти.

— Никога не ми позволи да го забравя. Договорено. — Той официално се ръкува с нея. — Нейт ще има законно венчани родители и куче. Какво повече може да иска едно дете?

— Толкова е традиционно, че чак ме плаши. — Роксана прокара пръсти през косите си. — А колкото до това куче...

— Джейк го разхожда навън. Не се безпокой. Вече цял час Майк не е сдъвквал нищо особено ценно, за което си заслужава да се говори. И не си прави труда да се показваш много твърда, Рокс. Видях те тази сутрин да му даваш шоколадови бисквити.

— Това беше моят план. Смятах да го храня, докато надебелее така, че да не може да се качва и да пишка на килима в спалнята.

— Чешеше го по ушите, чувах целувки и му позволи да ти оближе лицето.

— Беше момент на безумие. Но сега се чувствам по-добре.

— Чудесно. Защото има още само едно нещо.

— Само едно.

— Да. Повече няма да крадем.

— Ние... — Тя седна на пейката от изненада. — Да се откажем...

— Да, точно така. — Люк седна до нея. — Много мислих по този въпрос. Сега сме родители и бих искал да направя още едно бебе колкото е възможно по-скоро. Мисля, че не е редно да се занимаваш с такива тъмни дела с бебе „на борда“.

— Но такава ни е работата.

— Такава беше — поправи я той. — И бяхме най-добрите. Нека да напуснем, когато сме на върха, Рокс. С Макс свърши една ера. Ние ще започнем нашата собствена. И, за Бога, какво ще правим, ако Нейт стане полицай, когато порасне? — Той отново целуваше пръстите ѝ и се смееше. — Може да ни арестува. Каква вина ще сложим на плещите на това дете, принудено да изпрати собствените си родители в затвора.

— Ставаш смешен. Децата минават през всякакви фази.

— Ти каква искаше да станеш, когато беше на четири години?

— Илюзионист — въздъхна тя. — Но чак да се откажем... Не бихме ли могли... да намалим?

— По-чисто е така, Рокс. — Потупа нежно ръката ѝ. — Знаеш го добре.

— Ще крадем само от наистина богати мъже с червени коси.

— Преглътни загубата, бейби.

Изръмжавайки, тя се тръсна на пейката.

— Омъжвам се, започвам бизнес, ставам и праволинейна. Не знам, Калахан, мисля, че ще се пръсна.

— Ще го направим постепенно, едно по едно.

Знаеше, че е победена. Образът на Нейт, три стъпки над нея и с полицейска значка на ревера, който просълзен я заключва зад решетките, ѝ дойде вече много.

— Може би следващото, което ще ми кажеш, е, че ще започнем да правим партита за деца на рождените им дни? — Когато той замълча, Роксана внезапно се изправи. — О, Господи, Люк!

— Не е чак толкова лошо. Това е... Е, онзи ден, като водих Нейт в детската градина, поговорих с учителката по този въпрос и ѝ обещах да им направим едно шоу за Коледа.

Мълчанието трая цяла минута. И тогава тя се разсмя. Смя се, докато я заболя коремът. Той е свършен, осъзна тя. Абсолютно свършен. И абсолютно мой.

— Обичам те. — Изненада го, като обгърна врата му с ръце и го целуна дълго и силно. — Обичам това, в което се превърна.

— И аз. Искаш ли да се поразходим на лунна светлина?

— Можеш да се обзаложиш, че искам. — Тя постави пръста си на устните му, преди той да проговори. — Едно предупреждение, Калахан. Ако сега излезеш и купиш каравана, ще те превърна в жаба.

Люк целуна пръста ѝ, после устните ѝ и реши, че ще изчака следваща възможност да ѝ съобщи за депозита, който тази сутрин беше внесъл за нов буик.

Както би казал Макс, правилният разчет на времето е всичко.

Издание:

Нора Робъртс. Честни илюзии

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 1995

Коректор: Марийка Тодорова

ISBN: 954-686-027-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.